Alexandra Andreica

M&M

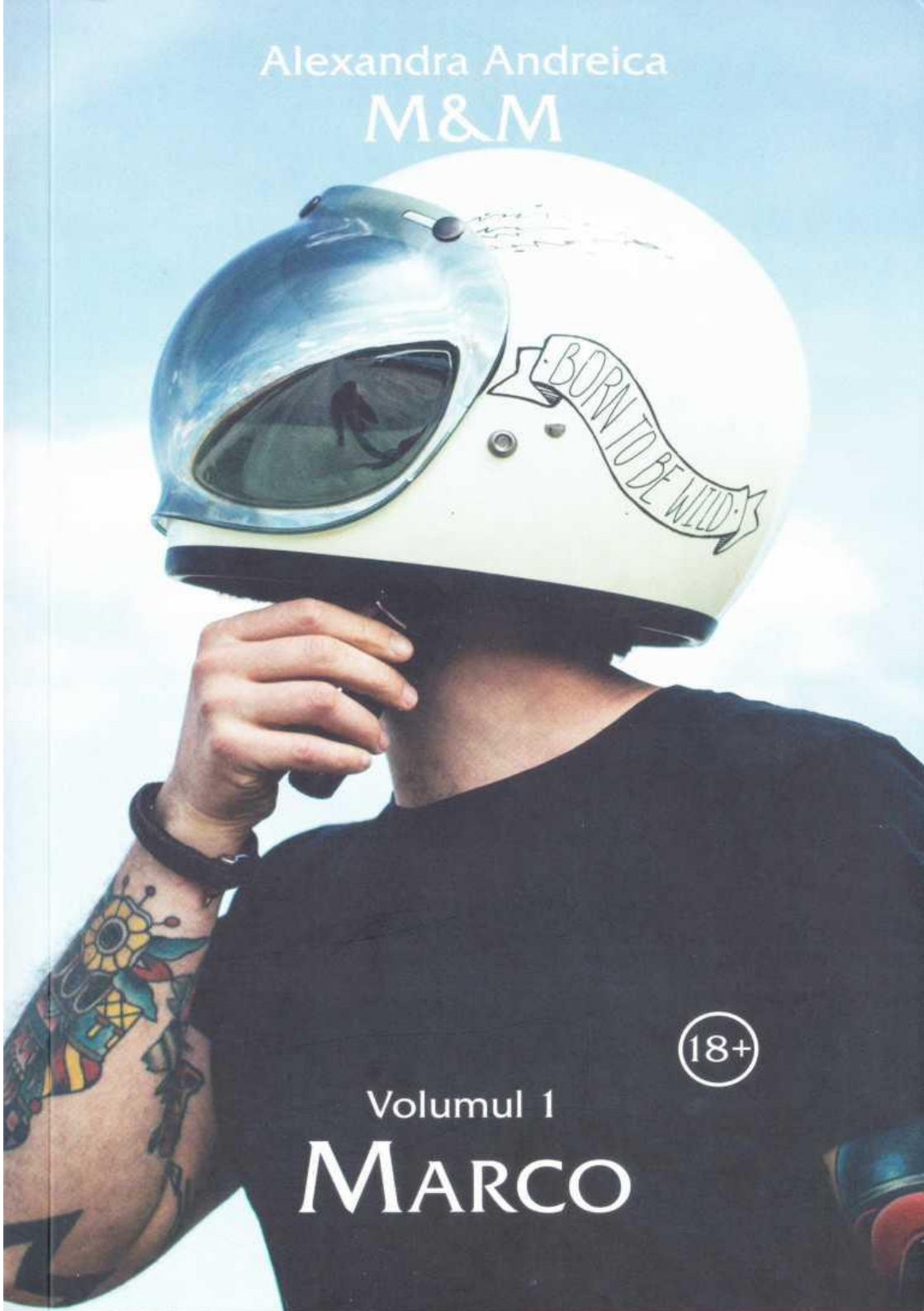

18+

Volumul 1

MARCO

Alexandra Andreica

M&M

Volumul 1

MARCO

O carte în care drama, suspansul, umorul și erotismul spun cele mai frumoase povești despre Marco și Elena. Un bădăran și o acriță, cărora timpul trebuie să le explice partea frumoasă a iubirii.

„Văzând că nu mă retrag, își trecu încet limba peste buza mea de jos, ca mai apoi să îmi deschidă buzele pentru a adânci sărutul. Mâinile mele îi găsiră pieptul și se agățară de cămașa lui, în timp ce ne sărutam așa cum eu nu am mai făcut-o niciodată. Cu nimeni.
Când ne-am oprit, amândoi rămaseserăm fără aer.
- Respiră, Elena, șopti el blând."

ISBN general 978-606-9017-44-9
ISBN vol. 1 978-606-9017-45-6
9 786069 017456
STYLE HUB

ALEXANDRA ANDREICA

M&M

Volumul 1

MARCO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ANDREICA, ALEXANDRA
M&M/Andreica Alexandra.
— Timişoara: Stylisbed, 2019 3 vol.
ISBN 978 – 606 – 9017 – 44 – 9
Vol. 1.: Marco. – 2019. – ISBN 978 – 606 – 9017 – 45 – 6

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Capitolul I

— Alt băiat, Maria? Serios? Câţi au fost luna asta, trei?

— Nepotrivire de caracter, zâmbi ea malefic. Haide, nu te supăra!

— Ar trebui să înveţi mai mult! De fapt, dacă mă gândesc mai bine, chiar mi-ai promis asta!

— Știu, știu, dar chiar îmi place băiatul ăsta. Are el ceva ce mă atrage, iar dacă te face să te simţi mai bine, oftă ea resemnată, dându-şi ochii peste cap când îmi văzu expresia, o să stau doar puţin, apoi vin să învăţăm. *E bine aşa?*

— Mult mai bine, am zâmbit triumfătoare. Vezi că te aştept! am spus întinzând un deget spre ea, apoi am pupat-o de rămas bun.

Maria era o prietenă bună, foarte bună, doar că avea slăbiciunea băieţilor şi a petrecerilor, în care mă ţâra după

ea de fiecare dată când prindea ocazia. Am dat din cap zâmbind. Eu mă lăsam în voia ei, poate ăsta era motivul pentru care eram prietene atât de bune, pe lângă faptul că suntem aşa de diferite, totuşi avem o chimie extraordinară.

Ai mei nu erau acasă, munceau mult, în special tata. E arhitect şi pot să spun că lui îi datorăm totul: casa mare cu etaj, cele două maşini, vacanţele în străinătate… Şi mama muncea, însă salariul ei era pentru banii ei de buzunar. Cel puţin, aşa spunea tata că se numeşte suma modestă pe care ea o primea de la editura la care lucra. De ce muncea? Din plictiseală probabil, din respect pentru sine… nu ştiu. Cert e că mă înţelegeam mult mai bine cu tata decât cu ea, se obişnuise cu răsfăţul şi viaţa bună pe care tata i-o crease şi devenise o „doamnă a societăţii", cum îi plăcea ei să îşi spună.

Iar eu… eu aveam doar optsprezece ani, eram în ultimul an de liceu şi voiam să învăţ din greu pentru a avea o carieră strălucită, la fel ca tata. Aşa că nu am mai aşteptat-o pe Maria şi m-am pus să învăţ. Tocmai terminasem un eseu, când prietena mea apăru la uşă.

I-am deschis şi era toată numai un zâmbet.

— Oh, Elena, habar nu ai ce super e băiatul ăsta, păcat că a trebuit să vin să învăţ, se posomorî ea dintr-odată, fluturând din gene spre mine.

— Sunt sigură că o să fie la fel de „super", am spus accentuând ultimul cuvânt şi data viitoare. Acum, ne aşteaptă Geometria! I-am aruncat în braţe o carte şi o culegere suficient de groase, cât să o văd strâmbând din nas.

— Super, bombăni ea nemulţumită.

Am tras-o de mână până sus în camera mea şi ne-am pus amândouă pe jos, înconjurate de cărţi şi de caiete. Am stat în linişte un timp, încercând să rezolvăm problemele dificile cu o grămadă de subpuncte.

— Aş fi vrut să fi fost şi tu cu mine, Elena, vorbi ea iar într-un final. Se vedea clar că mintea ei zbura în altă parte. Andrei e foarte drăguţ şi are un prieten chiar foarte arătos, îl cheamă Marco.

— Îhî…

— Hei, tocmai ţi-am spus că are un prieten!

— Ştii că nu mă interesează, Maria. Un băiat nu ar face altceva decât să complice lucrurile şi să-mi distragă atenţia de la ceea ce mi-am plănuit de mult timp.

— Dar e atât de plăcut să ţi se distragă atenţia câteodată, zâmbi ea cu subînţeles şi ne-a pufnit râsul pe amândouă.

Aproape se înserase când Maria îşi pregăti ghiozdanul ca să se întoarcă acasă, deşi nu plecă până nu mă puse să îi promit că îl voi cunoaşte şi eu pe Andrei al ei. I-am promis mai mult pentru a scăpa de insistenţele ei şi aşa m-am trezit cu ziua de mâine programată fără voia mea.

Mi-am aşezat cu grijă hainele pentru mâine, imediat cum am ieşit din duş. Am apăsat pe butonul „play” al casetofonului cu CD cumpărat acum câţiva ani şi care, prin nu ştiu ce minune, încă mai mergea. Camera era inundată de acordurile fine ale unei melodii de dragoste, iar un mic oftat mi-a scăpat printre buze.

Da, poate că era o senzaţie plăcută să te plimbi cu cineva de mână, el să îţi fure un sărut, să te privească timid şi să se bâlbâie din cauza fiorilor primei iubiri. Cineva atent şi grijuliu.

Mi-am scuturat uşor capul. Da, se vede că este târziu, încep să am idei tot mai prosteşti.

M-am întins în pat şi am lăsat somnul să mă fure pe nesimţite.

Capitolul II

Soarele plăcut de primăvară era cel mai bun deşteptător. Eram odihnită şi gata de şcoală. Mi-am îmbrăcat jeanşii preferaţi, de un albastru deschis, o cămăşuţă albă din material fin şi un cardigan subţire. Mi-am prins părul şaten, lung până la brâu, în coadă şi mi-am rimelat genele pentru a scoate culoarea verde a ochilor puţin în evidenţă. Eram gata.

La ora de geometrie tocmai Maria fusese chemată să prezinte tema şi răsuflă uşurată, doar o făcusem împreună cu o zi înainte. I-am trimis o privire care era echivalent cu „ţi-am spus eu” şi ea a afişat zâmbetul ei nevinovat.

Istoria a fost la fel de plictisitoare, predată de o doamnă care ieşise de ceva timp în pensie. Dar, când ea îl întrebă pe unul dintre colegi ce ştie despre Napoleon, el răspunse: „El ştie ceva despre mine?” A fost una dintre puţinele dăţi când clasa s-a animat la ora ei.

Când soneria anunţă sfârşitul orelor, Maria mă aşteptă nerăbdătoare să îmi strâng lucrurile.

— Haide, Elena! Va crede că nu mai vin!

— Relaxează-te, am liniştit-o. O fată trebuie să se lase mereu aşteptată.

— De aceea o să mori tu virgină, glumi ea şi eu mi-am dat ochii peste cap în faţa umorului ei total nepotrivit. Haide!

M-am lăsat apucată de braţ şi aproape târâtă afară. Nu aveam chef de întâlnirile ei, dar îmi dădusem cuvântul cu o zi înainte.

— Şi, unde mergem mai exact? am întrebat-o.

— În parc, răspunse ea senină.

Ne-am grăbit spre parcul din centru unde la jumătatea acestuia stătea pe o bancă un băiat înalt şi răsfirat, aproape blond şi cu ochi albaştri, care zâmbi când ne văzu.

El trebuia să fie.

Maria se grăbi spre el şi îi sări în braţe, sărutându-se aproape fără ruşine câteva minute. Mi-am întors privirea aşteptând ca cei doi să îşi consume dragostea. Într-un final, draga mea prietenă îşi aduse aminte şi de mine.

— Stai, stai, stai! chicoti ea. Andrei, vreau să ţi-o prezint pe cea mai bună prietenă a mea, Elena. Elena, el este Andrei.

Băiatul întinse o mână spre mine, zâmbind blând. Deşi nu îmi plăcea faptul că arăta ca un vagabond, atitudinea lui caldă mă făcu să îi strâng mâna şi să îi zâmbesc şi eu.

— Deci, tu mi-ai furat prietena în ultimele zile? am glumit.

— Nu am ce să fac, pur şi simplu nu mă pot sătura de ea, spuse el, şi o ridică în braţe, învârtind-o în aer de câteva ori.

Lipsa lor de inhibiţie mă stânjenea puţin, dar văzându-

mi prietena atât de fericită, mă gândeam că probabil băiatul ăsta face şi ceva bun.

— I-am spus Elenei despre Marco, poate le faci cunoştinţă, chicoti Maria.

Băiatul mă privi în semn de scuză.

— Nu cred că e o idee bună. Pe Marco îl văd cu fete doar când are chef de nebunii, nu cred că prietena ta caută un prieten cu beneficii, spuse el privindu-mă din cap până în picioare.

Nu, nu arătam ca una de-a lor care chiar ar face asta.

— Bineînţeles că nu! am răspuns repede, ignorând gura Mariei care tocmai se deschidea să spună ceva. Nu am nevoie de golani în viaţa mea.

Replica mea fusese cam acidă, pentru că l-am văzut pe Andrei lăsând privirea în jos. Dar, ce îmi păsa mie? Era un străin pentru mine şi în cele din urmă, spusesem adevărul. Asta simţeam.

— Eu mă întorc acasă, Maria. Bănuiesc că rămâi aici, am oftat.

— Mai rămâi cu noi, mă rugă ea.

— Ştii că nu…

Dar, vocea mea fu acoperită de un zgomot din ce în ce mai tare de motor. M-am răsucit iritată spre zgomot şi am văzut o motocicletă mare şi neagră oprindu-se exact lângă mine. Era călărită de un băiat… mai degrabă bărbat, înalt, musculos, cu păr şaten închis tuns scurt pe laterale şi mai mare în faţă, ciufulit din cauza vântului. Atât am putut să observ din scurta cercetare.

— Ce doreşti? l-am întrebat printre dinţi.

— De ce aş vrea ceva? îmi răspunse tot printr-o întrebare, în timp ce puse piedica motocicletei şi se rezemă de ea.

Îşi aprinse o ţigară cu o brichetă mică, argintie şi suflă tot fumul spre mine.

— Nu e trotuarul suficient de mare pentru tine şi ego-ul tău? m-am răstit.

I-am auzit pe cei doi porumbei chicotind în spatele meu şi m-am întors să îi privesc încruntată. Andrei ridică o mână în semn de salut, rânjind spre noul venit.

— Hei, Marco, ce faci? îl întrebă el pe băiat şi eu am închis ochii, dorindu-mi să mă pot face invizibilă.

— Dădeam o raită. Cine e înţepată? întrebă în timp ce continuă să tragă din ţigara aia stupidă şi zâmbind răutăcios când mă văzu tuşind de două ori.

— Ea este Elena, prietena Mariei, răspunse Andrei.

— Pot să mă prezint şi singură, am spus privindu-l pe aşa-zisul Marco în ochi, cu ciudă, dar chiar nu am niciun motiv pentru a o face!

Apoi m-am întors spre Maria şi i-am spus:

— Nu ştiu cum suporţi un anturaj ca ăsta. Eu plec acasă, sună-mă când ajungi şi tu ca să ştiu că eşti bine.

Apoi am pupat-o şi le-am întors spatele, îndepărtându-mă, dar nu înainte de a-l auzi pe acel nesuferit de Marco strigând după mine:

— Să ai o zi la fel de acră ca tine!

Capitolul III

Patul meu mă liniştea puţin. Doar puţin, pentru că nervii mei încă erau întinşi la maxim. Cine se crede acel bădăran să îmi vorbească aşa? Mai şi strigă după mine în gura mare! Bine, adevărul e că eu l-am luat la întrebări prima, dar nu asta contează, m-a înţepat primul cu remarca lui neobrăzată! Cât tupeu!

Dar nu aveam de gând să îl las să îmi strice seara, spre uşurarea mea nu mai eram nevoită să îl văd vreodată. Nu mai aveam de gând să merg la vreo întâlnire de-a Mariei de acum înainte. Slavă Domnului că am ajuns cu bine acasă măcar!

Am adormit agitată şi nu am început încă o zi de şcoală la fel de încântată cum o făcusem cu o zi înainte, însă până la cina cu ai mei, incidentul era aproape uitat.

— Cum merge cu şcoala? mă întrebă tata în timp ce îşi mai tăia o bucată din friptură.

— Foarte bine, i-am zâmbit. În curând o să ai competiţie serioasă.

Tata râse, privindu-mă mândru.

— Nu mă îndoiesc de asta, draga mea.

— Familia Constantin ne-a invitat în weekend la cină, interveni mama.

— Lisa Constantin? Directoarea editurii? întrebă tata.

— Bineînţeles că ea, Carol. Soţul ei tocmai a intrat în politică şi vor să sărbătorească.

Grozav. Asta lipsea, să îl mai văd încă o dată pe Paul. Fusesem împreună în vara anului trecut, dar nu îmi puteam explica încă de ce. Nu mă atrăgea într-un mod special, dar fiind insistent, am acceptat să îi fiu iubită. Nu a durat prea mult, spre disperarea mamei, însă continua să îmi facă avansuri de câte ori avea ocazia.

— Eu am terminat. Pot să plec în camera mea?

— Sigur, răspunse tata. Noapte bună scumpo.

— Noapte bună.

* * *

— Astăzi avem petrecere! strigă Maria încântată în curtea liceului în timp ce ne aşezam pe una dintre băncile din lemn, ca să mâncăm.

— Iar? am întrebat-o, muşcând din sandvişul meu.

— Cum adică, iar? Au trecut deja 3 săptămâni de la ultima. În plus, e vineri, nu poţi să mă refuzi.

— Unde mai e de data asta?

— Lângă lac. Un prieten de-a lui Andrei îşi sărbătoreşte ziua de naştere.

— O, nu, nici nu mă gândesc, i-am tăiat eu elanul.

— Poftim? De ce nu? se plânse ea.

— Nu vreau să am de a face cu oameni de genul ăla Maria, ţi-am mai spus.

— Nu e aşa cum crezi tu. Părinţii băiatului sunt medici, face parte dintr-o familie bună.

— Dar cu un anturaj prost.

— Vrei să nu mai critici atât şi să te relaxezi şi tu o dată

în viaţă?

Am respirat adânc. Poate că avea dreptate, eram încordată mai mereu din cauza şcolii şi a imaginii de fiică perfectă creată de mama, în mare parte, pentru statutul familiei. Poate că puţină distracţie nu ar strica.

— Bine, la ce oră? am oftat.

Patru cuvinte şi prietena mea era în extaz.

— La opt sunt la tine, te ajut să te aranjezi.

Am dat din cap aprobator şi am mai muşcat o dată din sandviş.

Desigur că orele trecuseră repede, când Maria apăru la uşa camerei mele eu aveam deja temele pregătite pentru luni şi un eseu gata. Nu îmi plăcea să las lucrurile pe ultima sută de metri.

De data aceasta mă îmbrăcasem într-o salopetă vaporoasă şi fină cu mânecă lungă, de un roz pal, care avea mici detalii aurii. Era elegantă şi comodă, în plus era suficient de cald afară pentru o seară de primăvară.

— De data asta te-ai întrecut pe tine, zâmbi Maria din prag.

Ea purta o fusta mulată din piele, roşie ca focul şi o cămăşuţă albă.

— Iar tu eşti indecentă, i-am răspuns chicotind.

— Asta e şi ideea. Haide, te ajut eu cu părul.

Maria îmi prinse câteva şuviţe de păr la spate cu un elastic mic şi eram gata.

— Unde le-ai spus alor tăi că mergem?

— La ziua Ioanei.

— Şi cadourile? se panică ea.

— Sunt la tine, am rânjit.

Prietena mea mă privi mândră, apoi butonă telefonul pentru a comanda un taxi. Spre norocul nostru, ai mei nu au pus prea multe întrebări şi noi am urcat vesele în maşină.

Într-adevăr, casa nu arăta atât de rău pe dinafară, comparativ cu ce am găsit înăuntru. Băuturi, multe băuturi. Sticle, unele sparte, doze şi pahare peste tot, ba chiar mă şi împiedicam de ele, nereuşind să le văd în întuneric şi pe cele de pe jos. Doar un glob disco cu lumini colorate însufleţea muzica dată mult peste limita normală.

— Haide, l-am văzut pe Andrei! îmi strigă ea în ureche.

Băiatul era la fel de cald şi vesel ca şi ultima dată când îl văzusem, ceea ce mă făcea să mă ruşinez cumva, eu fusesem destul de dură cu el. De aceea voiam cumva să mă revanşez şi mi-am spus că astăzi mă voi relaxa şi mă voi simţi bine.

Am mers toţi trei pe ringul de dans improvizat lângă mulţi alţii care deja se mişcau frenetic şi am început să dansăm şi noi liberi, fără a ţine cont de mişcări. După aproape o oră ne-am dus să ne luăm ceva de băut, pentru că eram însetaţi din cauza dansului.

— Ce să fie? ne întrebă Andrei.

— Eu vreau vin cu apă minerală, răspunse Maria.

— O cola, te rog, am cerut eu.

— O, haide! exclamă el. Alege ce vrei tu.

— Doar o cola, am dat din cap râzând şi el nu mai insistă.

Cu băuturile în mână, am ieşit afară pentru a ne auzi ce

vorbim. Era chiar plăcut să stau cu ei şi nu îmi venea să cred că mă simt bine.

— Şi, tu nu bei deloc? Adică… niciodată? mă întrebă Andrei şi Maria chicoti.

— Nu, nu beau. Nu îmi place.

— Bineînţeles că nu, ce ar spune tăticul dacă ar afla că fetiţei lui îi plac lucrurile interzise?

M-am încordat dintr-odată, toată relaxarea de dinainte risipindu-se într-o clipă. Ştiam vocea aia enervant de calmă şi dispreţuitoare, deşi nu o auzisem decât o singură dată.

M-am întors şi iată-l aici, în toată splendoarea lui, bădăranul din parc.

— Nu mă aştept ca tu să înţelegi, am răspuns cât de urât am putut. Un nimeni ca tine nu gândeşte prea mult!

Atunci i-am văzut ochii pentru prima dată. Erau de un cenuşiu închis, dar acum parcă prindea viaţă şi mocneau de furie. L-am văzut pe Andrei foindu-se şi îmi dădeam seama din toată agitaţia că am trecut o limită pe care eu nu o înţelegeam.

Dar, furtuna nu dură decât o clipă, pentru că el îşi reluă postura de „hai să te iau peste picior”.

— Fac ce vreau, când vreau şi cu cine vreau, răspunse el rânjind şi acel zâmbet ştrengar chiar avea farmecul lui. Poate că l-aş fi apreciat în alte circumstanţe. Sau dacă ar fi aparţinut unui alt om. O da, cu siguranţă ultima parte.

— Fără a avea un scop în viaţă. Cât de minunat, am spus sarcastică.

Băiatul făcu doi paşi spre mine până era să ne atingem

şi spuse, privindu-mă în ochi:

— Nu ştii nimic despre mine.

Apoi se întoarse la fel de relaxat cum a venit şi cuprinse o blondă, care dansa ameţită cu încă o prietenă, pe după brâu. Aceasta ţipă surprinsă şi se lăsă în braţele lui, sărutându-l. L-am văzut cum o prinse de braţ şi o conduse într-unul dintre dormitoare, dar nu înainte de a se întoarce spre mine şi de a-mi face cu ochiul.

— Cât de nesimţit poate să fie? am spus cu voce tare.

— Nu e atât de rău după ce îl cunoşti, râse Andrei. M-a scos de multe ori din belele şi fetele îl iubesc. Ăsta e el, ridică băiatul din umeri.

Am inspirat nervoasă şi am ştiut că nu voi mai putea intra în starea de dinainte. Toată seara mea fusese distrusă.

Capitolul IV

Îl înjuram în gând pe blestematul ăsta care mi-a stricat încă o dată ziua. De ce trebuie să apară el mereu, de parcă ar avea un radar care luminează şi sună când mă simt bine?

La naiba cu el şi la naiba cu toţi tipii din lume, măcar îmi întărea şi mai mult convingerea că o relaţie nu este deloc potrivită pentru mine. Toţi sunt la fel, bădărani. Îl vedeam pe Andrei coborându-şi mâna pe fundul Mariei în timp ce se mişcau lent pe ritmul muzicii. Tocmai ce spuneam, bădărani.

— Eu plec acasă Maria, mi-a fost suficient pentru o seară, am anunţat-o. Vii şi tu?

Aceasta îl privi pe iubitul ei lipit de ea ca o ventuză, apoi

dădu din gene spre mine. Am oftat. Cunoşteam prea bine privirea asta…

— Ne auzim mâine, am spus resemnată şi le-am făcut cu mâna.

Da, îmi era greu să mă trezesc. Ajunsesem acasă destul de târziu şi nu dormisem suficient. Aveam cearcăne, mă dureau ochii şi căscam mereu.

— Elena? bătu mama în uşă de câteva ori şi dacă văzu că nu îi răspund, intră neinvitată. Încă nu te-ai ridicat din pat? exclamă ea dramatic, de parcă m-ar fi văzut sărind încălţată pe lenjeria ei cumpărată din Milano. Vreau să te văd sus, acum! Diseară mergem la familia Constantin şi trebuie să arăţi impecabil, poate băiatul lor îţi mai dă o şansă şi o să intri mai târziu într-una dintre cele mai bune familii din oraş.

— El mi-ar da multe şanse, mamă, eu nu mai vreau să le primesc, am mormăit întorcându-mă pe cealaltă parte, sperând din suflet că îşi va încheia aici discursul şi va pleca.

Somnul, practic, se zvârcolea după atenţia mea.

— Prostii, zise ea, de parcă nu m-ar fi auzit bine. Avem programare la coafor, manichiură şi spa astăzi, enumeră ea în timp ce trase draperiile şi soarele mă lovi direct în faţă.

— Nu vreau să îmi pierd ziua prin saloane, am spus încruntându-mă din cauza soarelui. De ce nu mergi cu una dintre prietenele tale?

— Sus am spus! exclamă ea, trăgând plapuma de pe mine.

Şi iată-mă în faţa oglinzii, îmbrăcată într-o rochie albă

strâmtă din bumbac, lungă până la genunchi, cu mânecă scurtă; tenişi albi şi părul ondulat. Simplă ca bună ziua.

— Sper că nu vii aşa? întrebă mama îngrozită, oprindu-se din drum când mă văzu coborând.

— De ce? Ce e în neregulă?

De fapt vedeam şi eu ce era în neregulă. Mama avea o rochie lungă, purpurie, din mătase, cercei cu diamante şi părul prins într-un coc elegant. Tata avea pantaloni de costum şi cămaşă, dar renunţase la sacou şi la pantofii eleganţi.

— Las-o în pace, doar nu mergem la bal, spuse el amuzat şi îmi trase cu ochiul.

Mama renunţă la cicăleală, însă îmi aruncă o ultimă privire disperată, înainte să îşi dea ochii peste cap.

Ne-am urcat toţi în maşină şi ne-am îndreptat spre casa opulentă a familiei Constantin. I-am salutat formal pe toţi când am ajuns, iar părinţii mei au intrat în discuţii cu diverşi oameni, mie rămânându-mi „plăcerea" de a mă distra singură.

Ochii mi-au căzut imediat pe bufet şi m-am servit cu câteva saleuri, rezemându-mă de masă. Mestecam plictisită, când l-am zărit pe Paul în mulţime. Voiam să dispar de acolo, dar era prea târziu. El mă văzuse deja şi venea spre mine.

— Elena, mă bucur să te văd, spuse el rânjind şi apropiindu-se prea mult de mine, făcându-mă să mă simt inconfortabil.

— Hei, am spus fără tragere de inimă.

— Te-am sunat de câteva ori şi ţi-am trimis şi mesaje.

— Da… scuze… sunt ocupată cu şcoala, cu învăţatul…

— Eu aş şti cum să te fac să te relaxezi Elena, poate de data asta nu mă vei refuza.

Am făcut ochii cât cepele. Ce naiba?

Eram pe punctul de a-i spune vreo două, când deodată am rămas suspendată cu ideile undeva în aer. Pe uşă tocmai intră o familie pe care nu o mai văzusem. Un bărbat brunet, înalt, atletic, cu o faţă dură şi o femeie subţirică, blândă, cu păr şaten închis tuns bob. Dar, bărbatul în devenire din spatele lor îmi atrase mie atenţia, îmbrăcat cu nişte blugi aproape mulaţi pe coapsele lui musculoase, dar cu o cămaşă din bumbac albastră suflecată până la coate şi descheiată la primii nasturi. Doar acum îi observam braţele dezgolite care erau pline de tatuaje. Părul lui şaten era dat peste cap într-un mod neglijent, dar care arăta foarte bine.

Se putea ca el să fie acelaşi băiat care îmi puse la încercare nervii? Arăta exact ca el, dar parcă nu îmi venea să cred. Nu mai părea un golan… bine, cu excepţia tatuajelor. Ochii lui cercetară camera imensă şi se opriră asupra mea. Rânjetul lui malefic îi apăru în colţul buzelor. Şi… a revenit.

— Deci, ce spui?

Am clipit de câteva ori. Paul încă era aici? Of, pentru numele lui Dumnezeu, ce mai vrea?

— Scuză-mă, ce ziceai?

— Vrei să vii cu mine sus să îţi fac un tur al casei? mă invită el, zâmbind pervers.

— Mulţumesc, Paul, dar cred că va trebui să te refuz. Acum şi pentru totdeauna, i-am tăiat-o şi m-am îndepărtat

de el.

— Te laşi greu, aproape strigă el după mine, dar ştiu că mă vrei!

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am continuat drumul, neştiind de fapt, unde vreau să ajung. Am privit în jur. Ah, uite o terasă. Sunt sigură că aici nu este nimeni şi voi putea sta în linişte un timp, apoi îl voi ruga pe tata să mă lase să plec acasă.

Liniştea mea fusese însă întreruptă de uşa terasei care se deschise.

— Paul, ţi-am mai spus că… am început iritată, dar când m-am întors, mi-am înghiţit cuvintele. Nu era Paul, era Marco.

— Încep să mă cam satur de asta, am pufnit spre el nervoasă.

— Şi ce îmi spui mie? întrebă el plimbându-se până la balustradă cu mâinile în buzunar, apoi se rezemă de marginea acesteia.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Aparent, gazdei noastre nu îi place fumul de ţigară în casă, deşi când am vizitat-o săptămâna trecută, nu părea să o deranjeze, zâmbi batjocoritor când îmi văzu faţa şocată. Aşa că am ieşit să fumez liniştit. Dar, am dat de tine, arătă el cu ţigara spre mine şi apoi o plasă între buze, aprinzând-o.

M-am întors cu spatele la el. Nu îmi venea să cred! Oscilam între a merge înapoi în casă şi a da iar cu nasul de Paul, sau a rămâne aici, aşteptând cuminte ca bădăranul să îşi termine ţigara şi să plece. Speram ca ultima variantă să

nu dureze prea mult.

— Este evident că îl aşteptai pe iubitul tău, Paul, vorbi el şi batjocura îi era acum predominantă în voce. Nici nu mă mir, acelaşi caracter acru, aceleaşi cercuri infecte.

Vorbele lui mi-au aprins sângele şi m-au făcut să mă înroşesc de nervi.

— Unu la mână, acel pervers nu este iubitul meu. Şi doi, se pare că împărţim aceleaşi cercuri, altfel ce cauţi aici?

— Din obligaţie, răspunse el scurt.

— Se pare că nu doar eu sunt fata lui tata, i-am trântit-o repetându-i cuvintele şi el îşi îndreptă poziţia, ridicând un deget spre mine.

— Eu îmi muncesc banii şi mă bazez doar pe forţele mele, nu vorbi dacă nu mă cunoşti!

— Nici nu aş vrea asta!

— De parcă tu ai fi mai interesantă, pufni el şi i-am întors spatele încă o dată, clocotind. M-am calmat doar când am auzit din nou uşa, semn că el plecase.

Doamne, cred că era cea mai enervantă fiinţă de pe pământ! Era greu de crezut că un asemenea om mai are şi prieteni.

Seara se lăsa şi m-am gândit că am stat suficient aici, aşa că m-am dus la tata, cum am plănuit.

— Dar, de ce să mergi singură, Elena? Mai aşteaptă puţin şi o să mergem împreună.

— Chem un taxi, tată, mă ia de aici şi mă lasă în faţa casei. Simplu.

— O conduc eu, domnule, am auzit vocea lui Paul şi mă

rugam în gând să am halucinaţii. Aşa o să stăm mai mult de vorbă.

— O idee foarte bună. Poţi să pleci doar însoţită de Paul.

Îmi venea să mă zgârii pe faţă, însă nu mai puteam să dau înapoi. Mi-am luat jerseul pe mine şi am pornit amândoi pe stradă în jos.

— Nu înţeleg de ce mă ţii în suspans, comentă el tot drumul şi mă simţeam mai mult decât pedepsită. E pentru că te-am lăsat atunci singură pe plajă şi m-am dus cu Mihai la biliard? Doar cunoşti oraşul, ai fi putut să te întorci şi singură. Asta e? Vrei să fiu mai atent cu tine? Asta e, aşa-i? Atunci, de acum înainte o să îţi acord mult mai multă atenţie. Şi, poate aşa o să avem şi noi parte de puţină acţiune, încă nu am uitat cum toţi prietenii noştri şi-au ales atunci câte o cameră, numai noi ne-am uitat la film. De data asta nu mai ai motive că eşti prea mică.

Îl ascultam… şi nu prea. Pentru mine nu conta ce spunea, oricum tot ce voiam era să ajung acasă. Şi dorinţa mi se împlini după douăzeci de minute, care mi s-au părut două zile.

— Am ajuns, am exclamat uşurată. Poţi să te întorci acasă acum.

— Nu mă inviţi înăuntru? rânji el.

— Nu!

— Atunci, îmi dai un sărut de noapte bună?

— Nici nu mă gândesc!

— Oh, haide, ştiu că vrei…

Paul veni spre mine, făcându-mă să dau înapoi până m-

am lovit cu spatele de gard. Se aplecă spre mine, iar eu mi-am pus mâinile pe pieptul lui, pentru a-l putea respinge, dar el interpretă mişcarea în mod greşit, aşa că îmi puse o mână pe coapsă şi una pe talie. De data asta ajunse prea departe şi am început să îl împing, dar faptul că eram încolţită nu mă ajuta prea mult.

— Lasă-mă, Paul! Lasă-mă sau ţip!

În momentul ăla corpul lui Paul se smuci cu forţă înapoi, dezlipindu-se de mine. L-am văzut întors cu spatele la mine şi capul zburându-i într-o parte. Pumnul lui Marco făcuse asta.

— Domnişoara a spus să o laşi în pace, îi explică el calm, ca unui copil de doi ani, apoi îl prinse de gulerul cămăşii. Ai înţeles sau trebuie să îţi mai traduc o dată?

— Am înţeles, am înţeles, se bâlbâi Paul şi Marco îşi ridică mâinile în sus, în semn de dezgust, eliberându-l.

Paul o luă la goană, înapoi pe stradă.

L-am privit gâfâind de la efortul de mai devreme, neştiind ce să îi spun în acel moment.

— Eşti bine? mă întrebă el, cercetându-mă cu privirea.

Am dat afirmativ din cap.

— Ar trebui să intri, spuse încet, arătând spre casă. M-am întors automat şi am intrat în curte, apoi am fugit până la uşă, m-am grăbit să o deschid ca să intru în casă şi am închis-o imediat în urma mea.

Oh, Doamne, ce mai zi!

Capitolul V

Bolul cu cereale stătea neatins în faţa mea. Încă eram puţin agitată de la incidentul de aseară, mă întrebam până unde avea să meargă Paul dacă nu intervenea Marco. Sper că n-ar fi îndrăznit prea departe. Doar părinţii noştri sunt prieteni, ce naiba! Aş putea să le spun oricând!

Dar de un lucru eram mai mult decât conştientă: nu îi mulţumisem bădăranului. Adică da, era nesuferit, dar ar fi putut să nu se bage între noi, ţinând cont că nu ne suportăm. Nu voiam să îi rămân datoare, aşa că am sunat-o pe Maria.

— Când te mai vezi cu Andrei? am întrebat-o.

— Astăzi. De ce?

— Pot să vin şi eu?

— Dar, parcă spuneai…

— Ştiu ce am spus, dar azi vreau să ies.

— Bine, ne vedem în parc, la ciupercă.

Ştiam unde e. Era o ciupercă veche din lemn, tocmai în capătul parcului, scrijelită de mulţimea de cupluri care trecuseră pe acolo. Nu m-am apropiat niciodată de acel loc, dar se pare că toate au un început.

La ora stabilită mi-am tras repede o pereche de jeanşi, un tricou alb, mi-am luat tenişii şi micul ghiozdan, apoi am pornit pe jos spre parc. Îmi plăcea căldura de afară şi soarele îmi dădea o dispoziţie bună.

Zăream din depărtare ciuperca şi vreo cincisprezece tineri râdeau şi se prosteau în jurul ei, printre care şi Maria, Andrei şi lângă ei… Marco, însoţit de o brunetă, de data

aceasta, care îi stătea în poală.

Se pare că va fi mai dificil decât am crezut.

Haide, Elena, poţi să o faci! mă îmbărbătam în sinea mea.

Am respirat adânc şi m-am îndreptat spre ei. Nu erau genul de oameni cu care eu eram obişnuită, de aceea aveam emoţii şi mă simţeam stânjenită.

Când m-am apropiat, Marco se opri din râs şi îşi dădu jos ochelarii de soare, ţintuindu-mă cu privirea. Eu m-am oprit la Maria, am pupat-o, l-am salutat pe Andrei, care era la fel de binevoitor, apoi m-am întors spre Marco şi destrăbălată care îi stătea în braţe.

— Bună, am spus încet. Crezi că am putea să vorbim puţin?

Simţeam privirea uimită a Mariei şi a iubitului ei, precum şi cele curioase ale celorlalţi, dar continuam să îl privesc pe el în ochi.

— Ina, ridică-te, îi ordonă brunetei, care se conformă, strâmbându-se.

Am făcut câţiva paşi, ca să ne depărtăm de ei, iar el mă urmă cu mâinile în buzunarele pantalonilor de trening negri, din bumbac.

— Am venit să… să îţi mulţumesc, am spus privindu-l în ochi. Pentru ce ai făcut aseară.

— Deci, gheaţa începe să se topească? răspunse el sarcastic, dar fără urmă de răutate în voce.

— Puteai să mă laşi acolo, am continuat, fără să îi bag în seamă remarca.

— Crezi că aş fi putut să îl las să îşi facă de cap cu tine? Ce fel de om crezi că sunt? întrebă el, încruntându-se.

M-am înfiorat la răspunsul său şi el mă privi într-un mod ciudat. Vântul trimise o adiere şi părul meu lung se învolbură puţin. El întinse mâna şi îmi dădu la o parte o şuviţă, mângâindu-mi totodată obrazul cu vârful degetelor, apoi şi le băgă repede în buzunare. Nu ştiu de ce, dar acest gest îmi trimise mii de fiori în tot corpul.

Momentul fu întrerupt de bruneta căreia nu îi plăcea că fusese dată la o parte şi acum mă săgeta cu privirea din cauza gestului lui Marco.

— Haide, iubitule, mi-e frig, se mâţâi ea, la care eu am ridicat o sprânceană; erau peste douăzeci de grade afară, ce Dumnezeu! Am eu o idee despre cum ne putem încălzi.

Cu aceste cuvinte, îşi trecu o mână pe după umerii lui şi îşi lipi buzele de gâtul lui. El rămase, însă, cu mâinile în buzunare, privindu-mă în continuare.

— O zi… minunată, am accentuat ultimul cuvânt, apoi m-am întors să le fac cu mâna Mariei şi lui Andrei, dar prietena mea se ridicase deja şi venea spre mine.

— Mergem acasă la Andrei mai târziu, vrei să vii şi tu?

— Chiar mai e cazul să mă întrebi? am ridicat o sprânceană, în timp ce îi priveam pe aceşti apucaţi cu subînţeles.

Deşi Marco făcuse câţiva paşi în spate şi lipitoarea aia de Ina încă îi mai stătea atârnată de gât ca o caracatiţă cu braţele întinse peste tot, privirea lui nu m-a părăsit şi mă făcea să mă simt inconfortabil, schimbându-mi poziţia de pe

un picior pe altul.

— O, haide! Nu sunt chiar aşa de răi, dacă ajungi să îi cunoşti, insistă ea. Şi de Andrei ai avut aceeaşi părere la început.

— Şi nu mi-am schimbat-o prea mult, am mormăit.

— Haide, Elena, ieşi puţin din tipare, glumi iubitul prietenei mele, dar nu era nicio aluzie răutăcioasă în asta.

— Lăsaţi şoarecele de bibliotecă acolo unde îi e locul, vorbi Ina cu superioritate şi simţeam cum îmi urcă tensiunea.

Câţiva au pufnit, chicotind, şi Marco, cu un rânjet mare pe faţă, îşi luă o ţigară din pachetul din buzunar.

— La ce oră şi unde?

Cuvintele mele l-au făcut să se întoarcă brusc spre mine, lăsând fumul să iasă în rotocoale.

— Deci, vii? Oh, ce bine îmi pare! Nu îţi face griji pentru locaţie, vin eu să te iau pe la şapte. E bine?

— Perfect, am spus şi m-am întors să plec, după ce; un salutat-o pe ea şi i-am făcut cu mâna lui Andrei, care îmi răspunse zâmbind.

Am vrut să îi mulţumesc, şi asta am făcut. Atunci, de ce mă simt ca şi cum m-ar fi lovit două autobuze şi un tramvai?

* * *

Cu ce să mă îmbrac? Clar nu aveam haine la fel de perverse şi neruşinate ca ale Inei şi nici nu aş fi purtat vreodată ceea ce ea numeşte haine. Dar, nici nu cred că va fi o întâlnire la care ne îmbrăcăm frumos şi bem ceai. Aşa că am luat din dulap o pereche de blugi negri, mulaţi şi o

cămăşuţă albă cu mâneci trei sferturi, uşor transparentă. Părul l-am lăsat desfăcut, doar l-am pieptănat.

La şapte fără zece prietena mea era în faţa casei şi asta era o premieră, pentru că, de obicei, eu o aşteptam pe ea. Înseamnă că e chiar nerăbdătoare, de a ajuns aşa devreme.

— Cât mă bucur că vii, îmi spuse ea în timp ce mă îmbrăţişă peste scaune, apoi porni repede, neavând timp să răspund. Adică, e prima dată când merg la ei acasă şi sinceră să fiu am ceva emoţii, dar nu ştiu de ce, pentru că am petrecut mult timp împreună şi chiar simt că ne potrivim, ştii?

— Stai puţin, ai zis la *ei* acasă? am întrebat-o.

— La Andrei şi Marco. Stau împreună.

Îţi baţi joc de mine?

— Nu, nu, nu! Întoarce sau lasă-mă să cobor!

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă ea, privindu-mă speriată. Ţi-e rău?

— Da, am Marco-alergie! m-am răstit la ea. Nu vreau să îl mai văd, Maria, nu îl suport pe nesuferitul ăla!

Prietena mea izbucni în râs.

— Marco-alergie?

— Spune-i cum vrei, dar nu vreau să îl văd, m-am îmbufnat.

— Fă-o pentru mine, te rog! în plus, nu trebuie să stăm cu el şi promit că nu o să te las singură!

Promisiunea ei mă linişti puţin, dar tot am rămas cu mâinile în sân, îmbufnată. Drumul până la marginea oraşului a fost suficient de lung şi tot cheful mi-a pierit până am ajuns

acolo. Simţeam ceva ciudat în stomac la gândul că îl voi revedea, însă partea asta aveam de gând să o ignor.

Maria parcă maşina în faţa unui bloc gri, cu vopsea scorojită, căruia îi lipsea uşa de la intrare.

— Eşti sigură că aici e?

De la etajul trei muzica bubuia şi vocile se amestecau cu râsetele gălăgioase.

— E o petrecere? am întrebat-o pe Maria, şi aceasta doar ridică din umeri.

Am oftat şi m-am alăturat ei, resemnată. Deja îmi părea rău că am venit.

Am urcat până sus, unde muzica deja îmi făcea să vibreze toate organele. Doi băieţi stăteau în uşă, cu beri în mână, deja ameţiţi şi ne-au făcut loc să trecem, în timp ce rânjeau tâmp spre noi.

Am intrat în apartament şi, spre surprinderea mea, era destul de spaţios, dar nu prea mobilat. În schimb, avea multe fotolii, două canapele şi o masă plină cu sticle de băutură şi pahare de unică folosinţă.

— Ţi-am spus că nu îmi pasă, doar ocupă-te naibii de maşina aia până mâine dimineaţă!

— Frate, mi-e rău…

M-am întors să aud sursa zgomotului, deşi una dintre voci deja îmi era oarecum familiară. Marco ţipa cu ţigara în gură la un băiat care avea o bască întoarsă în cap şi o poziţie spăsită în faţa lui. De nervi, uitase să o aprindă.

— Mă doare fix în cur de dispoziţia ta, George! Eu mi-am făcut treaba, mai trebuia tu să ţi-o faci pe a ta şi

terminam! Era a dracului de simplu!

Îşi trecu mâna prin păr nervos şi îşi scoase ţigara din gură, gesticulând cu ea între degete spre aşa-numitul George:

— Mergi şi dormi două ore, dar dacă maşina nu este gata până dimineaţă, jur că te omor cu mâinile goale!

Băiatul se întoarse brusc şi ieşi val-vârtej din apartament. Marco îşi aprinse ţigara, trase cu sete şi se întoarse, iar privirea lui se opri asupra mea.

Ne-am privit lung câteva clipe şi am rupt contactul doar când am simţit căldura din obraji. De ce mi se întâmplă asta?

M-am grăbit să o prind din urmă pe prietena mea, care îl găsise pe Andrei şi acum era în poala lui, cu o bere în mână.

M-am aşezat pe fotoliul de lângă ei, în timp ce băiatul mă salută vesel. Am privit în jur şi mi-am dat seama că eu nu aş putea să fiu niciodată prietenă cu asemenea oameni. Cuplurile se sărutau, scârbos de evident, şi se pipăiau aproape animalic, în timp ce alţii dansau de parcă ar fi singuri în cameră.

— Ce faci, păpuşă? îmi distrase atenţia un băiat care se apropiase de mine şi când am ridicat privirea l-am recunoscut ca fiind unul dintre cei doi pe care i-am văzut la intrare.

— Poftim? am întrebat, încruntându-mă.

— Văd că te plictiseşti, poate îţi redau eu buna dispoziţie, rânji el.

— Poate îţi scot eu dinţii, rând pe rând, am auzit o voce

groasă din spatele beţivului, înainte să apuc să mă apăr.

Acesta se întoarse şi întâlni privirea nimicitoare a lui Marco.

— Hei, frate, spuse el, pierzându-şi zâmbetul. Căutam doar o distracţie.

— Caută mai departe, dacă nu vrei să te învăţ să zbori de la etaj!

Beţivul ridică mâinile în semn de predare şi se îndepărtă.

— Mă pot apăra şi singură, i-am spus ridicând puţin bărbia.

— Ah, serios? Ce zici să îl chem înapoi? m-a întrebat în batjocură.

— Nu e nevoie, am răspuns, şi el rânji.

— Aşa credeam şi eu.

Apoi se aşează lângă mine, pe micul fotoliu.

— Ce naiba faci? m-am răstit spre el.

— Mă aşez pe acest nenorocit de fotoliu! Ţi se pare că mai este un loc unde aş putea să stau în casa asta, care întâmplător este a mea?

Avea dreptate. Toate locurile erau ocupate, dar asta nu însemna că trebuie să mă înghesuie aşa. Se pare că Maria şi Andrei nu auziseră discuţia cu beţivanul, ori din cauza muzicii ori pentru că erau prea ocupaţi să se înghită unul pe celălalt, dar acum ne priveau uimiţi.

— Dacă nu stai comod, poţi oricând să poposeşti la mine în poală, spuse el arătându-mi un zâmbet al naibii de pervers.

— Nu, mersi, m-am strâmbat. Stau bine.

L-am auzit râzând încet şi mi-am dat ochii peste cap. La timp pentru draga de Ina, care tocmai intră în apartament, îşi învârti în jur ochii ăia exagerat de machiaţi şi, când îl văzu pe Marco, se lumină. Dar se pare că rămase fără curent când dădu cu ochii de mine.

Veni ţintă spre noi iar când Marco o remarcă, înjură printre dinţi. Nu ştiu de ce, dar acest lucru mă bine dispuse, într-un fel.

— Ce faci, iubire? i se adresă ea hotărâtă să i se pună în poală, deşi era evident că doi erau prea mulţi pe acest fotoliu mic.

Spre surprinderea mea, Marco o prinse de şolduri şi o ridică înapoi.

— Lasă-mă în pace, Ina, astăzi nu am chef de tâmpeniile tale.

Nicio palmă peste faţă nu cred că ar fi durut-o mai tare.

— Ţi-ai găsit o jucărie nouă? întrebă ea, aruncând suliţe din priviri spre mine.

— Mereu am jucării noi, ştii foarte bine.

Asta a durut; cel puţin, în partea ei. Nu înţelegeam cum se poate ţine după un băiat atât de rău şi arogant, care mai şi umblă din pat în pat, de faţă cu toată lumea.

— Dar tot la mine te întorci, zâmbi ea triumfătoare. Cum ai făcut-o şi aseară.

Ochii mei s-au mărit pentru câteva clipe şi deja mă săturasem să fiu martoră la discuţia lor.

— Aşa că poţi să mergi naibii, mi-o trânti ea.

Dar înainte ca Marco să mai spună ceva, am ridicat o sprânceană care spunea: „serios?” apoi am vorbit tare şi clar:

— O spui de parcă ar fi ceva bun. Dar hei, dacă pe tine te consolează faptul că îţi mai aruncă câte un os, între mese, mă bucur pentru tine.

Mâinile ei s-au năpustit asupra mea în încercarea ei nebună de a mă lovi, însă Marco fu mai rapid şi o prinse la timp. Maria se ridică şi ea, gata să îmi sară în ajutor.

— Am plecat de aici, am spus, încruntându-mă. Îmi pare rău că am venit.

Maria îmi spuse adresa doar şi mă lăsă să plec aproape în fugă. Ştia că orice cuvânt este în zadar şi era mai bine pentru mine dacă mă îndepărtam cât mai repede de locul ăla. De el.

Capitolul VI

Marco

Mă foiam în pat de două ore. Nu puteam să îmi scot privirea ei din minte. Ce dracu’ Marco, unde îţi stă capul? îmi spuneam în sinea mea. E doar o fată!

M-am ridicat nervos, cu pantalonii de trening atârnându-mi pe şolduri şi la bustul gol. A naibii căldură! Ţinta mea: frigiderul. Am găsit o doză de Cola printre atâtea beri şi am golit-o dintr-o răsuflare. Era ceva mai bine, dar tot trebuia să mă întorc în camera mea. La patul meu, la gândurile mele… La ea. Unde rămăsesem? Doar o fată?

Una a naibii de înţepată, o acritură în toată puterea cuvântului, o nesuferită şi o belea pe capul oricărui bărbat! Avea o gură mare, care ar trebui spălată cu săpun! Dar în mintea mea, imaginea părului ei răsfirat de vânt şi ochii mari care mă priviseră pentru prima dată cu reţinere, nu mi se părea a fi deloc acră, ba din contră. Era chiar frumoasă, o frumuseţe naturală cum nu am văzut demult prin cercurile în care mă învârt eu.

Şi ce mama mă-sii să-i fac eu, dacă e frumoasă? Nu e nici prima, nici ultima şi pot să mă laud cu nişte femei adevărate care mi-au trecut prin pat. Sau eu într-al lor, nu prea mai contează. Şi nu o dată. Gândul ăsta mă făcea să rânjesc.

Şi totuşi, Crăiasa Zăpezii se pare că are şi inimă. O inimă moartă şi îngheţată, dar totuşi o inimă. A venit să îmi mulţumească, deşi este evident că prietenii mei îi provoacă repulsie şi felul în care i-a dat jet Inei mă făcu să o privesc cu alţi ochi. Asta chiar este de apreciat, are ceva curaj.

Ce dracu' faci, Marco? De ce naiba te gândeşti atât de mult la ea? Fetele sunt doar pentru sex şi cu cât nu te bat mai mult la cap, cu atât mai bine! De aceea e bine să le faci vânt imediat după, să nu înceapă să aibă cine ştie ce pretenţii stupide de la tine. Astăzi vrea o cină, mâine un film şi aşa ajungi captiv într-o relaţie în care ea te modelează cum vrea, înainte să îţi dai seama. Şi să te culci cu aceeaşi femeie, de fiecare dată? Ce pedeapsă mai aspră există pentru un bărbat, în afară de asta?

Mie îmi plăcea să fiu cât mai diversificat. Şi precaut. Mereu precaut. Protecţie şi tot tacâmul. Cu fetele nu mă

băgăm niciodată în necazuri, în schimb, îmi plăcea să mă bag în alte chestii. Asta mă descătuşa şi mă lăsa să mă eliberez de tot căcatul de acasă.

Îmi plăcuse să îi ştanţez un pumn în moacă perversului ăluia, mai ales după ce am văzut expresia de pe chipul ei. Era înspăimântată şi nu avea cum să se apere, pentru că boul o pusese la colţ. Imaginea îmi reveni în minte şi mi-am strâns pumnii, încordându-mă. Acum îmi pare rău că nu l-am nenorocit pe nemernic. Da, făcusem pe eroul, dar aş fi făcut asta pentru oricare altă fată aflată la ananghie. Numai că, dacă era oricare alta, încercam să fac şi pe bunul samaritean după aceea şi ea, având încredere în mine, poate mă invita şi prin camera ei, prin patul ei… dar nu fusese o fată la întâmplare. Fusese ea, acritura. Şi am lăsat-o baltă.

Dar, de ce?

Nu era vorba că nu arată bine, ba da, este atrăgătoare, a naibii de atrăgătoare! Faţa ei, atunci când i-am spus să îmi stea în poală, fusese inedită, aproape ruşinată şi uimită de ce am putut să îi propun. Nu m-ar fi deranjat dacă ar fi acceptat, ba mai mult, mi-ar fi plăcut a dracului de mult, doar că atunci când mă uit la ea nu pot să văd numai asta. Parcă ceva îmi bruiază apetitul sexual, singurul lucru pentru care îmi doresc fete lângă mine; şi treaba asta începe să mă calce pe toate bătăturile. Nici măcar Ina, cu care mă mai culc când nu am chef să ies la agăţat nu m-a calmat.

La naiba!

Concentrează-te, controlează-te. Eşti Marco, ce Dumnezeu! Nu te face pe tine o acritură!

Capitolul VII

Elena

Încă îi mai simţeam degetele pe obraz. De ce naiba simţisem acei fiori, doar eram perfect conştientă că un bădăran tot un bădăran rămâne, un gest nu schimbă o întreagă personalitate. Şi totuşi…

— Domnişoară Elena, doriţi, vă rog, să repetaţi ceea ce tocmai am spus?

Vocea groasă a profesorului care îmi pronunţa numele mă făcu să tresar şi să revin la realitate.

M-am ridicat în picioare.

— Îmi pare rău, domnule profesor, nu am fost atentă, am spus ruşinată.

Profesorul mă privi pe sub ochelarii lui rotunzi şi apoi spuse:

— Ştiu cât de mult munceşti şi cât eşti de silitoare. De aceea te iert, de data aceasta.

— Mulţumesc, am şoptit şi m-am aşezat la loc.

Concentrează-te!

— Ce a fost cu tine azi? mă întrebă Maria, în timp ce ne îndreptam spre casă.

— Nimic, de ce?

— Mi s-a părut că ai fost cam visătoare. Şi nu îţi stă în fire.

— Nu am reuşit să mă odihnesc cum trebuie azi-noapte,

am minţit. Cum eşti cu Andrei?

— Bine, zâmbi ea.

— Mi se pare mie, sau e una dintre cele mai lungi relaţii ale tale?

— Da, este, chicoti ea ca un copil. Nu ştiu de ce, dar simt că mi se potriveşte, că are ceva ce nu au avut ceilalţi până acum.

— O viaţă destrăbălată? am glumit. O, stai, de fapt şi câţiva dintre ceilalţi aveau.

Am râs amândouă.

— Vrei să ieşim mai târziu?

— Maria, este luni!

— Ştiu, dar nu stăm până târziu. Doar mâncăm o îngheţată.

— Bine atunci, am acceptat.

La ora patru mi-am făcut apariţia la gelaterie, unde Maria şi Andrei deja se sărutau cu foc la o masă.

— Cred că voi doi aveţi serioasă nevoie de o pauză, am spus râzând.

— Hei! exclamă Maria şi se ridică să mă pupe. Andrei îmi făcu cu mâna.

— Nu aţi luat nimic?

— Nu, am vrut să vă aşteptăm şi pe voi, răspunse Andrei.

— Voi? am îngheţat. Care voi?

— Vine şi Marco cu Ina.

Haide! Nu există o zi lăsată de bunul Dumnezeu fără să îi văd pe ăştia doi?

Am aşteptat să îşi facă apariţia „vedetele”. Perfect, vor fi două cupluri şi eu singură. Minunat.

Ca printr-o amară coincidenţă, Marco se aşeză exact în faţa mea, în timp ce lipitoarea de Ina se lipise de braţul lui. Nu trecuseră cinci minute, căci îşi mai făcu apariţia un băiat drăguţei, înalt şi destul de musculos. El dădu mâna cu Andrei şi cu Marco.

— Salut Saul, îl întâmpină Andrei.

— Hei, îl salută şi Marco. Ce faci aici?

— Andrei m-a invitat, răspunse el zâmbind.

Toţi ochii se îndreptară spre cel al cărui nume tocmai fusese rostit.

— Mi-am dat seama că vom fi două cupluri, aşa că i-am adus şi Elenei… companie.

L-am privit cu ochi mari. Maria chicoti, Andrei zâmbi strâmb, Saul mă privi senin, Marco îşi îngustă ochii încruntându-se şi Ina butona telefonul.

— Ăă, ok… sparse Maria tăcerea. Mergem să comandăm?

— Vin cu tine, am sărit de pe scaun şi ne-am îndreptat amândouă spre vitrina cu o grămadă de sortimente de îngheţată, fără a-i mai întreba şi pe ei ce doresc.

— Tu ştiai de asta? am şuierat spre ea.

— Jur că nu am ştiut nimic, răspunse ea sincer. Şi în plus, ce e atât de rău în asta?

— Nu vreau un iubit, m-am strâmbat.

— Este doar pentru astăzi, Elena, asta nu înseamnă că deja te duce la altar!

Într-un fel, avea dreptate. Puteam să facem conversaţie şi fără să ne apropiem prea mult.

Am luat pentru fiecare câte trei globuri diferite, topping de ciocolată şi alune de pădure.

M-am aşezat lângă Saul, bineînţeles, şi m-am prefăcut că nu văd când el îşi trase scaunul mai aproape de mine.

— Şi, câţi ani ai? mă întrebă.

— Optsprezece, tu?

— Douăzeci.

— Oh, am răspuns încet. Şi mergi la facultate, sau…

— Nu, lucrez deocamdată. Sunt salvamontist de pădure, cum îmi place mie să spun.

— Cât de minunat, cu floricele şi urzici, îl luă Marco peste picior şi eu m-am uitat urât la el.

De aici corpul atletic al băiatului… Tocmai mă pregăteam să mai spun ceva, când se auzi o voce piţigăiată.

— Ce e asta? întrebă Ina, învârtind scârbită cu linguriţa în globul de îngheţată roşu. Zmeură?

— De fapt, e cu fructe de pădure, am răspuns.

— Bleah, strâmbă ea din nas.

— Mănâncă ce e lângă, îi spuse Marco răspicat, pierzându-şi răbdarea, iar când l-am privit, am observat că şi el mă privea încruntat.

— Dar s-au atins, se plânse ea şi el îşi dădu ochii peste cap, nervos.

— Atunci, nu mai mânca!

Am zâmbit fără să vreau şi l-am văzut fulgerându-mă cu privirea.

— E plăcut aici, ar trebui să mai venim, spuse Saul, întinzând o mână pe care şi-o rezemă de spătarul scaunului meu; mi-am dat seama că era o subtilitate pentru încă o întâlnire, de aceea nu am spus nimic. În schimb, îi vedeam maxilarul lui Marco zvâcnind.

— Poţi oricând să vii şi singur, dacă tot îţi place aşa de mult, comentă el şi eu deja îmi pierdeam răbdarea. L-am mustrat din priviri şi el îmi zâmbi nevinovat.

De ce se comporta aşa? Chiar nu suporta să stea la masă cu mine? Ştiam că este nesimţit, dar el exagera.

— Eu şi Marco dăm o petrecere la cabană în weekend, aşa că sunteţi toţi invitaţi, ne anunţă Andrei.

— Nu ştiu dacă am să pot veni, am spus zâmbindu-i strâmb.

— Haide, Elena, e în weekend! încercă băiatul să mă convingă.

— Nu ştiai că Elena nu umblă cu cei ca noi? Prietenii ei trebuie să fie ori putred de bogaţi, ori, nu ştiu… oamenii pădurii.

O, nu! Nu era corect să se tot lege de Saul, nu după ce el a apărut cu paraşuta asta aici.

— Sunt încă aici, nu? aproape am mârâit spre el. Asta ce înseamnă?

Dar, nu mai spuse nimic, doar aruncă linguriţa înapoi în bol cu un zgomot deranjant.

— E în regulă, sincer, spuse Andrei privindu-mă când pe mine, când pe bădăran, neînţelegând ce se întâmplă. Nu are nimic dacă nu poţi.

— Voi fi acolo, am spus hotărâtă.

Am simţit-o pe Maria privindu-mă puţin uimită, dar şi curioasă. Însă, spre norocul meu, nu putea să mă descoasă aici, de faţă cu toţi. În schimb spuse:

— Când plecăm, vrei să vin la tine să facem rezumatul acela împreună?

— Mi-ar plăcea, m-am forţat să îi zâmbesc.

— Despre ce este? întrebă Saul cu o curiozitate prost mimată.

— Despre un roman istoric din perioada interbelică, am răspuns.

Dar atenţia noastră acum se îndrepta spre Ina care, plictisindu-se, îşi băgă degetul în îngheţată şi apoi în gură, încercând să îi atragă atenţia lui Marco.

— Iubitule, mă plictisesc. Vrei să îţi arăt cât de bine mă pricep la asta? îl întrebă fluturând din genele ei false şi îşi mai băgă degetul, o dată, în îngheţata roşie, lingându-l de jos până sus.

Şi, fără să îmi dau seama, vorbele răutăcioase mi-au ieşit automat din gură:

— Parcă nu îţi plăcea îngheţata de fructe de pădure.

Prietenii mei au chicotit, iar Marco făcu ochii mari pentru o clipă, ca mai apoi să mă privească intens. Nu îmi dădeam seama la ce se gândea şi nici nu conta, pentru că zâmbetul lui din colţul gurii aducea numai belele.

— Şi ce îţi pasă ţie ce fac eu? se răţoi ea.

— Crede-mă, nici măcar cât negru sub unghie, am răspuns acid şi m-am întors spre Maria. Mergem?

— Da, răspunse ea şi se întoarse spre Andrei pentru a-şi lua rămas bun. L-am salutat pe Saul, cam răstită pot să spun, pentru că şi el mă salută înapoi şi în afară de asta, nu mai spusese nimic, apoi am trecut pe lângă cei doi nesuferiţi ca şi cum nici măcar nu erau acolo.

Am ieşit afară şi am aşteptat-o pe Maria, însă Marco ieşise înaintea ei şi veni la mine. Se opri în faţa mea şi privind în jos, spre mine, se răsti:

— Dacă ai de gând să ne chemi la întâlniri doar pentru a face tu cunoştinţă cu băieţi, te rog nu te mai deranja.

— Oh, crede-mă, pot să cunosc băieţi şi singură, am răspuns cât de acid am putut. Iar tu, dacă nu ţi-ai învăţat femeia cum să se comporte în societate, data viitoare cumpără-i o lesă. Să fie una cu electroşocuri!

— Te-a deranjat faptul că s-a dat la mine? pufni el. Am ştiut că nu o să iasă bine! îşi trecu nervos o mână prin păr.

— De ce ai mai venit, atunci? m-am răstit, încruntându-mă.

— Pentru tine! aproape că strigă el iar eu am rămas câteva secunde cu gura căscată.

Îşi mai trecu, o dată, mâna prin par încordându-şi muşchii braţelor.

— Bună glumă, am râs nervos. Ai venit să îţi răsfeţi paraşuta aia lăcuită şi ştii ce, puteţi să mergeţi naibii amândoi!

M-am întors pe călcâie şi m-am îndepărtat de el, simţind furia clocotindu-mi în vene. Maria fugi după mine şi mă prinse din urmă, ştia că mă certasem din nou cu Marco iar ea

credea că din cauza faptului că nu ne suportam. Ceea ce nu ştia ea era că de data aceasta ne certasem din cauza unui nou sentiment, care tocmai îşi scosese timid capul din pământ.

Capitolul VIII

Îmi părea groaznic de rău că am ieşit cu ei. Poate îmi va fi învăţătură de minte să nu mai ies în timpul săptămânii, cât timp am şcoală. Nesuferitul ăla, împreună cu animalul lui de companie mă scosese încă o dată din sărite rău de tot. De data asta eram hotărâtă, chiar dacă Maria era împreună cu Andrei, asta nu înseamnă că trebuie să îl suport şi pe Marco. Pur şi simplu nu ne suportăm, de prietenie nici nu se putea pune problema, deci începând de azi, el pentru mine va fi un străin… ceea ce şi este. Dacă mă gândesc mai bine, ce ştiu despre el? Doar faptul că este un nemernic, căruia nu îi pasă de nimeni în afară de el şi care umblă dintr-un pat în altul. Un nemernic sexy şi arătos, cu braţe puternice şi încordate, cu buze frumos conturate şi o atitudine atât de masculină… Un nemernic şi nimic mai mult!

Încă eram furioasă pe el când am ajuns acasă de la şcoală şi m-am răstit atunci când mama bătu la uşă.

— Mi se pare mie sau eşti cam încordată azi? întrebă ea, privindu-mă lung.

— Doar o neînţelegere, am spus.

— Bine atunci, continuă ea şi mă aşteptam să nu mă întrebe ce s-a întâmplat, sau dacă sunt bine. În curând urmează balul caritabil al oraşului şi aş vrea să te pregăteşti

din timp, nu mai vreau să te văd îmbrăcată ca ultima dată, mă anunţă mama, strâmbând din nas.

Ah, balul! Am uitat complet!

Locuiam într-un oraş mic, în care se organiza în fiecare an un bal unde fiecare dona cât voia, ce voia, pentru familiile mai puţin norocoase.

— Bine, am mormăit. Atât?

— Da, atât, spuse ea, şi ieşi închizând uşa.

Am privit în urma ei minute bune şi într-un final m-am apucat de teme oftând.

* * *

— Mă bucur că vii, spuse Maria, în drum spre petrecere.

— Mda… asta se întâmplă când vorbesc la nervi.

— Atunci ar trebui să te enervezi mai des, râse ea şi eu nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Am ajuns, domnişoarelor, ne anunţă şoferul iar eu am cercetat cabana, plină de curiozitate. Era plină de luminiţe albe pe dinafară iar înăuntru se vedea jocul de lumini al unui sistem disco. Muzica bubuia, făcându-mi stomacul să tremure. Gândul că Marco şi paraşuta sunt înăuntru mă făcu să fiu agitată.

— Deja mă simt rău, am icnit, dar Maria nu mă auzi din cauza muzicii.

— Haide, mă trase ea de mână.

Am intrat împreună şi am înaintat încet prin mulţime, până l-am zărit pe Andrei.

Cei doi aveau chef de distracţie şi i-am convins să se ducă singuri la dans, chiar nu puteam să intru în atmosferă

acum. Eram aici doar pentru că mă provocase bădăranul.

Şi acum? Nu ştiam ce să fac, nu mă simţeam în largul meu şi mă loveam mereu de oamenii din jurul meu. Am găsit bucătăria şi m-am refugiat acolo. Am deschis o doză de Cola şi am luat o gură mare, sperând că mă va calma puţin.

Un băiat care de abia se ţinea pe picioare intră împleticindu-se în bucătărie, se apucă cu ambele mâini de blatul mesei şi aplecându-se înainte, începu dintr-odată să vomite.

Am rămas împietrită şi scârbită de ceea ce poate omul să îşi facă cu mâna lui. Nici nu am observat o siluetă trecând pe lângă el şi l-am privit doar când mă prinse de mână.

— Vino, spuse Marco, trăgându-mă de acolo, şi deşi planul meu era să îl ignor total, m-am lăsat condusă de el afară, deoarece dorinţa de a mă îndepărta de conţinutul unui stomac era mai mare.

Am ieşit afară, în faţa cabanei, şi doar atunci se opri şi îmi dădu drumul.

— Nu ştiu cum faci, dar mereu eşti la locul nepotrivit, chicoti el. Îşi scoase pachetul de ţigări din geaca de piele neagră şi băgă una în gură, aprinzând-o.

Nu i-am răspuns şi nici nu aveam de gând să o fac.

— Aşa deci, acum nu mai vorbeşti cu mine? mă întrebă batjocoritor, trăgând un fum.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi mă uitam oriunde, numai la el nu.

— Nu e iubita mea, continuă el serios şi înainte să îmi dau seama, îl priveam în ochi.

— Dar te culci cu ea.

Nu era o întrebare şi el nu răspunse. Nu înţelegeam de ce, dar acest lucru mă întrista groaznic.

— Nu îmi pasă, am spus încet.

— Eşti sigură de asta?

Am dat din cap afirmativ.

— Bine.

— Elena! Ce cauţi aici?

Vocea lui Paul îmi atinse un nerv şi mă făcu să închid ochii pentru a mă calma. Ne-am întors amândoi pentru a-l privi cum se apropie şi când Marco văzu cine e, începu să râdă nervos, muşcându-şi buza de jos cu nervozitate. Am rămas cuplată câteva secunde la gura lui.

— Nu ştiam că vei fi şi tu aici, spuse Paul, ajungând lângă noi. Era bine dispus, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— De când trebuie tu să ştii tot ce face ea? se răsti Marco la el şi doar acum Paul văzu mai bine în compania cui eram. Din instinct, făcu un pas în spate.

— Hei, prietene, nu vreau probleme, încercă el să zâmbească.

— „Prietene" îi spui la mă-ta, pufni Marco şi făcu un pas spre el.

— Bine, bine! am spus repede, intervenind între ei. Ce vrei, Paul? m-am răstit.

— Doar să văd ce faci. Şi să îmi cer iertare pentru… continuă el repede, văzând expresia lui Marco.

— Vreau doar să ştiu cât de departe ai fi mers, am spus

afectată. Pentru că nu ştiu dacă mai pot să te consider prieten.

— Haide, Elena! Doar mă cunoşti! încercă el să mă convingă. Voiam doar un sărut, să îţi arăt că şi tu mă vrei.

— Ce înseamnă pentru tine un „nu", imbecilule? se aplecă Marco pe lângă mine şi eu m-am întors spre el, punându-i mâinile pe piept pentru a-l opri. Vrei să te învăţ eu alfabetul? Un dinte pentru fiecare literă! scrâşni Marco, aproape scuipând cuvintele.

— Ar trebui să pleci, i-am spus peste umăr şi ca la un semn, Paul se întoarse şi dispăru în casă.

— Atât a luptat pentru tine, spuse Marco, privindu-mă încruntat. Ăştia sunt preţioşii tăi prieteni, greţos de bogaţi.

— Nu vreau să lupte pentru mine, am şoptit şi amândoi am devenit brusc conştienţi de faptul că eram atât de aproape unul de celălalt.

Îi simţeam mirosul, un miros plăcut şi bărbătesc a parfum, tutun şi *a el* care mă ameţea. Mâinile mele încă erau pe pieptul lui tare, dar mi le-am retras repede.

— Ce vrei, Elena? mă întrebă el şi am lăsat capul în jos, întristându-mă.

Cu degetul mare şi arătător îmi prinse bărbia şi mi-o ridică încet spre el.

— Ce îmi faci tu mie, acritură mică?

Cuvintele lui au explodat în stomacul meu, pentru că îl auzeam vorbindu-mi pe un ton nou, puteam să spun că era chiar… dulce.

— Bădăranule, am şoptit.

— Bădăran? chicoti el.

Am dat afirmativ din cap.

— Da, poate că sunt câteodată, zâmbi el ştrengar şi mie începu să îmi bată inima de două ori mai tare.

— Elena? Elena, eşti bine? am auzit vocea prietenei mele undeva din spate, dar care se opri brusc când ne văzu atât de apropiaţi. Am venit doar… l-am văzut pe Paul şi… dar văd că eşti bine, zâmbi ea conspirativ.

— Da, sunt bine, am răspuns. M-am întors spre Marco şi i-am zâmbit, apoi am urmat-o pe Maria în cabană.

Nu l-am mai văzut în seara aceea, dar simţeam că ceva s-a schimbat între noi, ceva ce nici măcar eu nu puteam să descriu în cuvinte.

Marco

Am plecat de la cabană pentru că simţeam nevoia să mă gândesc. La ea.

Zburam pe motor pe străzile pustii, fără nicio direcţie. Nu am mai simţit asta pentru nicio fată. Mereu au fost o pradă uşoară, nu am fost nevoit să lupt pentru niciuna şi niciuna nu m-a scos din sărite în felul ăsta.

Este atrasă de mine, dar este şi o încăpăţânată incurabilă! Nu ştiu ce mi-a făcut, dar m-am gândit la ea zilele astea mai mult decât am făcut-o cu oricare alta.

Poate că acritura are şiretlicurile ei, dar până la urmă eu nu mă numesc degeaba Marco Sima.

Capitolul IX

— Deci? Ce se întâmplă între voi? întrebă Maria nerăbdătoare.

— Nimic, am răspuns încă o dată la întrebarea cu care mă stresase de câteva zile încoace. Doar m-a salvat de Paul… de două ori. Şi, dacă mă mai întrebi ceva, am continuat înainte să apuce să mai spună ceva, jur că îţi închid telefonul în nas!

— Bine, bine, oftă ea nemulţumită. Dar să ştii că te aşteaptă.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o şi nu ştiu de ce, inima mea tresări.

— Păi, mereu se uită în jur când ne întâlnim, deci presupun că aşteaptă pe cineva şi am o singură idee despre cine ar putea fi vorba, chicoti ea.

— Termină cu prostiile, am mustrat-o zâmbind. Nu pot lăsa pe nimeni să se bage în viaţa mea, mai ales acum, când se apropie examenele finale.

— Ştiu, răspunse ea încet. Îmi auzise teoriile de prea multe ori. Deci, continuă pe un ton mai vesel, pentru a schimba subiectul, mergi la bal?

— Da, mama mă obligă să merg. Dar tu?

— Eu am scăpat, le-am spus alor mei că urmează o perioadă grea la şcoală şi vreau să mă axez mai mult pe învăţat.

— Nu pot să cred că ţi-au ascultat balivernele! am râs.

— Ştiu! E incredibil, nu? chicoti ea.

— Eşti norocoasă, am oftat. Nu ştiu ce va fi mai distractiv, să privesc vecinele cum joacă Bingo, sau pe bătrânul Aron dansând în cadru.

Râsul Mariei răsună tare prin telefon.

— Sună minunat! Aproape te invidiez, glumi ea. Distracţie plăcută!

— Mda… mulţumesc, am spus şi am închis.

Weekendul veni repede şi săptămâna ce trecuse mă ambiţionasem cu toată forţa să mă concentrez pe şcoală. Făcusem şi ore suplimentare, băiatul ăsta chiar era greu de scos din minte.

Ieri, toată ziua umblasem cu mama prin magazine pentru a-mi căuta rochia potrivită pentru bal. Dar, faptul că aveam gusturi total diferite şi eram încăpăţânate amândouă nu ne ajuta prea mult. Mama era toată paiete, sclipici şi pietricele, adică opulenţă, eu eram culori pastelate şi materiale fine, adică simplitate. Într-un final, am ales o rochie albă, simplă, lungă până în pământ, cu decolteu în „V” şi mâneci căzute în valuri pentru a-mi lăsa umerii descoperiţi. Era perfectă.

Urma coaforul, ceea ce eu uram cel mai tare. Două mâini străine să îmi tot tragă, întindă şi răsucească părul… Dar, într-un final, rezultatul a fost satisfăcător, pentru că împletitura într-o parte cu câteva şuviţe rebele ondulate lăsate în jurul feţei chiar îmi plăcea.

Toţi eram eleganţi, poate prea eleganţi iar mama se simţea în elementul ei. Ajunşi la bal, se comporta perfect, având maniere şi ţinuta impecabile, demne mai degrabă de

un bal regal, nu de o acţiune caritabilă.

Şi iată-mă din nou singură cuc la doar 5 minute de când intrasem în cortul uriaş, special amenajat pentru această ocazie. Îl vedeam pe Paul care dădu doar din cap în semn de salut, mă bucuram că îşi învăţase lecţia. Bufetul încărcat nu mă atrăgea deloc, în schimb mi-am pus un pahar de limonadă şi m-am aşezat pe un scaun, la o masă aparent goală. Unii oameni dansau, alţii discutau între ei, unii erau la masă şi mâncau şi alţii tocmai cărau pachete cu lucruri aduse pentru donaţii.

— E ocupat locul ăsta, domnişoară, am auzit o voce dureros de cunoscută.

M-am întors încet.

Costumul albastru închis, croit dintr-un material lucios, îi venea mai mult decât perfect, cămaşa albă, descheiată la primii nasturi, îmi făcu privirea să alunece peste pieptul lui puternic. Părul dat puţin pe spate şi aranjat frumos arăta perfect, iar ochii… ochii lui care treceau prin mine.

Arăta ca un adevărat bărbat, în toată puterea cuvântului.

— Scuze, am şoptit. Nu ştiam…

M-am ridicat în picioare, neluându-mi ochii de la el.

— Unde ai dispărut? întrebă el şi simţeam o umbră de nemulţumire în voce.

— Nicăieri, am răspuns.

Nu era mulţumit de răspunsul meu, dar nu mai spusese nimic.

— Nu ştiam că vei fi aici, am spus.

— Tot oraşul e.

Avea dreptate.

— Şi, unde e… partenera ta? l-am întrebat cât de indiferent am putut.

— Cred că tocmai am găsit-o.

Felul în care mă privea, îngustându-şi ochii, mă făcea să respir sacadat şi să mă hiperventilez singură.

— Elena, vino! Tocmai ne va prezenta doamna Marta, ţi-am spus să nu lipseşti! şuieră mama venind spre mine şi făcându-mi semne să mă ridic.

Am văzut felul în care se uita la Marco şi nu îmi plăcea, însă nu puteam să spun nimic acum. Am urmat-o, dar nu înainte de a-i mai arunca o privire băiatului.

Doamna Marta era o femeie cam la 40 de ani, tot din cercul de prietene al mamei şi care găzduia balul de când îmi amintesc. Şi, ca în fiecare an, tata făcea o donaţie generoasă iar ea ne ridica în slăvi pe scenă, de faţă cu toată lumea.

— Haideţi să o aplaudăm pe minunata familie Maier, pentru frumoasa donaţie pe care şi în acest an o aduce în sprijinul celor care au nevoie!

Lumea aplaudă şi noi ne-am urcat pe scenă. Tata luă microfonul pe care femeia i-l întinse şi vorbi:

— Anul acesta ne-am hotărât să mărim puţin suma şi vom dona cinci mii de euro în scopuri caritabile. Vă mulţumim!

Încă un rând de aplauze, pupături cu doamna Marta şi asta a fost tot.

— Nu ştiu cine e băiatul ăla şi nici nu îmi pasă, dar nu

mai vreau să te văd în preajma lui, îmi şopti mama la ureche.

— Dar, mamă… am spus privind-o cu ochi mari; dar ea mă întrerupse:

— Ce vor spune celelalte familii despre noi? Ce vor spune soţii Constantin? Se presupunea că trebuie să te împaci cu băiatul lor! Nu mă face de ruşine! exclamă ea şi înainte să mai apuc să spun ceva, se îndepărtă de mine.

Oh grozav, asta mai lipsea! încă un motiv ca să nu mă înţeleg cu ea. M-am plimbat printre oameni, am stat de vorbă cu câţiva vecini şi am ronţăit nişte prăjiturele mici şi tari de pe mese. Mă plictiseam groaznic, dar, la un moment dat formaţia se opri puţin din cântat şi m-am întors şi eu ca toţi ceilalţi să văd ce se întâmplă. Marco era acolo, îi şoptea ceva solistului la ureche, apoi îi înmână discret nişte bancnote. Formaţia începu să cânte o piesă lentă şi Marco veni spre mine, dându-şi între timp sacoul jos. Îl aşează pe un spătar de scaun şi îşi ridică mânecile până la cot. Gestul ăsta mă hipnotiză.

— Dansezi cu mine? mă întrebă el, întinzându-mi o mână acoperită cu tatuaje.

Nu îmi venea să cred ce tocmai se întâmpla, dar inima mea era acum mai puternică decât raţiunea, aşa că mi-am pus mâna într-a lui. El îmi zâmbi, apoi îmi trase cu ochiul, făcându-mi stomacul să tresare. M-am lăsat condusă pe ringul din mijlocul cortului, fără să bag în seamă multitudinea de priviri îndreptate spre noi.

Marco se opri, se întoarse spre mine şi încruntându-se puţin, de parcă s-ar concentra, îmi puse cealaltă mână în

jurul taliei, strângându-mă şi lipindu-mă de el. Eu mi-am aşezat mâna pe umărul lui şi am început să ne mişcăm lent pe ritmul muzicii. Nu era o coregrafie adevărată, doar mişcări de bază pe care el le executa foarte bine, ceea ce îmi spunea că mai făcuse asta.

— Dansezi bine, i-am spus.

— Mama m-a învăţat tot ce ştiu.

— Cred că e o profesoară bună.

— Da, chiar este.

Mă învârti uşor o dată, apoi mă trase din nou lângă el.

— Spune-mi ce simţi acum, în clipa asta.

— Acum… îmi doresc ca dansul ăsta să nu se mai termine, am răspuns sincer şi el îmi oferi zâmbetul lui ştrengar, apoi îmi ridică amândouă mâinile şi mi le puse în jurul gâtului său. Am simţit cum roşesc uşor, deoarece şi el avea amândouă braţele înfăşurate în jurul mijlocului meu şi nici măcar un firicel de aer nu mai avea loc între noi.

— Eşti foarte frumoasă, şopti Marco, privindu-mă în ochi.

— Mulţumesc, m-am înroşit de plăcere. Şi tu eşti foarte chipeş, i-am zâmbit.

— Eu mereu sunt chipeş, comentă el şi eu am chicotit.

Piesa se termină şi oamenii ne aplaudară zâmbind.

M-am fâstâcit puţin şi l-am lăsat să mă ia de mână. Mă trăgea după el şi habar nu aveam unde avea de gând să meargă, dar se grăbea tot mai tare. Am ajuns aproape de intrarea în bucătăria special amenajată, care avea două culoare de-a stânga şi de-a dreapta. Marco o luă la stânga, pe

culoarul cel mai întunecat şi ajunşi printre cutii de tot felul, mă întoarse cu spatele la perete, se rezemă cu o mână de el, în timp ce cu cealaltă mă lipi de trupul său. Foarte blând, se aplecă şi îşi frecă buzele de ale mele.

Eram topită toată, inima îmi bubuia în piept şi simţurile se adunaseră să culeagă fiecare senzaţie delicioasă.

Văzând că nu mă retrag, îşi trecu încet limba peste buza mea de jos, ca mai apoi să îmi deschidă buzele pentru a adânci sărutul. Mâinile mele îi găsiră pieptul şi se agăţară de cămaşa lui, în timp ce ne sărutam aşa cum eu nu am mai făcut-o niciodată.

Cu nimeni.

Când ne-am oprit, amândoi rămăsesem fără aer.

— Respiră, Elena, şopti el blând.

Am luat o gură de aer care nu prea mi-a folosit, pentru că era încărcat cu mirosul lui şi eram oricum ameţită.

— Nu aş fi crezut niciodată că noi… am spus încet, însă mi-am lăsat fraza neterminată. Încă nu îmi venea să cred.

— Ştiu, spuse zâmbind. Şi permite-mi să îmi cer scuze. Nu eşti deloc o acritură, ba din contră, eşti extrem, extrem de dulce, pronunţă el cuvintele rar, în timp ce se aplecă şi mă sărută iar, făcându-mă din nou să mă pierd în simţuri.

Am ieşit să ne plimbăm, de mână pe străduţele pustii din Centrul Vechi al oraşului, nu prea departe de cort. Aveam sacoul lui Marco pe umeri şi îi inhalam din când în când mirosul plăcut. Ne-am aşezat, la un moment dat, pe o bancă iar el îşi aprinse o ţigară, dându-şi capul pe spate şi lăsând fumul să iasă alene.

— De când fumezi? l-am întrebat.

— De la cinşpe ani, răspunse el simplu. Te deranjează? mă întrebă apoi repede.

Am dat din cap că nu.

— Şi acum câţi ani ai?

— Douăzeci şi patru.

Avusesem dreptate, era mai mult un bărbat decât un băiat, dar nu mă deranja acest detaliu.

— Povesteşte-mi despre tine, i-am cerut.

— Ce vrei să ştii?

— Vorbeşte-mi despre familia ta, m-am hotărât.

— Sunt singur la părinţi, se încruntă el, de parcă nu îi plăcea să vorbească despre asta. Mama este o persoană minunată, în schimb tata… e doar un nenorocit, se strâmbă şi lăsă fraza în aer, trăgând încă o dată din ţigară şi apoi privind-o fix.

— Nu trebuie să îmi spui, dacă nu vrei.

Îşi întoarse capul şi mă privi blând, apoi îşi trecu degetele peste obrazul meu.

— Eşti atât de dulce, cum de nu am văzut asta până acum? vorbi mai mult pentru sine.

— Poate, pentru că erai prea ocupat cu altcineva, i-am sugerat, la care el zâmbi, dând din cap.

— Îmi place când eşti geloasă.

— Nu sunt! am sărit.

Mă privi pe sub sprâncene şi simţeam cum mă citeşte, îmi intra sub piele.

— Toate târfele astea sunt o distracţie, o distragere

pentru mine. Dar, niciodată nu am avut ceva serios cu niciuna.

— De ce ar fi diferit cu mine? l-am întrebat temătoare.

— Nu ştiu, ridică el din umeri. Ştiu doar că atunci când te văd, toată tensiunea dispare, indiferent cât de grea mi-a fost ziua.

— Aici erai!

Vocea lui Paul răsună în liniştea nopţii şi amândoi ne-am ridicat în picioare. Ochii mi s-au mărit de teamă şi confuzie, pentru că nu era singur. Încă cinci siluete îl însoţeau şi aveau o postură ameninţătoare.

— Ce dracu' mai vrei? mârâi Marco.

— Deci, m-ai respins pe mine pentru corcitura asta? Oh, draga şi prostuţa mea Elena, hai să îţi spun câte ceva despre eroul tău.

Marco se poziţionă în faţa mea, aplecându-se uşor în faţă într-o poziţie defensivă.

— Las-o naibii în pace, îl avertiză el.

— De ce nu vrei ca ea să afle adevărul? Ai ceva de ascuns? întrebă Paul rânjind, apoi continuă privindu-mă şi arătând cu degetul spre el: ultimii doi ani de şcoală şi i-a petrecut la şcoala de corecţie, acum trei ani şi-a bătut tatăl până l-a băgat în spital şi apoi şi-a incendiat casa!

— A fost un accident! strigă Marco încordându-se, şi mie nu îmi venea să cred ce tocmai auzisem. Dar, partea cea mai şocantă era că el nu nega aceste acuzaţii.

— Minţi! ţipă Paul. Acum, ţi-ai pus labele jegoase pe ea. Cum ai vrăjit-o, ha? Sunt foarte curios să aflu, pentru că

oricum nu ai ce să îi oferi. Eşti un nimeni!

În acel moment Marco sări asupra lui şi îi stinse ţigara, care încă o mai ţinea în mână, direct de obraz, apoi îl lovi atât de tare în faţă, încât l-am văzut pe Paul scuipând sânge. Doar atât a apucat, pentru că ceilalţi s-au apropiat şi ei. Doi l-au prins de braţe, chinuindu-se să îl ţină, în timp ce ceilalţi au început să îl lovească cu pumnii şi cu picioarele.

— NU! am ţipat disperată, dar unul dintre ei îşi înfăşură braţele în jurul meu şi mă ţinea strâns, ca într-o menghină. Nu, nu, vă rog! VĂ ROG! Nu! LĂSAŢI-L ÎN PACE!

Strigătele mele erau în zadar, pentru că ei nu se opriră până când Marco nu era acoperit de sânge. Paul îşi scoase batista din buzunar şi îşi tamponă cu ea buza.

— Asta, rânji el, e ca să ştii cu cine ai de-a face. Dar nu mă voi opri aici, am să te distrug până am să te văd cum te târăşti ca un vierme!

Apoi le făcu semn celorlalţi şi împreună se îndepărtară spre cort. Am fugit într-un suflet şi m-am oprit câteva secunde deasupra lui, privindu-l îngrozită. Hainele, cămaşa albă acum era roşie, faţa lui… faţa lui era umflată şi era acoperită de sânge. M-am ghemuit lângă el, am tras de umerii în valuri ai rochiei mele până când aceştia au cedat şi i-am şters cu ei faţa, cât de bine şi uşor am putut.

— Marco, am şoptit, simţind cum îmi dădeau lacrimile şi mi se înceţoşa privirea. Marco, poţi să te ridici?

L-am auzit gemând greu când a încercat să se mişte, dar dădu încet afirmativ din cap.

— Haide, te ajut eu.

I-am trecut o mână pe după gâtul meu şi l-am sprijinit cât de bine am putut. Era greu, extrem de greu, însă după câteva încercări, am reuşit să îl ridic în picioare şi ne-am îndreptat împleticindu-ne spre prima bancă, pe care l-am aşezat cu grijă. Apoi, i-am căutat telefonul în buzunare şi am apelat numărul lui Andrei.

— Alo?

— Andrei, am spus sugrumată de lacrimi. Am nevoie de ajutor.

Nu chemasem un taxi de frica şoferului, care ar putea pune prea multe întrebări, sau mai rău, ar fi putut chema poliţia. Iar eu, în momentul ăsta, nu eram sigură ce era mai corect de făcut.

Capitolul X

Marco era întins în pat şi din când în când se crispa din cauza durerii. Stăteam lângă el şi îi tamponam cu o compresă fruntea de transpiraţie. Rochia mea era ruptă şi pătată cu sânge, dar nu îmi făceam deloc griji pentru asta. Poate doar pentru faptul că era sângele lui… îl uram pe Paul pentru ceea ce făcuse, îl uram din adâncul sufletului şi aveam de gând să îi spun tatii despre asta. Nu, nu voiam să par o fetiţă care fuge în braţele tatii când dă prima dată cu fundul de pământ, dar singură ştiam că nu prea aveam ce să rezolv.

Îmi trăgeam nasul mereu, încercând să-mi stăpânesc lacrimile şi de fiecare dată când reuşeam să mi le înghit, ele

reveneau în forţă.

— Elena, şopti el, căutându-mă cu privirea.

Am tresărit când mi-am auzit numele, faptul că mă căuta pe mine îmi făcu stomacul să vibreze.

— Şşşt, sunt aici, am şoptit blând. Dormi, odihneşte-te.

Cuvintele mele parcă l-au liniştit cumva, respiraţia lui devenea tot mai egală şi mi-am dat seama că a adormit.

M-am ridicat cât de uşor am putut şi m-am dus în bucătărie, unde Andrei îmi pregătise un ceai.

— Nu ar trebui să îl ducem acasă?

— Aici e casa lui, Elena, răspunse el şi îl vedeam mocnind. Îmi imaginam cum se simţea, văzându-şi cel mai bun prieten în asemenea hal. Şi sunt convins că nu l-ar primi tatăl lui aşa.

L-am privit confuză. Era rănit, ce părinte îşi respinge copilul când are cea mai mare nevoie de el?

— Ce se întâmplă între ei? am întrebat temătoare.

— Aş putea să îţi povestesc eu, sau poţi să îl laşi pe el să îţi spună.

— Cred că va vorbi despre asta când va fi pregătit, am spus încet. Dar rănile lui…

— L-am mai văzut aşa, recunoscu Andrei. Niciodată nu îi este frică. În plus, la spital se pun întrebări.

— Poate că asta ar trebui să facem, ar trebui să îl băgăm în puşcărie pe nenorocit!

— Gândeşte-te puţin, spuse Andrei aplecându-se în faţă, ce dovadă ai că el a fost? Şi, ţinând cont că familia lui învârte totul în oraşul ăsta, cine crezi că va avea mai mare dreptate?

Ştiam că are argumente solide, dar dorinţa de a-l face pe nenorocit să sufere era mult prea mare.

— Nu ar trebui să mergi acasă? Ai tăi ştiu unde eşti? mă întrebă el, privindu-mă îngrijorat.

— Da… adică nu, nu ştiu, am tresărit, gândindu-mă că ai mei probabil sunt extrem de îngrijoraţi. Dar… Marco…

— E pe mâini bune, zâmbi el şi începeam să îl plac destul de mult pe băiatul ăsta. Ştii… mă bucur că te-a găsit. Văd lucruri noi la el, lucruri pe care nu credeam că o să le văd vreodată.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi mi le-am şters repede cu dosul palmei. M-am dus înapoi lângă patul lui Marco şi l-am sărutat uşor pe frunte. Nici nu îmi dădusem seama când acest băiat pus mereu pe scandal îmi intrase atât de adânc sub piele.

Andrei îmi chemă un taxi şi am tresărit, amintindu-mi ceva.

— Andrei, eu nu am… poşeta. A rămas în cort când am ieşit la plimbare, am spus ruşinată. Nu aveam niciun ban.

Băiatul se căută în portofel şi îmi întinse trei bancnote, puţin mai mult decât era necesar. „Pentru orice eventualitate", spuse el.

I-am mulţumit de câteva ori şi am urcat în maşină cu inima strânsă. Îl pusesem pe Andrei să promită că mă anunţă când vede şi cea mai mică schimbare la Marco şi tot nu mă liniştisem complet, nici după ce el îmi făcu pe plac.

Mă gândeam şi la o scuză pentru a-i mei, dar la orice mă gândisem suna ridicol, nu aveam idee ce o să le spun şi

începea să îmi fie frică de reacţia pe care o vor avea când mă vor vedea aşa. Spre marele meu noroc, casa era cufundată în beznă când am ajuns, aşa că primul lucru pe care l-am făcut a fost să iau repede telefonul şi să formez numărul tatii.

— Alo? răspunse el şi îmi dădeam seama după tonul vocii că suspecta ceva.

— Tată, eu sunt. Am venit acasă.

— De ce nu ne-ai anunţat, Elena? Am fost îngrijoraţi, nu te mai găseam! Dacă nu ne spunea Paul că nu te simţi bine şi că te-a dus acasă, nu ştiam unde eşti!

Aşa deci, nemernicul avuse atât de mult tupeu încât să vorbească cu ai mei primul şi să facă şi pe sfântul. Nu voiam să vorbesc cu tata la telefon despre cele întâmplate în seara aceasta, aşa că am intrat puţin în joc.

— Da, mi-a fost rău. Să nu te atingi de fursecurile alea de pe mese, am încercat chiar să fac o glumă proastă. În grabă, mi-am uitat şi poşeta acolo. Iartă-mă, tată.

— Bine, mă bucur că eşti bine. Venim şi noi într-o jumătate de oră, nu o să mai supravieţuiesc pentru încă o mamba.

Am răsuflat uşurată şi am fugit sus, urcând câte două trepte, m-am băgat sub duş şi m-am spălat repede, frecându-mi pielea cu buretele atât de tare încât toată s-a înroşit, apoi m-am îmbrăcat cu haine curate. Nu după mult timp se auzi maşina părinţilor mei parcând în garaj.

I-am întâmpinat în sufragerie şi privirea mamei mă îngheţă, însă nu spuse nimic, bănuisem că tata deja discutase cu ea în maşină.

— Eu merg în dormitor, anunţă ea. Am avut parte de suficiente migrene în seara asta.

Rămaşi singuri, tata merse la mica măsuţă cu tărie şi îşi turnă un pahar, apoi se aşeză obosit în fotoliu.

— Acum îmi spui ce s-a întâmplat cu adevărat?

M-am aşezat turceşte la picioarele lui şi i-am povestit tot, evitând să menţionez partea cu sărutul.

— Paul a făcut asta? întrebă el şocat.

— Da, am răspuns cu lacrimi în ochi. Şi nu poate scăpa atât de uşor, ce e de făcut?

— Au fost martori?

— Nu, din păcate.

— Nu ştiu cum să îi dovedeşti vinovăţia. Nu ai martori, provine şi dintr-o familie puternică… e cuvântul tău împotriva cuvântului său.

— Nu e corect, m-am răstit şi o lacrimă îmi alunecă pe obraz.

— Viaţa nu e corectă mereu, draga mea.

Mi-am pus capul pe picioarele lui şi tata mă mângâie pe păr.

— Ce simţi pentru acest băiat?

Ştiam că va urma şi această întrebare.

— Eu… încă nu ştiu, am spus. Îl plac, chiar mult, dar după tot ce a spus Paul despre el… Tată, chiar e adevărat?

— Am auzit şi eu despre acel incendiu, acum vreo doi sau trei ani. Dar, ar fi mai bine să auzi o explicaţie chiar de la el, nu crezi?

Am dat din cap şi am stat lângă el încă câteva minute

bune. Îmi făcea bine şi reuşise să mă liniştească. Dar, gândul meu tot la Marco rămase şi abia aşteptam să îl văd a doua zi.

Capitolul XI

Orele treceau atât de greu, încât la un moment dat mi se părea că ceasul merge înapoi. Era pentru prima dată când şcoala mi se părea plictisitoare şi profesorii incredibil de lenţi. Maria îmi înţelese nerăbdarea şi la un moment dat, îmi strânse mâna sub bancă, i-am zâmbit strâmb.

Soneria puse punct chinului pe care îl îndurasem de dimineaţă şi în cea mai mare grabă, mi-am aruncat toate lucrurile în ghiozdan. Aproape că am alergat pe stradă împreună cu prietena mea, până la casa celor doi băieţi. Odată ajunse, am bătut la uşă nerăbdătoare şi emoţionată.

Andrei deschise zâmbitor.

— Bună! Intră, te aşteaptă.

— Mulţumesc, i-am spus sincer şi m-am grăbit spre camera lui Marco.

Am deschis uşa şi l-am văzut stând pe un scaun, cu ţigara în mână. Când mă văzu, faţa i se lumină şi aşează ţigara în scrumieră.

— Eşti bine? a fost tot ce am putut să spun, pentru că lacrimile mă înecau.

— Da, răspunse el încet.

Se ridică, strâmbându-se de durere.

— Ţi-a fost dor de mine? mă întrebă şi auzind aceste cuvinte, nu am mai putut să mă controlez şi lacrimile au

început să îmi curgă pe obraji. Plângi? şopti mirat.

M-am îndreptat direct spre braţele lui întinse şi l-am strâns tare, inhalându-i mirosul.

— Au, icni el iar eu m-am retras repede.

— Nu, nu, protestă el repede. Vino aici, spuse prinzându-mă de mână şi trăgându-mă lângă el.

Îşi puse o mână pe obrazul meu iar eu mi-am lăsat capul în palma lui.

— Ce îmi faci tu mie? şopti el şi se apleca să mă sărute.

Simţeam cum mă încălzesc din interior spre exterior, până când aveam impresia că faţa mea ajunsese la temperatura de fierbere a apei.

— Căldura pielii tale e minunată, şopti el, frecându-şi nasul de al meu.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, am recunoscut, punându-mi capul pe pieptul lui şi respirând în sincron cu ritmul inimii sale.

— Ştiu, Andrei mi-a spus tot. Mulţumesc, iubito.

Am zâmbit la auzul acelui cuvânt. Suna atât de bine spus de el!

Când ne-am îndepărtat într-un final, ne-am aşezat pe pat. L-am văzut pe Marco devenind serios şi aveam o idee despre ceea ce urmează.

— Cred că trebuie să vorbim, spuse el grav.

— Toate acuzaţiile lui Paul… speram să spui că nu e adevărat.

— Nu vreau să te mint, Elena, mai ales acum când abia te-am găsit. Da, am fost mereu un nenorocit de copil

problemă şi am fost la şcoala de corecţie, pentru că mă băteam prea mult cu alţi băieţi, până într-o zi când m-am trezit lovind un profesor. Iar partea cu tata… nu îmi place să vorbesc despre rahatul ăla cu ochi. Pot doar să îţi spun că mi-a alimentat furia în toţi anii ăştia. Şi da, l-am băgat în spital, dar nu îmi pare rău. Aş face-o din nou, dacă aş avea de ales, vorbi el cu ură, pierzându-se în amintiri dureroase, dar îţi jur că incendiul a fost un accident. Bineînţeles că a fost uşor să dea vina pe un copil care oricum era deja considerat o problemă a societăţii.

Faptul că era sincer cu mine şi accepta să îmi vorbească despre trecut, înseamnă enorm pentru tot ceea ce reprezentam „noi" la început de drum. Eram mai liniştită acum şi chiar dacă nu intrase în detalii despre ce se întâmplă între el şi tatăl lui, hotărâsem că pot avea încredere în el. Eram conştientă că era un subiect mult prea delicat, de aceea nici nu am insistat pe această temă.

— Te cred, i-am spus.

Mă privi cu ochi mari.

— Vorbeşti serios?

— Da. Am încredere în tine.

Ochii i s-au luminat şi acum eram sigură că începeam să mă îndrăgostesc nebuneşte de el.

* * *

La aproximativ cincizeci de metri de casa lui, dau nas în nas cu Ina, paraşuta care îşi înecase degetul în îngheţată. Mă privi cu scârbă din cap până în picioare şi se opri fix în faţa mea.

— Dă-mi voie să trec, i-am spus tăios.

— Stai aşa, păpuşă, să clarificăm ceva, zise ea ridicând o mână. Poate că acum dai din coadă pentru că Marco ţi-a oferit o mângâiere, dar nu o să dureze. Eu îl cunosc mai bine decât tine şi te asigur că nu e genul care să stea cu o singură fată.

— Ai terminat? am întrebat-o calmă. Nu voiam să fac spectacol în plină zi, deşi îmi muşcam limba să nu îi răspund.

— Se va întoarce la mine. Mereu se întoarce şi dacă ziua face pe irezistibilul cu voi, noaptea e la mine în pat.

Cuvintele ei mi-au făcut inima să tresară, dar nu am arătat nicio clipă asta. Îl văzusem de atâtea ori cu ea, deşi mai agăţase şi alte fete între timp, cum ar fi blonda aceea ameţită de la petrecere. Deşi nu îmi place să recunosc, îndoiala mi s-a strecurat într-un colţ acolo în suflet.

— Mă bucur să aflu că nu te deranjează să fii folosită. Ţine-o tot aşa, i-am urat cu un zâmbet larg şi am trecut pe lângă ea cu ochii în pământ.

Trebuia să ne vedem în weekend. El opri motorul în faţa casei şi am ieşit grăbită, oprindu-mă când l-am văzut rezemat de acea maşinărie.

— Nu mă urc pe asta, l-am avertizat.

Marco râse şi îşi dădu ochelarii de soare jos.

— De ce? întrebă amuzat.

— Este… mare! Mi-e frică!

— Parcă spuneai că ai încredere în mine, râse el iar.

— Da, în tine, nu în ea!

— Promit că o să fiu blând, spuse el cu o voce perversă şi eu m-am înroşit, totul căpătând un alt sens.

— Perversule, l-am acuzat.

— Nici nu ai idee, îşi muşcă Marco buza de jos, privindu-mă lung, şi am simţit fluturii din stomac încăierându-se.

L-am lăsat să mă ajute să mă urc şi îmi fixă casca pe cap. Apoi se urcă şi el şi îşi ridică mâinile. Am înţeles ce aveam de făcut şi l-am cuprins strâns pe după talie. Chicoti încet, apoi porni motorul.

— Unde mergem? am strigat pentru a mă auzi peste zgomotul motorului.

— Vreau să îţi arăt cu ce îmi ocup eu timpul.

Opri după 20 de minute lângă un fel de garaj mare, în faţa căruia se aflau o stivă de anvelope şi prin uşa imensă, care era larg deschisă vedeam o maşină suspendată şi doi băieţi lucrând ceva sub ea. L-am recunoscut pe unul dintre ei ca fiind băiatul cu bască, la care el ţipase, acum ceva timp, la el acasă.

— Ăsta e atelierul meu, spuse el mândru.

Cei doi băieţi ne-au salutat când ne-au auzit vorbind şi fluierară când mă văzură lângă Marco, făcându-mă să chicotesc ruşinată.

— Chiar e al tău? l-am întrebat împărtăşindu-i încântarea.

— Da, am cumpărat mai întâi spaţiul şi apoi l-am utilat. Totul din banii mei. Munceam din greu deja ca mecanic pentru că asta îmi plăcea cel mai mult să fac. Acum am câţiva

băieţi care au ajuns să fie familia mea tâmpită şi facem treabă bună împreună, zâmbi ştrengar.

— Eşti un luptător, am spus cu admiraţie în voce şi el mă sărută pe frunte.

— Am fost de prea puţine ori băiatul cel bun, Elena. Mai mereu eram băgat în tot felul de probleme şi asta îmi plăcea a dracului de mult. Dar, de când sunt cu tine, ceva nu mă mai lasă să fiu mândru de toate tâmpeniile pe care le-am făcut, sau să îmi asum riscuri inutile. Vreau… vreau să fii mândră de mine.

Am zâmbit şi simţeam cum inima îmi creşte de emoţie. *El* voia să se schimbe pentru *mine,* fără ca eu să îi fi cerut asta.

M-am ridicat pe vârfuri şi i-am atins uşor buzele cu ale mele.

— Aş vrea să te prezint tatălui meu, i-am spus. În calitate de iubit, desigur.

— Doar tatălui?

— Şi mamei, am oftat. Deşi, aş prefera să nu fie acasă când facem asta.

— E chiar aşa de rău?

— Eu… nici nu ştiu, am spus încet. Doar că, nu suntem pe aceeaşi lungime de undă. Asta e tot.

Marco mă strânse şi mai tare în braţe şi simţeam că eram în locul cel mai potrivit din lume pentru mine.

Capitolul XII

În seara asta urma să luăm cina împreună, toţi trei. Nu făceam asta în fiecare seară, pentru că erau zile când întârzia tata de la muncă sau când mama pierdea noţiunea timpului alături de cercurile ei de prietene, formate în funcţie de interes şi statut. Dar astăzi voiam să le povestesc despre Marco, să le spun cum, în ciuda greutăţilor care l-au apăsat şi a etichetei puse de societate, el continuase să lupte şi chiar ieşise învingător. Nu are tot ce îşi doreşte, dar ceea ce are înseamnă totul pentru el. Da, aveam să le spun asta. Şi cât de mândră sunt de el.

Bineînţeles că mama nu gătea, aveam angajată o femeie – Ana, care avea în jur de treizeci de ani – care venea câteodată şi ne pregătea cina, lăsându-ne în frigider mâncare pentru a o reîncălzi, dacă aveam nevoie în următoarea zi.

Am ajutat-o pe Ana să pună masa şi i-am chemat pe ai mei, când totul a fost gata.

— Creveţii sunt delicioşi, spuse tata, răsucind cu furculiţa tagliatelele.

— Eu una îi prefer pe cei de la „J'adore", pronunţă mama numele restaurantului ei preferat.

— Mamă, tată, am început eu să vorbesc şi simţeam cum îmi transpiră mâinile. Era primul băiat despre care vorbeam cu ei. Mi-ar plăcea să vă fac cunoştinţă cu… iubitul meu.

Furculiţa tatii se opri între farfurie şi gură, iar mama

îngheţă, privindu-mă de parcă acum m-ar fi văzut pentru prima dată.

— Sper că e vorba despre Paul, spuse ea calmă, însă era un calm care prevestea furtuna.

— Nu, mamă, nu este. E vorba de Marco, băiatul cu care am dansat la bal, am răspuns, alungându-mi din minte ceea ce urmase după momentul nostru minunat, pentru a nu începe să roşesc.

Mama lovi cu palmele în masă, făcându-mă să tresar.

— Pot să ştiu de ce nu e vorba de el? se răsti ea.

— Las-o în pace, ridică tata vocea, de data aceasta. Acel băiat nu o merită pe fiica noastră.

— Şi un vagabond oarecare, da? îl întrebă, fulgerându-l cu privirea, apoi se întoarse spre mine. Pot să ştiu cu ce ţi-am greşit vreodată ca să ne faci de ruşine în asemenea mod?

— Mamă, nu e vorba despre voi, am încercat să îi explic, pur şi simplu el m-a făcut să simt ceva ce alţi băieţi nu au făcut. Ceva ce Paul nu poate!

— Ce poţi să simţi pentru un nimeni în drum? Ce poate el să îţi ofere? O viaţă mizerabilă şi o mulţime de copii?

— Sunt suficient de deşteaptă ca să mă pot întreţine şi singură! am exclamat, respirând greu, vorbele ei urâte enervându-mă la culme. Nu am nevoie de un bărbat pentru a face asta.

Cuvintele mele au lăsat-o pentru câteva clipe nemişcată, făcând ochi mari. Era ca o lovitură sub centură ceea ce tocmai spusesem, dar nici nu aveam de gând să o las să îmi vorbească aşa.

— Deci, o să îl întreţii şi pe el? Poate chiar asta urmăreşte, ştie din ce familie faci parte! râse ea nervos, în timp ce schimba tactica.

Tata întinse o mână spre ea şi spuse spăsit:

— Haide să nu exagerăm, e încă tânără, savurează viaţa. Mai are suficient timp să se răzgândească de zeci de ori.

— Nu pot să accept aşa ceva, spuse mama, trântind nervoasă şervetul pe care îl ţinea în poală pe masă. Anunţă-mă când o să ajungi iar cu picioarele pe pământ sau mai rău, când acest băiat o să te facă să dai cu fundul de el.

Spunând aceste cuvinte, se ridică şi se duse glonţ în dormitorul lor. Am oftat cu greu.

— A mers bine, zise tata şi am zâmbit fără să vreau.

— Şi tu eşti supărat pe mine? l-am întrebat, întristându-mă iar.

— Bineînţeles că nu. Atâta timp cât la şcoală nu văd nicio schimbare, eu sunt fericit. Nu văd de ce nu te-ai distra şi tu puţin.

— Mulţumesc, tată, am spus, ridicându-mă şi pupându-l pe tâmplă.

— Când va veni în vizită?

— Mâine după-amiază.

— Poate reuşesc să o îmbunez puţin şi pe mama ta până atunci. Acum, du-te la somn, o voi ruga pe Ana să strângă aici înainte să plece.

L-am mai pupat, încă o dată, şi m-am dus în camera mea. Doamne, cât îl iubeam pe omul ăsta!

Am făcut un duş fierbinte, care mi-a relaxat toţi muşchii

şi ştiam sigur că mă va ajuta să dorm. Întinsă în pat, cu lumina stinsă în cameră, aproape aţipisem, când telefonul meu vibră.

„Aprinde lumina”.

Era un mesaj de la Marco. Ce voia să spună?

Am aprins mica lampă de lângă pat şi m-am ridicat în fund.

Un zgomot şi o mişcare la geam mă făcură să tresar. Capul lui Marco apăru de undeva din dreapta şi îşi duse un deget la gură, făcându-mi semn să tac şi zâmbindu-mi ştrengăreşte. Am respirat uşurată şi am fugit la geam, să îl deschid.

— Cum ai intrat? l-am întrebat în şoaptă după ce s-a strecurat înăuntru şi m-am aplecat peste margine să văd de ce se ajutase. Am recunoscut scara dublă de lângă garaj. Ce faci aici?

— Am vrut să te văd.

— Am putea avea mari probleme, am spus şi el veni încet spre mine, ţintuindu-mă cu acea privire care mă topea până la oase.

— Vom avea grijă, răspunse el şi mă prinse de talie cu o mână şi mă lipi de trupul său.

Sărutul lui era tandru şi posesiv, înnebunea şi îngenunchea, stăpânea fiecare celulă, îmbăta fiecare nerv. Când l-am simţit ridicându-mă în braţe, mi-am băgat mâinile în părul lui de la ceafă, aducându-l şi mai aproape de mine, adâncind şi mai mult sărutul.

Marco se întoarse cu mine în braţe şi mă aşeză pe pat,

astfel încât eu eram pe spate, iar el deasupra mea. Se ridică în genunchi şi, dintr-o mişcare, îşi dădu tricoul jos.

Sfinţi părinţi din ceruri!

Umeri bine conturaţi, piept lat şi musculos, abdomenul perfect, cu pătrăţele apetisante, care se întindea până la V-ul ilegal de sexy. Braţe sculptate, pline de tatuaje care reprezentau diferite trepte ale vieţii sale şi tendoane proeminente. Oficial eram pe spate, la propriu şi la figurat. Reuşea să mă îmbete doar cu imaginea bustului său dezgolit.

— Respiră, Elena, mă tachină el şi un zâmbet superior îi apăru în colţul gurii; am tras adânc aer în piept. Ştiu ce efect am asupra fetelor, dar nu a leşinat niciuna… încă.

Mi-am dat ochii peste cap, iar el a rânjit pervers.

Se aplecă din nou să mă sărute, însă de data aceasta începu de la maxilar şi continuă cu gâtul, pe care îl răsfaţă cu săruturi şi muşcături obraznice, până am scăpat un oftat de plăcere. Se părea că îi face mare plăcere să mă chinuie lent.

Dinţii lui prinseră marginea de jos a tricoului şi îl ridică în sus, dezgolind unul dintre sâni. Gura lui îl dezmierda în multe moduri şi toate mă duceau la extaz, încât mi-am lăsat auzită plăcerea, l-am simţit mâna prinzând de marginea pantalonului; un declic se produse în mintea mea.

— Stai, am şoptit şi el se ridică puţin ca să mă privească.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar, am spus, şovăind puţin.

— Elena, poţi să îmi spui orice, mă îndemnă Marco blând. Ştii asta, nu?

— Ştiu. Eu doar… eu nu… nu am mai… m-am bâlbâit

înroşindu-mă, în încercarea mea patetică de a-i explica una dintre temerile mele. Şi nu ştiu dacă chiar vreau să…

Dar nu era nevoie să-i explic. Făcu ochii mari când înţelese, apoi mă privi într-un fel nou, parcă mult mai drăgăstos şi totodată mai serios ca înainte.

— Te iubesc, Elena, spuse el, şi eu mi-am simţit inima în gât din cauza emoţiei.

— Şi eu te iubesc, am reuşit să şoptesc.

Marco îmi aşează hainele la loc şi se răsuci în aşa fel încât eram cuibărită acum la pieptul lui gol.

Am stat aşa un timp, ascultându-i bătăile puternice ale inimii, parcă nevenindu-mi să cred că acum băteau şi pentru mine.

Marco

O sărutam pe gât, acolo unde parfumul era mult mai intens. Parfum de femeie, de dorinţă, de extaz. Atât de *ea* încât nu m-am putut abţine şi am muşcat-o de câteva ori, simţind cum pielea ei răspunde atingerii mele. Scoase un oftat de plăcere şi sângele îmi zvâcni în tot corpul, oprindu-se undeva la mijloc şi trezindu-mă la viaţă. Eram a dracului de excitat, iar faptul că nu mai avusesem parte de sex de câteva săptămâni nu mă ajuta deloc. Ba din contră.

Mi-am coborât capul şi cu dinţii i-am ridicat tricoul, până am descoperit un frumos şi delicat sân. Eram deja în extaz, pielea ei mă înnebunea atât de tare încât aş fi fost în stare să îi descopăr trupul ore întregi, fără să mă satur.

Am început să îi alint sânul şi stomacul meu tremura deja nerăbdător. Dar nu aveam de gând să mă grăbesc, voiam să o descopăr bucăţică cu bucăţică. Dorinţa însă îmi forţa limitele şi sunetele scoase de ea erau muzică pentru urechile mele.

Am descoperit marginea pantalonilor ei şi în urechi îmi răsuna deja o întreagă simfonie imaginară, când ea se opri brusc.

Ce dracu' am făcut? în afară de faptul că m-am excitat ca un taur în călduri. Da, eram aproape.

— Stai, am auzit-o spunând şi mă gândeam că poate am greşit cu ceva.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

— Nu chiar, spuse ea reţinută.

— Elena, poţi să îmi spui orice. Ştii asta, nu? i-am vorbit blând. Nu voiam să se ruşineze faţă de mine, nu avea de ce. Era atât de frumoasă, pielea ei era fină şi catifelată, aşa cum rar am întâlnit, şi avea o naturaleţe care mă aprindea într-o secundă.

— Ştiu. Eu doar… eu nu… nu am mai… şi nu ştiu sigur dacă chiar… se fâstâci ea şi din felul în care pielea ei deveni roşie ca focul, am realizat ceea ce voia să spună. Era virgină!

Ce naiba?

Mi-au trebuit câteva clipe. Nu îmi venea să cred că fosta acriturâ, cea care avusese o falcă în cer şi una în pământ, până la focurile veşnice, era virgină. Şi mă sfidase de atâtea ori!

Dar amuzamentul meu s-a transformat într-o emoţie

amestecată cu un sentiment nou, pe care nu l-am mai simţit pentru nicio fată până acum.

Aproape mi se dăruise *mie.*

— Te iubesc, Elena! i-am spus şi simţeam asta cu adevărat. Iubire, acesta era sentimentul care începea să pună stăpânire pe mine acum.

— Şi eu te iubesc, răspunse ea, timid.

În clipa aceea eram cel mai fericit bărbat de pe pământ.

Capitolul XIII

— O să fie bine, i-am zâmbit încurajator.

Faţa lui avea o expresie îngrijorată. Şi haioasă. Şi puţin ciudată. Era teamă amestecată cu emoţie şi îndoială.

— Cred că mi-e rău, vorbi el şi am chicotit fără să vreau. Încercasem în tot acest timp să fiu serioasă.

— Oh, haide! Nimeni nu o să îţi sugă sângele, am glumit şi am mers cu paşi hotărâţi spre uşă.

— În afară de maică-ta, l-am auzit bolborosind şi mi-am ascuns un zâmbet.

Am deschis uşa, am trecut de prag şi am strigat:

— Am ajuns!

Ne-am descălţat şi am intrat în sufragerie. Tata se ridică din fotoliu şi veni zâmbind spre noi.

— Tu trebuie să fii Marco, spuse el, şi îi întinse mâna.

— Corect, domnule, răspunse el şi se salutară bărbăteşte.

Mama coborî înţepenită scările, de parcă ar fi avut nevoie de ulei la încheieturi. Îmi venea să îmi dau ochii peste cap în faţa acestei scene tragice.

— Ah, au ajuns! spuse ea pe un ton grav.

— Bună ziua, doamnă Maier, eu sunt Marco.

Mama aprobă doar din cap şi se aşează pe singurul scaun din încăpere, departe de canapea. Dacă tata îi privise braţele tatuate doar în treacăt, pentru a nu fi nepoliticos, mama le studia cu ochi mari şi reci.

— Haide, ia loc, îl îndemnă tata şi ne-am aşezat pe canapeaua ocolită de mama.

— Vă aduc ceva de băut? i-am întrebat, dar amândoi m-au refuzat. Nu m-am deranjat să o întreb şi pe mama, situaţia dintre noi era aceeaşi.

— Deci, Marco, spune-mi câte ceva despre tine, îl îndemnă tata; îi mulţumeam în gând că măcar el era politicos.

— Am douăzeci şi patru de ani, locuiesc cu cel mai bun prieten al meu şi deţin un atelier auto, în care muncesc şi eu, cot la cot cu băieţii mei.

— Serios? Când voi avea probleme cu maşina voi şti la cine să apelez, râse tata.

— Sunteţi binevenit oricând, răspunse Marco şi l-am văzut relaxându-se puţin.

— Şi familia ta?

— Sunt din oraş, dar nu pot să stau la nesfârşit cu ei. Iar mie îmi place să fiu pe cont propriu.

— E bine să ştii cum să iei viaţa în piept şi dacă

supravieţuieşti atunci poţi să spui că ai trecut peste ce a fost mai greu.

— Şi ce poţi să îi oferi fiicei noastre dacă, printr-o minune, veţi avea un viitor împreună? îl întrebă mama cu dispreţ şi l-am văzut încruntându-se. Cred că se abţinea cu greu să nu îi dea un răspuns marcă înregistrată „Marco”.

Deşi tata deschise gura să spună ceva, se răzgândi. Cred că era şi el curios, nu neapărat de răspuns, ci de felul în care îi va răspunde.

— Nimic, doamnă! spuse el privind-o pe mama intens. Aceasta pufni nervoasă. Nu am nimic să îi ofer, în afară de două mâini care vor munci şi o inimă care bate numai pentru ea. Ştiu că pentru voi e prea puţin, dar asta a făcut şi mama mea pentru mine, iar eu nu aş da efortul ei la schimb, pentru nimic în lume.

Tata zâmbi larg, privindu-l mândru, şi mi-am dat seama că îi câştigase respectul.

* * *

— Ai fost minunat, am spus, privindu-l cu drag.

— Am fost doar sincer, ridică el din umeri. Nu vreau să par ceea ce nu sunt.

Ştiam. De aceea era uneori atât de bădăran. Pur şi simplu, spune ce gândeşte sau ce simte, fără să se cenzureze.

— Unde vrei să mergem? mă întrebă el, mângâindu-mi obrazul; atingerea lui îmi trimisese furnicături în tot corpul.

— Ce spui de un film?

— S-a făcut, îmi zâmbi şi încălecă motocicleta.

Nu mai aveam nevoie de ajutor, deja mă obişnuisem cu

ea şi cu senzaţia de libertate pe care ţi-o oferea. Îmi plăcea să îl strâng în braţe şi să mă las în voia lui, iar de fiecare dată când pornea motorul trăiam aceleaşi senzaţii.

Marco se strecură printre maşinile blocate în trafic şi reuşi să ajungă până la primul semafor. Acolo, în primul rând, apăru un alt motociclist, care se opri exact lângă noi.

Simţeam cum îmi îngheaţă sângele în vene şi mi-am ţinut respiraţia. Era unul dintre bărbaţii care îl bătuseră pe Marco în seara balului.

L-am simţit încordându-se, dar de data aceasta era diferit. Corpul îi tremura, mâinile îi zvâcneau şi respiraţia i se precipită.

— Marco, am şoptit, dar călăul l-a privit rânjind şi a turat motorul.

L-am auzit pe Marco mârâind nervos. A început să răsucească coarnele motocicletei, turând-o la maxim.

L-am strâns, cât de tare am putut, de mijloc, pentru că la culoarea verde amândoi au pornit ca din glonţ, startul aproape smulgându-mă din şezut.

Îmi era cumplit de frică; îi vedeam călăului faţa schimonosită, îi plăcea adrenalina, dar şi acest joc în care ne ademenise. Marco era aplecat în faţă şi era atât de încordat, încât părea din piatră. La viteza aceea, abia puteam să respir, iar inima îmi tresărea la fiecare curbă periculoasă. Maşinile treceau pe lângă noi cu un şuierat şi nu puteam să le disting forma. Un ţipăt de spaimă îmi ieşi din piept când un camion imens se apropie, în viteză, de noi. Ce doi înaintau unul lângă altul, fără a da vreun semn de retragere; aş fi vrut să urlu în

gura mare, să îi spun să oprească sau cel puţin să încetinească, dar nu puteam să vorbesc din cauza fricii ce mă stăpânea.

Eram pe punctul de a ne lovi de camion, dar Marco smuci coarnele motorului, cât de tare putu. Ne-am aplecat extrem de aproape de pământ, într-un viraj mortal. Am închis ochii, tremurând de frică, conştientă fiind că acesta ar putea fi sfârşitul nostru. Nu voiam să văd cum ajungem sub roţile imense ale camionului şi nici cum acestea trec peste noi ca peste nişte cutii de carton.

Dar, din fericire, Marco reuşi să redreseze motocicleta într-o fracţiune de secundă şi ne-am reluat poziţia iniţială.

Această mişcare ne-a încetinit, iar celălalt motociclist s-a îndepărtat în viteză, ridicându-şi degetul mijlociu şi arătându-ne semnul păcii.

Marco coti pe o străduţă pustie şi opri motorul, se dădu brusc jos şi scoase un urlet de furie.

Simţeam ceva ud pe faţă şi, spre surprinderea mea, erau lacrimi. Le ştergeam nervoasă, dar altele le luau repede locul.

— Vrei cumva să ne omori? am strigat spre el şi toată spaima care mă paralizase în această cursă nebună se transformă în furie.

Dar el nu mă auzea, era atât de nervos încât pieptul i se ridică şi cobora în respiraţii adânci, iar faţa lui avea o expresie nimicitoare.

— Nenorocitul naibii! strigă el, cu o ură incredibilă, în timp ce se învârtea în cerc, ca un leu în cuşca. O să îi rup

capul şi apoi o să-mi bag p…

Un al camion trecu pe lângă noi şi claxonă puternic o maşină care îi tăiase calea.

— … în gura lui! termină el propoziţia şi îşi trecu nervos o mână prin păr, întorcându-se cu spatele.

M-am dat şi eu jos de pe motor şi m-am apropiat încet de el.

— Puteai să ne omori, am spus pe un ton rece, nemaiavând curaj să ţip.

— Ştiu ce dracu' fac, spuse el, cu spatele la mine, apoi privi în jos pentru câteva clipe. Respiră sacadat, dar trase dintr-odată aer în piept şi se întoarse ca să mă privească. Ştiu ce fac, bine? Şi nu te-aş pune niciodată în pericol, îmi cunosc limitele. Cu tine nu le depăşesc.

Am simţit cum ochii mi se umezesc, din nou, iar el veni repede lângă mine şi îmi cuprinse faţa în mâini.

— Eşti bine? mă întrebă.

Am dat doar din cap. Teama încă nu dispăruse.

— Crezi că Paul l-a trimis? l-am întrebat şi vocea îmi tremura.

— Sunt convins de asta. A spus că nu va ceda până nu mă va distruge.

— A vrut să ne facă rău?

Gândul ăsta îmi făcu pielea de găină. Marco mă prinse de talie şi mă trase în braţele lui puternice. Era mult mai bine.

— Nu, a vrut doar să ne sperie. Sunt sigur că atunci când îşi va pregăti marea lovitură, nenorocitul va vrea să fie

de faţă.

Cuvintele lui erau atât de dure, dar, din păcate, eram conştientă de veridicitatea lor şi lucrul ăsta mă speria cel mai tare.

— Trebuie să facem ceva, nu îl putem lăsa să se joace cu minţile noastre!

— Stai liniştită, iubito, voi fi atent. Şi voi afla ce pune rahatul ăla cu ochi la cale!

Capitolul XIV

— Domnişoară Maier, puteţi să îmi spuneţi ce aveţi aici?

Eram confuză.

— Tema pentru astăzi, am răspuns.

— Şi unde sunt punctele patru şi cinci?

Am închis ochii pentru o clipă, dar nu îmi aminteam să le fi văzut şi pe acelea.

— Îmi pare rău, am spus ruşinată. Nu le-am văzut.

Profesoara mă privi pe deasupra ochelarilor, cu buzele ţuguiate.

— Ai primul punct negru luat vreodată la materia mea şi, poate, primul din viaţa ta. Nu sunt deloc mândră de această premieră, mă dojeni ea, iar mie îmi venea să intru în pământ de ruşine.

Nici eu nu eram mândră. Din ziua incidentului cu motocicleta, eram mereu îngrijorată, mă temeam de faptul că Paul îi va face rău lui Marco, pentru că era răzbunător şi crud. O dovedise din plin.

Dar faptul că mintea mea era ocupată cu aceste lucruri nu mă ajuta deloc. Numai în această săptămână, îmi uitasem proiectul la geografie acasă, întârziasem cu terminarea cărţii de citit şi acum asta.

— Eşti bine? mă întrebă, în şoaptă, Maria, după ce m-am aşezat.

— Da, i-am răspuns şi mi-am dat toată silinţa să fiu atentă la orele care au urmat.

L-am găsit pe Marco în atelier, lucrând ceva sub o maşină. Purta o salopetă simplă, albastră, cu bretelele lăsate şi un maiou alb. Am profitat de faptul că nu era întors spre mine şi l-am cercetat atentă cu privirea. Braţele lui musculoase erau încordate, încercând să desfacă ceva, punându-i în evidenţă fiecare muşchi. Pieptul lat îi cobora şi urca din cauza respiraţiei, întrerupte din când în când, iar pete mari de ulei şi urme negre de degete îi acopereau îmbrăcămintea, făcându-l să pară mult mai sexy.

Un fior de dorinţă îmi trecu prin stomac şi am înghiţit în sec.

Marco se întinse după ceea ce părea a fi o cheie franceză mare şi mă observă, într-un final.

— Hei, spuse el surprins. De când stai acolo?

— Nu de mult, am minţit, îmbujorându-mă.

Îmi zâmbi şiret.

— Îţi place ceea ce vezi? întrebă el, iar rozul din obraji deveni un roşu aprins. Sper că da, pentru că îţi aparţine.

Se apropie de mine şi se aplecă să mă sărute încet, tachinându-mă.

— Mi-a fost dor de tine, mărturisi el.

— Şi mie, am şoptit, aflată sub vraja lui.

Se aplecă spre pachetul de ţigări aflat pe jos şi îşi fixă o ţigară între buze. Îmi făcu semn spre scaunul de lângă mine.

— Îmi dai, te rog, bricheta?

M-am uitat printre lucrurile aruncate pe scaun şi am văzut un pachet de cărţi, câteva şuruburi, o bască şi, sub ea, am găsit o brichetă din metal. Am luat-o în mână şi am simţit, cu degetele, nişte şanţuri. Era gravată, avea iniţialele lui pe ea. „M. S”.

— Marco Sima.

— E frumoasă, am spus, şi i-am înmânat-o.

— E un cadou de la mama, îmi explică el.

— Aş putea să o cunosc… cândva? l-am întrebat.

Marco ridică din sprâncene.

— Ţi-ar plăcea?

— Nu vorbeşti des despre ea, dar şi când o faci, ai toată admiraţia pentru ea. Deci da, mi-ar face plăcere.

Marco mă pupă pe frunte, apoi îmi dădu un sărut marca: „Fluturi în stomac”.

— Intră şi ia loc pe canapea, mă invită el. Mă duc să mă spăl şi să mă schimb, promit că nu stau mult.

L-am ascultat şi am intrat în micul birou unde se afla, bineînţeles, un birou plin cu acte, un dulap mare cu sertare, o canapea şi un dulap descoperit, plin cu tot felul de scule bărbăteşti. Nu am aşteptat mult, pentru că Marco se întoarse repede, schimbat şi curat.

— Unde mergem? mă întrebă el, luându-mă de mână şi

împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Mi-e foame, ce spui să mergem la Mc?

L-am văzut încruntându-se puţin.

— Cred că glumeşti, spuse Marco, privindu-mă. Orice ai cumpăra de acolo, vine în miniatură. Trebuie să mănânc înainte acasă, ca să mă pot sătura.

Am început să râd, în timp ce el îşi argumenta reacţia.

— Oh, haide! Fă-mi pe plac de data aceasta, mie îmi place mâncarea de acolo.

Marco mă privi din cap până în picioare, cu o privire neruşinată.

— Nu se vede, spuse el.

— Pentru că nu merg atât de des pe cât mi-aş dori, chicotesc la complimentul său indirect. Mergem?

El oftă, dar nu mai spuse nimic şi i-am mulţumit, sărutându-l pe obraz.

Parcă motocicleta în parcarea fast-food-ului şi intră resemnat. Era aglomerat, ca de fiecare dată, aşa că mă întrebă, din timp, ce doresc. La casă se afla un băiat îmbrăcat în uniforma corespunzătoare, cu bască în cap.

— Cu ce vă putem servi astăzi? mă întrebă el, zâmbindu-mi larg.

Nu mă deranja să comand eu, aşa că tocmai deschideam gura ca să vorbesc, când Marco mi-o luă înainte.

— Vrem două sandviciuri Big Mac, un Chicken Grill, două porţii mari de cartofi, două Cola medii şi să îţi ştergi zâmbetul ăla tâmpit de pe faţă.

Băiatul rămase încremenit câteva secunde şi îl

înţelegeam perfect. La fel de surprinsă eram şi eu.

L-am privit cu ochi mari pe Marco, care stătea drept şi îşi privea victima, care tasta pe ecranul tactil comanda noastră.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? întrebă el, zâmbind iar, dar mai reţinut, ce e drept.

— Nu, răspunse Marco scurt şi băiatul se întoarse pentru a ne pregăti comanda.

— Ce a fost asta? l-am întrebat, dar nu îmi răspunse.

— Comanda dumneavoastră este gata, spuse el, întinzându-mi tava şi continuă, privindu-mă: dacă mai aveţi nevoie de ceva, sunt aici.

Nu ştiam ce să răspund, în schimb, Marco îi luă tava din mână şi o trânti pe tejghea, cu zgomot. Ochii câtorva persoane s-au întors spre noi, făcându-mă să roşesc. Apoi, Marco întinse mâna şi îşi pocni degetele în faţa băiatului, pentru a-i atrage atenţia.

— Tâmpitule, fii atent aici! tună el, arătând acum cu degetul spre sine, iar eu m-am făcut mică în stânga lui. Ea e a mea! Clar? Aşa că, şterge-te frumos la gură şi nu o mai privi aşa, dacă nu cumva vrei să te ajut să îţi iei licenţă de handicapat.

Ochii mei s-au mărit, în timp ce ai bietului băiat au privit în pământ.

— Îmi pare rău, domnule. Nu se va mai repeta.

— Ştiu! Pentru că data viitoare nu o să mai apuci să beleşti ochii.

Apoi aruncă banii pe tejghea, luă cu o mână tava, iar cu

cealaltă mă prinse pe mine de mână şi am ieşit afară. Mă duse până la cea mai îndepărtată masă şi puse tava jos, aşezându-se.

Am rămas în picioare, privindu-l.

— Şi totuşi, ce a fost asta? l-am întrebat.

— Asta, scumpo, a fost stabilirea teritoriului. Eşti a mea şi oricine se apropie prea tare de tine, va fi dat dracului!

Nu ştiam dacă să râd sau să mă enervez, văzându-l atât de gelos. Cert era că îmi plăcea puţin partea în care explicase clar şi răspicat că eram a lui, aşa că mă hotărâsem să nu spun nimic despre ieşirea lui. Deocamdată.

* * *

— Elena, poţi să cobori puţin, te rog? am auzit-o pe mama strigându-mă şi o „simţeam" încordată.

Nu am apucat să cobor toate treptele, că am şi simţit cum sângele începe să îmi fiarbă, urcând din tălpi, până în vârful capului. M-am oprit pe penultima scară şi încă mă gândeam dacă să dispar cât mai repede în camera mea sau să mă duc ţintă ca să îi dau un pumn în gură nenorocitului.

Nu am făcut niciuna, nici alta, pentru că tata a apărut lângă mine şi mi-a făcut un semn discret să mă liniştesc.

— Elena, aici erai! exclamă Paul, cu un zâmbet larg, iar părinţii lui se întoarseră spre mine.

Se pare că era ora vizitei.

Nemernicul se îndreptă spre mine şi se aplecă să mă sărute pe obraz.

— Îndrăzneşte să mă atingi şi jur că îţi scot ochii! i-am şoptit.

Se retrase, fără să mă atingă, şi mă întrebă încet, în timp ce părinţii noştri se îndreptau spre sala de mese:

— Se pare că eşti la fel de înţepată. Oricum, de ce îţi pasă de vagabondul ăla?

— Este iubitul meu, ai grijă cum vorbeşti! l-am avertizat.

— Iubit, pufni el în batjocură. Haide, Elena, credeam că ai gusturi mai bune de atât! Ce poate el să îţi ofere, mai mult decât mine?

— Nu mă interesează banii tăi, Paul! Fă ceva util cu ei şi cumpără-ţi o personalitate!

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? se înfurie el.

— Nu îmi pasă din ce familie provii, cine sunt părinţii tăi sau ce sume de bani donaţi anumitor instituţii, ca voi să învârtiţi oraşul din umbră, i-am spus-o în faţă, privindu-l în ochi. Vreau să ne laşi în pace, şi nu e o rugăminte. Sunt sigură că ai treburi mult mai importante de făcut, decât să urmăreşti un om care, până la urmă, nu înseamnă nimic pentru tine.

— Ou, nu, nu, nu! spuse el, dând din cap. Nu merge aşa. Îmi vreau răzbunarea şi o s-o am.

— Dacă te atingi de el, îţi jur…

— Că ce? Ce poţi tu să faci? Haide, Elena, nu mă face să râd, spuse rânjind şi se îndreptă şi el spre sala de mese, dar nu înainte de a se întoarce spre mine, întinzând un deget. Îmi vreau revanşa!

Îl uram cu fiecare celulă din corpul meu şi îmi doream să am puterea să îl bat până cere îndurare! îl priveam stând

la masă relaxat, zâmbind şi povestind, şi mă întrebam ce mama naibii am văzut la el. Până şi tata îl privea oarecum sceptic, deşi nu îi spusesem de incidentul cu motocicleta, pentru că fusese mult prea la limită şi mă temeam să nu intre în panică.

— Tată, pot să merg în camera mea? l-am implorat din priviri.

— Poate Paul ar dori să îţi ţină companie, zâmbi mama conspirativ. Îmi doream ca măcar o dată să nu mai vorbească în momente nepotrivite.

— Îmi pare rău, dar nu mă simt prea bine. Poate nicio… ăăă… altă dată, am spus, cât de politicoasă am putut, şi m-am ridicat de pe scaun, îndreptându-mă repede spre camera mea.

Nu aveam de gând să îi spun lui Marco despre asta, l-ar ghilotina pe Paul în Centrul Vechi, de faţă cu toată lumea, dacă ar afla.

Am oftat doar şi m-am aruncat în pat, obosită.

Ne plimbam de mână, pe străzile luminate de vitrinele magazinelor şi de felinare. Era seară şi weekend, deci aveam voie să stau mai mult afară.

— M-am hotărât să te duc acasă, spuse el brusc.

— Eu… când? l-am întrebat surprinsă.

— Săptămâna viitoare e ziua mamei. Voi munci din greu ca să fac nişte bani în plus, aş vrea să îi iau ceva special, poate un lănţişor de aur. M-am gândit că ai putea să mă însoţeşti.

— Mi-ar face mare plăcere, i-am zâmbit cu drag.

Asta însemna că trebuia să mă gândesc şi eu la un cadou. Cu acest gând am adormit în acea seară, temându-mă de faptul că nu voi găsi ceva pe placul ei.

Le-am povestit şi alor mei, a doua zi, despre aniversare. Le-am spus că Marco are de gând să îi cumpere mamei lui un lănţişor, dar eu nu aveam nicio idee, nu ştiam ce aş putea să îi cumpăr, ce cadou ar fi mai potrivit, în timp ce tata se oferi să îmi dea bani pentru cadou, mama pufni, cu dezgust.

— Sunt sigură că orice îi cumperi, îi va fi pe plac, ţinând cont de situaţia în care se află…

Am simţit cum mă încălzesc şi tremur de nervi.

— Nici măcar nu o cunoşti, am privit-o urât. Mulţumesc, tată, dar nu am nevoie de nimic, am spus zâmbindu-i.

Şi m-am grăbit spre camera mea. De Paul nu mai auzisem nimic de la ultima lui vizită şi speram că, în sfârşit, vom putea răsufla uşuraţi. Datorită acestui lucru, mă puteam concentra mult mai bine la şcoală, redevenisem vechea Elena, cea silitoare şi muncitoare.

* * *

Astăzi aveam plănuită o ieşire cu Maria, avea să mă ajute să caut un dar potrivit.

— Unde vrei să mergem prima dată? mă întrebă ea.

— Cred că în mall am mai multe opţiuni.

Şi aveam dreptate. Mall-ul era extrem de mare, pe două nivele, în formă de „U”, decorat, în totalitate, cu luminiţe aurii şi flori de sezon. La parter găseai toate magazinele bune. De la îmbrăcăminte de firmă, până la articole drăguţe

pentru casă şi grădină, suveniruri, bijuterii fine, decoraţiuni interioare, jucării pentru copii, cele mai frumoase flori. Nu ştiam sigur ce să aleg, pentru că nu o cunoscusem încă pe mama lui Marco, pentru a-mi putea face o idee despre ce anume i-ar plăcea.

Am intrat din magazin în magazin, dar parcă nimic nu mă atrăgea în mod special. Erau doar lucruri superficiale şi, din ceea ce îmi povestise Marco, mama lui era o femeie simplă şi plină de afecţiune.

— O floare? întrebă Maria, cu gura plină de *M&M's.*

— Prea simplu, am răspuns. Şi nu este frumos să mănânci singură, am atenţionat-o, în timp ce îmi umpleam şi eu pumnul.

Tocmai treceam, a doua oară, pe lângă magazinul cu jucării, când ochii mi-au căzut pe nişte maşinuţe.

— Mi-a venit o idee, am spus zâmbind.

— Îi cumpărăm jucării? se holbă prietena mea.

— Nu. În schimb, am o idee genială!

Bineînţeles, magazinul enorm avea şi motociclete de jucărie, iar când am văzut vreo trei modele care semănau izbitor de mult cu modelul pe care îl conducea Marco,am fost în al nouălea cer. Am cumpărat una imediat, ignorând privirea sceptică a prietenei mele. Am târât-o, după aceea, în magazinul de flori şi m-am dus ţintă la domnişoara brunetă, care stătea într-un colţ, la un mic birou.

— Bună ziua, am spus cât de prietenoasă am putut. Aş avea nevoie de puţin ajutor.

— Desigur, cu ce vă pot ajuta?

Zâmbetul ei prietenos îmi spunea că ne vom înţelege.

— Am această motocicletă, am spus, arătându-i jucăria, pe care aş vrea să o transform într-un obiect decorativ. Credeţi că a-ţi putea să îi ataşaţi, cumva, un fel de suport pentru flori ca să punem un ghiveci frumos în el?

Tânăra întoarse motocicleta pe ambele părţile şi, după o cercetare atentă, spuse:

— Cred că vă pot ajuta.

Am privit-o cum ia un suport de mărime mică, de culoare neagră, şi îl potriveşte cu dibăcie pe roata din spate a jucăriei, iar cu un pistol de lipit îl sigilă perfect. Curăţă bine urmele lăsate după lipire şi decoră suportul cu o dantelă albă, pe care o legase într-o frumoasă fundiţă. Apoi, îmi arătă câteva vase mici cu flori.

— O vreau pe cea albă cu flori roz, am spus. Voiam să dau puţină culoare ornamentului.

Arăta perfect, eram mai mult decât încântată, iar Maria mă felicită pentru idee. Tot ce aveam acum de făcut era să ţin planta „în viaţă” până vineri.

Aşezasem micul meu dar, cu grijă, pe biroul meu, lângă fereastră. Mă gândeam că are mai multă lumină acolo. Răsfoiam o carte, pe care oricum o mai citisem, când telefonul meu vibră.

„Vin!”

Poftim?

Geamul se deschise cu un uşor tremurat, făcându-mă să icnesc înfundat. Marco era deja în cameră.

— M-ai speriat, l-am acuzat, ţinându-mi o mână pe

piept, de frică că inima o va lua la galop.

— Mi-a fost dor de tine, vorbi el pe un ton jos şi cuvintele lui parcă se adresau stomacului meu.

Se apropie de mine şi se urcă, în patru labe, în pat, făcându-mă să mă las pe spate. Se urcă deasupra mea şi îşi apropie faţa atât de tare, încât răsuflarea lui se îmbină cu a mea.

— Mi-ai simţit lipsa? şopti el.

Am dat din cap afirmativ, înghiţind în sec. Cum reuşea să îmi trezească tot corpul cu o singură frază? Şi nici măcar nu m-a atins, încă!

Se aplecă şi mă sărută uşor pe obraz, spunându-mi la ureche:

— Vreau să mi-o demonstrezi.

Apoi îşi aplecă capul spre gâtul meu, sărutându-l tandru, iar eu mi-am lăsat capul pe spate, lăsându-i drumul liber. L-am simţit cuprinzându-mi gâtul cu buzele, muşcându-mă de câteva ori, făcându-mă să închid ochii de plăcere şi să respir zgomotos.

— Doar atât? mă tachină el şi se rezemă cu o mână de pat, în timp ce cu cealaltă îmi ridică bluza, mângâindu-mi totodată pielea, făcându-mă să mă încălzesc brusc. Nasul lui împinse bluza în sus, iar când îmi descoperi sânii, scoase un geamăt de încântare.

Am simţit cum mă lichefiez atunci când, pe rând, îmi cuprinse între buze fiecare sfârc în parte şi îi supse leneş, trecându-şi mai apoi limba peste ei. Privirile ni s-au întâlnit şi ardeam într-o singură flacără.

— Știu că nu ești pregătită, spuse el încet. Și nu mă deranjează asta. Vreau doar să te simt.

Își puse capul pe pieptul meu gol, ascultându-mi bătăile inimii, în timp ce eu mă jucam cu degetele în părul lui.

— Trebuie să plec, spuse, într-un final, și dorul pentru el stătea deja la pândă. Mâine e o zi mare, zâmbi el. Dar promit să te sun.

— Ai grijă de tine, i-am spus, trăgându-i fața spre a mea și sărutându-l apăsat.

— Mereu am, îmi zâmbi strengar, apoi dispăru pe geam.

Da, acum puteam dormi liniștită. Se pare că nu observase micul meu cadou; își îndreptase toată atenția spre mine și asta mă făcu să zâmbesc prosteşte.

Marco

Tocmai sărisem pe geam, din camera iubitei mele, și mă îndreptam spre casă. Oare cum se numea ceea ce noi făceam? Pentru că nu era sex, dar nici prea cuminte nu eram. Giugiuleală? De când te giugiulești tu cu fetele, Marco? Cuvântul ăsta mă făcu să rânjesc. De când sunt cu ea.

Dacă era vorba despre altă fată, nu acceptam așa ceva. Dacă vrei atenția mea, vreau și eu ceva la schimb. Sex. Nu așteptam după nimeni, pentru că niciuna nu era de neînlocuit, dacă nu voia una, voia alta, și îmi era, de multe ori, prea ușor să îmi găsesc parteneră în pat. Dar ea… cu inocența și simplitatea ei, deși venea dintr-o familie poate prea înstărită, cu felul ei matur de a gândi și cu acel corp

delicat şi atât de feminin… doar gândul la corpul ei mă făcea să mă jeneze pantalonii.

La dracu'!

Acum trebuia să merg aşa pe stradă, de ce naiba nu venisem cu motorul? A da, pentru a avea timp de gândire.

Proastă decizie. Aveam o erecţie de toată frumuseţea şi asta numai pentru că m-am gândit la ea. Era a naibii de sexy când gemea în mâinile mele; aş fi putut să o fac să simtă atât de multe lucruri, să îi arăt în câte moduri pot să o fac să mi se dăruiască. Dar am răbdare. I-am spus că nu mă deranjează să aştept şi am vorbit serios. Nu pot să o privesc doar ca pe un obiect care mă satisface, cum am făcut înainte şi cum aş mai face şi acum, dacă ea nu ar fi apărut. O iubesc, chiar o iubesc şi încerc să fac tot posibilul să nu o rănesc prin felul meu drăcos de a fi.

Ştiu că sunt dat naibii câteodată, dar asta m-a făcut să fiu respectat şi temut în toate cercurile de rahat prin care mă învârt şi acolo chiar contează asta.

M-am oprit puţin să îmi scot pachetul de Marlboro şi să îmi aprind o ţigară.

— Vrei un foc, frumosule?

Vocea asta îmi dilata timpanul.

— Nu am nevoie, îi răspund.

— Ce îmbufnat suntem în seara asta, nu ai primit nimic de la prinţesa din turn? Ce ai spune dacă noi doi ne-am distra puţin, ca înainte?

Cu aceste cuvinte, Ina se apropie de mine şi mă prinse de prohab. O suportasem înainte, pentru că îmi era la

îndemână când aveam nevoie de sex. Dar acum nu mai aveam de ce să îi suport mintea încuiată.

Simţise şi ea jumătatea de erecţie şi zâmbi încântată.

— Nu te flata singură, i-am răspuns, trăgând un fum în piept. E ce a rămas de la iubita mea.

Am pus accent pe „iubita mea” şi mă amuză teribil cum aproape îi ieşiră ochii din orbite la auzul acestor cuvinte.

— Mă bucur să te văd tot cu ea, spuse ea acru, deşi mă îndoiam de asta. Dar vreau să văd dacă o să mai zâmbeşti când o să afli că mi-a întârziat.

O priveam încă amuzat şi nerăbdător, de aceea nu îmi picase fisa din prima.

— Ţi-a întârziat trenul în gară sau ce? am luat-o la mişto.

— Nu dragule, menstruaţia. Şi cum eşti ultimul cu care mi-am tras-o, când tu umblai după fundul ăleia, aş putea să te felicit încă de pe acum.

Simţeam o dorinţă nebună să îi şterg zâmbetul superior de pe faţă, dar, ca să nu o fac, am strâns pumnii atât de tare, încât am simţit cum unghiile îmi intră în piele.

— Eşti nebună? Dacă vrei să ne desparţi şi nu ştii cum, îţi sugerez să găseşti altă cale. Nu te-aş fute fără prezervativ.

— Accidente se mai întâmplă, Marco! Poate că s-a rupt. Tot ce ştiu e că nu mi-a venit încă. Aşteaptă veşti de la noi, cât mai curând.

Felul în care spusese „noi” îmi făcuse greaţă. Am trecut pe lângă ea, aproape lovind-o, şi am scos o ţigară, trăgând cu sete din ea.

Cine dracu' se crede? Eu nu îmi fac probleme de genul acesta cu fetele, mereu folosesc prezervativ. Mereu. Nu vreau să mă trezesc pe cap cu vreun plod al vreunei curve. La cum o ştiam eu, minţea. În ciuda faptului că o folosisem, ea era destul de posesivă. Nu mă iubea, dar îi plăcea să aibă atenţia mea. Şi Elena o înfuria teribil, mai ales că o înfruntase cum nu prea multe îndrăzneră. Am zâmbit la gândul ăsta. Asta era, o frustrată penibilă. Nu aveam de gând să o las să mă enerveze acum, când în sfârşit aveam şi eu un scop în nenorocita asta de viaţă.

Să o iubesc pe ea.

Capitolul XV

— Mamă! am exclamat, oprindu-mă din cauza şocului. Ce cauţi aici?

— Am venit să văd care este situaţia ta la şcoală, având în vedere în ce anturaj ai intrat, în ultima perioadă.

Îmi era puţin frică de ceea ce va afla mama. Avusesem acea săptămână complicată, în care făcusem câteva greşeli, dar îmi revenisem repede. Din păcate, ştiam că mama e genul de om care nu vede zece lucruri bune, ci doar pe al unsprezecelea, pe cel rău.

— Dacă nu ai nimic de ascuns, nu ai de ce să te îngrijorezi, spuse ea, privindu-mă bănuitoare.

— Sigur, am încercat să zâmbesc. Ne vedem după.

Spunând aceste cuvinte, am intrat în sala de clasă, direct în bancă, lângă Maria.

— Mama e aici, i-am spus, în timp ce ea muşca cu poftă dintr-un sandvici.

— Aici, aici? mă întrebă, cu gura plină, făcând ochi mari.

— Da, şi va afla tot.

— Relaxează-te Elena, eşti cea mai bună din clasă. Orice om greşeşte măcar o dată, dar ţinând cont de situaţia ta impecabilă, sunt sigură că nu va spune nimic.

Încercam să mă liniştesc, ştiind că prietena mea avea dreptate, dar totodată o cunoşteam şi pe mama.

Am oftat şi mi-am îndreptat atenţia spre profesorul care tocmai intrase la clasă. Eram tensionată şi agitată, iar când soneria anunţă sfârşitul orei, am ieşit pe coridor, căutând-o pe mama din priviri. Tocmai venea spre mine.

— Deci, cum a fost? am întrebat-o, încercând să fiu bine dispusă.

— Pot să ştiu şi eu de unde a apărut punctul ăla negru la doamna profesoară în caiet? Şi de ce proiectul tău este singurul care a lipsit?

Avea o privire pătrunzătoare şi o voce atât de ameninţătoare, încât am făcut un pas în spate.

— Proiectul l-am uitat acasă, în grabă, şi nu mi-a dat voie să îl prezint următoarea oră, am încercat să îi explic. Iar punctul este din cauza unei teme, îmi lipseau două puncte, dar chiar nu le-am observat!

— Bineînţeles că nu, de când eşti cu nenorocitul ăla, mai vezi şi altceva?

— Mamă, a fost doar o greşeală, am spus rugător. Nu s-a mai repetat!

— Şi nici nu o să se mai repete, pentru că îi spun tatălui tău. O să fie extrem de dezamăgit de tine!

Şi a plecat, lăsându-mă să privesc tristă în urma ei. Nimic nu o mulţimea, niciodată, şi simţeam cum neputinţa face loc furiei.

Ajunsă acasă, m-am descălţat şi am aruncat ghiozdanul pe un scaun. I-am auzit pe părinţii mei vorbind în bucătărie şi aveam de gând să îi înfrunt.

— Ai venit la fix, spuse mama pe un ton iritat. Tocmai îi povesteam tatălui tău cum ne-ai făcut de ruşine.

Tata mă privi curios.

— Oh, haide! am izbucnit, ridicând mâinile în sus. Pentru un proiect uitat dramatizezi atât, de ce nu mă dezmoşteneşti direct, ar fi mult mai simplu decât să te plângi mereu cât de mult te dezamăgesc! Haide să îţi spun ceva, mamă! A greşi e omenește şi dacă acum nu sunteţi mulţumiţi de mine, când sunt cea mai bună din toată şcoala, ce aţi spune ca de acum înainte să fac lucrurile aşa cum îmi doresc eu?

Cei doi mă priviră uimiţi, însă mamei parcă îi dădusem o palmă.

— Eşti pedepsită, vorbi ea calm. Dacă ar fi ţipat la mine ar fi fost mai puţin înfricoşătoare decât era în acest moment. Nici nu mai vreau să aud de acea aniversare stupidă.

Tocmai mă pregăteam să ripostez, când tata vorbi înaintea mea:

— Nu, nu este.

Amândouă l-am privit cu ochii mari.

— Eu cred că ar trebui să te mai gândeşti… începu mama ameninţător, dar tata îi tăie vorbele.

— Eu cred că tu ar trebui să te gândeşti mai mult la cum să o sprijini pe fiica noastră, nu să o îndepărtezi de noi. I-am cerut atât de multe şi mereu a ţinut pasul, oricât a fost de dificil. Să nu uităm că încă este un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

Am lăsat capul în jos, simţind lacrimile care se adunau în colţul ochilor. Mama se ridică nervoasă de la masă şi ieşi din bucătărie.

— Mulţumesc, tată, am spus, îmbrăţişându-l, iar el mă strânse la piept.

— Sunt mândru de tine, fata mea. Promite-mi doar că nu mă vei dezamăgi.

— Niciodată, am spus, şi acesta devenise un legământ extrem de important pentru sufletul meu.

* * *

Un ciocănit în uşă mă făcu să tresar. Îmi priveam atentă fustiţa albă din tul, până la genunchi şi bluziţa roz, cu mâneci scurte, creţe. Părul, ondulat puţin mai devreme, îl prinsesem într-o coadă voluminoasă.

— Pot să intru? l-am auzit pe Marco întrebând.

— Da, am răspuns.

Frumos ca un zeu pus pe rele, Marco intră în camera mea, îmbrăcat într-o pereche de blugi mulaţi şi o cămaşă albă cu mânecile suflecate.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el, privindu-mă.

Am zâmbit, înroşindu-mă.

— Şi tu arăţi minunat, l-am complimentat.

Atracţia dintre noi aproape că era vizibilă; Marco rupse, într-un final, tăcerea.

— Mergem?

L-am urmat afară şi m-am urcat în spatele lui pe motor, aranjându-mi cu grijă fusta sub fund şi ţinând bine cadoul cu o mână.

Am mers cam douăzeci de minute, până am ajuns într-un cartier cu case modeste, aflat la marginea oraşului. Ne-am oprit în faţa unei case, cu curtea plină de oameni, scaune şi mese, şi decorată cu o mulţime de baloane.

Marco chicoti şi mă ajută să cobor, apoi mă luă de mână şi mă conduse printre invitaţi, oprindu-ne să îi salutăm pe Andrei şi Maria, care erau şi ei acolo. Ne-am oprit apoi în faţa unei femei, mică de statură, cu păr şaten, tuns bob, care mai punea un platou cu aperitive pe una dintre mese.

— Bună, mamă, o salută Marco şi ea se întoarse cu un zâmbet larg pe faţă, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l pupa pe obraz. Vreau să ţi-o prezint pe Elena, iubita mea.

Am simţit un fior în tot corpul, dar era o senzaţie caldă şi plăcută.

— Doamnă Sima, mă bucur să vă întâlnesc, în sfârşit. Marco vorbeşte mereu despre dumneavoastră.

I-am întins mâna, însă ea veni şi mă îmbrăţişă cu drag, surprinzându-mă plăcut.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc, îmi şopti ea la ureche. Eşti prima fată pe care o aduce acasă, ştiu cât de specială trebuie să fii pentru el.

Apoi îmi dădu drumul şi mă privi cu drag.

— Haide, mamă, nu mă face de ruşine chiar din primele minute, o tachină el.

— Acest cadou este pentru dumneavoastră, am spus, întinzându-i cutia, pe care ea o primi zâmbind.

— Te rog, spune-mi Cornelia. Şi nu trebuia să te deranjezi.

Dar, când scoase cadoul, ochii i se umplură de lacrimi, iar Marco mă privi uimit şi drăgăstos.

— Îmi pare rău dacă v-am supărat, am spus panicată. Ştiam că Marco nu stă cu voi, m-am gândit că acest ornament vă va aduce aminte de el.

— Nu, nu, draga mea, ai înţeles greşit. Pur şi simplu, îl ador, doar m-ai emoţionat.

Marco o cuprinse pe după umeri şi o strânse la pieptul său.

— Să ai grijă de fata asta, spuse ea, trăgându-şi nasul. Altfel, o să ai de a face cu mine, îl ameninţă ea amuzată, apoi se scuză, pentru că alţi invitaţi îşi făcură apariţia.

— Mi-ai cucerit mama într-o secundă, spuse el. Mie mi-au trebuit nouă luni ca să fac asta.

Am râs amândoi.

— Vino să îţi fac un tur al casei.

Mă luă de mână şi îmi arătă micuţa casă; deşi el era îngrijorat, pentru că eu eram obişnuită cu altfel de condiţii, mie îmi plăcu la nebunie.

Am dansat împreună, am gustat din mâncarea delicioasă pe care Cornelia a pregătit-o şi ne-am distrat cu

trei piniata mari şi colorate.

După ce s-a înserat şi toţi invitaţii s-au risipit pe la casele lor, am ajutat-o pe Cornelia să strângă din curte şi să ducem scaunele înăuntru. Marco intră în sufragerie cu un buchet imens de flori şi un cadou micuţ, împachetat frumos.

— Voiam să îţi dau cadoul meu când suntem doar noi prezenţi, spuse el.

Mama lui îl pupă cu drag şi aşează florile într-o vază, în mijlocul mesei din sufragerie, apoi deschise micul cadou. Era un lănţişor foarte frumos, din aur, cu un medalion în formă de inimioară, bătut cu câteva pietre preţioase.

— Oh, dragul meu, cred că te-a costat o avere, exclamă ea.

— Haide, să te ajut, spuse Marco, evitând întrebarea şi îmi făcu cu ochiul. I-am zâmbit încurajator.

— Măi, măi, uite cine-i aici, se auzi din hol o voce împleticită, de bărbat beat. Fiul risipitor s-a întors acasă?

Era tatăl lui Marco. Mă întrebasem pe unde era, dar acum îmi părea bine că nu am spus nimic.

— Unde ai fost până acum? îl întrebă Marco cu dezgust, când îşi făcu apariţia, rezemându-se în uşa sufrageriei.

— Ce îţi pasă ţie? întrebă el, bâlbâindu-se.

— A fost ziua mamei, nenorocitule, mârâi Marco şi Cornelia îl prinse de braţ.

— Aşa, şi? pufni el, apoi ochii îi căzură pe cadoul primit de la mine. Ce e asta?

— Doar un cadou, răspunse Cornelia şi acum vedeam că tremura de frică.

— Un motor… nu e suficient că vine şi pleacă când vrea el? se enervă bărbatul, dând cu ornamentul de podea. Acesta se sparse la picioarele mele.

L-am văzut pe Marco tremurând de nervi şi privindu-l cu o ură incredibilă.

— Ah, văd că de data aceasta ai adus şi o târfă cu tine, rânji el spre mine, privindu-mă cu nişte ochi roşii, afundaţi în orbite.

Atunci Marco sări, urlând de furie, şi îl puse la pământ.

Capitolul XVI

Marco era deasupra lui. Îi dăduse un pumn în faţă, cu toată forţa, şi acum îl ţinea de gulerul cămăşii.

— De ce ai venit tocmai acum? mârâi el. Nu puteai să te abţii nici măcar astăzi?

Apoi îi dădu drumul şi se îndepărtă de el, lăsându-l să zacă pe podea.

— Te-am întrebat de zeci de ori, de ce mai stai lângă el? vorbi nervos, adresându-se Corneliei.

— Este soţul meu, Marco, se plânse ea.

— Şi când vine acasă în acest hal, e soţul tău? Şi când sparge lucruri? Şi, mai ales, şi când te loveşte?

Cornelia se uită repede la mine, apoi lăsă capul în jos, ruşinată. Un fior rece îmi coborî pe spate când am făcut legăturile. De aceea Marco nu stătea acasă şi, mai mult ca sigur, de aceea era atât de rebel şi ameninţător, câteodată. Tatăl său era violent, poate mereu fusese aşa.

— Dacă m-ar lăsa să îl duc la o clinică, sunt sigură că totul s-ar îndrepta, şopti Cornelia.

— Ţi se pare că ne va lăsa vreodată să îl ajutăm? pufni Marco, privindu-l cum rânjeşte batjocoritor la auzul vorbelor lor, încercând totodată să se ridice.

— Dacă te atingi de ea, jur că mă întorc şi continui ce am început. Ai auzit, nenorocitule? îl ameninţă Marco.

Mă luă apoi de mână şi spuse încordat.

— Plecăm.

Se opri să îşi pupe mama pe obraz, iar eu i-am făcut, tristă, cu mâna.

Conducea cu viteză, mult peste limita legală, dar nu am spus nimic. Ştiam că, într-un fel, asta îl linişteşte, aşa că mi-am pus capul pe spatele lui şi l-am strâns tare în braţe.

Parcă motocicleta în faţa casei mele şi se rezemă de ea, băgându-şi mâinile în buzunare.

— Acum ştii, spuse el rece, privind undeva în dreapta lui.

— Îmi pare rău! am şoptit.

— Da, şi mie!

— Marco, eu…

— Dacă crezi că ţi-ar fi mai bine fără unul ca mine în viaţa ta, te înţeleg perfect.

Îl priveam şi nu îmi venea să cred cât de rece e cu mine acum.

— Cât de superficială crezi că sunt? l-am întrebat, încruntată.

— Elena…

— Nici nu vreau să aud, i-am tăiat-o. Am văzut cât de mult te-ai schimbat de când eşti cu mine, pentru mine… lucrurile astea contează cel mai mult.

L-am îmbrăţişat, cuibărindu-mă la pieptul lui şi el mă cuprinse cu mâinile.

— Haide înăuntru, i-am spus.

— Eşti sigură că e în ordine? mă întrebă, privind spre casă.

— De ce nu? Doar m-ai condus acasă. Şi e doar ora nouă.

Am intrat în casă şi el îşi puse geaca pe fotoliu. M-a urmat în bucătărie, unde s-a aşezat pe un scaun, la bar.

— Bună seara, domnule, am spus, cât de serioasă am putut. Cu ce vă putem servi azi?

Marco mă privi pe sub sprâncene, cu acel zâmbet pervers şi aducător de rele, apoi se ridică şi veni încet spre mine.

Am dat de dracu'. Dar, dacă ar arăta aşa, l-aş mai căuta de câteva ori.

Îşi puse mâinile pe talia mea şi mă ridică pe masă, strângându-mă de şolduri şi poziţionându-se între picioarele mele.

— Dacă tot m-ai întrebat, vorbi el cu o voce joasă şi al naibii de sexy, aş vrea o bucăţică de aici – se aplecă şi mă muşcă uşor de gât, trimiţându-mi fiori dulci în tot corpul.

— Asta e masa barmanului, am şoptit, în timp ce el îmi dezmierda, în continuare, gâtul. Nu ai voie să faci… asta.

— Dacă ai şti tu câtă creativitate îmi oferă masa asta, murmură el şi îşi strivi buzele de ale mele.

Cuvintele lui îmi făcură stomacul să tremure de dorinţă, iar faptul că se lipi şi mai tare de mine, lăsându-mă să simt cât de tare mă doreşte, mă făcu să mă topesc toată!

Cineva îşi drese nervos glasul. Mama stătea în uşa bucătăriei şi ne privea. Marco mă dădu jos, cu un zâmbet aducător de belele pe faţă.

— A-ţi putea să vă ţineţi hormonii în frâu, măcar până… nu ştiu… termină şcoala? ne întrebă ea rece.

— Îmi pare rău, doamnă, dar e irezistibilă.

L-am privit cu ochi mari şi i-am băgat un cot în coaste, însă asta înrăutăţi lucrurile pentru că Marco chicoti amuzat, fără ca măcar să încerce să se ascundă.

— Sunt sigură că este, îl privi ea din cap până în picioare, apoi se întoarse spre mine. Am venit doar să te anunţ că mâine ţinem o mică petrecere acasă şi aş vrea să participi şi tu. Poate să vină şi… el, îşi dădu mama ochii peste cap.

— E necesar? am întrebat-o.

— Este important pentru mine, Elena. Ai putea măcar o dată să accepţi, fără alte comentarii?

— Bine, am spus încet.

Mama se întoarse şi plecă.

— Iarăşi o petrecere dintr-aia plictisitoare, cu oameni plictisitori, am oftat. Dacă vrei, o să ieşim undeva, i-am spus, înveselindu-mă. Poate îi luăm şi pe Maria şi Andrei!

— Eu cred că ar fi mai bine să o ascultăm, vorbi el. Credeam că nu am auzit bine. Adică, nu a spus nimic că *aproape te-am luat* pe blatul de la bar, apoi mi-a dat şi mie

voie să vin la petrecere. Probabil, încearcă să se schimbe. E de apreciat, într-un fel, ridică el din umeri.

Nu îmi plăcea să recunosc, dar avea dreptate. În schimb, dacă venea şi Marco, nu avea să fie atât de rău. Nu îmi puteam scoate din minte expresia: „aproape te-am luat".

Am rămas de acord să ne vedem următoarea zi.

— Deja mi-e dor de tine, am spus, conducându-l la motocicletă.

— Vrei să vin mai târziu pe la tine?

Felul în care m-a întrebat şi cum m-a privit când a spus asta, îmi făcură picioarele să tremure. Îl doream. Săptămânile minunate petrecute împreună şi faptul că s-a deschis în faţa mea, cum nu a mai făcut-o cu nimeni înainte, erau un motiv solid pentru a-i arăta şi eu cât de special este pentru mine. Ştiam că decizia e deja luată când am spus, după o pauză scurtă:

— Da!

L-am privit îndepărtându-se şi am fugit înapoi în casă, oprindu-mă doar în camera mea. Aveam emoţii, dar nu le băgăm în seamă. Am căutat în dulap o lenjerie mai specială şi am găsit una roşie, cumpărată din Paris, cred. Am luat şi un prosop şi am intrat la duş.

Apa fierbinte îmi relaxa toţi muşchii şi am început să torn, din belşug, gel de duş pe burete, acoperindu-mă cu spumă. Am verificat picioarele, erau încă mătăsoase şi fine, apoi mi-am spălat repede părul şi eram gata.

Am îmbrăcat lenjeria minusculă, cu sutienul numai din dantelă transparentă şi mi-am luat halatul peste, în timp ce

băgăm uscătorul în priză. Mi-am uscat părul pe jumătate, puţină mascara… gata!

Am ieşit din baie şi am tresărit speriată. Marco era acolo, stătea întins pe pat, răsfoind „Cosmopolitan”.

— Ştiai că Selena Gomez s-a despărţit de „The Weekend”?

Am chicotit amuzată.

— Sau invers. Ce cauţi aici? Dacă te prindea cineva?

— Mă băgăm sub pat, ridică el din umeri.

Am mers la uşă şi am închis-o încet, apoi m-am îndreptat spre el. Marco se aşeză în fund, privindu-mă atent.

— Ce avem noi aici? întrebă el şi întinse o mână spre cordonul halatului. Îl desfăcu şi mă privi din cap până în picioare. Să-mi bag… şopti el şi ochii lui se întunecară atât de tare, încât se făcură negri ca noaptea.

Întinse amândouă mâinile deodată şi îmi dădu jos halatul de pe umeri, lăsându-mă doar în lenjerie.

Marco se ridică în picioare şi mă întoarse, aşezându-mă pe pat şi urcându-se deasupra mea.

— Doamne, iubito, cât eşti de frumoasă!

Gura lui îmi aprindea pielea şi unde mă săruta, simţeam că ia foc. Mă săruta cu o foame nemaipomenită, muşcându-mi buzele şi trecându-şi limba peste ele, făcându-mă să vreau tot mai mult. Îmi plăcea când mă muşca de gât, mi se făcea pielea de găină şi mii de fiori îmi electrizau tot corpul. Îmi dădu, cu grijă, sutienul jos şi îmi dezmierdă, cu poftă, ambii sâni, până am simţit pulsaţii dulci care coborau spre locul meu cel mai intim. Se opri doar ca să se dezbrace şi el,

iar corpul lui musculos şi tare mă făcea să îmi pierd minţile. Era perfect sculptat, iar muşchii care coborau ca să formeze un „V” al naibii de pervers, îmi întorceau lumea pe dos.

— Respiră, Elena, şopti el cu voce groasă, excitată.

Gura lui era magică; coborî spre abdomen, lingând, sărutând, muşcând, până ajunse la bucata mică de material. Mă sărută prin ea, iar eu am scos sunete lungi de plăcere.

— Oricât de mult mi-ar plăcea ce porţi acum, vreau să te văd toată, şopti el, şi îmi dădu jos ultima piesă de lenjerie.

Obrajii îmi ardeau, dar felul în care mă săruta în cel mai sensibil loc, mă făcea să strâng tare cearşaful în pumni. Simţeam cum plăcerea se adună şi aproape mă seacă de puteri, dar nu mă lăsă să scap atât de uşor. Se ridică, din nou, să mă sărute şi mă întrebă serios.

— Eşti sigură?

Am dat afirmativ din cap.

Marco se ridică, din nou, pe mine şi, cu grijă, se aşeză între picioarele mele. Am simţit o rezistenţă şi apoi o durere intensă venind din acel loc, dar când el începu să se mişte, durerea fu înlocuită de plăcere, iar modul în care se mişca deasupra mea, încordat de plăcere, era minunat!

Am simţit plăcerea explodându-mi în corp, trimiţând pulsaţii în toate zonele sensibile şi ne-am contopit, devenind, pentru prima dată, unul.

Capitolul XVII

Mă pregăteam pentru petrecerea mamei. Nu mă

îmbrăcasem cu nimic pompos, doar o rochiţă simplă, de un albastru deschis, şi sandale. Zâmbeam fără să îmi dau seama, gândindu-mă la noaptea trecută. Nu mă simţeam altfel… sau mă simţeam? Adică, ar trebui să mă simt doar pentru că alte fete spun asta mereu? Eu mă simt îndrăgostită până peste urechi şi nu îmi vine să cred că cineva a reuşit să mă facă să mă pierd de tot. De câte ori în viaţă întâlneşti aşa ceva? O dată? De două ori? Niciodată? I-am auzit motorul şi mi-am zâmbit în oglindă, înainte să fug jos. Am deschis uşa, cu o smucitură, şi i-am sărit în braţe.

— Te iubesc, am spus, strângându-l în braţe.

— Nu mai mult decât mine, şopti el, sărutându-mă pe creştet.

Am intrat în casă, ţinându-ne de mână.

Invitaţii erau deja în sufragerie şi Ana se plimba printre ei, servindu-i cu aperitive. Familia Constantin nu avea să vină, am avut grijă să o întreb pe mama, înainte să vină Marco. Muzica ambientală răsuna prin micile boxe mascate în colţurile camerelor şi era chiar relaxantă. Ne-am înghesuit amândoi pe un singur fotoliu, până când Marco mă puse la el în braţe, punându-mi o mână pe picior. L-am privit în ochi şi am văzut cum privirea i se întunecă iar.

— Toată noaptea m-am gândit la tine, şopti el.

— Şi eu, am recunoscut, muşcându-mi buza de jos şi simţind cum obrajii îmi capătă o tentă de roz.

Mâna lui se strecură sub fustă şi urcă pe picior, făcându-mă să închid ochii şi să simt. Doar să simt.

— Aperitive?

Vocea Anei mă trezi din transă şi amândoi am chicotit.

De afară, nişte lumini roşii şi albastre se vedeau prin geam, luminând tot mai tare sufrageria. Ce se întâmpla?

Uşa de la intrare se trânti de perete şi trei poliţişti intrară în casă. Mama veni repede din bucătărie.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă ea, surprinsă.

— Bună seara, doamnă, cunoaşteţi un anume Marco Sima?

Mama se întoarse spre noi şi odată cu ea, toţi ochii din încăpere. Am îngheţat şi l-am simţit şi pe el încordându-se. Poliţistul care vorbise mai devreme veni până în faţa noastră şi scoase un obiect mic, din metal, cu două litere gravate pe el.

— Tu eşti Marco Sima?

— Da, răspunse el.

— Asta îţi aparţine?

— Da, afirmă din nou.

— Domnişoară, recunoşti acest obiect? mă întrebă, fluturând bricheta spre mine. Este a lui?

— D… da, am spus speriată. Dar, ce se întâmplă?

— Marco Sima, eşti arestat pentru furtul unui obiect valoros de la amanetul „For Rent", vorbi el şi le făcu semn celor doi poliţişti rămaşi la intrare. Aceştia s-au apropiat repede şi l-au ridicat, punându-i cătuşele.

— Staţi puţin, am strigat panicată. Este o greşeală!

— Am găsit bricheta la locul faptei, în plus, vânzătoarea a depus deja o plângere împotriva lui, explică poliţistul. Ai dreptul la un avocat…

Cuvintele lui se pierdeau undeva în subconştientul meu, pentru că şocul şi neputinţa mă învăluiau repede. Marco acuzat de furt? Îl arestau?

— Lăsaţi-l în pace! am strigat.

— Iubito, iubito, linişteşte-te, încercă el să mă calmeze. Totul o să fie bine, sunt sigur că e o neînţelegere.

Am dat din cap, ştergându-mi repede lacrimile. Am simţit două mâini cuprinzându-mi umerii. Era mama.

Am privit neputincioasă cum îl conduc spre ieşire şi îl bagă în maşina de poliţie, parcată lângă motocicletă, cu semnalele luminoase aprinse.

M-am întors spre mama şi, spre surprinderea mea, ea mă îmbrăţişă.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Vom afla mâine, presupun.

Am întâlnit privirea tatii prin mulţimea de oameni care încă era în stare de şoc. Era uimit şi el, însă mai vedeam ceva. Dezamăgire.

— Dragi invitaţi, haideţi să ne continuăm petrecerea şi să sperăm că totul a fost o mare neînţelegere, vorbi mama, zâmbind calm.

Am fugit în camera mea, cu lacrimile încă curgându-mi pe obraji. Am sunat-o pe Maria.

— Alo? răspunse ea.

— Maria, poţi să vorbeşti puţin?

Tonul vocii mele o făcu să intre în alertă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă ea, îngrijorată.

— L-au arestat pe Marco, am spus, suspinând.

Se lăsă o liniște grea, pentru câteva secunde.

— Cum adică l-au arestat? Când?

— Acum cinci minute, la mine acasă.

— Dar, de ce? întrebă ea, confuză.

Motivul… nu fusesem foarte atentă la tot ceea ce spusese polițistul, dar îmi aminteam frânturi din conversație.

— Furt, am spus. Au spus că a furat ceva de la un amanet.

— Elena, vorbi Maria grav, nu ai spus tu că i-a făcut cadou mamei sale un lănțișor din aur?

Cuvintele ei m-au lovit cu puterea unui tren în viteză. Nu, nu avea cum. Lucrase în plus pentru a strânge bani, nu l-a furat. Marco nu era așa. I-am spus toate astea și Mariei, însă răspunsul ei mă deprimă și mai mult:

— Ești sigură că s-a schimbat sau doar te-a lăsat să crezi asta?

Simțeam o durere în piept, de parcă inima avea să se sfâșie, și nu știam ce să cred; să mai cred ceva sau nu. Era atât de *el* alături de mine, eram noi, fără să pretindem altceva. Cel puțin, din partea mea așa era. Așa fusese.

— Marco e nevinovat, am șoptit, în cele din urmă.

— O să vorbești despre asta cu el. Acum, încearcă să te odihnești, da?

I-am promis că voi încerca. Dar nu am reușit. Când m-am uitat, ultima dată la telefon, era ora trei dimineața. Atunci, în sfârșit, am simțit cum alunec în uitare.

* * *

Obiectivul era simplu. Mă îmbrăcam şi apoi îi ceream tatii să vină cu mine la secţia de poliţie; el avea oricum mai multă influenţă. M-am bucurat când a acceptat şi ne-am urcat amândoi în maşina lui.

Ajunşi la secţie, ne-am îndreptat spre un ghişeu mic, unde un poliţist în uniformă scria ceva pe nişte hârtii.

— Bună ziua, vorbi tata cu vocea lui impunătoare, dar respectuoasă. Suntem aici pentru Marco Sima.

— Sunteţi din familie? întrebă el, plictisit.

— Nu, dar suntem apropiaţi şi aş dori să ştiu de ce l-aţi arestat şi ce se poate face în cazul lui.

— Doar cei din familie au dreptul la asemenea informaţii.

Tata se încruntă şi spune pe un ton mai jos, aplecându-se puţin în faţă.

— Haideţi să lămurim ceva, domnule. L-aţi ridicat pe acest băiat din casa mea, proprietate privată, fără consimţământ şi fără un mandat. Vreau doar să ştiu ce se întâmplă cu el.

Poliţistul îşi ridică nasul din hârtii şi îl privi lung pe tata.

— Am vreo treizeci de oameni care pot confirma asta, continuă el, iar eu eram extrem de mândră de el.

Poliţistul ridică telefonul şi apăsă un buton.

— O să vină la tine un bărbat şi o domnişoară. Răspunde-le la întrebări.

Puse telefonul înapoi în furcă şi ne arătă cu mâna.

— Mergeţi la dreapta pe coridor, apoi o luaţi la stânga şi intraţi în ultima cameră.

— Mulţumim frumos, dădu tata din cap şi ne-am îndreptat spre direcţia indicată.

Coridoarele erau reci şi întunecate, podeaua era din beton gri şi pereţii scorojiţi scoteau la iveală o culoare verde închis, de mult uitată de vreme. Uşile, aflate de-o parte şi de alta a coridorului, erau din lemn, proaspăt vopsite în alb. Încă se mai simţea în aer mirosul de vopsea, iar pe lemn se vedeau urmele lăsate de pensulă.

Am mers unde ni s-a spus şi tata a bătut la uşa indicată. Am fost invitaţi să intrăm şi asta am făcut. Era o cameră destul de mică, cu două birouri vechi din lemn, la care erau aşezaţi doi poliţişti; mocheta roşie de pe jos era ruptă, în mai multe locuri, şi singura lumină venea de la lămpile lor.

— Bună ziua, domnilor, mă numesc Carol Maier. Am venit pentru cazul lui Marco Sima.

— Da, este aici, răspunse sec poliţistul din dreapta.

— Asta ştiu, dar care sunt acuzaţiile care i se aduc?

— Furt de la un amanet.

— Ce anume a furat?

— Un lănţişor de aur. Vânzătoarea magazinului l-a recunoscut şi am găsit un obiect personal, pierdut în timpul jafului.

— Bricheta, am spus încet, pentru că în mintea mea se repeta, la nesfârşit, cuvântul „jaf”.

— Exact, domnişoară, mi se adresă poliţistul.

— Dar, dacă este o greşeală? Dacă l-a confundat cu altcineva? Aveţi filmarea de la camerele de supraveghere? i-am întrebat, iar ei au făcut schimb de priviri.

— Camerele nu au funcţionat în ziua aceea, dar martorul l-a descris perfect. În plus, avem şi dovada.

Am simţit cum pământul se învârte cu mine. Nu, nu era o greşeală. Se pare că, într-adevăr, Marco făcuse asta.

— Pot să îl văd? i-am întrebat.

Alt schimb de priviri, apoi unul dintre ei spuse.

— Ai doar zece minute la dispoziţie.

— Vrei să vin cu tine? mă întrebă tata.

Am dat din cap în semn de negaţie.

Bărbatul luă un set de chei de pe masă şi se îndreptă spre colţul drept din celălalt capăt al camerei. Acolo se afla o uşă pe care numai acum o observasem. Poliţistul căută câteva clipe şi, când ajunse la o cheie mare şi lungă, deschise uşa.

— Strigă dacă vrei să ieşi mai repede.

Înăuntru era un pat mic, făcut din scânduri, şi un wc lipit de perete.

Atât.

Când mă văzu, Marco se ridică în picioare şi veni spre mine, uimit.

— Iubito, şopti el. Cum ai reuşit să vii?

— Tata, am reuşit să spun.

Marco se apropie de mine şi mă îmbrăţişă, dar eu nu am reacţionat şi el a observat asta.

— Nu l-am furat, spuse el după ce se îndepărtă de mine.

— Au un martor. Te-a recunoscut şi a făcut deja plângere împotriva ta.

— Elena, vorbi el, accentuând fiecare cuvânt. Ascultă-

mă! Nu l-am furat, îţi jur!

— Şi bricheta? Cum a ajuns acolo?

— Să fiu a dracului dacă ştiu. Mi-a dispărut acum câteva zile.

— Oh, haide, Marco! Nu mă mai minţi! Toate dovezile sunt împotriva ta! Cum o mai pot privi acum pe mama în ochi, ştiind că în tot timpul ăsta, ea a avut dreptate? Faptul că i-am respins pe toţi pentru tine, că am renunţat la modul meu de viaţă pentru a fi cu tine…

Marco veni repede lângă mine şi îmi şterse o lacrimă care îmi scăpase pe obraz.

— Ascultă-mă, iubito, sunt nevinovat! Crede-mă! Am cumpărat acel lănţişor, îţi jur că îţi spun adevărul!

L-am privit în ochi câteva clipe, apoi am vorbit, simţind cum inima mea se rupe într-o tortură lentă.

— Am avut cu adevărat încredere în tine.

M-am întors şi am ieşit, ignorând faptul că el mă striga, şi i-am cerut tatii să plecăm de acolo.

— Un moment domnişoară, spuse unul dintre poliţişti şi m-am întors să îl privesc. Ţinând cont că sunteţi iubita lui, nu cumva ştiţi unde este obiectul sustras?

Am clipit de câteva ori. Credeau că e la mine.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu e la mine şi nici nu ştiu unde ar putea fi.

Cu aceste cuvinte, ne-am îndreptat direct spre maşină. Tata mă privea neputincios cum îmi ştergeam lacrimile şi îi eram recunoscătoare că nu a spus nimic. Nu puteam să vorbesc încă despre asta.

A parcat în faţa casei şi am intrat, cu gândul să urc în camera mea. Mama ne aştepta pe canapea, iar când mă văzu, se ridică în picioare şi îşi întinse braţele spre mine. M-am refugiat în braţele ei şi am stat aşa ore întregi, pe canapea, până am adormit, epuizată.

Capitolul XVIII

Maria mă privea îngrijorată, sorbind încet din paharul ei cu milkshake.

— Şi dacă e nevinovat?

— Nu ştiu ce să mai cred, Maria. Sunt atât de confuză, încât nici să dorm nu mai pot.

— Dar el ce a spus, mai exact?

Cuvintele ei mi-au adus aminte de conversaţia noastră de ieri. Marco mă sunase.

— Alo? am răspuns.

— Elena?

Vocea lui îmi făcu stomacul să tresară violent. Era el.

— Marco? am şoptit şi m-am aşezat pe pat, simţind cum îmi tremură picioarele.

— Eşti bine?

El mă întreba asta?

— Da, am şoptit. Tu?

— Sunt bine, răspunse grav. Mi-e dor de tine, iubito.

Am simţit cum două lacrimi se preling încet pe obraji şi am închis ochii. Da, şi mie îmi era dor de el. Mai mult decât îşi putea imagina, dar îndoielile nu mă lăsau să îi spun asta.

— Sunt nevinovat, Elena. Îţi jur.

— Chiar vreau să te cred, Marco, chiar vreau, am suspinat. Dar cu atâtea probe…

— La naiba cu ele! se răsti el, nervos. Nu ştiu cum au reuşit să mi le bage pe gât, dar o să aflu.

A respirat adânc, apoi a spus.

— Procesul e săptămâna viitoare. Dumnezeu ştie ce va fi atunci. Te iubesc, Elena, să nu uiţi nici măcar o clipă asta.

— Şi eu te iubesc, am spus, însă era prea târziu. Închisese deja telefonul şi nu mă auzise.

— Crede că cineva i-a înscenat asta? întrebă Maria, uimită.

— Aşa cred. Singurul la care mă gândesc este Paul şi el nu avea de unde să ştie despre cadoul oferit mamei lui şi nici nu s-au întâlnit, ca să fie suficient de aproape pentru a-i lua bricheta. Nimic nu se leagă, Maria. Toate indiciile duc numai spre el.

Am oftat. Simţeam nevoia să merg acasă şi să îmi găsesc ceva de făcut, pentru a-mi ocupa cumva mintea.

Am intrat în casă şi m-am descălţat la intrare, apoi am traversat sufrageria, cu gândul să mă refugiez în camera mea, când mama mă strigă, scoţând capul din bucătărie.

— Elena, scumpo, vino puţin, te rog.

Scumpo?

Am trecut peste şoc şi am intrat în bucătărie. Un miros familiar, pe care nu l-am mai simţit de foarte mult timp, îmi inundă simţurile.

— Găteşti? am întrebat-o, şocată. Dar, unde e Ana?

— I-am dat liber astăzi şi nu te mai preface atât de mirată, se încruntă ea, dar continuă să zâmbească. Ţi-am pregătit prăjitura ta preferată.

Şi, într-adevăr, scoase din cuptor o tavă plină cu prăjitură cu brânză.

— Nu ai mai făcut-o de când eram mică, am spus.

— Ştiu, dar nu ştiam cum să te mai înveselesc puţin, aşa că mi-am adus aminte de ea. Îţi place? zâmbi ea, văzând că deja mă serveam, cu riscul de a mă arde la degete.

— Are exact acelaşi gust, am spus după ce am luat o muşcătură.

— Dar, ai grijă! Las-o să se răcească, altfel…

— O să mă doară stomacul, da, ştiu.

Mama chicoti şi ieşi din bucătărie. Am mai luat o muşcătură şi am pus prăjitura jos. Ceva nu era în ordine. Mama nu gătea, nu a mai făcut-o de ani buni. Nici măcar când eram bolnavă. Iar ea nu chicoteşte ca o adolescentă pusă pe şotii. Nu, ceva nu e bine.

Mâine urma să aibă loc procesul lui Marco. Dacă nu va avea un alibi puternic sau dovezi concrete, va fi condamnat. Durerea mă rupea în bucăţi, nu reuşeam să dorm noaptea şi nu îmi găseam locul. Camera mea îmi amintea de el, de atingerile lui, de prima noapte petrecută împreună şi de magia acelui moment. Puteau să îl pună sub acuzare, dar în sufletul meu ştiam că nu este vinovat. Simţeam asta.

M-am uitat la ecranul telefonului, era ora zece noaptea. Poate că tata încă nu doarme, poate el va reuşi să îi negocieze o amânare şi vom afla ce s-a întâmplat cu

adevărat.

Am sărit din pat, m-am încălţat în grabă şi am coborât scările. O mişcare în faţa porţii mi-a atras atenţia şi m-am apropiat de geam, ca să văd mai bine. Era o siluetă lângă o maşină. Am recunoscut halatul mamei, dar nu vedeam cu cine vorbeşte. Am tras puţin perdeaua la o parte şi mi-am apropiat faţa de geam.

În acel moment, persoana din maşină se aplecă în faţă şi întinse mâna pentru a lua ceva.

Atunci l-am văzut! Era Paul!

Am lăsat dintr-odată perdeaua să cadă, iar mişcarea bruscă le atrase atenţia. Cei doi au privit spre mine, apoi maşina demară, în timp ce mama se întoarse grăbită în casă.

— Ce faci aici la ora asta? întrebă ea, încruntându-se.

— Ce naiba făceai afară cu Paul? am întrebat-o.

— Ai grijă cum vorbeşti, domnişoară, mă avertiză ea, dar nici măcar nu o ascultam.

— Voi aţi fost… voi aţi plănuit totul! am şoptit, făcând legăturile. Marco şi-a dat geaca jos, la noi în sufragerie; avea ţigările şi bricheta în buzunar, le-am văzut, iar tu erai acolo! Ai ştiut că vrea să îi cumpere mamei lui un lănţişor, doar am vorbit cu voi despre asta! Şi tu ştiai că nu îşi va permite să îl cumpere dintr-o bijuterie, că nu putea să îl cumpere din altă parte, numai de la singurul amanet din oraş!

Am privit-o cum îngheţa, în timp ce îi deconspiram tot planul.

— Şi cum doamna de societate vrea să rămână cu mâinile curate, a apelat la perversul de Paul, care a rezolvat

totul cu un telefon, nu-i aşa? am strigat.

— Ce tot vorbeşti acolo? spuse ea într-un final. Ce-s cu aberaţiile astea?

Tata apăru şi el în sufragerie, trezit de gălăgia pe care o făceam.

— Nu mi-ai fost alături pentru că îţi păsa de mine, am continuat să ţip la ea, şi amândoi mă priveau cu ochii mari. Ai vrut să alungi orice urmă de bănuiala, dar lasă-mă să îţi dau un pont! Data viitoare, să rămâi la comportamentul tău acru, o să dai mai puţin de bănuit!

— Ce se întâmplă aici? întrebă tata şocat.

— Întreab-o, am spus, arătând cu degetul spre ea. Acum zece minute vorbea cu Paul în faţa casei.

M-am întors şi am fugit înapoi în camera mea.

Mă simţeam ca un leu în cuşcă, mă învârteam prin cameră nervoasă, uimită, dezamăgită şi, din nou, furioasă. Ştiam că nu e cea mai bună mamă din lume, dar să mă trădeze, aşa cum a făcut-o acum, nu m-aş fi aşteptat niciodată! Iar nemernicul de Paul… nu aveam cuvinte care să poată descrie, în totalitate, ura faţă de el.

Şi Marco… oh, Marco! Cum am putut să cred că ai putea fi vinovat? Te-am dezamăgit şi te-am lăsat baltă când aveai mai mare nevoie de mine. Oare mă vei putea ierta vreodată?

Trebuia să pot face ceva. După ore întregi nedormite şi o durere groaznică de cap, dimineaţa, în sfârşit, aveam un plan. Era singura şansă, pentru că astăzi era procesul şi nu mai aveam timp de „planul B”.

La prima oră, am coborât şi am vorbit cu tata. Era treaz,

tocmai îşi termina de băut cafeaua. Nu a deschis subiectul, am discutat numai despre ceea ce îl rugasem eu. Nu suflase un cuvânt despre mama, deşi era trist şi îngândurat.

După cincisprezece minute, am urcat amândoi în maşina lui şi am pornit spre tribunal. Am verificat repede lista cu procesele din ziua respectivă şi am găsit numele lui Marco. Etajul trei, camera şase. Nu am aşteptat liftul, ci am urcat scările câte două, până la etajul stabilit.

Pe hol aşteptau mai mulţi oameni şi trebuia să îmi dau seama care este camera care mă interesa. M-am apropiat de camera numărul şase şi am băgat capul înăuntru. Erau foarte puţini oameni; cei din faţă, care bănuiam că erau avocaţii, pentru că purtau un fel de pelerine negre identice, şi încă vreo opt oameni, printre care am zărit-o şi pe mama lui Marco, care stătea încordată, strângând mânerul poşetei. Am simţit un val de milă şi compătimire pentru ea. Marco nu era aici.

Am verificat, din nou, holul. Aici se aflau două doamne, mult prea bine îmbrăcate, un avocat şi o femeie de vreo treizeci de ani, scundă şi brunetă, care vorbea la telefon.

M-am apropiat de ea.

— Scuză-mă, eşti martor în procesul lui Marco Sima?

Femeia mă privi, prima dată lung, apoi închise plictisită telefonul.

— De ce vrei să ştii? întrebă ea, având aceeaşi atitudine.

— Pentru că ştiu că minţi.

Femeia făcu ochii mari pentru o clipă, dar îşi reveni repede.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Am probe noi, am minţit cât de bine am putut, iar dacă intri acolo şi depui mărturie mincinoasă, îţi promit că vei ajunge în locul lui.

— Ce naiba vrei? mă întrebă, privindu-mă urât.

— Două minute din timpul tău, am spus, sigură pe mine.

Femeia o luă drept înainte pe hol şi intră în baia femeilor. Verifică ca toate toaletele să fie goale şi apoi spuse.

— Vorbeşte.

— Ştiu că e nevinovat şi mai ştiu şi că tu ai minţit când ai declarat că el a spart magazinul.

— Ai dovezi? întrebă ea.

— Se pare că în apropiere mai era un martor, de care voi nu ştiţi, am spus, într-o secundă de inspiraţie sclipitoare, pentru care mă felicitam în gând.

— Nu se poate, vorbi ea şi vocea îi tremura. Ştiam că trebuia să profit de faptul că am un avantaj.

— Va fi adus ca martor surpriză şi totul se va întoarce împotriva ta. Asta îţi doreşti?

— Ei mi-au promis că totul va fi sigur, că nimeni nu va bănui nimic! exclamă ea şi vedeam cum devenea tot mai agitată.

— Care ei?

— Domnul Paul Constantin şi femeia aceea care mi-a dat bricheta şi banii.

— Bani? am şoptit uimită. Te-au plătit?

— Da. Dar, stai, nu trebuia să ştii asta dacă ai dovezi? întrebă ea, privindu-mă suspicioasă. Cine spuneai tu că eşti,

de fapt?

Nu am răspuns, doar am rânjit spre ea, în timp ce am ieşit în fugă din baia femeilor. Tata mă aştepta pe hol, gâfâind.

— Ai reuşit? mă întrebă el.

— Totul e aici, am spus triumfătoare, scoţând din betelia blugilor reportofonul lui mic şi negru.

— Bravo, fetiţo! spuse el. Grăbeşte-te, a început. Ne vedem diseară.

Am dat buzna în sala de judecată, iar puţinii oameni prezenţi s-au întors la unison să mă privească.

— Procesul a început, domnişoară. Staţi jos, mi se adresă doamna judecător.

— De fapt, doamnă, am spus politicos, trebuie să îi înmânez ceva foarte important avocatului apărării. O probă importantă.

Am ignorat privirea lungă cât sala a lui Marco şi m-am concentrat pe privirea sceptică a doamnei judecător.

— Dacă asta este o glumă şi mi-ai întrerupt procesul fără niciun motiv…

— Vă asigur că este cât se poate de serios, am spus.

Doamna judecător îmi făcu un semn din mână şi m-am îndreptat, cu paşi hotărâţi, spre Marco şi avocatul lui.

— Elena, ce se întâmplă?

— Domnişoară, ce naiba?

I-am întins reportofonul avocatului, în timp ce îl priveam pe Marco în ochi.

— Iartă-mă că nu te-am crezut, dar aici am dovada.

Vânzătoarea a mărturisit tot!

Avocatul lui îmi luă reportofonul şi mă întrebă grav.

— Eşti sigură de asta? Dacă o dăm în bară, ar putea fi mai rău.

— Absolut, am răspuns.

Doamna judecător îşi drese glasul, iar eu m-am grăbit să mă aşez lângă Cornelia. Am văzut avocatul cum cere permisiunea să se apropie şi apoi îi spune ceva judecătoarei. Aceasta mă priveşte lung, urmează un schimb de replici, după care avocatul se întoarce la locul său.

— Se pare că avem parte de o răsturnare de situaţie. Luăm o pauză de cincisprezece minute, pentru ca domnul avocat să îşi pregătească noua probă.

Ne-am ridicat toţi, dar nu am reuşit să îi spun nimic lui Marco, pentru că a fost dus într-o cameră alăturată, însoţit de avocatul său. I-am explicat mamei sale totul, iar ea a plâns de fericire şi uşurare, totodată. Ştia şi ea că este nevinovat.

Procesul s-a reluat şi avocatul a prezentat proba. Martorul acuzării – vânzătoarea – nu s-a mai prezentat, aşa că Marco a fost achitat şi cazul închis.

Mă aşteptam ca Paul să nu păţească nimic, era un nume mult prea influent. Implicarea lui a fost catalogată drept o „neînţelegere în urma unei erori”. Ce o mai fi însemnând şi asta.

Dar, ceea ce voiam acum cu disperare, era să vorbesc cu Marco. Să îi sar în braţe, să mă ţină la pieptul lui o veşnicie şi apoi să îl implor să mă ierte. L-am văzut vorbind cu mama lui când a ieşit şi am aşteptat nerăbdătoare. După câteva

minute lungi, s-a îndreptat spre mine.

— Marco, vreau să îţi spun cât…

— Şşt, spuse el, punându-mi un deget pe gură. Nu spune nimic, vreau să te duc undeva. Ai încredere în mine?

Am dat afirmativ din cap.

M-a luat de mână şi am ieşit împreună afară, unde Andrei ne aştepta călare pe motocicleta pornită a lui Marco.

— Mulţumesc că mi-ai adus-o, îi spuse Marco, îmbrăţişându-l.

— Mă bucur să te văd din nou liber, răspunse el şi îi predă motorul.

Mă îmbrăţişă şi pe mine, apoi îmi făcu cu ochiul, înainte ca Marco să demareze în trombă.

Mi-am aşezat obrazul pe spatele lui şi am închis ochii. Doamne, cât îmi lipsise senzaţia asta! Putea să mă ducă acum în pădure şi să mă taie bucăţi, nu mai conta. Eram cu el aici, acum. Era perfect. Eram liberi.

Am simţit cum încetineşte, până se opri de tot. Am deschis ochii şi am privit în jur. Recunoşteam dealurile şi pădurea, eram la vreo douăzeci de kilometri de oraş. Era un peisaj minunat, verdele parcă prindea viaţă, în nuanţe diferite pentru fiecare deal, copac sau bucată de teren. Cerul, de un albastru curat, împrăştia razele soarelui în toate părţile şi dădea o strălucire fină întregului tablou. Am privit zâmbind în jur şi am inspirat adânc aerul curat. În dreapta mea vedeam o bucată mare de teren, de un verde crud, şi o căsuţă de vacanţă din lemn, ridicată pe un singur etaj, micuţă, dar extrem de cochetă.

— Cât e de frumoasă, am spus, lăsându-l pe Marco să mă ajute să cobor.

— Îţi place? mă întrebă Marco, zâmbind.

— E minunată! Şi încadrată în acest peisaj… este perfectă.

— E a mea, spuse el, şi l-am privit mirată. A fost a bunicului meu, s-a refugiat aici când bunica a murit şi mi-a lăsat-o mie. Am fost tentat de câteva ori să o vând, mai ales când am vrut să îmi deschid atelierul, însă nu am putut. Ceva nu m-a lăsat.

— Mă bucur atât de mult că nu ai făcut-o, am zâmbit.

— Vino!

Marco mă luă de mână şi mă conduse spre căsuţă. În faţa ei, se opri şi mă luă în braţe, făcându-mă să chicotesc şi mă trecu pragul casei.

Înăuntru, totul era lucrat în lemn. Şemineul, frumos sculptat din lemn, încadrat cu protecţii din metal, de un auriu cald, era poziţionat în mijlocul sufrageriei, care se îmbina cu bucătăria. Am văzut trei uşi, tot din lemn, şi Marco mi-a explicat că una dă spre baie şi două spre dormitoare.

În faţa şemineului se afla o canapea şi un fotoliu din piele crem, pline cu perne, iar o măsuţă mică se zărea în mijloc. În dreapta, lângă blatul de bucătărie, era o masă destul de mare, cu patru scaune, toate din lemn lucios; am simţit nevoia să le ating, pentru a vedea dacă şi la pipăit sunt la fel de fine cum îmi imaginam.

— Este atât de primitor şi cald… am început să vorbesc, dar Marco se lipi de spatele meu şi îmi trecu mâna dreaptă

pe după mijloc, oprindu-se pe abdomen.

Am simţit cum cu cealaltă mână îmi dă părul la o parte şi buzele lui îmi sărutară gâtul, muşcându-l blând. Buzele lui au urcat până la lobul urechii, pe care îl prinse între dinţi şi trase de el, făcându-mă să scot un geamăt scurt. Asta îl făcu să respire greu şi îşi strecură mâna sub bluza mea, cuprinzându-mi un sân, prin sutien.

— Te vreau! Acum!

Cuvintele lui mi-au trimis un şoc electric prin corp, care s-a oprit exact în locul cel mai delicat. M-am întors spre el şi gurile noastre s-au unit cu mult dor şi pasiune! Limba lui o căuta pe a mea, o dezmierda, şi îmi lingea fiecare buză în parte; apoi îmi muşcă buza de jos, făcându-mă să mă lipesc de el. Simţeam cât de mult mă doreşte şi voiam să îi arăt că şi eu simt exact la fel.

Marco se aplecă, îmi cuprinse picioarele şi mă săltă la el în braţe, ţinându-mă de fund. Picioarele îmi atârnau de-a stânga şi de-a dreapta lui, dar aveam mâinile libere şi le-am adâncit în părul lui mare, în timp ce îl sărutam neîncetat. Se îndreptă spre una dintre uşi şi o împinse cu piciorul. Am intrat într-una dintre camere. Am simţit cum mă lasă pe un pat şi a rămas aplecat deasupra mea. Gura lui aluneca încet spre piept, în timp ce îmi ridica tricoul. Mi l-am dat repede jos şi el îşi prinse tricoul de la baza gâtului, dându-l peste cap într-o clipă.

Oh, Doamne! Acel corp!

Muşchii ăia tari, pieptul lat, braţele sculptate, care acum îmi trăgeau şi pantalonii jos şi îmi cuprindeau şoldurile,

strângând pielea şi apucând fiecare curbă a corpului meu cu o putere excitantă.

Limba lui făcea cercuri pe sânii mei descoperiţi, iar când se opri asupra unui sfârc, pentru a-l suge, mi-am dat capul pe spate, gemând zgomotos.

— Aşa, iubito, vorbi el cu o voce groasă şi al naibii de sexy, eşti atât de frumoasă când faci asta!

Continuă dulcea tortură, trecând de la un sân la altul, şi simţeam cum mâna lui ajunge la marginea chilotului, pe care îl dădu uşor la o parte şi îmi cuprinse *locul acela* în mână. Mă chinuia cu degetele lui iscusite, iar când limba le luă locul, am simţit cum înnebunesc de plăcere.

— Atât… de… pregătită, gâfâi el şi am întins mâinile pentru a-l trage spre mine, pentru a-l mângâia, a-l simţi.

Se ridică de pe mine, în genunchi, iar eu m-am ridicat în fund, deschizându-i nasturii blugilor. Marco scăpă repede de ei şi veni în pat, lângă mine, trăgându-mă pe mine deasupra lui.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el, şi mă luă captivă într-un sărut adânc, în timp ce mi-am coborât mâna să îl ating.

Geamătul lui gros era atât de excitant, încât l-am muşcat de buza de jos, trăgând cu dinţii de ea. Ne-am potrivit şi am început să ne mişcăm în sincron, lăsându-ne duşi de valurile plăcerii, până când acestea au răbufnit, cuprinzându-ne cu totul.

— Te iubesc, spuse el, şi l-am sărutat pe piept.

— Şi eu te iubesc, am răspuns şi mi-am rezemat bărbia de pieptul său, pentru a-l putea privi. O să mă ierţi vreodată?

— Pentru ce?

— Pentru că nu am avut încredere în tine. Pentru că te-am dezamăgit.

— Iubito, nu m-ai dezamăgit, m-ai salvat, zâmbi el. Ştiam că, undeva în adâncul tău, mă crezi, doar că trebuia să îţi dai şi tu seama de asta.

— Dacă era prea târziu? Dacă te condamnau?

— Nu a fost, spuse el blând. Sunt aici cu tine.

L-am mângâiat încet cu vârfurile degetelor.

— Cum merge şcoala?

Întrebarea lui mă făcu să mă crispez. Rău, mult prea rău.

— Bine, am răspuns încet.

— Elena?

— Doar că… cu toată nebunia asta, nu am fost prea atentă şi am ratat unele lucruri, dar încă sper că mă voi redresa în ultimul moment.

— Iubito, îmi pare rău. Ştiu cât de mult ai muncit, nu trebuie să te dai bătută acum.

— Nu vreau să îl dezamăgesc pe tata.

— Şi nu o vei face.

L-am sărutat încă o dată pe piept şi mi-am aşezat obrazul pe acelaşi loc.

— Îmi pare rău pentru mama, am oftat.

— Nu trebuie să îţi ceri tu scuze în numele ei. Poate e singurul mod în care ştie să acţioneze. În schimb, Paul nu va scăpa atât de uşor, spuse el, şi vocea lui se transformă, tonul calm fu înlocuit de unul plin de furie.

— Nu, Marco, te rog! Gata cu răzbunarea, a adus doar necazuri până acum!

— Nu pot să îl las să scape atât de uşor, Elena. Nu după tot ce mi-a făcut.

Voiam să îl determin cumva să renunţe la idee, dar hotărârea din vocea lui mă reduse la tăcere. Am văzut cum focul din ochii lui cenuşii se reduce, până au redevenit blânzi şi apoi s-au întunecat din nou.

— Vino aici, femeie! Nu m-am săturat încă de tine.

M-am supus încântată.

Mă pregăteam în grabă pentru şcoală. Eram îmbrăcată şi tocmai îmi puneam lucrurile de care aveam nevoie în ghiozdan. Ţinând cont că era ultima săptămână, nu mai aveam nevoie de atât de multe lucruri.

Am coborât grăbită scările şi mi-am îndesat picioarele în tenişi, apoi am ieşit, închizând uşa în urma mea. Maria mă aştepta deja în maşina ei mică, iar acest lucru mă făcea să mă întreb, pentru a nu ştiu câta oară, dacă ar trebui să îmi iau şi eu permisul.

— Unde aţi fost ieri? Vreau toate detaliile, altfel te dau jos! mă ameninţă ea.

Am zâmbit, roşind.

— Elena Maier, roşeşti cumva? mă cicăli ea şi am râs amândouă. Aţi luat o cină romantică şi apoi aţi făcut dragoste până dimineaţa?

— Nu cred că mai este necesar să îţi răspund, am spus încet. Oricum, ai nimerit doar una dintre ele.

— Reao, rânji ea. Este mai interesant să îmi povesteşti tu!

— Acum tu eşti indiscretă, am spus şi am râs.

Eram vesele şi chiar aveam de ce. Examenele finale se apropiau, iar apoi urma o vacanţă lungă şi binemeritată, înainte de a începe facultatea. Lucrurile s-au simplificat extrem de mult şi aveam o vară întreagă de petrecut alături de atrăgătorul meu zeu.

Am coborât amândouă din maşină, zâmbind, când Maria mă opri.

— Acela nu e tatăl tău?

Am privit în direcţia indicată şi am constatat că avea dreptate. Tatăl meu tocmai ieşea pe poarta mare a liceului. I-am făcut cu mâna şi m-am apropiat de el.

— Tată, ce faci aici? l-am întrebat.

— Elena, dragă, putem să vorbim între patru ochi, te rog?

— Ne vedem înăuntru, spuse Maria, care înţelese aluzia. Am dat din cap, privind-o cum se îndepărtează.

— Profesoara ta cheamă toţi părinţii, la final de an, pentru a le prezenta acestora situaţia copiilor. Mi-a spus că ai fost cea mai bună din clasa ta, din şcoală chiar, dar spre final de an, lucrurile s-au schimbat drastic. Cam de când l-ai întâlnit pe Marco.

Ascultam ceea ce spunea şi simţeam cum mi se strânge inima tot mai tare, cu fiecare cuvânt rostit.

— Nu spun că este vina lui, îmi place Marco. Dar m-aş prosti pe mine dacă aş nega realitatea. Ca să intri la

facultatea de arhitectură, ai nevoie de note aproape perfecte la examenele finale, altfel greşelile făcute în ultimul timp vor trage greu la cântar.

Oftă greu, iar eu nu puteam să îl privesc în ochi. Îmi era prea ruşine.

— Am avut o singură dorinţă, vorbi el trist. Să nu se schimbe nimic la şcoală.

— Ştiu, am şoptit. Îmi pare atât, atât de rău!

Simţeam cum lacrimile îmi înţeapă ochii, dar la ce îmi folosea să îmi plâng de milă acum? Sau să îmi găsesc scuze? Faptele erau deja consumate, indiferent de cât de rău mă simţeam acum.

— O să fac tot posibilul să nu te dezamăgesc, am spus cu voce tremurândă.

— Din păcate, am mai auzit promisiunea asta o dată, spuse el. Du-te la ore, să nu întârzii. Ne vedem acasă.

Tata mă pupă pe frunte şi se urcă în maşina lui.

L-am privit îndepărtându-se şi simţeam cum sufletul mă doare atât de tare, încât nu mai aveam aer. În clasă, i-am spus Mariei, în linii mari, ce s-a întâmplat, dar ea nu spuse nimic, doar îşi rezemă capul de umărul meu şi mă pupă pe obraz, încercând să îmi fie aproape. Apreciam asta, dar nu eram în stare să îi arăt acum.

* * *

Toată săptămâna l-am refuzat pe Marco. De fiecare dată când mă chema afară, găseam scuze, iar faptul că încă nu aveam de gând să vorbesc cu mama, mă ajuta, pentru că nu ieşeam din camera mea. Stăteam cât era ziua de lungă în

cameră şi învăţam.

Acum învăţam la algebră, dar telefonul vibră. Aveam un mesaj.

„Bună iubito, ieşim la un film?"

„Nu pot în seara asta, am foarte mult de învăţat. Altă dată".

Răspunsul lui veni aproape imediat.

„Astea-s porcării. Mă eviţi, ştiu asta. De ce?"

„Nu e adevărat, dar sunt prea obosită".

„Eşti obosită sau ai de învăţat? La dracu' cu toate, vin!"

Inima mi s-a oprit pentru o secundă şi am privit ecranul telefonului cu ochi mari. Peste două minute l-am auzit la geam şi nu am mai avut ce să fac, decât să îi deschid. Când l-am văzut, mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de el. Parcă era şi mai frumos decât înainte.

Ochii îi căzură pe cărţile mele deschise, aşezate pe jos. Măcar nu minţisem la partea cu învăţatul.

— Ce dracu' se întâmplă, Elena? întrebă el, privindu-mă furios.

— Nimic, ţi-am spus că învăţ.

— M-ai evitat toată săptămâna! Ţi-am scris ca un dobitoc, zi de zi, şi tu m-ai expediat de fiecare dată! Pot să primesc şi eu o explicaţie serioasă?

Era furios. Al naibii de furios.

— Trebuie să mă concentrez pe şcoală, Marco, am şoptit fără vlagă. Nu am avut rezultate prea bune în ultimul timp şi am mare nevoie de note bune la examenele finale.

— În ultimul timp? întrebă el şi, deşi evitasem să aduc

vorba despre el, ca să nu îl supăr, îşi dădu seama şi singur. De când eşti cu mine?

Nu am răspuns pentru că nu era nevoie.

— De ce nu mi-ai spus? mă întrebă el, trecându-şi o mână prin păr. Ştiu că ai trecut prin multe, că te-am făcut să treci prin multe rahaturi de când eşti cu mine, dar nu ţi-aş dori niciodată răul. Poţi să discuţi cu mine, Elena. Aş fi înţeles, la naiba! îşi trecu nervos o mână prin păr.

Avea dreptate în totalitate, dar eu alesesem să îl resping, rănindu-ne pe amândoi. Asta şi dezamăgirea tatei, plus răutatea mamei, mi se învârteau în minte şi am simţit cum lacrimile se rostogolesc în voie.

— Nu plânge, iubito, spuse el încet şi din câţiva paşi ajunse lângă mine, strângându-mă tare la pieptul lui.

M-a lăsat să plâng în voie, apoi m-a aşezat pe pat, ştergându-mi lacrimile blând. I-am povestit despre discuţia cu tata, din faţa liceului, iar el ascultă cuminte până la final.

— Înţeleg totul, iubito. Chiar înţeleg. Şi sunt de acord cu tine că trebuie să te axezi mai mult pe învăţat, în perioada asta, dar trebuia doar să îmi spui.

Am dat afirmativ din cap, trăgându-mi nasul.

— Îmi pare rău, am şoptit.

— Vino aici!

Comanda lui era tot ce îmi doream să aud acum. Buzele lui mângâindu-le pe ale mele şi limba lui aducătoare de plăcere erau cel mai bun medicament din lume. Pentru prima dată în ultima săptămână, mă simţeam liniştită şi, Doamne, câtă nevoie aveam de asta!

— Vreau să mă revanşez, am spus, privindu-l în ochii lui cenuşii, pe care îi iubeam la nebunie. Ce spui dacă ieşim mâine?

— Şi învăţatul? întrebă el zâmbind. Nu mă supăr dacă nu te mai văd câteva zile, strâmbă din nas în total dezacord cu afirmaţia lui. Am râs cu poftă.

— E duminică, îmi dau voie, am zâmbit. În schimb, săptămâna mi-o dedic învăţatului. Ce spui?

— Este ok, oricum e bine pentru tine, spuse el, sărutându-mi vârful nasului şi eu am chicotit.

Până la urmă ieşeam la filmul ăla. Era o animaţie plină de culoare şi extrem de veselă; nu găsisem altul mai bun. Marco se întoarse cu o pungă mare de pop-corn, pe care mi-o dădu mie. El avea două pahare de Cola în mâini.

— Mergem? mă întrebă el drăgăstos şi am aprobat.

La intrarea în sală, am dat nas în nas cu Ina şi Saul, care se pregăteau să intre în altă încăpere.

— Ia te uită cine este aici, spuse ea în batjocură.

Marco începu să tremure nervos; nu îi înţelegeam reacţia.

— Hei, ne salută Saul strâmb şi eu i-am făcut cu mâna.

— Mă bucur totuşi că te-am văzut aici, ţinând cont că la telefon nu mai răspunzi, spuse ea tăios. Voiam doar să te anunţ că într-adevăr eşti tătic. Felicitări!

Nici dacă un meteorit trecea pe lângă mine în acest moment nu îl vedeam. Ce tocmai spusese? Marco… tată… e însărcinată cu Marco?

Nu, nu se putea una ca asta! L-am auzit pe Marco urlând, amenințând, gesticulând cu sucurile pe care acum le ținea doar într-o mână. Ina țipa și ea, iar Saul încerca, fără vreun rezultat, să îi despartă. Parcă priveam un film mut.

Punga cu pop-corn se lovi de podea, împrăștiind conținutul pe jos.

— Elena?

Glasul lui Marco se auzea de undeva din depărtare.

În minte îmi apăru imaginea tatii, dezamăgirea lui când a aflat că aproape dădusem cu piciorul la întregul meu viitor, la toată munca mea din acești patru ani afurisiți. Îi promisesem că nu îl voi dezamăgi și exact asta am făcut. Omul acela, care mă susținuse necondiționat, mereu, chiar și în fața mamei, era cu inima frântă din cauza mea. Pentru ca eu să ajung, la rândul meu, cu sufletul bucăți. Aici se ajunsese.

— Tu știai? am șoptit.

— Nu e al meu! urlă el. Nu am lăsat-o dracului gravidă, nu sunt atât de prost!

— Am dovada! spuse ea, dar nimeni nu o băgă în seamă.

— Știai? am întrebat, de data asta mai tare.

— Da, spuse el, trecându-și mâna prin păr. Mi-a mai spus o dată că ar putea fi gravidă, dar nu o cred! Elena, nu e al meu!

— Dar ți-ai tras-o cu ea, nu-i așa?

Cuvintele mele ne-au făcut pe amândoi să tresărim. Nu mai aveam nicio vlagă. L-am privit pe Marco cum aruncă în primul coș de gunoi paharele de Cola și se întoarce repede,

pentru a-mi şterge lacrimile, pe care nici nu le-am simţit când au început să curgă pe obraji.

— Nu mai vreau… nu mai pot… am şoptit, dar el îmi puse două degete pe buze.

— Nu, Elena, nu te las să mă părăseşti pentru o târfă! exclamă el, având o privire disperată, speriat să nu mă piardă. Poate nici măcar nu e gravidă!

— Vrei să îţi arăt o ecografie, iubitule? rânji ea mulţumită.

Marco se răsuci spre ea şi palma lui îi izbi obrazul.

Ochii mei s-au mărit şi am început să plâng în hohote, tremurând.

— Ai lovit-o! am reuşit să şoptesc, printre suspine. Ai lovit o femeie, care îţi poartă copilul, Marco! am exclamat, nereuşind să îmi revin din soc.

Marco mă privi înlemnit, şocat şi el. Ina se ţinea de obraz, dar nu părea afectată. Doar se bucura de spectacol.

— Să. Nu. Te. Mai. Apropii. De. Mine. Vreodată! am pronunţat cuvintele tare şi răspicat, în timp ce mă îndreptam spre taxiurile parcate lângă trotuar. Mai mult ca sigur, şoferii asistaseră la spectacol, pentru că şoferul taxiului în care urcasem, blocase imediat uşile.

— Elena! Elena, iubito, nu pleca! Lasă-mă să îţi explic, te implor! Nu mă părăsi! strigă el, încercând să deschidă portiera, însă fără succes.

Era pentru prima dată când vedeam lacrimi în ochii săi frumoşi, însă nu conta acum. Voiam să ajung acasă, să las durerea să mă tortureze, până îmi va măcina sufletul de tot.

Capitolul XXI

Simţeam o durere mare în piept, nimicitoare, ucigătoare, o durere cum nu am mai simţit în viaţa mea. Poate şi de aceea era atât de profundă, pentru că nu aveam termen de comparaţie, era prima mea iubire. Primul băiat, prima dragoste, prima dezamăgire, care mi-a sfâşiat sufletul şi i-a dat drumul în zare, să se piardă, să nu mai existe, să nu mai iubească niciodată.

Ce mă durea enorm era că îl cunoşteam, credeam că îl cunosc şi aveam atât de mare încredere în el încât eram convinsă că, atât timp cât voi fi cu el, nu mi se va întâmpla nimic rău niciodată, că *el* nu îmi va face rău niciodată.

Cum a putut să facă asta? Cum a putut să fie atât de nesăbuit, atât de delăsător? Mă gândisem şi la faptul că poate nu mă înşelase, că poate o lăsase gravidă înainte să fim împreună. Dar mai conta asta? Acel copil creştea în corpul ei, era rodul lor, era al lui…

La ce mă gândisem când am început să mă îndrăgostesc de el? Că va lăsa viaţa lui de rahat, pentru a fi noi fericiţi împreună? Că băiatul rău va iubi cu adevărat, de data aceasta? Care fericire? Unde era iubirea? Pentru că, până acum, viaţa nu a făcut altceva decât să îmi dea lovitură după lovitură! Nu suportam, nu puteam să accept că a atins-o şi pe ea aşa cum m-a atins pe mine, că a făcut dragoste aşa…

Am urlat cu toată puterea în pernă şi mi-am lăsat corpul zguduit de suspine şi durere. Acei ochi cenuşii mă priveau

încă, de undeva din mintea mea, de unde el nu avea de gând să plece şi mă uram, îl uram pentru asta.

— Lasă-mă să mă pierd în durere, am şoptit cu ochii închişi, strângând perna la piept. Pleacă din mintea mea! Ieşi, te implor… ieşi de tot.

Marco

Mă uitam ca un prost după maşina în care ea se urcase. Era atât de vulnerabilă, de slăbită, de… distrusă.

Eu am distrus-o!

Ce mama dracului ai făcut, Marco? Ce căcat ai făcut?

Mi-am băgat mâinile în păr, apoi mi-am frecat faţa pentru a încerca să îmi revin. Ce dracu' erau astea? Lacrimi?

Oamenii se adunaseră ca la spectacol şi simţeam nevoia să nenorocesc pe cineva atât de tare, încât de abia mă controlam.

— La ce pula mea vă holbaţi toţi? am urlat nervos, privind ca un nebun în jur.

I-am văzut împrăştiindu-se ca şi furnicile şi ştiam cât de ameninţător puteam să fiu, dacă voiam.

Chipul Elenei era singurul pe care îl vedeam în faţa ochilor. Ochii aceia verzi şi frumoşi, în care se vedeau şocul, dezamăgirea, durerea care o sfâşia. Elena mea, ce naiba i-am făcut?

M-am întors nervos spre curva care tocmai reuşise să îmi distrugă viaţa şi i-am spus, aproape scuipând-o:

— Dacă e al meu, o să îţi trimit bani pentru el, dar asta

nu înseamnă că îl vreau. Fii sigură că vreau un test de paternitate şi, dacă se dovedeşte că ai minţit, te distrug cu mâinile goale, gravidă sau nu!

Apoi am trecut pe lângă ei şi m-am urcat pe motor. Nu era cea mai bună decizie să conduc în starea în care eram, dar aveam nevoie de adrenalină, mai mult ca niciodată. Am turat motorul şi am pornit cu un scârţâit asurzitor de roţi.

Zburam cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră şi măream viteza. Nu înţelegeam cum am putut să o las pe târfa aia gravidă, cert era că se întâmplase înainte să fiu cu Elena. Nu aş fi rănit-o aşa niciodată.

Elena… iubita mea… fata pe care o iubeam mai mult decât mă iubeam pe mine. Lacrimi fierbinţi îmi întunecau privirea; imaginea ei, şocată şi distrusă, respingându-mă şi îndepărtându-se de mine, mi se derula prin minte.

Am accelerat mai tare şi nu mai vedeam nici măcar maşinile pe lângă care treceam. Îmi trecea un singur gând prin minte: se despărţise de mine.

S-a despărţit de mine.

Am urlat atât de tare în liniştea nopţii încât ecoul se auzi departe, ca un strigăt straniu al vreunei creaturi.

Farurile unei maşini care îmi apăru în faţă, mă făcură să smucesc de coarnele motocicletei şi să trag tare stânga, ferindu-mă la timp, dar aruncându-mă de pe motocicletă şi rostogolindu-mi trupul câţiva metri. M-am oprit într-un stâlp, pe care l-am înjurat cu foc în gând, pentru că lovitura din coaste îmi va lăsa o vânătaie urâtă.

M-am ridicat în fund şi am stat aşa câteva clipe, pentru

a-mi da seama dacă nu sunt accidentat mai grav, dar în afară de durerea din coaste şi de câteva julituri pe mâini şi picioare, eram întreg. M-am ridicat cu greu, pentru că atunci când respiram simţeam junghiuri dureroase pe partea care se izbise de stâlp şi m-am îndreptat spre frumosul meu motor, care zăcea pe jos. Era întreg şi el, dar era zgâriat serios şi am înjurat mai urât decât înainte.

Am urcat, din nou, pe vechiul meu camarad şi m-am îndreptat spre casă. Durerea despărţirii mă lovi iar din plin şi de un lucru eram sigur acum. Adrenalina temperase durerea. Aveam nevoie de adrenalină ca să trec peste nenorocita asta de durere, care mă rupea în sute de bucăţi afurisite. Şi ştiam şi unde să o găsesc.

Elena

— Nouă nouăzeci şi opt! am strigat atât de tare, încât mă dureau plămânii.

Maria mă strângea în braţe, aproape sufocându-mă, în timp ce părinţii mei mă priveau mândri, de lângă maşină. Nu se schimbase nimic în relaţia cu mama, ea era la fel de acră, în timp ce eu o ignoram. Astăzi venisem să vedem rezultatele şi o luasem şi pe Maria cu noi. Ea luase opt optzeci şi doi, dar era o medie perfectă pentru a intra la specializarea aleasă de ea, aşa că amândouă eram în extaz. Eu, pentru prima dată în trei săptămâni, îmi permisesem să zâmbesc, să râd chiar.

Despărţirea… despărţirea mă secase şi de ultima picătură de viaţă. Nu mâncam, nu ieşeam, nu mă uitam la

televizor. Telefonul mi-l închisesem şi îl aşezasem în cutia lui, pe care am pus-o într-un sertar. Părinţii nu aveau nevoie să dea de mine, ţinând cont că eram mereu acasă şi Maria venea la mine ca să mă sprijine, dar nu prea avea ce să facă, decât să mă privească cum mă afund, tot mai mult, în tristeţe şi durere. Era un gol adânc, infinit, din care am scos puţin capul pentru a mă bucura că, în ciuda a ceea ce se întâmplase, eforturile mele nu fuseseră în zadar.

Îmi pusesem ultimele puteri în aceste examene, nu voiam ca tata să simtă aceeaşi dezamăgire pe care eu o simţeam acum. Nu merita. Nici eu nu meritasem.

— Felicitări, draga mea, spuse tata, strângându-mă tare în braţe şi pupându-mă apăsat pe frunte. Felicitări şi ţie! spuse, eliberându-mă, pentru a o felicita şi pe Maria.

— Felicitări, spuse mama încurcată, privindu-mă. Ne-ai… suntem… sunt mândră de tine.

— Ţi-a trebuit cam mult să spui asta, i-am întors-o rece şi mi-am îndreptat atenţia spre Maria.

— Astăzi sărbătorim! strigă ea fericită.

— Oh, nu, am spus încurcată. Nu pot…

— Nu vreau să aud, Elena! mă privi ea şocată şi aproape supărată. O să mergi la una dintre cele mai bune facultăţi din ţară, nu ţi se pare că merită să sărbătorim?

— Nu vreau să ies, Maria, am spus oftând.

— Draga mea, de data aceasta nu sunt deloc de acord cu tine, spuse tata, încruntându-se spre mine. Ai vrut să te pierzi în cărţi şi am înţeles asta, pentru că urmau examenele, dar astăzi trebuie să sărbătoreşti! Este o zi minunată pentru

tine! Nu vreau să te văd prea repede acasă, mă auzi?

— Ai auzit? mă întrebă Maria cu o energie debordantă. În seara asta petrecem!

Cei doi complotau împotriva mea şi mă scotea din minţi asta, dar se pare că nu mai aveam niciun cuvânt de spus în faţa lor. Am acceptat cu jumătate de gură şi, ca să fie siguri că nu mă refugiez în camera mea, au hotărât să ne lase acasă la Maria, pentru a ne pregăti acolo.

Ţinând cont că slăbisem considerabil în ultimul timp, Maria se chinui să îmi găsească haine pe măsură. Se opri la o pereche de blugi albi, rupţi în genunchi şi un body roz prăfuit, din dantelă. Părul mi l-a ondulat lejer şi nu am acceptat alt machiaj în afară de mascara.

Ea era mult mai elegantă decât mine, în rochiţă şi tocuri, dar arăta minunat şi nu mă deranja diferenţa dintre noi.

Maria conduse până la un club din centrul oraşului unde am intrat ţinându-ne de mână. Am comandat la bar două Cola cu lămâie şi am rămas acolo, până când din mulţime apăru Andrei. Inima mea se opri pentru o clipă, dar apoi mi-am dat seama că era normal să se afle acolo, să sărbătorească alături de iubita lui. El dădu din cap spre mine, zâmbind trist, iar eu i-am întors zâmbetul.

— Mergem să dansăm? îmi urlă Maria în ureche, pentru a o auzi peste muzica care, pur şi simplu, îţi slăbea timpanele.

— Mergeţi voi, vă aştept aici, i-am răspuns.

Mă privi încruntată, dar cred că ştia că nu are rost să insiste, aşa că cedă şi îl luă pe Andrei de mână, îndreptându-

se spre ring.

I-am privit cât de fericiţi şi fără griji păreau şi am zâmbit. Piesa se termină şi începu alta, când un băiat se aşeză lângă mine. Îmi zâmbi, dar eu doar am strâns din buze. Nu vedea în ce hal arătam?

— Pot să îţi fac cinste cu ceva? se aplecă el spre mine ca să îl aud.

I-am făcut semn spre paharul de Cola din faţa mea.

— Nimic tare în seara asta? zâmbi, din nou.

— Nu beau. Am fost adusă cu forţa.

El râse şi mă făcu şi pe mine să zâmbesc. Nu arăta rău, era brunet, cu ochi albaştri şi avea un trup bine conturat sub tricoul simplu, alb, pe care îl purta.

— Pot să ştiu care este motivul? zâmbi el ştrengar; recunoşteam zâmbetul ăsta. Nu prevestea nimic bun.

— Sărbătorim intrarea la facultate.

Ochii lui se măriră.

— Deci nu bei, nu frecventezi cluburile, eşti frumoasă şi inteligentă. Cea mai periculoasă combinaţie.

Nu ştiam dacă să îi mulţumesc pentru compliment sau să râd de ceea ce tocmai a afirmat, dar el părea cât se poate de serios. Aşa că am ales să nu mai spun nimic.

— Cât de nepoliticos sunt, mă numesc Cristian, spuse el întinzând mâna spre mine.

— Elena, am spus, în timp ce ne salutam bărbăteşte.

— Şi, la ce facultate o să mergi, Elena? mă întrebă şi îmi pronunţă numele lung şi apăsat. Cred că imaginaţia îmi juca feste.

— UNUIM, am spus şi el zâmbi larg.

— Încep al treilea an acolo, din toamnă.

L-am privit surprinsă.

— Serios?

— Da, dădu el afirmativ din cap. Uite, notează numărul meu. Sună-mă când ajungi acolo şi îţi voi arăta tot ce ştiu.

Mi-am muşcat buza, uşor încurcată.

— Eu… mi-am uitat telefonul acasă, am minţit.

Atunci el luă un şerveţel alb, de pe bar, şi ceru un pix. Notă un număr de telefon şi mi-l întinse. L-am luat, ezitând puţin, şi l-am băgat în buzunar, convinsă fiind că nu îl voi folosi niciodată.

— Nu a fost o idee prea rea să vii aici, până la urmă, nu-i aşa? îmi făcu el cu ochiul.

— Ba da, a fost a dracului de proastă, având în vedere că a dat de tâmpiţi ca tine! tună o voce din spatele nostru.

Doamne, te rog, spune-mi că sunt debilă mintal şi am cele mai grave halucinaţii în clipa asta, pentru că aş accepta cu cel mai mare drag varianta asta, decât să ştiu că el e aici. Te implor, Doamne, te implor!

— Care e problema ta? întrebă Cristian, întorcându-se spre cel care a vorbit, iar eu am oftat grav.

Începem.

— Problema mea, în acest moment, este un mare dobitoc, care tocmai se dă la iubita mea! Pleacă de lângă ea, dacă mai vrei să îţi faci laba vreodată!

Cristian se întoarse spre mine şi mă întrebă serios.

— E iubitul tău?

M-am întors şi eu să îl privesc, iar în momentul în care privirile noastre s-au întâlnit, am tresărit. Era atât de frumos, deşi era schimbat. Arăta răvăşit şi un început de barbă îi încadra chipul, dar asta îl făcea şi mai sexy decât îmi aminteam. Nu am vrut să mă gândesc că şi el suferă, nu suferi în timp ce faci sex voit cu altă fată şi îi mai şi faci un copil.

— Nu mai e, am spus, privindu-l în ochi. Ai lui se întunecară brusc, la auzul răspunsului meu.

— Ai auzit ce a spus? comentă Cristian. Nu ştiu ce a fost între voi, dar pentru ea, cu siguranţă, s-a terminat. Acum, te rog să ne laşi în pace.

O, nu, nu era deloc bine! L-am văzut mişcându-şi capul de două ori, ameninţător, şi apoi se năpusti asupra lui Cristian, lovindu-l în faţă. Andrei ajunse lângă noi şi îl prinse de un braţ, în timp ce alţi doi băieţi îl prinseră de celălalt braţ şi pe după talie, trăgându-l afară cu forţa.

M-am întors spre Cristian, care era căzut jos, şi l-am văzut ştergându-şi buza spartă de sânge.

— Scuze, am spus încurcată. Îmi pare atât de rău!

Apoi i-am urmat pe cei patru afară. Lângă perete era Marco, turbat de furie, împreună cu Andrei şi Maria. Spre uşurarea mea, ceilalţi băieţi dispăruseră, probabil speriaţi ca nu cumva să aibă aceeaşi soartă ca a lui Cristian.

— Pot să ştiu ce naiba cauţi aici? l-am întrebat nervoasă.

Marco îşi îndreptă poziţia şi veni spre mine, oprindu-se în faţa mea.

— Ce căcat cauţi tu în cluburi, râzând cu toţi handicapaţii pe la mese? tună el atât de tare, încât muzica din club mi se părea acum muzică ambientală.

— Nu râdeam pe la mese şi nu înţeleg ce îţi pasă ţie ce fac eu! i-am răspuns, indignată.

— Pentru că eşti a mea, Elena! A mea, mă auzi? Şi pe oricine o să se atingă de tine, o să îl rup în bucăţi, chiar dacă ştiu că e ultimul lucru pe care îl fac!

Cuvintele lui mă secau de puteri; felul în care spunea asta, trupul lui puternic şi atrăgător, aflat atât de aproape de mine, şi privirea care mă citea atât de uşor, aprindeau o scânteie de mult stinsă în trupul meu. Îl doream atât de tare, încât mă durea sufletul, dar îmi promisesem că nu o să îmi mai deschid inima în faţa nimănui. Mai ales după ce el tocmai o călcase în picioare.

— Greşeşti, Marco, am spus încet şi mi-am muşcat buza de jos ca să nu plâng. Nu mai sunt a ta şi ăsta e ultimul lucru pe care l-aş mai vrea vreodată.

— Nu spune asta, vorbi el încet şi vocea îi tremura de durere. Ştiu că încă mă iubeşti, ştiu că mă vrei la fel de mult cum te vreau şi eu pe tine!

— Mi-ai făcut atât de mult rău, am spus şi lacrimile au pornit fără să le mai pot stăpâni. Tu chiar nu vrei să te opreşti?

— Nu, nu vreau să suferi…

— Atunci lasă-mă în pace. Uită-mă, Marco, şi dă-mi şi mie şansa să o fac. Abia atunci voi putea zâmbi din nou.

Spunând aceste cuvinte, m-am întors şi am plecat acasă

singură, pe strada pustie şi rece, la fel cum era şi inima mea acum.

Capitolul I

Mă îndreptam grăbită spre facultate, în timp ce îmi verificam ceasul de pe mână, din două în două minute. Eram pe punctul de a întârzia şi mă mustram în gând pentru că uitasem să îmi setez alarma. Încă nu mă deranjasem să îmi iau permisul şi nici nu voiam să mă gândesc prea mult la acest aspect acum. Îmi forţam picioarele să meargă mai repede şi am tresărit când telefonul, pe care îl ţineam în mână, începu să vibreze.

— Alo? am răspuns.

— Hei, eşti bine?

— Da, am oftat, gâfâind. Nu a sunat alarma, dar sunt pe

drum, ajung în maxim cinci minute.

L-am auzit râzând.

— Te aştept în faţă.

Bun, am trecut de un semafor, vreo două străzi şi am ajuns. Măreaţa facultate de arhitectură, pe care o frecventam deja de un an şi care îmi era atât de familiară. În faţa ei, cu un look fresh, parcă menit să îmi facă mie în ciudă, se afla Cristian. Acesta mi-a făcut cu mâna, când m-a observat, şi am grăbit pasul, până am ajuns lângă el.

— Iartă-mi întârzierea, am spus, expirând zgomotos.

— Nu face nimic, spuse el, trăgându-mi cu ochiul. Eşti ok?

— Da, sunt bine. Mergem?

Deşi în ultima noapte în care îl văzusem pe M., fusesem mai mult decât convinsă că nu voi folosi niciodată numărul său de telefon, îi scrisesem chiar a doua zi. Politicos ar fi fost să o fac chiar în acea seară, însă am fost prea ocupată să plâng până am adormit. I-am cerut scuze pentru comportamentul fostului meu iubit şi el a înţeles, în mare parte, dar a spus că îmi acceptă scuzele numai dacă accept să îmi facă un tur al facultăţii. Uimirea că pumnul lui M. nu a reuşit să îl facă să stea la distanţă şi mila pe care o simţeam pentru că fusese lovit m-au făcut să accept. Şi acum, nu regretam deloc.

Mă văzuse sleită de viaţă, mă văzuse suferind, plângând din cauza lui… Şi, mai mult decât orice, înţelesese cât de sensibil este acest subiect pentru mine. De aceea, nu discutam despre acest subiect şi, în niciun caz, nu îi

pronunţam numele. Era mai uşor. Puţin.

În schimb, devenisem prieteni la cataramă, ca să spun aşa. Toate pauzele le petreceam împreună, împărţeam mâncarea şi ajunseserăm să ne cunoaştem foarte bine unul pe celălalt. Un lucru nu făcusem, nu îl invitasem la mine acasă. De fapt, nu invitasem pe nimeni. Mica casă închiriată de ai mei pe perioada facultăţii, deşi era foarte aproape de aceasta, era locul în care mă afundam într-o liniştitoare singurătate. Îmi plăcea aşa şi nu aveam de gând să las pe nimeni să îmi tulbure liniştea, nici măcar pe Cristian.

Maria era ocupată şi ea cu facultatea, dar ne făceam timp să ieşim câteodată şi ea ştia, la fel de bine, că subiectul M. era închis.

— Astăzi pari cufundată în gânduri. Mai mult ca de obicei, remarcă băiatul brunet şi eu i-am zâmbit strâmb.

— M-au furat gândurile, m-am scuzat aproape şoptit.

— Sper să fie ultima dată când te văd aşa, pentru că am o surpriză pentru tine.

L-am privit cu ochii mari.

— Ce anume?

— Dacă ţi-aş spune, nu ar mai fi o surpriză, nu-i aşa? zâmbi el ştrengar şi i-am răspuns la zâmbet, relaxându-mă puţin.

Orele au trecut la fel ca de obicei şi am refuzat invitaţia lui Cristian de a ieşi în oraş.

— Haide, mă rugă el, este vineri!

— Asta nu e o scuză, am dat din cap, râzând.

— Doar nu o să mă laşi singur! se îmbufnă ca un copil.

— La cum leşină fetele în jurul tău, sunt convinsă că o să îţi găseşti repede companie, l-am tachinat.

Şi aveam dreptate. Era chiar foarte atrăgător şi fetele de la facultate încercau, într-un fel sau altul, să îi atragă atenţia. Dar, chiar şi aşa, el nu le dădea importanţă şi mereu mă întrebam de ce alege să fie singur, când, în mod cert, ar putea avea o relaţie, însă nu voiam să deschid un subiect a cărui sensibilitate nu o ştiam.

— Nu vreau compania nimănui, în afară de a ta.

Felul în care rostise această propoziţie îi făcu ochii albaştri să mocnească.

— Îmi pare rău, am spus într-un final, privindu-l, în continuare, în ochi.

— Nu are nimic, o să merg şi eu acasă, spuse. Dar mâine ai de gând să mă laşi să îţi pregătesc surpriza aceea?

Mă simţeam vinovată pentru că el se simţea prost, aşa că am acceptat, fără să cer detalii. Zâmbetul lui larg îmi readuse buna dispoziţie.

— Să îţi pui un costum de baie cu tine, spuse el, zâmbind ştrengar, şi am privit confuză în urma lui.

De unde să iau un costum de baie? Acasă nu aveam unul şi nici nu aveam de gând să merg în oraş la ora asta să îmi iau. Încă speram că a glumit şi că vom merge doar la un film sau aşa ceva.

După ce am terminat de făcut proiectul pentru luni, m-am dus în bucătărie să îmi fac un ceai. Admiram perdeluţele înflorate de la geamuri. Deşi le cumpărasem săptămâna trecută, încă îmi furau privirea.

Mi-am luat cartea într-o mână, ceaiul în alta, şi am mers în camera mea. Casa era pe un singur nivel, cu o sufragerie combinată cu bucătăria, în care intrai direct de afară, o baie spaţioasă şi un dormitor, care devenise camera mea. Pentru mine era suficient şi îmi plăcea la nebunie.

Încăperea era zugrăvită în roz şi nu pentru că îmi plăcea, în mod special, această culoare, ci pentru că îmi doream o culoare veselă, care să îmi alunge tristeţea, în momentul în care păşesc în ea. Aveam chiar şi un mic culcuş lângă geam, pe care mi l-am imaginat ca un loc pentru citit.

Am răsfoit câteva pagini, dar nu puteam să mă concentrez. Am luat telefonul de pe noptieră în mână şi i-am tastat repede un mesaj lui Cristian.

„Sper că ai glumit în legătură cu costumul de baie".

Răspunsul lui veni aproape imediat.

„Nu, nu am glumit. De ce ai crede asta?"

Oficial, răspunsul lui mă bulversă. Poate că el era obişnuit ca fetele să se plimbe dezgolite prin faţa lui, dar eu nu eram obişnuită să fac asta. Adică, da, mai fusesem la piscină înainte, dar aveam impresia că trecuseră veacuri de atunci. Singura persoană care mă văzuse, cu adevărat, dezbrăcată fusese…

Am scuturat capul, de parcă aşa aş fi putut să mi-l scot din minte.

„Îmi pare rău, dar eu nu am un costum de baie. Nu prea am avut de ce să folosesc unul la facultate".

Am încercat să detensionez situaţia cu o glumă, cam fără umor.

„Stai liniştită, vom avea de unde să cumpărăm când ajungem”.

Deci, mergem la piscină. Nu îmi surâdea deloc ideea, dar deja acceptasem.

„Ok. Noapte bună”.

„Noapte bună.:)”.

Am adormit repede; de dimineaţă se auzi afurisitul de telefon, care acum se trezi să sune zgomotos.

— Da? am răspuns încă somnoroasă.

— Bună dimineaţa, rază de soare! mă întâmpină vocea veselă a lui Cristian. Ai o jumătate de oră să te pregăteşti, pentru că în fix treizeci de minute o să parchez în faţa casei tale. Şi o să te aştept acolo, continuă puţin nemulţumit, deşi niciodată nu mă întrebase de ce nu vreau să îl las să intre, cu toate că mă condusese acasă de multe ori.

— Doar treizeci? am mormăit şi l-am auzit râzând.

— Niciun minut în plus.

Am închis şi am sărit din pat. Deşi iubeam duşurile fierbinţi, care îmi goleau mintea, acum am lăsat apa la o temperatură potrivită, pentru a mă revigora şi a mă trezi mai repede. În zece minute am terminat cu spălatul, apoi am îmbrăcat o pereche de pantaloni scurţi, un tricou lărguţ, o pereche de tenişi şi mi-am îndesat portofelul, telefonul şi câteva obiecte folositoare într-o geantă pe umăr. În acest timp, părul meu se uscase pe jumătate, îmi treceam peria, în grabă, prin păr, când am auzit un claxon familiar, care mă făcu să mă grăbesc.

Cheile erau în uşă şi m-am grăbit să închid, înainte de a

mă îndrepta spre maşina prietenului meu.

— Pot să spun că arăţi mai bine decât ar arăta oricine, după o jumătate de oră de pregătiri? mă tachină el.

— Taci, am spus zâmbind şi el chicoti, îndreptându-şi poziţia.

Am urcat în dreapta lui şi Cristian porni maşina. Cântam amândoi: „We don't talk anymore", piesă care, deşi avea o anumită melancolie, îmi dădea totuşi o stare de bine. Când Cristian ajunse la partea cu vocalizele, am râs atât de tare, încât am simţit că mă doare burta.

— Ce? exclamă el nevinovat. Voi fi următorul superstar mondial!

— Cu siguranţă nu, am râs, din nou.

Priveam pe geam şi vedeam cum ne îndepărtăm tot mai tare de oraş.

— Bun, oficial am trecut de toate piscinele, pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul oraşului, am spus.

— Cine a spus că mergem la piscină?

Îl priveam întrebătoare, cu ochii mari.

— Elena, măcar o dată, ai încredere în mine! Nu te duc în pădure să te omor şi apoi să te îngrop! Şi sigur nu aş fi aşteptat un an ca să fac asta.

Am chicotit amândoi şi ştiam că are dreptate. Nu îmi dăduse niciodată motive de îngrijorare, dar când încrederea ta este la pământ, călcată în picioare şi apoi aruncată în cele patru zări, da, atunci poţi să spui că ai mici probleme cu încrederea în alţi oameni.

După aproximativ două ore de mers cu maşina, ne-am

oprit într-o parcare enormă, iar Cristian plătise la un ghişeu aflat la intrarea acesteia. În faţa noastră erau o mulţime de clădiri uriaşe, din cauza cărora nu puteam să văd nimic. După ce ne-am dat jos din maşină, a venit lângă mine şi m-a întrebat serios, privindu-mă în ochi:

— Ai încredere în mine, Elena?

Aveam de gând să spun automat: „nu”, dar m-am oprit la timp. I-aş fi rănit, cu adevărat, sentimentele.

— Cred că da, am spus încet.

— Nu eşti prea sigură, zâmbi el strâmb şi m-am întristat ştiind că i-am stricat buna dispoziţie. Vreau să te leg la ochi, dar stai liniştită, nu durează prea mult. Vreo cincizeci de metri. Ce spui, mă laşi?

Am dat afirmativ din cap, temătoare.

Cristian luă de pe bancheta din spate o eşarfă şi mă legă cu grijă la ochi.

— Gata, spuse, şi îi puteam simţi zâmbetul din voce. Nu vezi nimic, da? Să nu trişezi!

L-am asigurat că nu văd nimic şi m-am lăsat condusă de entuziasmul – şi braţul său – până ne-am oprit. Îşi puse mâinile pe legătura de la spate, pentru a mă elibera.

Când am deschis ochii, am clipit de câteva ori pentru a mă asigura că ceea ce văd este chiar adevărat. Eram la mare!

— O, Doamne! Nu pot să cred! am exclamat uimită. M-ai adus la mare?

— Doar nu credeai că te las să termini primul tău an de facultate fără să vezi marea, nu? Ştiu că îţi doreai să o vezi. Mai ales că mâine e gata facultatea şi ne întoarcem acasă.

— *Mulţumesc, am spus încet, gândindu-mă că ăsta e* unul dintre cele mai drăguţe gesturi pe care le-a făcut un băiat, vreodată, pentru mine.

Privirile ni s-au întâlnit şi s-au conectat, pentru un moment, dar am rupt legătura. Nu puteam să fac asta.

— Mă *bucur că* îţi place, vorbi el, în cele din urmă. Haide, să îţi facem rost de un costum de baie.

Mă luă de mână şi mă conduse spre mulţimea de tarabe care se întindeau pe toată plaja, cât vedeam cu ochii. Ne-am uitat la câteva şi m-am oprit la un costum de baie din două piese, *negru, cu* sutien simplu, în formă de opt întors, fără bretele. Mi-am luat peste costum o rochiţă de plajă transparentă, pentru că mă simţeam mult prea dezgolită, deşi a trebuit să renunţ la ea când am intrat în apă.

După o jumătate de oră de bălăceală, mă distram chiar foarte bine, iar după încă o oră jumătate, râdeam în hohote. Cristian se depărtase destul de mult şi se lupta cu valurile, care mereu îl aduceau înapoi la mal, căzând şi blestemând.

Am mâncat la un restaurant, ne-am cumpărat îngheţate şi ne-am lipit tatuaje temporare pe încheieturi, alese de Cristian. Erau două inimi împletite, dar am hotărât să nu le acord mare atenţie. Apoi ne-am plimbat pe malul mării cu sucuri pline de gheaţă şi ne-am bucurat de peisaj, până s-a lăsat seara şi briza îmi făcu pielea de găină.

Pe drum, înapoi spre maşină, Cristian se apropie de mine şi îşi puse o mână în jurul umerilor mei.

— Tremuri, constată el, dar eu m-am retras discret.

Îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp, dar când am ajuns

lângă maşină, s-a oprit brusc. S-a întors şi a venit hotărât, oprindu-se la câţiva centimetri de mine.

— De ce mă respingi, Elena? mă întrebă el, privindu-mă în ochi. Înţeleg că acel nenorocit te-a făcut să suferi enorm, dar de ce nu mă laşi să repar ceea ce el a stricat?

L-am privit, simţind cum mă înroşesc. Bănuiam că simţea ceva pentru mine, dar de fiecare dată când îmi trecea asta prin minte, încercam să mă gândesc la altceva.

— Nu pot, am şoptit. E prea devreme.

— A trecut un an! exclamă el. Ştiu că ţi-e greu să ai încredere din nou, dar nici în casa ta nu mă inviţi, la un suc. Crezi că dacă mă laşi, o să intru direct în patul tău? Nu asta urmăresc, să ştii. Vreau doar să mă laşi să te cunosc mai bine, vreau să mă laşi să vindec rănile deschise pe care le ai, pentru că ştiu, văd cât sunt de multe şi chiar îmi doresc să te fac fericită, pentru că simt lucruri pentru tine, Elena.

Discursul său mă făcu să rămân cu gura căscată.

— Nu las pe nimeni în casa mea pentru că este intactă, neatinsă de nimeni în afară de mine, aşa cum mi-ar fi plăcut să rămână şi inima mea. Şi nu trebuie să repari tu prostiile altora.

— Ştiu, dar vreau asta! spuse el, prinzându-mă de mână şi împletindu-şi degetele cu ale mele, arătându-mi-le. Toată ziua ne-am plimbat aşa, cu siguranţă am arătat ca şi oricare alt cuplu fericit. Eşti fericită lângă mine, văd asta.

— Îmi pare rău, am şoptit.

Cristian se aplecă şi mă sărută uşor pe obraz, făcându-mi inima să bată puţin mai tare. Oare, chiar era posibil? Ar

putea să mă facă să îl uit pe M?

— Într-o zi, îţi vei da seama că e mai bine pentru tine să alegi nu ceea ce vrei, ci ceea ce ai nevoie.

Drumul spre casă a fost dureros de liniştit, iar Cristian m-a lăsat în faţa casei, apoi a demarat în trombă.

Am intrat tristă în casă şi, după duş, m-am trântit direct în pat. Mă gândeam la întoarcerea acasă. Nu mai fusesem acasă de când venisem prima dată la facultate, adică de un an întreg. Tata insistase ca de sărbători, în vacanţe, să mă întorc, dar l-am refuzat mereu, nu mă simţeam pregătită. Nici acum nu eram sigură că sunt, dar dorul de tata şi de Maria mă făcuseră să îmi iau biletul de avion. Şi Cristian se întorcea în micul nostru oraş, dar cu maşina.

Am adormit greu, cu stomacul ghem, şi cu gândul la ziua de mâine.

Capitolul II

Iată-mă în faţa casei părinţilor mei. Mă simţeam atât de ciudat, după tot acest timp, încât am sunat la uşă şi am aşteptat. După puţin timp, Ana a deschis.

— Domnişoară Elena, cât mă bucur să vă văd! exclamă ea şi mă îmbrăţişă cu drag.

— Şi eu mă bucur să te văd, Ana!

— S-a întors fata mea! l-am auzit pe tata în spatele ei şi femeia îmi dădu drumul, pentru a-i da voie tatii să mă strângă în braţe, ridicându-mă în aer şi învârtindu-mă o dată.

— Mi-a fost dor de tine, tată! am exclamat şi am clipit pentru a alunga lacrimile.

— Şi mie, draga mea. Şi mie.

M-a eliberat la timp pentru a o vedea pe mama apropiindu-se.

— Mă bucur să te văd. Bine ai venit acasă, spuse ea, şi eu i-am zâmbit.

Am mers şi am îmbrăţişat-o şi pe ea, ce-i drept, mult mai reţinută decât pe ceilalţi.

— Vino, Ana a pregătit o cină specială pentru noi.

Şi avea dreptate. Ana parcă se întrecuse pe ea. Preparase un steak de vită, cu sos de piper roşu, piure de cartofi dulci şi unt condimentat. Arăta şi mirosea incredibil.

— Vreau să te văd că mănânci tot, spuse tata după ce ne-am aşezat, privindu-mă nemulţumit. Încă nu ţi-ai recăpătat kilogramele.

— Mă simt bine în pielea mea, tată, am zâmbit.

— Mă bucur să aud asta, dar tot trebuie să mănânci tot.

Cina fusese relativ liniştită, am răspuns la mulţimea de întrebări despre facultate, despre Cristian, de care le povestisem alor mei, şi care devenise singura persoană despre care mai vorbeam, în afară de mine, când eram la facultate.

— Voi ce aţi mai făcut? i-am întrebat.

— Doar un nou proiect, pentru o casă de vacanţă, nimic special, răspunse tata, oferindu-i farfuria Anei, pentru a ne putea aduce desertul.

Crema de zahăr ars fusese delicioasă, iar la final m-am

scuzat, retrăgându-mă în camera mea. Oboseala de peste zi şi din timpul călătoriei îşi făcea simţită prezenţa.

Doar când am intrat în camera mea am început să mă simt, cu adevărat, acasă. Deşi, o dată ce am deschis uşa, parcă am deschis şi poarta spre întreaga mea suferinţă din trecut, şi o adevărată melancolie puse stăpânire pe mine.

M-am dus să fac un duş fierbinte şi am ieşit din baie îmbrăcată în pijamalele mele, formate dintr-un maiou şi pantaloni scurţi, apoi am luat peria de pe birou şi am început să mă pieptăn.

Marco

Aveam de gând să mai fac un afurisit de meci în seara asta, oricum nu aveam nimic bun de făcut în această noapte. Treceam, din când în când, prin faţa casei ei, în drum spre sală, poate pentru a mă convinge că a plecat cu adevărat, că nu o voi mai revedea niciodată.

Eram aproape de casa ei când am văzut lumină la etaj, venind din camera ei. Inima mea s-a oprit pentru o secundă, ca apoi să bată ca după resuscitare. Nu se poate… Poate a intrat mama ei să şteargă praful sau mai ştiu eu ce. La zece noaptea.

Nu, nu era posibil. Am încetinit motorul, parcă nevrând să fiu auzit şi m-am apropiat încet, până am ajuns în dreptul geamului; am văzut mişcare. Era *ea,* stătea în picioare şi îşi pieptăna părul lung şi frumos.

La dracu', la dracu', la dracu'! Ea e aici!

Şi ce aş putea să fac? în afară să o privesc ca un obsedat. Ce aş putea să îi spun? Cum ar reacţiona dacă ar şti ce fac acum, doar pentru a-mi lăsa durerea în braţele adrenalinei, a pericolului? Doar pentru a face mai uşoară despărţirea asta futută, care îmi macină minţile, torturându-mă lent.

Am mers mai departe, hotărât să dau tot ce e mai bun din mine în seara aceasta. În cinstea trecutului.

Elena

Am dormit destul de bine şi imediat după micul dejun, am vorbit cu Cristian, care m-a asigurat că şi el a ajuns cu bine. Apoi, Maria m-a anunţat, printr-un SMS, că va ajunge în seara aceasta şi că nu acceptă niciun refuz, vrea să ieşim toţi patru.

Am chicotit, făcându-mi plăcere să o descopăr pe vechea Maria, acum că se încheiase primul an de facultate.

— Va trebui să plec cu noul client să refacem planurile pentru cabană, mă anunţă tata, în timp ce trecea prin sufragerie. Te superi dacă te las singură astăzi?

— Stai liniştit, tată, Maria a făcut deja planuri pentru această seară. O să ieşim în oraş.

— Mă bucur să aud asta, zâmbi el fericit. Să vă distraţi!

Cred că m-ar fi lăsat să lipsesc cu nopţile de acasă, numai să ştie că nu mai stau închisă în casă, plângând.

Toată ziua mi-am făcut curat în cameră, aranjând anumite lucruri şi renunţând la cele care îmi reînviau amintiri dureroase.

Spre seară, mi-am îndreptat părul cu placa, am încălţat o pereche de balerini joşi şi am ales o rochiţă albă, din voal, lungă până la genunchi şi vaporoasă, cu bretele subţiri. Când Maria mi-a trimis mesaj, mi-am luat geanta de umăr şi am coborât.

Ne-am îmbrăţişat fericite şi după ce bucuria revederii a trecut, m-a anunţat că mergem la o petrecere. Nu mă deranja, începeam încet, încet, să îmi reiau viaţa, măcar pe dinafară, chiar dacă pe dinăuntru eram la fel de sfâşiată.

I-am trimis lui Cristian mesaj cu adresa unde să vină şi, nu după mult timp, Maria parcă în faţa unei case destul de mari, de unde se auzea muzica dată la maximum. Afară, curtea era împânzită de tineri, mai mult sau mai puţin coerenţi.

Ne-am strecurat printre ei şi am ajuns la bar, unde Andrei ne aştepta. Un sentiment ciudat, amestecat cu tristeţe şi dor mă cuprinse, iar când Andrei veni să mă îmbrăţişeze de bun venit, i-am răspuns bucuroasă. Eram fericită că măcar ei aveau o relaţie atât de solidă, încât să facă faţă timpului, dar şi distanţei. Au început să se sărute ca două ventuze şi mi-am întors capul, ruşinată. Am simţit o mână pe umăr şi m-am întors.

— Bine te-am regăsit, spuse Cristian şi îmi zâmbi cald.

— Mă bucur că ai ajuns, am spus şi i-am făcut semn cu capul spre Maria şi Andrei, care mai aveau puţin şi se înghiţeau.

Cristian râse şi îmi făcu semn să îl urmez. Ne-am servit cu un pahar cu Cola şi am privit mulţimea care dansa

nestingherită, pe ritmurile lascive ale unei melodii.

— Aici eraţi? ne întrebă Maria, urmată îndeaproape de Andrei. Ne luăm şi noi câte o băutură şi ce spuneţi dacă ieşim puţin la aer? Simt că mă sufoc aici!

Într-adevăr era foarte cald, aşa că am aprobat uşuraţi planul ei. Afară am continuat să povestim relaxaţi, până ce un zgomot de motor, dureros de familiar, se auzi apropiindu-se. Motorul se opri în faţa casei. Am închis ochii strâns.

— Te rog, spune-mi că nu e el, am şoptit spre Maria.

— Îmi pare rău… spuse ea încet.

Am deschis încet ochii şi m-am întors. Cu tricou, geacă neagră de piele şi blugi negri lăsaţi în jos, pe şolduri, într-un mod a dracului de sexy, cu braţele pline de tatuaje, părul mare în faţă, tuns scurt în laterale şi o mică barbă, M. tocmai cobora de pe motocicletă.

Privirile ni s-au întâlnit şi am încremenit amândoi în acelaşi timp. Furnicături şi fiori îmi străbătură dintr-odată corpul, iar dorul pentru el mă lovi din plin, ca un neaşteptat şi dureros pumn în stomac. De ce naiba trebuia să fie atât de frumos? De ce trebuia să apară el acum, să mă tulbure din nou? M… M… Marco…

Marco.

Pentru prima dată, de când îmi frânse inima, mă gândeam iar la numele lui. Şi era sfâşietor.

Ochii lui erau atât de întunecaţi, încât îmi era mult prea greu să descifrez toate emoţiile care se citeau în ei. Se îndreptă spre noi şi eu m-am oprit din respirat. Dar, când

aproape ajunse lângă micul nostru grup, Cristian se ridică şi se propti lângă mine, într-un mod oarecum protector.

Marco se încruntă şi i-am văzut maxilarul zvâcnind.

— Şezi, căţel! îi spuse Marco în batjocură şi Cristian tresări nervos.

— Ce vrei? m-am răstit spre el.

— Şi eu mă bucur să te văd, iubire, spuse el, şi scoase o ţigară, pe care o aprinse cu bricheta lui gravată.

Fluturii din stomac au început să îşi facă simţită prezenţa la auzul apelativului folosit de el.

— Nu i-ai făcut destul rău? aproape că strigă Cristian, iar Andrei îi puse o mână pe umăr, pentru a-l calma.

— Nu ai putut să o repari, de aceea eşti atât de frustrat? Răul pe care eu i l-am făcut, doar eu pot să îl şterg. Nu o să îşi găsească liniştea cu nimeni, în afară de mine.

Cuvintele lui dure m-au lovit în plin. Şi nu m-ar fi durut atât de tare, dacă nu aş fi ştiut, în adâncul sufletului, că erau adevărate.

— Eşti doar un masochist bolnav şi nesimţit! i-o aruncă Cristian.

Marco îl privi câteva clipe, apoi se întoarse spre mine, zâmbind pervers, întinzându-mi ţigara.

— Ţii asta puţin?

Am luat-o mecanic, fără să mă gândesc, şi în următoarea secundă, pumnul lui se adânci în faţa lui Cristian. Acesta căzu la pământ, iar eu am aruncat ţigara pe jos, sărind să îl ajut. Dar, Cristian se ridică de jos şi reuşi să îi întoarcă şi el un pumn lui Marco, care rânji în batjocură.

— Loveşti ca o căţea în călduri, spuse el, înainte să sară asupra lui şi să îl lovească din nou, cu pumnii în faţă şi în coaste.

Andrei, împreună cu câţiva băieţi, i-au despărţit şi am fugit repede la Cristian pentru a-l ajuta să se ridice. I-am privit faţa. Avea buza şi arcada sparte, dar putea să stea în picioare. M-am întors la Marco şi i-am aruncat o privire ucigătoare.

— De ce naiba trebuie tu să strici mereu totul? Nu mai ai niciun drept să te bagi în viaţa mea, înţelegi asta?

Marco mă privi nervos, trecându-şi o mână prin păr.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să te întorci. Eşti pe teritoriul meu acum! Orice băiat care te mai atinge de acum înainte, va învăţa să îşi spună rugăciunea, pentru că va fi ultimul lucru pe care îl va mai face!

L-am privit şocată şi nervoasă.

— Eşti nebun, am spus încet, încă uimită.

— Poate că ai dreptate, dar nebunul are cele mai periculoase mişcări. Nu ştii în ce te-ai băgat, Elena! Şi de data asta, nu am de gând să te mai las să îmi scapi atât de uşor.

Cu această promisiune, se întoarse la motocicleta lui, se urcă pe ea şi, turând motorul la maxim, se îndepărtă în viteză.

Capitolul III

Ameninţarea lui Marco îmi răsuna în minte. Îl cunoşteam îndeajuns de bine încât să ştiu că, dacă îşi doreşte

ceva, obţine. Tocmai acest lucru mă îngrijora cel mai tare.

M-am întors spre Cristian, care încă îşi tampona buza cu mâneca bluzei.

— Eşti bine? l-am întrebat. Mai sângerează?

— Sunt bine, mormăi el.

— Îmi pare atât de rău, am spus, verificându-i arcada. Din ea se prelingea încă un firicel de sânge.

— Încetează să îţi mai ceri scuze în numele lui, Elena! În plus, trebuie să recunosc că e dat naibii, l-am văzut doar de două ori şi, de fiecare dată, m-a snopit în bătaie.

În ciuda dramei la care fusesem martoră, un zâmbet ameninţa să îmi apară în colţul buzelor şi mi-am muşcat buza, pentru a-l reţine.

Ăsta era Marco pe care îl ştiam.

I-am privit pe Maria şi Andrei, care ne priveau îngrijoraţi.

— Noi o să mergem acasă, am oftat. Sper că nu v-am stricat seara.

— Stai liniştită, mă calmă Maria şi apoi mă îmbrăţişă de rămas bun.

— Poţi să conduci? l-am întrebat pe Cristian, care dădu din cap afirmativ.

Ne-am îndreptat spre maşina lui; a condus mult mai prudent decât de obicei. Asta din cauza ochiul, care începea să se umfle tot mai tare.

A parcat în faţa casei mele. Mi-am desfăcut centura, dar el nu a reacţionat.

— Vii? l-am întrebat şi i-am văzut ochii mărindu-se.

— Unde? întrebă el surprins.

— Înăuntru, Cristian, în casă, am vorbit rar. Este casa părinţilor mei, aici mai mereu primim musafiri.

Îşi desfăcu şi el centura şi am coborât deodată. Blocă maşina şi mă urmă până în faţa uşii. Mi-am căutat cheia în geantă, dar uşa se deschise brusc.

— Bună seara, scumpo! Te-ai întors repede, mă întâmpină tata.

— Bună seara, am răspuns amândoi şi abia atunci tata îl observă pe Cristian.

— O, tu trebuie să fii prietenul Elenei de la facultate, Cristian, nu-i aşa?

— Da, domnule, mă bucur să vă cunosc, spuse el, şi făcu un pas în faţă, pentru a da mâna cu tata. Lumina din încăpere căzu pe faţa lui şi l-am văzut pe tata privindu-l uimit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, ce ai păţit?

— Marco, am spus eu, în timp ce intram în sufragerie.

Tata nu mai spuse nimic, doar ridică din umeri, în semn de neputinţă. Mă rugam în gând să nu creadă Cristian că suntem o familie de nebuni.

— Aşează-te, fă-te comod. Mă duc să îţi aduc nişte gheaţă. Vrei ceva de băut? l-am întrebat pe Cristian.

— Nu, mulţumesc.

— Eu merg înapoi la culcare, mama ta doarme deja, ne anunţă tata. Mă bucur să te cunosc, Cristian.

— Şi eu, domnule.

Am intrat în bucătăria zugrăvită în verde crud şi m-am dus direct la frigiderul dublu. Am scos din el punga cu

gheaţă, am desfăcut-o şi am pus câteva cuburi într-un prosop, apoi m-am întors şi i l-am înmânat lui Cristian.

— Ţine ăsta apăsat pe ochi, începe să se umfle.

— Am simţit şi eu asta, oftă el.

Apoi am luat din trusa de prim ajutor un tampon mic, pe care l-am îmbibat în spirt şi m-am aşezat lângă Cristian. I-am pus uşor mâna pe obraz, pentru a-l întoarce spre mine, şi am început să îi dezinfectez buza.

— Ce vezi la el?

Întrebarea lui mă făcu să mă opresc puţin, dar am continuat să îi şterg buza şi sângele care se uscase deja.

— El e singurul care a reuşit să îmi facă inima să bată de zece ori mai repede, şi tot el a fost cel care a reuşit să o oprească de tot.

— Încă mai poţi simţi asta, Elena. Trebuie doar să îţi dai voie.

Îi simţeam respiraţia pe faţă şi era mai aproape de mine ca niciodată.

— Nu mă respinge, şopti el. Ştii că nu ţi-aş face niciodată rău.

Poate din cauza acestei promisiuni sau poate din cauza show-ului pe care Marco îl prestase, nu ştiam sigur, îl lăsasem să mă sărute. Inima îmi tresări şi poate, dacă nu l-aş fi văzut pe Marco în seara aceasta, sentimentele mele pentru Cristian s-ar fi dezvoltat încet, pentru că era chiar foarte atrăgător. La mare am început să îl văd puţin altfel, dar acum totul se năruise. Am oftat, întristându-mă. Marco închisese bine uşa inimii mele şi se pare că o şi sigilase.

— Este târziu, am şoptit, privind în jos.

L-am auzit foindu-se nemulţumit, apoi se ridică şi puse prosopul, acum ud, pe masă.

— Poate că el e hotărât să lupte pentru tine, dar şi eu sunt. Şi problemele nu se rezolvă mereu cu pumnii, asta este o lecţie pe care el trebuie să o înveţe.

Am ridicat privirea doar când el se întoarse şi ieşi din casă. Ce naiba făceam?

* * *

— Trebuie să vorbesc cu el, Maria, am spus încet.

— Eşti sigură de asta? Dacă vei înrăutăţi lucrurile?

O sunasem pe Maria pentru a mă convinge că fac ceea ce trebuie, dar încă nu eram atât de sigură.

— Nu putem să ne certăm în ultimul hal, de fiecare dată când ne vedem! Poate, dacă vorbim ca doi oameni normali, lucrurile se vor tempera între noi.

— Poţi să încerci, spuse ea. Nu ai nimic de pierdut.

Şi avea dreptate. Am îmbrăcat o pereche de blugi, o cămaşă şi balerini. Mi-am luat geanta şi am pornit spre casa lui Marco. Am ajuns într-o jumătate de oră şi am respirat adânc când am ajuns în faţa blocului. Îmi tremura stomacul de la emoţii, dar nu aveam de gând să dau înapoi acum. Am respirat adânc şi am intrat, am urcat cele câteva scări şi m-am oprit în faţa uşii, care era puţin crăpată.

— Cum adică vrea să renunţe? Nu, în niciun caz, nu vreau să aud asta! Spune-i imbecilului că e prea târziu!

Era o convorbire telefonică, îmi dădeam seama după pauzele pe care le făcea pentru a asculta şi pentru că nu

auzeam pe nimeni să îi răspundă.

— Andrei a pariat totul pe mine, nu am de gând să pierd mâine. Fă-ţi dracului treaba şi nu îl lăsa să renunţe!

Am împins uşor uşa în momentul în care a închis telefonul şi l-a aruncat nervos pe pat. Mă observă şi se opri brusc.

— Am vrut să bat, dar uşa era… deschisă, am spus, dar privindu-l mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

— Intră, mă îndemnă el şi am păşit înăuntru, reţinută.

Marco se aşeză pe fotoliul din colţ şi mă privi din cap până în picioare. Dar ceva era diferit la el.

— De ce ai venit? mă întrebă el rece.

— Vreau să vorbim, am spus după o mică pauză.

Ochii! Ochii lui erau la fel de frumoşi, cenuşii. Dar albul din jurul lor era roşiatic, brăzdat de mici vene. Şi pupilele erau dilatate.

— Vorbeşte!

Continuam să îl privesc puţin încruntată.

— Ochii tăi, am şoptit.

Marco îşi feri privirea.

— Ce e cu ei? se răsti nervos.

— Sunt roşii şi… Marco, eşti bine?

În acea clipă, se ridică de pe fotoliu, apucă de spătar un scaun din apropiere, îl ridică în aer şi, cu o forţă incredibilă, îl izbi de podea, făcându-l să zboare în zeci de bucăţi şi făcându-mă pe mine să tresar speriată.

— Sunt roşii şi injectaţi, Elena, ăsta era cuvântul pe care îl căutai? mă întrebă el cu ironie şi dispreţ, în acelaşi timp.

Priveşte-mă, spuse el, deschizând braţele, şi mă privi înnebunit, ăsta sunt eu, în toată splendoarea mea! Tu ai ales să te desparţi de mine, fără să îmi dai măcar şansa să îţi explic, fără să aştepţi rezultatele analizelor. Ai fi aflat, dacă erai lângă mine, că nu era copilul meu, pentru că târfa aia nu s-a întins doar cu mine, şi poate relaţia noastră continua ca şi până atunci. Dar nu, tu ai ales să fugi ca o laşă, ai ales să fugi un futut de an întreg şi m-ai lăsat să îţi pierd urma, să nu mai ştiu nimic de tine!

Uşurarea pe care am simţit-o când am aflat că acel copil nu era al lui era inegalabilă. Încă de când m-am întors, această întrebare mă tortura, dar îmi era atât de frică să nu îi văd împreună, ca o familie, încât, de la un timp, m-am temut şi să mă gândesc la asta. Am expirat încet, simţind o uşurare greu de descris. La fel era şi durerea din piept, în timp ce îi priveam ochii injectaţi.

— De ce faci asta? am întrebat cu o voce tremurândă. Lacrimile se apropiau încet, dar sigur.

— M-ai lăsat într-o prăpastie în care simţeam că alunec zi de zi şi o luam de la capăt mereu! Am ales cea mai uşoară cale de a face faţă durerii şi ghici ce? Căcaturile astea chiar m-au ajutat! Pentru că în halucinaţiile mele apăreai tu, îmbrăcată în acea lenjerie roşie în care mi te-ai dăruit prima dată; veneai şi mă alinai. Toate tâmpeniile în care m-am băgat m-au ajutat să îmi dau seama că dintre toate, tu eşti pentru mine cel mai periculos drog!

Cuvintele lui m-au lovit în plin, ca nişte suliţe dureroase, provocând mii de răni şi învârtindu-se în rană de tot atâtea

ori, adâncind suferinţa. Din cauza mea a ajuns aşa, plecarea mea nu mă afectase numai pe mine, nu fusesem singura care am suferit de pe urma despărţirii. Mă înşelasem mult prea amarnic, iar acum consecinţele erau chiar în faţa mea.

Lacrimile îmi curgeau repede pe obraji şi, cu cât încercam să le reţin, cu atât mai tare suspinele se adânceau.

— Îmi pare rău, am spus suspinând. Nu face asta, nu ai nevoie de aşa ceva! Marco pe care îl ştiu eu e puternic şi trece peste orice!

El se aşează pe pat şi îşi lăsă capul în mâini.

— Peste orice, Elena. Dar nu şi peste tine.

De câte ori poate un suflet să fie lovit, călcat în picioare, ucis, ca mai apoi să se ridice şi să o ia de la capăt? Al meu asta făcea acum. Se lăsa nenorocit din nou, pentru că o mai făcuse şi înainte, dar acum nu mai opunea rezistenţă. Ştia undeva, în sinea lui, că merită. Pentru că acolo, într-un alt trup, un suflet pereche face la fel.

M-am întors şi am coborât în fugă scările; am oprit primul taxi pe care l-am văzut trecând. M-am întors să mai privesc o dată acel bloc şi, cu lacrimi în ochi, l-am văzut la geam, privindu-mă. M-am urcat în maşină şi i-am dat şoferului adresa de acasă, deşi mintea şi inima mea rămaseră acolo, cu el.

Camera mea era martoră, încă o dată, la suferinţa mea. Plângeam în pernă şi mă întrebam de ce lucrurile s-au petrecut atât de anormal, încât acum s-a ajuns aici. Faptul că, în cele din urmă, s-a dovedit că acel copil nu era al lui, nu calmase toată această nebunie dintre noi, pentru că alte

probleme, la fel de intense, îi luaseră locul. Probleme reale, care nu ţin doar de relaţia noastră, probleme care pot să nenorocească vieţi. Pentru că drogurile asta fac, fură clipe, ani, sclipirea din ochi, fură ultima fărâmă de bunătate, fură vieţi. Şi nu iartă, nu îţi lasă timp de gândire, nu cruţă pe nimeni.

Mă uram în sinea mea pentru că îl lăsasem baltă. Mă uram pentru că nu păstrasem măcar legătura cu el, poate nu ar fi recurs la asemenea gesturi. Dar „poate" nu dă timpul înapoi şi nici nu schimbă nimic. Sufeream amarnic şi meritam asta; când m-am despărţit de el eram atât de convinsă că doar eu sufăr sau că eu sufăr cel mai tare, încât am lăsat, în mod egoist, totul în urma mea. Iubirea nu e egoistă, nu e răutăcioasă şi nici răzbunătoare. Mi-aş fi dorit să ştiu asta înainte să plec, poate că lucrurile ar fi stat diferit acum. Poate…

Câteva bătăi uşoare în uşă m-au făcut să tresar.

— Vreau să fiu singură, am răspuns, într-un mod nu tocmai politicos.

— Te rog, lasă-mă să intru, se auzi vocea mamei. Doar câteva minute.

Nu aveam de gând să îi dau satisfacţia să mă vadă aşa, ca să poată spune câtă dreptate a avut în legătură cu Marco. Dar felul în care mă rugase să o las să intre, m-ar fi făcut să mă simt prost dacă o expediam acum.

— Două minute, am spus.

Mama deschise uşa şi păşi înăuntru. Mă privi puţin şi ştiam ce vede. Faţa mea era roşie de la plâns, ochii îmi erau

umflaţi şi buzele tremurânde. Am văzut-o oftând, apoi a închis uşa în urma ei şi s-a apropiat, aşezându-se pe pat.

— L-ai revăzut pe Marco? mă întrebă ea, aproape şoptit.

— Da, am răspuns. Ai venit să îmi spui: „Ţi-am spus eu?"

— Nu, bineînţeles că nu, zise ea uşor afectată. Elena dragă, ştiu că ţi-am greşit mult în trecut şi poate şi eu am contribuit la despărţirea voastră… făcu o pauză scurtă, oftă şi apoi vorbi iar. Ideea e că mereu am crezut că mai am timp să mă apropii de tine, mereu am amânat tot ce a fost mai important, până când ai plecat la facultate şi mi-am dat seama că nu e deloc aşa. Nu te-am văzut atâta timp şi am simţit că te-am pierdut, că e prea târziu, şopti ultimele cuvinte cu voce tremurândă şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Mamă, am spus, privind-o.

— Am fost atât de ocupată de imaginea mea, de imaginea noastră ca familie, încât nu mi-am dat seama cât de repede trece timpul şi că tu nu vei fi mereu aici, aşteptând ca eu să îţi acord atenţie.

Alte lacrimi mi-au umplut mie ochii.

— Îmi pare rău că m-am răzvrătit, am şoptit, dar cred că ăsta e comportamentul internaţional al adolescentului, am zâmbit strâmb. Dar mereu te-am iubit din toată inima, mamă.

Mama a venit mai aproape şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare atât de călduroasă şi strânsă, aşa cum nu a mai făcut-o de ani de zile, de parcă ar fi ultima dată când mă vede. Îmi mângâie părul şi mă pupă de zeci de ori pe frunte.

— Ţi-am spus vreodată cât de frumoasă te-ai făcut?

Am zâmbit ruşinată.

Am stat aşa câteva clipe, apoi îmi ridică cu blândeţe faţa şi îmi dădu părul la o parte.

— Ştiu cât de mult îl iubeşti. O dragoste atât de intensă şi de nebună nu apare decât o dată în viaţă şi le anulează pe toate celelalte. La tine s-a nimerit să fie chiar prima, de aceea suferi atât de mult. Ştiu că şi el o face; în ciuda a ceea ce am făcut, am văzut cât de mult ţine la tine. De aceea, trebuie să îndreptaţi lucrurile între voi.

— Nu ştiu cum să fac asta, mamă. A început să facă nişte lucruri… periculoase. Şi cred că relaţia noastră s-a dus de tot.

— Poate că e rândul tău să îl salvezi, de data aceasta. Şi nu trebuie să fiţi împreună pentru a face asta. Nu forţa lucrurile, lasă-le să se rezolve de la sine. Tu doar dă o mână de ajutor.

Mama îmi zâmbi blând şi mi-am dat seama câtă dreptate are. Aveam un plan deja conturat în minte şi, în sfârşit, zâmbeam cu adevărat.

Mama îmi zâmbi şi ea şi mă mai pupă o dată pe frunte.

— Cred că o să te descurci de minune, spuse ea. Odihneşte-te, draga mea.

Apoi ieşi din cameră, închizând uşa în urma ei, lăsând o dâră de speranţă în urmă.

A doua zi am coborât în bucătărie, cu gândul să mănânc un bol cu cereale, dar mama era deja acolo. Mirosea foarte bine a omletă şi brânză.

— Bună dimineaţa, am spus.

— Hei, Somnorilă, ia loc, mă întâmpină ea. Ţi-am

pregătit micul dejun şi, după aceea, m-am gândit că, dacă vrei şi tu, am putea să mergem să îţi alegi o ţinută pentru marţi.

Stai aşa, ştiam că azi e duminică, dar nu înţelegeam ce se va întâmpla marţi, de ce aveam nevoie de o ţinută.

— Dai o petrecere? am întrebat-o, în timp ce îmi aşeză mâncarea în faţă.

— Iubito, e ziua ta!

Oh, da! Uitasem complet!

— Va fi o petrecere în cinstea ta.

— Mulţumesc, am spus. Şi mi-ar plăcea să mergem împreună.

— Unde mergeţi? întrebă tata căscând, în timp ce intra şi el în bucătărie.

— Să îşi aleagă ţinuta pentru ziua ei, răspunse mama, zâmbind.

— Două doamne la shopping. Asta nu sună bine pentru cardul meu de credit, glumi el şi am râs toţi.

După masă m-am dus înapoi în camera mea şi am făcut un duş lung, gândindu-mă dacă este o idee bună ceea ce urmează să fac. Oare voi rezista să stau atât de aproape de el, fără să fie al meu? Dar trebuia să îl scap de prostiile alea, cumva. Mama avea dreptate, de data aceasta el avea nevoie să fie salvat, chiar dacă nu ar fi recunoscut nici într-o mie de ani asta.

Am ieşit, înfăşurată în prosop, şi mi-am uscat părul, lăsându-l liber pe spate. M-am îmbrăcat într-o fustiţă până la genunchi, crem, şi un maiou din dantelă, mulat. Balerinii

crem şi o poşetuţă albă, pe umăr, completau ţinuta.

Mama era şi ea elegantă, îmbrăcată într-o rochiţă de vară, albastră, şi tocuri în picioare. Am comandat un taxi şi ne-am îndreptat spre măreţul bulevard, ticsit cu magazine de firmă, ale căror vitrine erau mai luminate decât un brad de Crăciun.

Am intrat în câteva dintre ele şi am probat trei rochiţe, dar parcă nu mă atrăgea niciuna şi mama era de acord.

— Nu te pun în evidenţă aşa cum ar trebui, strâmbă ea din nas.

Apoi am intrat într-un magazin „Versace”. M-am uitat printre hainele de la standul „De Luxe” şi mâna mi-a căzut pe un material fin. Rochia era de un bordo strălucitor, lungă până la genunchi şi strâmtă, iar partea de sus era dantelată şi avea cupe în stil balconette, fără bretele.

Am probat-o şi îmi venea extrem de bine, iar privirea mamei, care se lumină când mă văzu, îmi spunea că aceasta este rochia perfectă. Am asortat-o cu un plic şi o pereche de sandale, ambele negre.

Mama îmi spuse că invitase deja câteva cunoştinţe, dar sunt liberă să mai chem pe cine doresc.

Era una dintre puţinele aniversări pe care chiar le aşteptam. Mă înţelegeam mult mai bine cu mama, la facultate eram la fel de silitoare precum în liceu, deci reuşeam să îl fac şi pe tata mândru şi aveam prieteni buni alături. Mai rămânea numai să încerc să îmi ajut fostul iubit să scape de acele tâmpenii, în care tot eu l-am băgat.

Da, cam atât a ţinut entuziasmul meu.

Ajunsă acasă, i-am sunat pe Maria şi pe Cristian, invitându-i la petrecerea de ziua mea. Am rugat-o pe Maria să îl aducă şi pe Andrei, deşi ştiam că oricum o va face. Apoi, i-am trimis un mesaj lui Marco.

„Nu îmi place cum a decurs ultima noastră discuţie. Crezi că am putea să vorbim, fără să ne certăm?"

Şi… trimis.

Toată ziua mi-am verificat telefonul, în aşteptarea unui răspuns, dar nu am primit nimic. Dacă s-a supărat atât de rău, încât a decis că într-adevăr îi e mai bine fără mine?

Tot felul de gânduri negre au pus stăpânire pe mine şi deveneam tot mai agitată. Oare să îl sun? Dacă nu mai vrea să mă audă? Putea să îmi spună asta atunci, de ce a ales să mă ignore? îmi întorcea totul cu aceeaşi monedă? Nu că nu aş fi meritat…

După cină, am urcat în camera mea şi m-am aruncat pe pat, privind tavanul pe care aveam lipite câteva steluţe fosforescente. Dacă acesta era sfârşitul nostru, cu adevărat? Dacă nu se va mai putea repara nimic, dacă nu mai aveam ce să reparăm?

Am oftat adânc. Deşi asta mi-am dorit când am plecat, nu asta am simţit.

Un zgomot înfundat, venind dinspre geam, mă făcu să tresar şi să mă ridic brusc în fund. M-am aplecat puţin în faţă şi l-am recunoscut din prima.

Am sărit din pat şi am mers să îi deschid, un dor vechi renăscând din această senzaţie de *déjà vu.*

— Ce cauţi aici? am şoptit, privindu-l cu ochii mari.

— Ai vrut să vorbim, spuse el cu acel zâmbet ştrengar, care îmi topea orice urmă de raţiune.

Am zâmbit uşurată, trecându-mi o mână prin părul lung.

— Ok, am ridicat din umeri.

Marco mă prinse brusc de mână şi mi-o întoarse cu încheietura în sus. Tatuajul temporar aproape se şterse, dar era uşor de ghicit încă ce model fusese.

— Cred că mi se face rău, vorbi el, mimând greaţa.

— A fost doar o joacă, am spus ruşinată, retrăgându-mi mâna.

— Poate pentru el iubirea e o joacă, dar pentru mine nu, vorbi el, privindu-mă cu acei ochi cenuşii superbi. Erau la fel cum îi ştiam şi mă bucura asta. Dacă era un bărbat adevărat, făcea direct asta.

În timp ce vorbi, îşi prinse tricoul de la baza gâtului şi, dintr-o mişcare, îl dădu jos. Mi-am ţinut răsuflarea la vederea pieptului lui gol şi mult mai musculos, care acum era acoperit şi el de tatuaje, pe toată partea de sus, până la umeri, unde se continuau tatuajele mai vechi. Printre ele, în dreptul inimii, am văzut numele meu, scris cu litere negre, elegante.

Gura mea se întredeschise, şocată. Am întins mâna şi am trecut vârfurile degetelor peste literele acelea frumoase.

Îşi tatuase numele meu!

— Dar, probabil, îi este teamă de ace, rânji el ironic. E doar o pl…

— Un prieten foarte bun, am spus, întrerupându-l.

— Ce e între voi, Elena? întrebă Marco serios.

— Nu ştiu, am şoptit, iar el îmi prinse bărbia, ridicând-o, ca să mă poată privi în ochi.

— Ai vrut să vorbim, spuse. Vreau să îţi arăt că şi eu pot fi bun la asta.

— Ne-am sărutat!

Cuvintele mi-au ieşit automat. Ochii lui se întunecară dintr-odată şi i-am văzut trupul încordându-se. Maxilarul îi tresări şi am închis ochii, aşteptându-mă să urle la mine sau să distrugă ceva. Dar, spre surprinderea mea, el vorbi cu un calm periculos.

— Poate că e potrivit pentru tine.

Am deschis ochii şi l-am privit confuză.

— Da, spuse ironic, dându-mi drumul la bărbie. Poate că e un băieţel cuminte, de casă, care îţi sărută mâna şi te aduce acasă cu zece minute înainte de ora stabilită, dar ştii ce? Nu te va face să simţi nici jumătate din ceea ce pot eu!

Am oftat, amintindu-mi cum sărutul lui Cristian mă lăsase rece şi el observă asta. Un zâmbet superior şi pervers îi apăru în colţul buzelor.

— Sau mă înşel? continuă el, zâmbind. Haide să ne împrospătăm memoria. Ce spui de o recapitulare, Elena?

Continuă să se apropie de mine, încă la bustul gol. Eu făceam câte un pas în spate, până m-am lovit cu spatele de perete. Se aplecă încet spre mine, lipindu-şi palma stângă de perete, în dreptul capului meu, în timp ce mâna dreaptă şi-o aşeză pe talia mea. Îi simţeam respiraţia delicioasă pe faţă şi privirea îmi căzu pe betelia blugilor săi, care era lăsată pe

şolduri, lăsând să se vadă marginea boxerilor. Nu ştiu cum naiba se numea acel „V”, dar pe mine mă înnebunea complet.

Simţeam dorinţa înflorindu-mi în stomac şi am înghiţit în sec. Cum mai scoţi acum cămaşa, Elena?

— Te face să te simţi aşa? mă întrebă el, aşezând mici sărutări pe obraz, apoi continuă cu linia maxilarului, în timp ce îşi strecură mâna pe sub bluză şi îmi mângâie pielea. La atingerea lui, inima mea se autoresuscită şi începu să bată într-un ritm nebun, ameţitor.

Marco simţise asta şi l-am văzut zâmbind mulţumit.

— Te face să arzi cu tot trupul, până simţi că te topeşti? continuă el să şoptească şi limba lui îmi mângâie buza de jos, într-o dulce tortură lentă.

Dar ştiam că nu ne putem arunca cu capul înainte, era prea repede. Lucrurile nu erau încă puse la punct între noi şi nu voiam să facem vreo mişcare greşită, niciunul.

— Marco, am spus încet, luptându-mă cu incoerenţa de care sufeream când el îşi testa farmecele pe mine. Opreşte-te!

Marco se îndepărtă de mine, cu o privire superioară în ochi, şi îşi luă înapoi tricoul pe el.

— Ce voiam eu să spun, am început să vorbesc clar şi răspicat, pentru a-mi recăpăta încrederea în mine, e că poimâine e ziua mea şi vreau să te invit şi pe tine.

În calitate de prieten, am continuat, temătoare. Nu mai vreau să urlăm unul la celălalt când ne vedem. Ne-am îndepărtat mult prea mult pentru a mai fi ca înainte, dar m-am gândit că am putea face amândoi un compromis şi… am

putea fi prieteni.

Marco ascultă atent discursul meu şi mă privi cu o sprânceană ridicată, o urmă de ironie apărându-i în privire.

— Prieteni? întrebă el, strângându-şi buzele pentru a opri un zâmbet.

Nu îi înţelegeam reacţia.

— Da, am spus, muşcându-mi buza de jos.

— Asta va fi interesant de văzut, rânji el, apoi dispăru pe geam.

Ăsta era un da?

Capitolul IV

Astăzi era marţi şi, oficial, ziua mea. Imensa noastră sufragerie se transformase, din primitoare în extravagantă. Mama angajase o firmă, care se ocupa cu decoraţiunile interioare, pentru a decora camera şi făcuseră o treabă excelentă. Ghirlande aurii atârnau din tavan şi baloane de aceeaşi culoare pluteau în aer, ajutate de heliul cu care erau umflate. Vaze mari cu trandafiri roşii umpleau camera cu un miros care te îmbăta şi muzica se auzea deja în surdină.

Acest decor mă surprinse când m-am întors de la coafor. Părul meu era prins acum într-un coc voluminos, care părea lejer datorită câtorva bucle mici şi fine din jurul feţei.

— Deci, ce spui? mă întrebă mama entuziasmată, venind spre mine.

— Este absolut superb, am spus, privind încă o dată

sufrageria.

— Mă bucur că îţi place. Acum, fuguţa sus, în mai puţin de o oră vor apărea invitaţii!

Am urcat în camera mea, unde am folosit pentru prima dată, după mult timp, puţin fond de ten, pentru a ascunde imperfecţiunile; mi-am conturat uşor sprâncenele şi am aplicat mascara, apoi am trasat o linie de tuş, de un negru intens şi am ales un ruj bordo, exact în nuanţa rochiei. Am îmbrăcat, cu grijă, rochia, apoi mi-am pus pantofii şi am luat plicul, în care era telefonul şi un mic portofel.

Uitându-mă în oglindă, am rămas puţin şocată de rezultatul final. Arătam schimbată. Nu mai eram doar o adolescentă drăguţă, arătam ca o femeie frumoasă şi senzuală. Am zâmbit, mulţumită de rezultat, şi am verificat ceasul. Era nouăsprezece şi douăzeci, întârziasem deja. Am ieşit din camera mea, închizând uşa în urmă.

Jos mă aşteptau părinţii mei, eleganţi şi zâmbitori, care mă felicitară primii, apoi am salutat câteva grupuri, formate din colegii şi prietenii părinţilor mei. I-am zărit pe Maria şi Andrei, care erau îmbrăcaţi la patru ace. Au venit spre mine, zâmbindu-mi cald.

— Pur şi simplu, wow! exclamă prietena mea şi am chicotit.

— Arăţi uimitor, afirmă şi Andrei şi i-am pupat pe amândoi. Acesta este din partea noastră.

Andrei îmi întinse un mic cadou, împachetat frumos. Aveam o masă pentru cadouri, care deja era aproape plină, dar m-am bucurat că mi-l înmânase personal. Chiar voiam să

îl deschid în faţa lor, aşa era politicos.

Am rupt hârtia argintie; în pachet era o cameră foto „instax”.

— Pentru momente care ţin o viaţă, spuse Maria şi am simţit cum o lacrimă încearcă să scape.

— Nu mă face să îmi stric machiajul, am spus zâmbind şi am întins mâinile, pentru a-i putea îmbrăţişa pe amândoi. Mulţumesc mult! Tată, stai! l-am oprit, văzându-l trecând pe lângă noi. Ne faci o poză, te rog?

M-am aşezat între ei şi i-am întins tatii aparatul, care ne surprinse zâmbetele largi într-o poză instanţă. Am privit-o împreună şi am râs fericiţi.

Soneria se auzi şi inima mea începu să bată mai repede.

— Du-te, poate a ajuns şi el, mă îndemnă Andrei şi am roşit auzindu-l.

Am deschis uşa, iar Cristian îmi zâmbi din prag cu un buchet format din nouăsprezece trandafiri roşii. Nu arătau prea diferit faţă de cei din sufragerie, însă nu am spus nimic, i-am luat şi l-am pupat pe obraz, în timp ce îmi ura „La Mulţi Ani!”. Am încercat să îmi ascund dezamăgirea şi l-am invitat în casă, indicându-i locul unde se aflau Maria şi Andrei, dar nu înainte de a ne face un selfie cu noua cameră foto. O ţineam în mână, chiar aveam de gând să o folosesc şi să îmi formez amintiri palpabile. Cele din trecut se puteau şterge mult prea uşor.

M-am oprit şi am vorbit cu o colegă de-a tatii, care m-a felicitat pentru intrarea la facultate. Tocmai îmi spunea că ar fi mai mult decât încântată dacă un nou membru al familie

Maier s-ar alătura companiei, când soneria anunţă un nou-venit. Deja renunţasem la speranţa că va apărea şi am lăsat-o pe mama să deschidă. Primul lucru pe care l-am văzut au fost trandafirii, o coroană mare de trandafiri albi care umpleau pragul, apoi capul lui Marco care apăru de după ei şi vorbi, afişând un zâmbet ştrengar.

— Bună seara, doamnă, îmi puteţi spune, vă rog, unde este sărbătorita?

Ochii mei s-au mărit şi am auzit-o pe Maria chicotind, în timp ce Cristian îşi drese glasul, nervos. Mi-am obligat picioarele tremurânde să păşească înainte, până am ajuns în faţa lui. În momentul în care mă văzu, înmărmuri pentru o clipă, apoi privirea lui perversă mă cercetă din cap până în picioare. Mama se retrase zâmbind şi el îmi şopti:

— Doamne, cât aş vrea să te văd purtând doar tocurile şi rujul ăla roşu.

Simţeam cum îmi ard obrajii şi el rânji obraznic.

— Sunt pentru tine, spuse, întinzându-mi coşul mare cu trandafiri.

— Dumnezeule, câţi sunt? am şoptit.

— O sută unu, spuse simplu.

L-am privit uimită.

— La Mulţi Ani!

— Mulţumesc, am spus. Luând coşul şi întorcându-mă, am dat peste Ana.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, domnişoară.

Am lăsat-o să ia trandafirii şi m-am întors înapoi spre Marco, dar acum rămăsesem eu înmărmurită. Din cauza

imensului buchet, nu am putut să îi văd decât faţa, dar acum eram plăcut surprinsă. Purta un costum negru, pantalonii venindu-i aproape mulaţi pe coapsele lui bine făcute, sacoul îi punea braţele musculoase în evidenţă şi cămaşa neagră îi era descheiată la primii nasturi, lăsându-i la vedere muşchii tatuaţi ai pieptului.

— Mai ai nevoie de fotograf? mă întrebă tata şi habar nu aveam când a apărut lângă noi. Mă bucur să te văd, Marco.

— Şi eu, domnule, zâmbi el.

— Sigur, tată, am spus, înmânându-i aparatul şi păstrând în mână pozele deja făcute. Este un cadou de la Maria şi Andrei, i-am explicat lui Marco. Vrei să faci o poză cu mine?

— Vreau mult mai mult de atât, şopti el cu un mic zâmbet pervers în colţul gurii şi m-am apropiat de el.

L-am simţit punând o mână după talia mea, iar în momentul când tata apăsă pe declanşator, el mă pupă pe obraz, făcându-mă să închid ochii, zâmbind.

— Pot să spun că eşti cea mai sexy dintre toate prietenele mele? mă întrebă el şi eu am chicotit.

— Mincinosule!

— Lasă-mă să îţi demonstrez.

Am luat aparatul şi poza din mâinile tatii, care ne oferi intimitate şi am zâmbit când am văzut poza. Arătam ca doi îndrăgostiţi şi ştiam că o voi păstra mulţi ani de acum înainte.

Marco îmi luă din mână pozele deja făcute şi se opri la cea cu Cristian.

— I-aş da-o s-o înghită, în momentul ăsta, dar va avea nevoie de o amintire, să vadă cum arăta înainte să îl mutilez eu, spuse el grav.

Mi-am aşezat o mână pe obrazul lui şi el îşi lăsă faţa în palma mea.

— Prieteni, mai ştii? i-am zâmbit trist.

— De ce, Elena? Ştiu că mă vrei înapoi, iar eu am avut o erecţie doar când te-am văzut îmbrăcată aşa! Jur că abia mă abţin să nu te fur, să te duc la mine şi să fac dragoste cu tine toată noaptea!

Cuvintele lui au explodat în toate zonele mele erogene şi am simţit că mă pierd în faţa lui.

— Nu vreau să mai facem nicio greşeală. Vreau să o luăm încet şi dacă soarta va decide că va mai putea fi ceva între noi… am făcut o mică pauză, apoi am spus încet. Nu ştiu dacă pot face faţă la ceea ce faci tu acum.

Ştia la ce mă refeream şi l-am văzut încordându-se.

— Mai dă-mi o şansă, Elena. Spune-mi acum că eşti a mea şi îţi jur că mă las de rahaturile alea.

L-am privit cu ochii mari.

— Chiar ai face asta pentru mine?

— Nu, iubito, pentru noi. Şi o să fie al naibii de greu, dar dacă ştiu că eşti lângă mine, voi fi mai puternic ca niciodată.

Am vrut să îi răspund, mai fericită ca niciodată, dar Cristian ne întrerupse.

— Mă întrebam dacă vrei să îmi acorzi acest dans, mă întrebă el.

Mi-am ţinut respiraţia, temătoare.

— Poate vrei să dansezi într-un picior, îi spuse Marco, vizibil enervat de întrerupere. Discutam ceva serios aici.

— Este ziua ei, răspunse Cristian calm. O să îi spui chiar şi de ziua ei ce să facă?

Ştiam ce făcea. Şi Marco ştia, dar picase în capcana lui Cristian şi asta îl scotea din sărite.

— Nu, nu o să îi spun. E liberă să facă ce vrea.

Am auzit durerea din glasul său şi îl imploram din priviri să nu se supere. Nu puteam să îmi ignor toţi invitaţii, doar pentru că el era incredibil de gelos. Iar Cristian era prietenul meu cel mai bun.

— Cred că un dans nu face rău nimănui, am spus zâmbind, încercând să destind atmosfera, dar era o încercare eşuată.

L-am urmat pe Cristian până în mijlocul sufrageriei şi am început să ne mişcăm pe ritmurile unei melodii lente. Alte cupluri ni s-au alăturat şi am dat startul dansului.

Marco stătea pe margine şi ne urmărea ca un prădător, însă am încercat, pe cât posibil, să păstrez o distanţă decentă între mine şi Cristian, pentru a nu-i da mai multe motive de supărare.

Am respirat uşurată când melodia s-a terminat şi am privit în jur, pentru a-l căuta pe Marco. Nu îl vedeam nicăieri. O mişcare mă făcu să îl remarc afară, se îndrepta spre motorul parcat în faţa casei. Am ieşit după el.

— Unde mergi?

L-am văzut oprindu-se, dându-şi capul pe spate şi inspirând adânc. Se întoarse apoi spre mine. Avea, din nou,

ochii roşii şi am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

— Nu! am strigat nervoasă, cu durere în glas. La naiba, nu şi azi!

— Trebuie să plec, Elena, spuse el, privindu-mă nepăsător.

— Unde? Vreau să ştiu ce e atât de important, încât mă laşi baltă chiar de ziua mea!

— Nu vrei să ştii asta, crede-mă. Întoarce-te la iubitul tău, sunt sigur că vrea să discutaţi despre nuanţa de ojă.

Se întoarse cu spatele şi am ştiut că fiecare pas făcut adâncea şi mai mult prăpastia dintre noi.

— Ai spus că vei renunţa la droguri!

— Nu mi-ai acceptat condiţia, spuse el, în timp ce se urcă pe motor şi îl porni. În plus, nici asta nu cred că mă mai ajută. Sunt dependent!

Privi în jos, apoi tură motorul.

— Ia-mă cu tine, am spus într-un moment de furie şi adrenalină, nevenindu-mi nici mie să cred ce vorbesc.

— Poftim? se holbă el cu acei ochi roşii, injectaţi.

— Vreau să ştiu ce e mai important decât mine, ce te-a făcut să iei prostiile alea, din nou. Ia-mă cu tine.

Marco mă privi câteva clipe, cântărind situaţia, apoi îmi întinse mâna. Mi-am pus mâna într-a lui şi, cu grijă, m-am urcat în spatele lui. Puţin îmi păsa de invitaţii rămaşi în urmă, mă săturasem de toate aceste secrete dintre noi şi mă bucuram că era dispus să îmi arate cu ce îşi ocupa timpul, mai nou, şi din ce cauză era atât de irascibil, câteodată.

Ne-am oprit pe o străduţă, pe care nu mai umblasem înainte şi nici nu aş îndrăzni să o fac, dacă aş fi neînsoţită. Arăta pustie, dar avea câteva baruri deschise şi mizeriile erau la tot pasul. Ne-am oprit lângă o clădire, de pe care vopseaua, de un verde murdar, se cojise şi tencuiala căzuse pe alocuri. Litere mari, roşii, formau cuvântul „Rocky". Mă întrebam dacă este o coincidenţă sau chiar era o sală de box.

Marco coborî şi îmi oferi mâna. După ce am coborât, şi-a împletit degetele cu ale mele şi a luat-o înainte. Am intrat pe uşile duble, din fier, într-o încăpere mare, goală şi întunecată, şi am tremurat, fără să vreau. Era foarte frig înăuntru.

Marco mă simţise şi se opri; îşi dădu jos sacoul şi mi-l aşeză pe umeri, apropiindu-şi atât de tare buzele de ale mele, încât îi simţeam respiraţia dulce. Dar se retrase şi mă luă iar de mână, îndreptându-ne spre altă uşă.

După ce o deschise, o gălăgie incredibilă răzbi până la noi. Era o sală imensă, mizeră, plină cu bărbaţi care vorbeau tare şi care ţineau teancuri de bani în mână. Câţiva tocmai pariau, alţii erau şi ei însoţiţi de femei frumoase şi fumau trabucuri groase. Marco dădu doar din cap spre un număr mare de bărbaţi, care îl salutau în timp ce mergeam.

— Marco, am spus încet, dar el nu mă auzi şi nici nu se opri, până nu am ajuns lângă un imens ring, încadrat de funii lungi, legate de patru stâlpi. Ringul era gol acum, dar, după forfota din jur, îmi dădeam seama că lumea se pregăteşte de un nou meci.

Marco se opri lângă un bărbat cam de cincizeci de ani,

grizonant şi slab, care avea o ţigară aprinsă în colţul buzelor.

— Am ajuns, spuse el, dar nu îmi dădu drumul la mână.

— Căcatul ăla de Oto s-a trezit în seara asta că vrea, până la urmă, să se bată cu tine, îi spuse bătrânul, scuipând pe jos.

Stai puţin, cum adică să se bată? Sigur am auzit bine? încă eram stupefiată de tot ce vedeam în jur.

— Era şi timpul, rânji Marco.

— Nu cred că vei avea probleme cu el, e doar un ratat, dădu bătrânul din mână, apoi privirea lui, de un albastru incredibil de deschis, se opri asupra mea. Cine e ea?

Marco se întoarse şi el să mă privească, cu acei ochi roşii, şi păru încurcat câteva clipe, apoi îşi trecu mâna prin păr.

— Manu, ea e Elena. Elena, Manu.

Bărbatul întinse mâna spre mine şi eu i-am strâns-o uşor.

— E mai frumoasă decât mi-am imaginat-o, spuse Manu şi l-am văzut pe Marco tresărind.

Nu credeam că e momentul sau circumstanţa potrivită să îi mulţumesc şi nu înţelegeam de ce Marco îi povestise acestui om despre mine.

— Eşti pregătit? îl întrebă Manu şi el aprobă cu un rânjet.

— Marco, ce faci? l-am tras de mână spre mine, speriată. Doar nu ai de gând să te baţi în ringul ăla, nu-i aşa?

— Calmează-te, iubito, spuse el, încă zâmbind. Fac asta de mult. Cam de un an.

Îmi dădu drumul la mână şi îşi suflecă mânecile până la cot. Îl priveam îngrijorată, implorându-l din priviri.

— Te rog, am şoptit, dar el doar se aplecă să mă sărute pe frunte.

L-am privit cum urcă cele trei scări, apoi ridică acele funii, sau ce or fi, şi intră în ring. Manu mă privi blând şi zâmbi, apoi îmi spuse:

— Să nu te îndepărtezi.

Apoi urcă lângă Marco şi îl prinse de umeri. Am văzut un bărbat în colţul opus, care tocmai intra şi el în ring. Era gras de-a dreptul – nu că aş avea ceva cu asta – şi avea o faţă urâcioasă, care semăna cu a unui mafiot. Părea mai mare decât Marco, cel puţin mai lat, şi asta mă speria de-a dreptul.

El chiar avea de gând să facă asta? îmi spusese că se luptă de când am plecat. Droguri şi meciuri de box, asta îl ajutase pe el să treacă peste despărţirea noastră? Ochii mă înţepau de la lacrimi, îmi venea să urlu, să sparg, să mă rup pe mine, dar tot ce făceam acum era să stau şi să îl privesc neputincioasă.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum cu dungi albe şi negre fluieră o dată, puternic, şi Marco se întoarse şi îmi făcu cu ochiul, înainte de a înainta. Cei doi s-au apropiat unul de celălalt, spre centrul ringului, şi şi-au dat o dată târcoale, într-un joc de picioare, apoi Marco sări cu pumnul ridicat şi îi lovi maxilarul adversarului. Acesta se înfurie şi, după ce mai primi o lovitură, în exact acelaşi loc, îi înfipse pumnul în coaste lui Marco. L-am văzut icnind de durere şi am tresărit.

Spre uşurarea mea, îşi reveni repede şi, parcă plutind,

se învârti în jurul lui, făcându-l pe adversar să se tot învârtă după el. Mi-am dat seama ce făcea, îl obosea!

Cu o rapiditate admirabilă, l-am văzut lovindu-l sub bărbie, lucru care îl făcu pe bărbat să scuipe sânge, apoi îi plasă una în abdomen. Dar, faptul că se aplecase nu fusese o mişcare prea înţeleaptă, pentru că şi celălalt îl lovi, iar, în faţă. Se auzi fluierul care anunţa sfârşitul primei runde.

Marco se întoarse şi veni înapoi lângă mine. O mică vânătaie, în jurul unei răni, îi apăruse deja în colţul buzelor şi un firicel de sânge se prelingea din ea.

— Te distrezi? mă întrebă el, rânjind.

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? am răspuns şocată.

— Îmi porţi noroc, simt asta. Priveşte-mă cum îl termin pe nenorocit!

Un nou fluier şi Marco era iar sus, pe ring. Deşi tot ceea ce aflasem despre el, în ultimul timp, mă şocase de-a dreptul, nu puteam să nu îl admir. Jocul de picioare, care parcă îl făcea să plutească, expresia de învingător pe care o avea pe faţă şi care nu te lăsa să îţi iei privirea de la el, corpul încordat şi siguranţa de care dădea dovadă, îl făceau inegalabil.

Nu mai vedeam şi nu mai auzeam nimic în jurul meu, deşi spectatorii strigau şi fluierau. Îl vedeam doar pe el cum îşi obosea adversarul, apoi îi aplică lovitură după lovitură, până când acesta căzu la pământ. Arbitrul începu să numere şi, deodată cu el, întreaga sală.

— Unu… doi… trei…

Marco avea un zâmbet mare pe faţă şi mă privea în ochi.

Aveam lacrimi în ei, dar i-am zâmbit înapoi.

— Zece! Şi Marco Sima ne dovedeşte, încă o dată, că el este şi va rămâne regele ringului! se auzeau strigătele arbitrului.

— Asta e pentru tine, iubito! strigă el, arătând cu un deget spre mine, înainte de a fi luat pe sus de Manu, pe care nu îl văzusem când a urcat lângă el, şi de alţi bărbaţi care îl aclamau.

Mi-am şters, pe furiş, lacrimile şi am chicotit emoţionată.

După câteva minute, Manu îşi făcu loc prin mulţime şi mă luă de mână.

— Eu nu cred că… am încercat să mă opun, dar bătrânul chiar avea forţă.

Am urcat alături de el pe ring şi toţi bărbaţii mi-au făcut loc să trec. M-am văzut faţă în faţă cu Marco care, spre surprinderea mea, nu mai avea ochii roşii. Îşi revenise după luptă. Ne-am apropiat, iar el s-a aplecat spre mine, cu o privire pătrunzătoare. Îşi înfipse mâna în părul meu făcut coc şi buzele lui le mângâiară pe ale mele, înainte ca limba lui să îşi facă loc printre ele şi să o caute pe a mea. A fost un sărut cald, dulce, învingător.

Mulţimea începu să fluiere şi să ovaţioneze.

— O s-o luăm încet, promit, şopti el, ca să aud doar eu. O rezolvăm noi cumva.

În acel moment, asta era tot ceea ce inima mea voia să audă.

Capitolul V

În afară de părinţii mei şi de Cristian, nimeni nu îmi observase lipsa la petrecere. Ei ştiau că am fost cu Marco, deoarece şi el dispăruse, dar, în afară de Cristian, nu pusese niciunul întrebări.

— De ce faci asta, Elena? De ce te încăpăţânezi să tragi de o relaţie care nu are niciun viitor?

— Cristian, mi-ai fost un prieten foarte bun şi apreciez asta. Chiar o fac. Dar de viaţa mea sentimentală mă ocup doar eu, ok?

— Atunci când îţi va frânge inima din nou, să nu te plângi, pentru că tu ceri asta, de una singură!

Cuvintele lui m-au durut, dar nu puteam să mai stau departe de Marco. O făcusem atâta timp şi, de când l-am văzut, sentimentele mele pentru el s-au reîntors, cu forţe proaspete, mai puternice şi mai sigure ca oricând. Inima mea începea iar să se încălzească, puţin câte puţin.

— Dacă nu vom rămâne împreună, voi accepta asta. Dar nu voi mai fugi niciodată de ceea ce simt, i-am răspuns şi l-am văzut tresărind.

— Deci, pentru mine nu simţi nimic? spuse el şi ştiam că îl doare tare.

— Eşti cel mai bun prieten al meu. Nu vreau să te pierd, Cristian. Dar nu pot să renunţ nici la el.

— Bine, spuse înfrânt. Tu ştii mai bine.

Apoi se aplecă, mă sărută pe obraz şi plecă, lăsându-mă să privesc în urma lui şi să oftez.

* * *

Era seară şi aveam întâlnire cu Marco. Aveam emoţii, pentru că în scurta şi pasionala noastră relaţie, nu prea am avut întâlniri adevărate, însă pentru mine conta enorm faptul că el îşi dădea silinţa. M-a sfătuit să îmi iau şi ceva peste tricou, pentru că vom sta afară, aşa că mi-am luat şi un jerseu mai grosuţ.

Tocmai ieşeam din casă, entuziasmată, când l-am văzut rezemat de o maşină neagră.

— Ăla e un Mustang? am şoptit, uimită.

— Da, rânji el, trăgând, încă o dată, din ţigară şi apoi aruncând-o pe jos şi călcând-o cu piciorul. Îţi place?

— Este frumos, am spus, zâmbind şi apropiindu-mă de el. Dar, cum rămâne cu motocicleta?

— Ea va rămâne mereu febleţea mea, spuse dulce şi mi-am dat ochii peste cap. Dar m-am gândit că nu îmi va prinde rău şi o jucărie pe patru roţi.

Veni lângă mine, atât de aproape încât îi simţeam mirosul de tutun, amestecat cu parfumul masculin şi cu mirosul lui ameţitor, apoi se aplecă şi mă sărută blând pe obraz.

— Mergem?

Am dat din cap afirmativ şi m-am urcat în dreapta şoferului. Într-adevăr, maşina era frumoasă, negrul contrastând cu bordul luminat, în întregime, în roşu.

Marco conduse câteva zeci de minute, până am ajuns la parcul mare de la ieşirea din oraş. Un afiş imens, scris cu litere îngroşate, ne anunţa că este seara filmelor în aer liber.

— Mă duci la film? am chicotit încet. Domnule Sima, mi se pare mie sau începi să te îndulceşti?

Marco râse atât de tare, încât vocea lui răsună în maşină. Era o adevărată plăcere să îl privesc, era atât de frumos şi lipsit de griji acum încât ştiam că, dacă timpul ar putea fi dat înapoi, de fiecare dată m-aş îndrăgosti, din nou şi din nou, de el.

— Ultima noastră amintire împreună este la cinema, explică el. Nu am apucat să vedem blestematul ăla de film, dar m-am gândit că, dacă te duc acum la altul, vom putea cumva să legăm amintirea zilei de azi de cea de atunci, şi vom putea să ne mai dăm o şansă.

Am oftat, întristându-mă, şi el întinse mâna pentru a-mi mângâia obrazul.

Marco se opri la un ghişeu, să plătească biletele, apoi la un altul, de unde luă pop-corn şi suc. A parcat apoi pe un loc de unde oamenii puteau să privească filmele din maşină.

— Am uitat să aduc o pătură, să privim din faţă, spuse el. E ok şi aici?

Am aprobat încântată, se vedea chiar foarte bine.

— Atunci, hai sus! mă îndemnă el.

— Sus… unde?

Marco râse, iar.

— Pe capotă, iubito, explică el, făcându-mă să mă înfior la acel apelativ. Deşi, chiar în clipa asta, mi-ar plăcea să fac altceva cu tine pe capotă. Din păcate, te-am adus la un film şi e prea multă lume în jur.

Îmi întinse mâna, rânjind pervers, şi, deşi faţa îmi ardea,

voiam să îi dau şi eu, măcar o dată, o replică de genul ăsta înapoi.

— Da, cred că şi mie mi-ar plăcea, am spus.

Ochii lui au rămas nemişcaţi, privindu-mă fix, apoi spuse încordat:

— La dracu', Elena! Ai idee ce mi-ai făcut acum? se răsti el, iar eu l-am privit nevinovată, muşcându-mi buza de jos ca să nu râd. Acum, toată noaptea o să am fantezii cu tine şi o erecţie de toată frumuseţea, mă certă el.

Mi-a întins mâna, mofturos, şi eu am prins-o, lăsându-l să mă ajute să urc. Mi se alătură şi, sprijiniţi de parbriz, am aşteptat să înceapă filmul.

— De ce te baţi? l-am întrebat încet.

— Mă descarc, spuse el, simplu. De tot stresul, de nervi, de tot ce acumulez peste zi.

— Nu ţi-e frică?

Marco se întoarse spre mine şi mă privi în ochi.

— Ţi s-a părut că mi-a fost frică?

Am dat din cap, în semn de negaţie.

— Niciodată nu mi-a fost, spuse el. Nici măcar prima dată când Manu m-a băgat în ring. Eram atât de plin de ură şi de răzvrătit, încât l-am lăsat lat pe nenorocitul ăla, încă din prima rundă. Nici acum nu îmi amintesc bine ce am făcut, ştiu doar că m-am descărcat şi l-am lovit până am auzit fluierul.

— Dar eu mă tem pentru tine, am şoptit.

— Nu ai de ce, răspunse blând. Ştiu ce fac. În plus, eu şi Andrei am câştigat o grămadă de bani de pe urma

meciurilor. El pariază mereu tot ce avem pe mine, iar eu ies mereu câştigător, e simplu. De aceea mi-am permis să îmi iau maşina asta şi să fac multe alte lucruri.

Felul în care a spus ultimele cuvinte, m-a făcut să înţeleg că, dacă voi întreba ce alte lucruri, nu îmi va răspunde. Aşa că am lăsat totul baltă.

Pe marele ecran din faţa noastră începeau să se deruleze imagini şi apăru titlul primului film: „Fifty Shades Darker".

— Oo, să-mi bag p…

— Pop-corn? Cine mai vrea pop-corn? întrebă un băiat care se plimba cu un coş mare cu pop-corn în braţe.

— Doamne, ţi-ai ales al dracului de greşit momentul să îţi baţi joc de mine! tună el nervos şi am înghiţit în sec.

Probabil, situaţia ar fi fost amuzantă, dacă nu era de-a dreptul stânjenitoare. Atracţia dintre noi, pe care ne chinuiam, al naibii de greu, să o ţinem în frâu – pentru că ştiam că de data aceasta trebuie să o luăm încet, dacă mai vrem să salvăm ceva din relaţia noastră – era aproape palpabilă. Filmul ăsta, combinat cu noi doi, atât de aproape unul de celălalt, nu era o reţetă prea reuşită.

M-a privit cu nişte ochi flămânzi, scăpărători, şi am înghiţit, din nou, în sec, dar de data asta pentru că îl voiam mult prea tare.

Ne-am aşezat cuminţi pe capotă, de parcă eram pedepsiţi, încordaţi la maxim, şi am privit scenele din faţa noastră, eu roşie ca focul, el chinuit, în timp ce celelalte cupluri se sărutau cu foc. Pe la jumătatea filmului, în timpul

unei scene mult prea detaliate, Marco sări de pe capotă şi se îndreptă spre toalete.

— La dracu' cu filmul ăsta de căcat, bombăni el şi am chicotit amuzată şi ruşinată.

L-am văzut intrând, dar nu a închis uşa în urma lui. Am aşteptat câteva minute, dar nu l-am văzut ieşind. Am coborât şi eu şi m-am apropiat de uşa întredeschisă, după ce m-am asigurat că nu e nimeni în jur.

— Marco, eşti în regulă?

Am împins uşa şi l-am văzut sprijinit de chiuveta băii, tocmai se spălase pe faţă. M-a privit în oglindă, cu acei ochi întunecaţi de dorinţă, apoi s-a întors brusc spre mine, m-a tras înăuntru, şi m-a lipit de perete, în timp ce închidea uşa. Totul din două mişcări.

Trupul lui s-a lipit de al meu, lăsându-mă să simt cât de tare mă vrea şi buzele lui le-au strivit pe ale mele. Limbile ni s-au întâlnit şi se mângâiau, topite de plăcere. Mă prinse de coapse şi mă ridică în braţe, umflătura pantalonilor săi pulsând între picioarele mele şi făcându-mă să scot un mic geamăt. Asta îl făcu să mă sărute mai adânc şi se întoarse cu mine în braţe, aşezându-mă cu fundul pe marginea chiuvetei.

Cu o mână mă ţinea de talie, în timp ce alta şi-o strecură sub bluza mea, ridicând-o şi descoperindu-mi sânii captivi în sutien. Trase de cupe nerăbdător, iar eu nu m-am împotrivit. Îi descoperi şi se năpusti asupra lor, strivindu-i şi mângâindu-i, într-un mod în care mă făcu să îmi dau capul pe spate de plăcere. Mă făcea să mă pierd de-a dreptul, singurul lucru de care mai eram conştientă era doar el şi

senzaţiile delicioase pe care mi le oferea.

Reveni asupra sărutului, dar se opri brusc şi mă privi în ochi. Eram bulversată şi încă pierdută în simţuri când l-am văzut aranjându-mi hainele înapoi.

— Ce s-a întâmplat? l-am privit confuză.

În acest punct instabil în care se afla relaţia noastră, mă temeam de fiecare pas.

— Eşti mult prea importantă pentru mine, ca să te iau într-o toaletă pentru bărbaţi, spuse el, şi mă ajută să cobor. Şi crede-mă, fac un mare efort acum ca să te las aşa.

Am ieşit amândoi şi spre uşurarea mea, nimeni nu era în preajmă. Ne-am întors la maşină; filmul era aproape la final şi Marco respiră uşurat.

— Dacă şi următorul e la fel, jur pe ce am mai sfânt că fac dragoste cu tine chiar aici, în văzul lumii, îmi şopti el şi eu l-am privit cu ochii mari.

— Nu ai îndrăzni, i-am şoptit.

— Vrei să îţi demonstrez? se ridică el în fund, dar l-am prins de mână, trăgându-l înapoi.

Marco chicoti şi îşi puse mâna pe coapsa mea, apoi mă pupă apăsat pe frunte.

— Ce îmi faci tu mie? întrebă mai mult pentru el.

Din fericire, filmul care urmă era unul de comedie, dar niciunul dintre noi nu reacţiona la ceea ce se întâmpla pe ecran. Eram încă absorbiţi de acţiunea reală care se petrecuse mai devreme şi pe care amândoi ne-am dorit-o, extrem de mult.

În jurul orei douăzeci şi trei, Marco mă aduse acasă,

parcând pe străduţa din faţa casei şi oprind motorul.

— Mâine am un meci important, începu el să vorbească. Vrei să vii?

L-am privit câteva clipe, întristându-mă.

— Nu ştiu dacă pot să te mai văd aşa, am spus încet, ferindu-mi privirea.

Nu ştiam dacă aveam vreun drept să îi cer să se oprească din a boxa sau dacă exista măcar cea mai mică şansă ca el să mă asculte, de aceea nu am spus nimic în legătură cu asta.

— Înţeleg, oftă el, trecându-şi o mână prin păr.

— Deci, mâine nu ne vedem? am întrebat, încercând să îmi ascund cât de bine pot dezamăgirea.

— Nu, trebuie să mă antrenez, să fiu în formă, răspunse, iar faptul că şi el părea dezamăgit, mă făcea să zâmbesc în sinea mea.

— Mulţumesc pentru o seară minunată, am spus şi m-am aplecat să îl sărut pe obraz. Şi captivantă, am adăugat, roşind, şi el rânji pervers.

— Plăcerea chinuitoare a fost de partea mea, replică, şi am ieşit din maşină.

Nu am auzit motorul, aşa că, în faţa uşii, m-am întors. Era tot acolo, mă privea. I-am făcut cu mâna, înainte să dispar în întunericul din casă.

Capitolul VI

— Doar nu o să-l laşi să se bată astăzi, fără să îl susţii!

exclamă Maria.

Prietena mea venise ca să mă ia, convinsă fiind că vreau să merg să îmi văd iubitul snopindu-se în bătaie, cu cine ştie cine.

— Se răneşte, Maria! Şi o face intenţionat!

— Te-ai gândit că poate asta îl ajută să se descarce şi poate îl ţine ocupat de la… ştii tu…

Dependenţa lui Marco era încă un lucru greu de procesat pentru mine, deşi, de când s-a bătut ultima dată, nu l-am mai văzut aşa. Poate că Maria avea dreptate, într-un fel.

— Nu ştiu dacă pot să îl văd aşa. I-am spus şi lui asta, am zis, tristă.

— Are nevoie de tine, de asta sunt sigură. Crezi că se va putea concentra acolo, dacă e mereu cu gândul la tine?

Cu această frază mă convinse. Am luat o pereche de jeanşi, o bluză cu mânecă lungă şi un cardigan peste, ştiam din experienţă cât de rece este acolo, adidaşii mei Nike şi un mic ghiozdănel, în care mi-am aruncat telefonul, portofelul şi un pachet de şerveţele, şi am coborât la parter.

— Unde mergeţi? ne întrebă mama, care se uita cu tata la un film, pe canapea.

— Este ziua unei foste colege din liceu, mergem şi noi la petrecere, spuse Maria senină şi am expirat încet.

— Bine, distracţie plăcută, ne ură ea şi tata ne făcu cu mâna.

Am ieşit uşurate şi ne-am urcat în maşina ei mică. În treizeci de minute am ajuns în faţa sălii. Trei bărbaţi băuţi se sprijineau de peretele sălii.

— Hei, fetelor, stâlci unul dintre ei cuvintele. Căutaţi puţină distracţie?

— Îs numai două, tâmpitule, bolborosi altul.

— Noi ştim să împărţim, răspunse celălalt, rânjind.

— Iar ea e proprietatea lui Marco Sima. Poate îi spuneţi chiar lui asta, răspunse Maria, răstindu-se şi nu ştiam de unde avea atâta curaj. Dar imediat ce am văzut reacţia lor, am înţeles.

— Noi nu vrem probleme, spuse unul dintre ei. Maria mă prinse de mână şi deschise, cu putere, uşa de la intrare.

Înainte de a se închide uşa, l-am auzit pe unul dintre ei mormăind: „Puştiul ăla e dat naibii!”

Am intrat în sala în care, cu două zile în urmă, fusesem cu Marco. Aceeaşi mulţime îmbulzită, aceiaşi pariori, doar că acum era mult mai multă lume în jurul ringului. Se pare că meciul deja începuse şi în mine se luptau acum două sentimente contradictorii. Nu voiam să îl văd bătându-se iar şi jumătate din mine voia să fug, dar eram atât de îngrijorată pentru el, încât cealaltă jumătate mă trăgea mai aproape de ring.

Se pare că a doua jumătate era mai puternică, pentru că continuam să îmi fac loc, ajutându-mă de coate, până am ajuns lângă ring. Marco nu era în regulă, era distras şi nu mai avea energia de data trecută. Părul mare şi-l prinse în vârful capului, iar acum purta o pereche de pantaloni negri de trening, din bumbac, şi era la bustul şi picioarele goale. Cum nu observasem data trecută că nu foloseau mănuşi? Se luptau cu pumnii goi.

Adversarul lui era un brunet musculos, tuns extrem de scurt. Era puternic, se vedea asta, iar după ochiul puţin umflat şi deja negru al lui Marco, mă gândeam că e în avantaj.

— Ce e cu el? am întrebat-o pe Maria.

— Îşi făcea griji pentru tine. Îi zicea lui Andrei că se teme de lupta asta, că dacă nu vei veni, asta înseamnă un pas în spate.

L-am privit cum încerca să se concentreze la omul din faţa lui. Reuşi să se ferească de o directă de dreapta, dar primi un pumn în stomac. Se aplecă şi strânse din ochi de durere.

— Marco, iubitule! am strigat, fără să îmi dau seama prea bine ce fac. Sunt aici!

Faptul că i-am distras atenţia, l-a făcut să îşi mai ia un pumn în maxilar şi m-am crispat vinovată.

Fluierul anunţă încheierea rundei cu numărul patru, se pare. Maria îmi făcu semn că merge la Andrei, în timp ce eu am urcat, grăbită, cele trei scări şi m-am dus în colţul lui Marco, îmbrăţişându-l.

— Ai venit, spuse el, privindu-mă cu ochii mari.

— Am venit să mă asigur că îi tăbăceşti fundul cheliosului, am spus, prinzându-i faţa în mâini şi ne-am unit frunţile.

Marco râse.

— Nu cred că ai nevoie de altă încurajare, puştiule, chicoti Manu. Du-te pe el!

Marco îmi făcu cu ochiul, lăsându-mi inima să mi se

topească de iubire, apoi se îndreptă iar spre mijlocul ringului, cu pumnii ridicaţi. Cheliosul încercă să îi dea primul un pumn, dar Marco se aplecă la timp şi se învârti în jurul lui, înfigându-i un croşeu în spate şi lăsându-l pe acesta fără suflare, câteva clipe. Profită de avantaj şi îl mai lovi o dată, până când arbitrul îi despărţi, dându-i răgaz celuilalt, pentru a-şi reveni.

— Nu eu îi dau droguri, spuse Manu, făcându-mă să îmi iau ochii de la bărbatul răvăşitor de puternic şi frumos, care era *al meu,* şi să mă întorc spre el.

— Nu am spus asta, am replicat.

— Dar te-ai gândit la această posibilitate, zâmbi el, trist.

— M-am gândit la multe şi da, şi la asta, am recunoscut.

— Nu face nimic, aş fi făcut la fel. Am încercat de multe ori să îl fac să se lase, l-am băgat în ring pentru a-l distrage şi am reuşit o perioadă. Până a început să se simtă rău.

Bătrânul dădu uşor din cap a regret şi am realizat că nu e o persoană chiar atât de rea pe cât mi-am imaginat.

— Ţineţi la el, nu-i aşa?

— Oh, te rog, spune-mi Manu, zâmbi el. Şi da, mi-e ca un fiu. Dacă nu ar fi atât de încăpăţânat, poate că l-aş putea ajuta mai mult, dar văd că tu eşti cea care îi lipseai. Tu îi aduci liniştea, Elena, şi totodată, cu tine liniştea lui dispare.

L-am privit, din nou, pe Marco. Eram înnebunită după el şi mă bucuram enorm că avusese prieteni puţini, dar adevăraţi, aproape. Începeam să înţeleg şi nevoia lui de a se lupta.

— Mulţumesc, i-am spus. Pentru că ai avut grijă de el.

Manu îmi făcu cu ochiul, iar gestul făcut parcă îl întineri cu câţiva ani şi îl făcu să pară şarmant. Probabil, fusese extrem de chipeş în tinereţe, un fel de Marco al anilor şaptezeci. Acest gând mă făcu să chicotesc încet şi, spre uşurarea mea, Manu nu mă auzi.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre Marco al meu. Era plin de energie, se juca cu partenerul său, care stătea mai mult îndoit, şi, cu o serie de pumni în stomac şi unul în faţă, îl puse la pământ.

Arbitrul îşi începu numărătoarea şi la finalul acesteia, îl declară pe Marco câştigător, în uralele mulţimii.

Marco ridică braţele în aer, învingător, şi veni spre mine, trecu de bare şi mă ridică în braţe, învârtindu-se în aer cu mine şi râzând fericit. Eram atât de fericită pentru el, pentru că îi vedeam, în sfârşit, bucuria, din nou, în privire!

Mi-am aplecat capul şi i-am sărutat blând ochiul vânăt, iar el mă lăsă jos, îmi cuprinse bărbia cu o mână şi îmi captivă buzele într-un sărut, care mă lăsă fără suflare.

— Tu eşti talismanul meu norocos, îmi şopti el.

Am râs.

— Cred că îmi place noua ta frezură.

— Serios? chicoti el.

Ne-am privit în ochi şi am avut sentimentul că nu mai există nimeni pe lume, în afară de noi.

— Marco, băiete, am nevoie de tine.

Manu ne întrerupse şi Marco se întoarse cu greu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Vrea cineva să îţi vorbească.

Marco se întoarse spre mine.

— Promit că nu lipsesc mult, spuse el. Caută-l pe băiatul care vinde mâncare şi ia-mi şi mie un suc, te rog. Jur că mă usuc pe interior.

Mă pupă jucăuş pe nas şi se îndepărtă, împreună cu Manu. L-am căutat pe băiatul care vindea gustări, aşa cum îmi ceruse el, şi am cumpărat două sticle de Cola, la jumate, apoi am mers lângă intrare, pentru a-l aştepta pe Marco. În schimb, Cristian apăru în faţa mea, vorbind la telefon. Când mă văzu, se opri brusc şi închise telefonul.

— Elena? Ce cauţi aici?

— Dacă ai fost la meci, bănuiesc că l-ai văzut pe Marco în ring, i-am răspuns.

— Da, spuse el, încurcat. Dar nu credeam că te voi vedea într-un loc ca ăsta.

— Ce vrei să spui cu asta? l-am întrebat, tăios.

— Oh, Elena, oftă el. Haide să nu ne mai certăm, ok? într-o vreme eram cei mai buni prieteni! Ştiu că nu mă poţi iubi cum îl iubeşti pe Marco, dar măcar ca pe un prieten?

— Ştii că te iubesc aşa, am spus, simţindu-mă vinovată pentru că l-am îndepărtat pe singurul om care m-a suportat, după despărţirea de Marco.

— Deci, îl iubeşti, până la urmă?

Vocea lui Marco, care se auzi din spatele meu, mă făcu să mă înfior, iar rânjetul lui Cristian, să tremur de nervi. Îl văzuse venind, de aceea mă făcuse să spun asta!

— Marco, nu e ceea ce pare! am încercat să mă apăr.

— Spune-mi dracului că sunt ultimul prost dintre toţi

surzii şi tu nu ai spus acum că îl iubeşti pe nenorocitul ăsta!

— Am spus că îl iubesc, ca pe un prieten, jur! aproape am strigat. Nu voiam să dăm înapoi, nu acum şi nu dintr-o prostie. Spune-i, am spus întorcându-mă spre Cristian. Spune-i adevărul!

— E mai bine aşa, Elena. Măcar nu mai trebuie să ne ascundem, vorbi el calm şi l-am privit şocată.

Marco lovi peretele cu pumnul, atât de tare încât lăsase urmă, iar din degetele lui zdrobite începu să curgă sânge.

— Dacă te-ai întors ca să mă distrugi iar, poţi să pleci chiar acum. Ai reuşit, spuse el printre dinţi şi ieşi afară, trântind cu forţă uşa după el.

— De ce îmi faci asta? l-am întrebat pe Cristian, cu ochii în lacrimi.

— Unele bătălii nu se câştigă doar cu pumnii, mai ţii minte? ridică el din umeri.

— Să te ia dracu'! i-am urat din suflet, înainte să ies după Marco.

Tocmai se pregătea să deschidă portiera noului său Mustang.

— Marco, opreşte-te! am strigat şi vocea îmi vibra de disperare.

L-am văzut oprindu-se, dar nu se întoarse.

— De ce naiba ai crede că îl iubesc pe ăla, când eu mereu mă învârt în jurul tău? Cum aş putea să vreau pe altcineva, când tot trupul meu tremură de dorinţă doar când te văd? Tu nu vezi cât de îndrăgostită sunt de tine? Uită-te la mine! am strigat şi ecoul vocii mele răsună pe strada goală.

Marco se întoarse încet şi mă privi, îngustându-şi privirea.

— Da, el mi-a fost aproape când am simţit că mă rup în bucăţi, iar şi iar, de aceea i-am spus că îl iubesc ca prieten. Dar, la naiba, ca tine nu va mai exista nimeni pentru mine! Şi, ştii de ce? Pentru că m-ai făcut să te iubesc ca o nebună!

Am lăsat lacrimile, pline de teamă, să îmi curgă pe obraji.

— Pe tine te iubesc, Marco. Mai mult decât ţi-ai putea imagina vreodată.

Marco veni lângă mine şi îmi puse o mână pe talie, iar cu cealaltă îmi ridică bărbia spre el.

— Ştii ce? spuse el în şoaptă, cu un mic zâmbet şiret în colţul buzelor. Te cred.

L-am privit cu ochii mari; buzele lui îmi striveau buzele, într-un sărut pasional, făcând un grup de băieţi, care tocmai trecea, să ne fluiere. Am roşit şi el îmi mângâie obrazul.

— Vreau să fiu a ta, am şoptit.

Marco se aplecă puţin, îndoindu-şi genunchii, pentru a mă putea privi în ochi.

— Eşti sigură de asta?

— Da! Te vreau de când te-am văzut prima dată.

Marco îmi ridică mâinile, sărutându-mi-le pe amândouă.

— Ai răbdare până mâine, iubito. Vreau să fie de neuitat, îmi trase el cu ochiul. Dar, ce spui dacă acum am sărbători victoria?

— Ce ai în minte? l-am întrebat, zâmbind.

— Vino, a fost tot ce a spus şi m-a condus la maşină,

deschizându-mi portiera.

Marco conduse vreo zece minute şi opri în faţa unui club.

— Unde suntem? l-am întrebat, nerecunoscând locul.

După ce am coborât, şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Un club în care nu auzi decât latino şi reggaeton. Este o atmosferă incendiară aici, zâmbi el pervers şi am intrat.

Ne-am îndreptat spre bar, unde Marco a comandat două shot-uri de culoare albastră. Îmi făcu semn, râzând, şi am luat micul pahar în mână. Cât de rău putea fi?

Am dat amândoi pe gât băuturile, deodată, şi el râse de mine, pentru că aproape mă înecasem, băutura tare arzându-mi gâtul şi apoi stomacul.

— Mai vrei unul? mă întrebă.

Am dat din cap că nu şi el mă prinse din nou de mână, conducându-mă pe ringul de dans. Se opri, veni în spatele meu şi se lipi de mine. Mă prinse de talie şi, cu faţa în părul meu, începu să se mişte lent pe ritmurile pasionale ale melodiei. M-am lăsat condusă de el şi am început să îmi mişc şoldurile, apoi tot trupul, îmbiindu-l şi atrăgându-l. Am dansat lipiţi unul de celălalt, lăsându-ne în voia simţurilor şi mâinile lui coborâră de pe talie pe şoldurile mele, care se roteau deodată cu mijlocul lui, până când se auziră ultimele acorduri ale melodiei.

— Mă înnebuneşti, îmi şopti la ureche.

L-am văzut scoţând telefonul din buzunar şi strâmbând puţin din buze.

— E mama, vreau să îi răspund, ca să nu mai insiste. Am

dat din cap afirmativ şi am ieşit afară pentru a putea vorbi.

— Da. Ce s-a întâmplat? Poftim? Mamă, mai încet, nu înţeleg nimic! se răsti el, dar l-am văzut tot mai agitat şi mi-am dat seama că ceva rău se întâmplase. Unde eşti?

Apoi închise şi spuse, privindu-mă grav:

— Tata a avut un accident de maşină. E în stare gravă la spital.

Capitolul VII

Mi-am sunat pe drum părinţii, spunându-le tot şi anunţându-i că nu ştiu când ajung acasă. Marco conducea extrem de imprudent, dar nu era momentul să mă preocupe asta. Era extrem de îngrijorat şi privea fix parbrizul, era adâncit în gânduri.

Am ajuns la spital în timp record şi Marco parcă, cu un scârţâit de roţi.

— Nu aveţi voie să parcaţi aici, spuse unul dintre medicii care fumau afară, când am coborât. E doar pentru personal.

— Priveşte-mă, i-o întoarse Marco, privindu-l furios şi bărbatul nu mai spuse nimic.

Mă prinse strâns de mână şi am intrat împreună în spital. Lumina puternică mă făcu să clipesc de câteva ori, iar albul, prezent pretutindeni, mă deranja puţin. Ne-am îndreptat spre ghişeul cu informaţii şi Marco întrebă de tatăl său.

— Sunteţi rudă? îl întrebă o asistentă plictisită, care îşi

pilea unghiile.

— Nu, doar îmi place să mă interesez de oameni necunoscuţi, îşi dădu el ochii peste cap. Normal că sunt rudă, sunt fiul lui!

— Atunci trebuie să completaţi acest formular, îi trânti ea un set de foi pe tejgheaua care îi despărţea, privindu-l urât.

Marco îşi trecu o mână prin păr şi ştiam că nu urmează nimic bun.

— Fii atentă aici, dacă nu îmi spui în clipa asta unde e tata, jur că îţi dau să mănânci formularul ăsta, hârtiuţă cu hârtiuţă. Şi crede-mă, am răbdare.

Tonul cu care spusese asta fusese calm şi controlat, dar expresia pe care o avea şi ochii scăpărători trădau nebunia care mocnea în el acum.

— Camera patru sute douăzeci şi cinci.

Aproape am fugit până la lifturi, dar toate erau ocupate şi Marco apăsă pe toate butoanele, însă numerele care indicau la ce etaj se află, parcă se mişcau cu încetinitorul.

— O să dureze o veşnicie, am spus. Haide pe scări!

Am urcat scările, câte două deodată, şi am fugit pe coridor, privind cifrele scrise deasupra uşilor. Patru sute cincisprezece, patru sute şaisprezece… în sfârşit, patru sute douăzeci şi cinci. Am dat buzna amândoi înăuntru şi imaginea din faţa mea mă făcu să măresc ochii şocată, în timp ce cu mâna îmi acopeream gura, pentru a nu scoate un icnet involuntar.

Doi medici şi o asistentă tocmai acopereau, cu un

cearşaf alb, trupul lipsit de viaţă al tatălui lui Marco, în timp ce mama sa plângea, suspinând într-o batistă.

Marco rămase încremenit, privindu-i încruntat şi parcă confuz, ochii trecându-i de la o persoană la alta.

— Ce faceţi? întrebă el, şocat.

— Marco, dragule, suspină mama lui şi medicii îl priveau cu milă.

— Ce dracu' faceţi? urlă el şi se năpusti asupra unui medic, îl prinse de halat şi îl împinse cu putere departe de pat. Acesta ridică mâinile, în semn de predare, şi le făcu semn celorlalţi să îi acorde un minut.

Marco dădu încet cearşaful la o parte şi îşi privi tatăl.

— Nu îmi spune că ai murit, vorbi el încet, aplecându-se asupra lui. Nu ai murit, nenorocitule, mă auzi? începu el să se răstească şi disperarea îi făcea vocea să tremure. Nu poţi să mori aşa!

Îl prinse de umeri şi începu să îl scuture cu putere. Am simţit cum îmi curg lacrimile, în timp ce îl priveam, şi mi se rupea sufletul. Am mers lângă el şi l-am cuprins în braţe, din spate.

— Marco, lasă-l! Marco! am ţipat peste el, ca să mă audă. Marco, lasă-l în pace!

Mi-am ţinut respiraţia când el se opri, într-un final, şi se întoarse spre mine. Era devastat, distrus, iar ochii îi erau reci şi goi. A trecut pe lângă mine şi a ieşit afară, dar s-a prăbuşit lângă perete şi a început să plângă, cu capul în mâini.

M-am aşezat lângă el şi l-am privit, neputincioasă.

— După tot ceea ce i-a făcut mamei, după tot ce ne-a

făcut nouă, a murit ca un nemernic, vorbi el, îngustându-şi privirea. Mama nu a auzit niciodată o vorbă bună de la el, mie nu mi-a spus niciodată că e mândru de mine. Nici măcar nu a încercat să schimbe ceva.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui şi i-am cuprins braţul cu mâinile.

— Sunt aici pentru tine. Mereu, am şoptit.

El mă sărută lung pe frunte.

Cornelia ieşi pe hol, împreună cu medicii, şi m-am ridicat repede. Aceştia s-au îndepărtat şi eu am mers lângă ea, înduioşată până la lacrimi de durerea ei.

— Îmi pare atât de rău, am spus. Dacă aveţi nevoie de ceva…

Ea mă îmbrăţişă strâns şi eu i-am răspuns, cu toată fiinţa mea. Era o persoană atât de blândă şi de delicată!

— Mulţumesc, draga mea. Mă bucur că te-ai întors, are nevoie de tine în viaţa lui, şopti ea, zâmbind trist.

Următoarele două zile fuseseră sfâşietoare. Toate acele pregătiri, care îţi dădeau fiori, şi mai apoi ziua înmormântării, te secau de puteri. Nu fuseseră multe persoane, doar câteva rude, Maria şi Andrei, Manu, părinţii mei. Imediat după, Cornelia îşi pregătise bagajele pentru a merge un timp la ferma verişoarei sale, avea nevoie de o distragere, spunea ea. Am condus-o până la maşină şi ne-am luat rămas bun.

— Ai grijă de el, îmi spuse, apoi mă pupă pe amândoi obrajii.

— Promit, i-am zâmbit cu drag.

Am privit, amândoi, cum maşina se îndepărtează.

— Ce vrei să faci acum? l-am întrebat.

— Să mă antrenez, spuse Marco rece, băgându-şi mâinile în buzunare.

— Dar… e prea devreme, am spus.

— În seara meciului, când Manu m-a chemat deoparte, managerul unui fost luptător profesionist a vrut să îmi vorbească. Vrea să se lupte cu mine, dar fără reguli. E vorba de o sumă mare de bani la mijloc.

— Şi tu ai de gând să accepţi asta? l-am întrebat, încruntându-mă, nevenindu-mi să cred. Fără reguli, fost luptător profesionist şi în aceste împrejurări?

— Care ar fi problema? întrebă el, indiferent, scoţând o ţigară şi aprinzând-o.

— Ai de gând să te comporţi aşa de acum înainte?

Eram de-a dreptul furioasă. Ce era cu el? înţelegeam durerea cauzată de pierderea tatălui său, dar ăsta nu era un motiv pentru comportamentul lui rece.

Marco doar trase cu sete din ţigară şi mă privi pe sub sprâncene.

— Ok, atunci, am ridicat din umeri şi m-am întors cu spatele, făcând paşi mari pentru a mă îndepărta cât mai repede de el, pentru că lacrimile ameninţau să curgă iar.

Nu a venit după mine şi nici nu am vrut. Dacă avea de gând să se comporte aşa, mai bine să nu se deranjeze deloc. Am mers pe jos acasă şi m-am trântit în pat, lăsând, până la urmă, amărâtele alea de lacrimi să curgă.

M-am trezit speriată, era puţin trecut de trei dimineaţa.

Aşa mult dormisem? Poate că unul dintre părinţii mei mă vizitase, dar nu mă deranjase din somn. M-am ridicat puţin, pentru a verifica telefonul de pe noptieră. Spre dezamăgirea mea, nu aveam nicio notificare nouă, aşa că, cu inima strânsă, m-am întors şi am adormit iar.

Micul dejun fusese extrem de tăcut şi nici nu aveam chef de vorbă. Simţeam prăpastia invizibilă dintre noi mărindu-se, cu fiecare zi care trecea, şi nu ştiam ce aş putea face ca să opresc asta. De cinci zile mă gândeam deja la asta.

Avea meciul acela stupid în seara aceasta şi încă nu eram convinsă dacă merită să mai fac un pas spre el sau să o las baltă. După multe minute în care am trecut de la o stare la alta, m-am îmbrăcat şi am luat un taxi.

L-am găsit acolo, bineînţeles. Erau într-o sală mai mică, se antrena, înainte de meci. Manu îi ţinea sacul de box şi el lovea cu atâta sete, încât nici nu mă văzu apropiindu-mă, până când Manu lăsă sacul să atârne singur. Marco îşi ridică ochii şi mă privi încruntat.

— Vă las să vorbiţi, spuse Manu şi i-am schiţat un zâmbet.

— Parcă nu erai de acord cu asta, spuse el, rezemându-se cu spatele de perete, sprijinindu-şi un picior de el.

— Nu sunt, am spus. Vreau doar să ştiu ce se întâmplă cu noi.

Marco nu răspunse, doar lăsă privirea în jos şi i-am văzut maxilarul zvâcnindu-i.

— Alegi să mă ignori, din nou? l-am întrebat, ridicând o sprânceană. Nu ştiu cum să mai lupt pentru noi, de data asta,

Marco. Şi simt că nici nu mai este nimic de făcut, poate am epuizat toate şansele şi metodele. Dacă de data asta aşa trebuie să fie?

Vocea îmi tremura şi îmi dădea de gol emoţia şi durerea pe care le simţeam.

— Asta nu va fi o problemă pentru tine, nu-i aşa? vorbi el, ironic. Ţi-ai păstrat o rezervă, pentru orice eventualitate.

Mă simţeam de parcă îmi dăduse o palmă.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Prietenul tău te va alina şi de data asta.

Palma mea îi atinse obrazul, într-un mod dureros. Simţeam cum mâna mă ustură şi îmi zvâcneşte, dar nu o luam în seamă acum. Faţa lui se întoarse brusc, de la impact, dar nu se mişcă.

— Mă învinovăţeam pe mine pentru tot ceea ce faci tu, dar se pare că am uitat cât de nemernic poţi să fii! am spus plângând.

— Elena… ridică el privirea, într-un final.

— Nici să nu îndrăzneşti! am strigat şi am ieşit în fugă din sală. Camera ringului era deja plină şi mai animată ca niciodată. Se simţea în aer că urmează ceva important şi, deşi prima mea intenţie fusese să fug cât mai departe de locul ăsta, am rămas acolo, aşteptând. Uralele îmi dădeau de înţeles că luptătorii se pregăteau să intre în ring şi, într-adevăr, i-am văzut, după aproximativ cinci minute, trecând de barele ringului. Marco avea iar părul prins sus, braţele şi pieptul musculoase, tatuate, erau iar dezgolite şi toţi muşchii îi erau încordaţi. Purta aceeaşi pereche de pantaloni de

trening, care îi stătea lăsată pe şolduri şi se învârtea ca un leu în cuşcă, încruntat şi nervos. Era distras, agitat şi furios.

Doar acum îl observam pe celălalt. Gura mea a format un mic „o". Era… mare, mult mai mare decât Marco. Se vedea că fusese luptător profesionist, pentru că avea pachete mult prea mari de muşchi, care îi încadrau corpul mătăhălos. Rânjea, într-un mod dezgustător, şi îl privea cu o ironie răutăcioasă pe Marco, frecându-şi pumnii mari şi mişcându-şi muşchii pieptului.

Pariorii erau în extaz, banii erau aruncaţi în toate părţile, bărbaţii îşi alegeau taberele, fumând ţigară după ţigară. L-am văzut şi pe Cristian şi am vrut să îmi feresc privirea, dezgustată, dar gestul lui discret mă făcu să continui să îl privesc. Avea un pliculeţ mic în mână, nu puteam să văd ce e, dar îl înmână unui băiat înalt şi slab, şoptindu-i ceva la ureche. Băiatul luă pliculeţul, dădu o dată din cap şi dispăru în mulţime.

Mi-am îndreptat atenţia spre ring, pentru că am auzit fluierul de start. Ţineam mâinile strânse ca într-o rugăciune şi priveam încordată cum cei doi se apropie. După ce arbitrul lăsă mâna jos, printr-o mişcare neaşteptată şi fulgerătoare, Marco îl lovi peste picioare pe adversar şi se năpusti asupra lui, cărându-i nenumăraţi pumni în coaste. Acesta îşi ridică pumnii, într-un gest de apărare, şi îl lovi cu piciorul în stomac, făcându-l să se clatine câţiva paşi în spate.

Matahala se ridică şi merse spre Marco. Îi dădu un croşeu de dreapta, făcându-i capul să zboare cu tot cu protecţia pentru dinţi.

Am închis ochii pentru o clipă, ţinându-mi respiraţia.

Marco sări înainte şi îl lovi cu putere sub bărbie, făcându-l să scuipe sânge. Lupta aceasta fără reguli era cel mai sângeros lucru pe care îl văzusem vreodată. Am stat aşa, nemişcată, trei runde, privindu-i cum se lovesc, până când abia mai stăteau în picioare. Manu îi turna apă direct peste faţă, încercând să îl învioreze, dar Marco era mult prea slăbit. La fel era şi celălalt, dar dacă le comparam trupurile, luptătorul avea un avantaj.

— Ce naiba faci, puştiule? l-am auzit pe Manu strigând, dar Marco îşi lăsă capul în mâini, epuizat.

Manu intră în ring şi se lăsă pe vine în faţa lui.

— Hei, priveşte-mă! urlă el. Tatăl tău a murit degeaba? Elena a plecat degeaba? Unde e toată furia aia care arde în tine? Câştigă astăzi, fă-i mândri de tine!

O lacrimă mi-a scăpat la auzul vorbelor lui Manu şi Marco îşi ridică faţa umflată şi plină de sânge pentru a-l privi.

— Fă-i mândri! strigă iar Manu şi am expirat când l-am văzut ridicându-se.

Nu ştiu de unde găsise atâta putere, ţinând cont că era extrem de slăbit, dar o făcuse. Continua să îşi lovească adversarul neîncetat, chiar şi după ce acesta căzu la pământ, inconştient. Arbitrul interveni şi îl luă de pe bărbatul întins pe jos. Era limpede că nu mai avea să se ridice, l-am auzit pe arbitru spunându-i managerului său să cheme o ambulanţă, apoi se întoarse în mijlocul ringului şi îl declară pe Marco câştigător.

Lacrimi amare îmi umpleau ochii, lacrimi de emoţie, de uşurare. Dar, spre surprinderea mea, el se întoarse şi coborî de pe ring. L-am văzut apropiindu-se de băiatul acela înalt, de mai devreme, şi acesta îi întinse un pliculeţ, care semăna izbitor de mult cu cel pe care îl primise mai devreme de la Cristian. Îl luă şi dispăru pe una dintre uşile laterale.

Ce naiba avea de gând?

M-am apropiat încet şi l-am văzut pe băiat dând afirmativ din cap spre cineva. Am privit în direcţia respectivă şi l-am văzut pe Cristian zâmbind.

Ceva nu era în regulă. Am încercat să îmi fac loc, cât mai repede, prin mulţime şi am intrat pe uşa pe care intrase Marco mai devreme, dar dădea spre un hol.

— La naiba, am şoptit.

Am deschis câteva uşi şi l-am găsit în penultima. Era un fel de birou, iar el stătea pe canapea, avea braţele întinse pe spătarul ei şi capul dat pe spate.

— Marco…

El îşi ridică capul şi mă privi cu nişte ochi înnebuniţi, roşii şi ieşiţi din orbite.

— Ce ai făcut? am şoptit, privindu-l cu ochii mari.

Marco se aplecă în faţă, se crispă de parcă o durere invizibilă îi puse stăpânire pe corp şi mă privi în ochi, scâncind:

— Am nevoie de ajutor!

Apoi se prăbuşi inconştient pe podeaua rece, dându-şi ochii peste cap şi tremurând neîncetat.

Capitolul VIII

Pentru a doua oară, în puţin de o lună, mă aflam la spital. Mă plimbam pe coridor, adâncită în gânduri, mai îngrijorată decât am fost vreodată în viaţa mea, pentru că nu ştiam nimic de el. Când ambulanţa venise, paramedicii se năpustiră asupra lui, îi făcură câteva injecţii şi îl conectară la oxigen. Mă lăsară să îl însoţesc, dar când am ajuns la spital, l-au băgat într-o cameră, împreună cu o grămadă de medici şi asistente, şi mi s-a interzis să intru. Mi-au spus că mă anunţă ei când totul e în regulă, dar eu nu mă simţeam deloc în regulă!

Am inspirat şi expirat adânc de câteva ori, sperând că asta mă va ajuta, dar golul din sufletul meu era tot acolo. Dacă păţea ceva din cauza acelor nenorocite de droguri? Trebuia să insist mai mult, să mă fi certat cu el dacă trebuia, poate aşa nu ajungeam aici. Dacă păţeşte ceva…

Oh, Dumnezeule, nu pot să îl pierd! Pur şi simplu, nu pot!

M-am aşezat pe un scaun şi mi-am lăsat capul în mâini. Simţeam cum disperarea şi teama pun stăpânire pe mine şi începeam să intru în panică.

„Doamne, ştiu că nu vorbesc cu tine atât de des pe cât ai vrea tu să mă auzi, şi mai ştiu şi că nu am niciun drept să îţi cer nimic. Dar, cu sfială vin înaintea ta şi te rog ceva, nu pentru mine, ci pentru băiatul care mi-a furat inima. Ţine-l în viaţă. Ştiu că te sfidează mai mereu şi că, probabil, te face să

îţi dai ochii peste cap de fiecare dată când deschide gura, dar merită să trăiască, pentru că, dintre toate relele, el a ales cel mai mare bine pe care Tu ni l-ai trimis vreodată. A învăţat să iubească".

Mi-am întrerupt rugăciunea, pentru că lacrimile mi-au umplut ochii şi mi-au distras concentrarea. Era atât de greu!

Nu ştiu cât timp a trecut de când am stat aşa, cu capul în mâini, dar am tresărit puternic când am auzit o voce de bărbat spunând:

— Pentru Marco Sima?

M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat, cu teamă.

— Sunteţi rudă? mă întrebă medicul, blând.

Ce aveau toţi cu rudele aici?

— Sunt iubita lui, m-am bâlbâit, dându-mi seama că nu anunţasem pe nimeni despre faptul că Marco era în spital, nici măcar pe mama lui.

— Înţeleg, spuse el, privindu-mi ochii umflaţi şi roşii de la plâns. Domnul Sima a fost adus aici din cauza unei supradoze, dar drogul pe care l-a luat este unul nou pe piaţă şi foarte periculos. Ai idee de unde a făcut rost de el?

Felul în care vorbea îmi dădea de înţeles că mă suspecta şi pe mine că fac asta.

— Eu nu iau aşa ceva, am spus. L-am văzut pe băiatul care i le-a dat, dar nu ştiu cine este.

Ştiam că, în asemenea momente, adevărul era cea mai bună cale.

— Am înţeles. Dar să ştii că ar înfunda mulţi ani de închisoare pentru asta. Acum, despre starea domnului Sima.

I-au fost efectuate o serie de manevre pentru a elimina, cât mai repede, drogul din organism, pentru că starea lui se deteriora rapid. Am reuşit să îl stabilizăm şi acum este inconştient, dar se va face bine.

Am închis ochii, uşurată, mulţumindu-i în gând lui Dumnezeu, de mii de ori.

— Mulţumesc, am şoptit, înecându-mă cu propriile lacrimi. Pot să îl văd?

— Da, dar doar pentru câteva minute, pentru că urmează să fie mutat. Între timp, ar trebui să îi aduci nişte pijamale de schimb şi obiecte de uz personal. Cred că ar trebui să îi chemi şi părinţii.

— Tatăl său a murit acum două săptămâni, iar mama lui e plecată pentru… a-şi reveni, am răspuns, încurcată.

— Înţeleg, spuse el, gândindu-se câteva secunde, familia lui a trecut prin multe în ultima perioadă şi, ţinând cont că starea lui este stabilă, propun să nu îi facem mamei sale griji inutile.

Zâmbetul lui cald mă calmă şi pe mine puţin. Am dat din cap afirmativ şi m-am grăbit să intru în camera în care era Marco.

Era acolo, învelit cu un cearşaf, cu pieptul gol şi cu masca de oxigen pe faţă, conectat la nişte aparate care îi măsurau pulsul. M-am apropiat şi m-am aşezat încet pe marginea patului.

Avea ochii închişi şi părea atât de liniştit, aşa cum nu îl văzusem de mult timp. Am întins mâna şi i-am înlăturat o şuviţă de păr de pe frunte, continuând să îl mângâi pe păr.

Era atât de frumos, chiar şi aşa, cu ochiul învineţit şi cu încă câteva răni vineţii pe faţă. Îl iubeam atât de tare încât mă durea, dar primeam cu drag această durere.

El era bine, Marco era bine şi asta era tot ceea ce conta acum.

Nu ştiu cât am stat aşa şi l-am privit, dar nu a fost suficient, pentru că sosirea unei asistente, care îmi spuse că e timpul să îl mute, m-a deranjat. M-am despărţit cu greu de el, dar nu înainte de a mă apleca şi a-i şopti la ureche promisiunea că mă întorc cât de repede pot.

Când am ieşit din spital, am sunat-o pe Maria, apoi pe Andrei. El mi-a spus că îi va pregăti câteva obiecte de uz personal, în timp ce eu m-am oferit să îi cumpăr pijamale noi. Nu ştiam ce mărime poartă, dar cele trei rânduri de haine pe care le cumpărasem erau mărimea M; i-am ales şi două seturi de şosete. Pentru orice eventualitate.

Uitasem să întreb dacă şi ce are voie să mănânce, voiam să se pună pe picioare cât mai repede, dar nici nu voiam să îi aduc ceva ce i-ar face rău, aşa că am lăsat partea cu alimentaţia baltă deocamdată, până ce voi avea ocazia să vorbesc despre asta cu medicul lui Marco.

M-am întâlnit cu Maria şi Andrei în faţa spitalului, după câteva ore, şi m-au îmbrăţişat pe rând.

— Eşti bine? mă întrebă prietena mea, privindu-mă îngrijorată.

Am dat din cap afirmativ.

— El cum se simte? vorbi Andrei, îngrijorat.

— Este bine acum, este stabil. Ştiu că are nevoie de

odihnă pentru a se reface, dar abia aştept să îi aud glasul din nou, am spus şi ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Maria îşi trecu o mână după umerii mei.

— Va fi bine, ăsta e cel mai important lucru.

Ne-am îndreptat toţi spre intrarea spitalului şi, după ce ne-a fost indicată camera, am pornit spre lifturi. Am găsit uşor camera în care era şi m-am dus direct la el, l-am pupat pe frunte şi i-am mângâiat obrazul, uşor aspru.

— Bună, din nou, iubitule, am şoptit.

I-am lăsat pe Maria şi pe Andrei lângă el, în timp ce îi aşezam lucrurile în micul dulap de lângă peretele de vizavi de pat. Spre surprinderea mea, Andrei se gândise la tot, inclusiv la prosoape, cremă şi lame pentru bărbierit.

— Nu pot să cred că s-a ajuns aici, oftă Andrei.

— Mă gândesc că poate, dacă aş fi insistat mai mult, dacă m-aş fi chinui mai mult să îl fac să renunţe la prostiile alea, poate că…

— Elena, toţi ştim cât de încăpăţânat este. Şi o dată încercate, drogurile dau dependenţă. Nu îi va fi deloc uşor să renunţe la ele.

— De data aceasta va fi nevoit, pentru că nu mai am de gând să îl las să facă ce vrea, am spus hotărâtă.

Am stat aproape o oră povestind şi cei doi au reuşit să mă convingă să merg acasă, să fac şi eu un duş şi să mă schimb, aveam nevoie de un restart, ca să spun aşa, şi mi-au promis că vor sta lângă el şi mă vor suna dacă starea lui se va schimba.

Am mers acasă, am făcut un duş lung şi fierbinte, m-am

îmbrăcat cu haine curate şi mi-am mai pus altele într-un ghiozdan. Am mai adăugat pasta şi periuţa mea de dinţi, peria de păr şi câteva elastice, încărcătorul de la telefon, căştile şi o carte dragă mie. Am coborât, cu ghiozdanul în spate. Tata tocmai ieşea din bucătărie, iar privirea lui se opri asupra mea.

— Te rog, nu îmi spune că fugi de acasă, spuse el, şi nu ştiam dacă vorbise serios sau făcuse o glumă.

— Nu… prea, am spus, strâmbând din nas. De fapt, chiar trebuie să vorbesc cu voi.

Am mers în camera lor, unde mama citea o revistă şi mă privi surprinsă. L-am aşteptat pe tata să se aşeze şi am luat şi eu loc pe pat, în faţa lor. Le-am povestit tot ce s-a întâmplat, evitând să spun adevăratul motiv pentru care Marco era în spital.

— Aveai dreptate, mamă, chiar are nevoie să fie salvat şi voi face tot ce îmi stă în putere ca să fac asta.

Cei doi se priviră câteva clipe. Nu era ca şi cum le ceream voie să plec, adică eram la facultate deja şi nu le mai ceream voie să ies, dar nici nu dispăream fără să le spun unde sunt sau ce fac.

— Draga mea, nu ştiu când ai crescut atât de repede şi ai devenit atât de responsabilă, dar suntem extrem de mândri de tine, vorbi tata primul. Vrem doar să nu intri în probleme.

— Nu fac asta, vă promit, am spus sincer.

— Atunci, fă tot ceea ce crezi tu că trebuie ca să o scoateţi la capăt, îmi zâmbi mama. Şi transmite-i multă

sănătate lui Marco, îi suntem alături dacă are nevoie de ceva.

I-am îmbrăţişat pe amândoi şi le-am mulţumit, apoi m-am îndreptat iar spre spital, unde prietenii noştri mă aşteptau, dar nu înainte de a mă opri la un magazin pentru a-mi cumpăra câte ceva de mâncare şi de băut.

— Ora de vizită s-a terminat, ne anunţă o asistentă drăguţă şi mică de statură.

— Mă scuzaţi, pot să vă vorbesc puţin? am întrebat-o.

Am ieşit împreună pe coridor.

— Aş vrea să vă rog să îmi permiteţi să stau cu el. Nu am nevoie de pat, pot să dorm şi pe fotoliu şi promit că nici nu o să simţiţi că sunt aici.

Asistenta mă privi, zâmbind.

— Protocolul nu ne permite asta, spuse ea, dar ţinând cont că aproape toate saloanele sunt goale, cred că poţi să rămâi.

I-am mulţumit de câteva ori, făcând-o să chicotească şi, mai târziu, după ce Maria şi Andrei au plecat, a venit şi mi-a adus o pătură.

Am mutat fotoliul cât mai aproape de pat, am aşezat un scaun în faţa lui, pentru a-mi sprijini picioarele şi m-am aşezat, cu telefonul lângă mine, pus pe silent. Tensiunea zilei şi oboseala acumulată mă făcură să adorm aproape instantaneu.

O voce de bărbat mă trezi brusc şi razele soarelui mă anunţau că deja e dimineaţă. Mi-au trebuit câteva secunde să îmi amintesc că eram la spital şi durerea de spate mă anunţă şi ea că dormisem într-un fotoliu. Am privit în jur, cel care

vorbise era medicul de ieri.

— Se pare că domnişoara a înnoptat la noi, zâmbi el.

— Bună dimineaţa, am spus, ruşinată, neştiind ce altceva să spun.

— Domnul Sima este la fel, funcţiile vitale sunt bune şi este stabil. Aşteptăm să se trezească să ne spună chiar el cum se simte.

— Domnule doctor, în legătură cu hrana… ce are voie să mănânce? Ce pot să îi aduc?

— Deocamdată, acea perfuzie se ocupă de asta, spuse el, arătând spre perfuzia din mâna lui Marco, dar când se va trezi, va putea să ceară ce doreşte. Important este să i le chibzuit şi să nu consume chestii interzise, spuse el, şi zâmbi, apoi se întoarse şi plecă.

Am mers lângă Marco şi i-am mângâiat iar obrazul, l-am sărutat blând pe buze, pentru că medicul hotărâse că nu mai are nevoie de masca de oxigen, şi l-am lăsat câteva minute singur, pentru a merge la baie. Mi-am pieptănat părul, l-am prins într-o coadă şi m-am spălat pe dinţi, apoi m-am întors lângă el. M-am aşezat pe pat şi am mâncat un corn cu ciocolată, în timp ce îl priveam, lira neschimbat şi asta mă liniştea, într-un fel.

Întreaga zi i-am citit, am vorbit cu el, deşi nu ştiam dacă mă aude, dar voiam să ştie că sunt acolo şi faptul că mă comportam normal, mă ajuta să sper că el va fi bine. Spre seară, am pus muzică în surdină pe telefon, inclusiv piesa pe care noi doi am dansat cu câteva săptămâni în urmă.

Eram întinsă lângă el, în pat, cu capul pe umărul lui,

când am auzit un glas slăbit:

— M-ai excitat a dracului de tare în seara aia.

Capitolul IX

M-am ridicat brusc în fund, şocată de faptul că, în sfârşit, îi auzeam vocea. Bineînţeles că primele lui cuvinte erau cu tentă sexuală, ăsta era Marco. Nici nu ştiam dacă să râd sau să plâng, cert este că am fugit pe hol, strigându-i asistentei că s-a trezit.

Aceasta veni repede în cameră, îi verifică pulsul, bătăile inimii şi îi punea, din când în când, câte o întrebare, dar ochii lui erau aţintiţi într-una asupra mea.

— Domnul doctor va veni să vă vadă, în curând, vă rog să nu faceţi mişcări bruşte şi, în niciun caz, nu aveţi voie să vă ridicaţi încă, spuse ea, într-un final, şi apoi ieşi din cameră.

M-am apropiat de pat şi m-am aşezat lângă el.

— Cum te simţi? l-am întrebat, blând.

— Ca lovit de tren, răspunse el cu o voce groasă. Cred că nu mai trebuie să te întreb ce s-a întâmplat, am o vagă bănuială.

— Trebuie să renunţi la ele, Marco. Aproape te-au omorât, am şoptit, cu ochii în lacrimi.

— Nu pot. Sunt dependent.

Declaraţia lui sinceră, de o realitate cruntă, mă izbi cu forţă. Nu puteau acele tâmpenii să fie mai puternice decât el, decât noi. Nu aveam de gând să le las, iar asta îmi dădu o

idee.

— Vom trece peste asta împreună, i-am zâmbit blând şi m-am aplecat să îl sărut uşor pe buze.

— Vreau mai mult, se plânse el.

— Prima dată trebuie să te faci bine, am chicotit.

— Văd că eşti pe mâini bune, băiete, vorbi doctorul, care tocmai intrase în salon.

— Pot să mor liniştit, glumi Marco, dar remarca lui îmi făcu pielea de găină, dându-mi un sentiment ciudat şi neplăcut.

— Cred că mai ai câţiva ani până atunci, răspunse medicul, bine dispus. Am să te consult şi vreau să îţi pun câteva întrebări personale. Cred că ar fi mai bine să rămânem singuri.

Tocmai mă pregăteam să plec, când Marco spuse hotărât:

— Nu am nimic de ascuns faţă de iubita mea. Vreau să rămână.

Doctorul mă privi şi aprobă din cap.

L-am văzut privind monitoarele, ascultându-i inima şi apoi plămânii, îi palpase anumite zone ale corpului şi îşi notase pe fişe nişte lucruri.

— Ştii de ce ai fost adus aici?

— Supradoză.

— Ce substanţă ai luat?

— De obicei, cocaină, dar de data asta nu era cocaină în plicul pe care l-am primit.

Privirea lui Marco se mută de la medic spre mine şi

înapoi. Încercam să nu par atât de şocată pe cât eram.

— Şi, nu ştii ce ai luat?

— Nu!

— Eşti alergic la ceva?

— Nu, din câte ştiu.

— O reacţie diferită sau neobişnuită de când eşti aici?

— Erecţia se pune?

Ochii mei s-au mărit şocaţi, în timp ce doctorul îşi dădu capul pe spate, râzând cu poftă. Marco îmi zâmbi pervers, văzându-mă cum mă înroşesc.

— Sunt sigur că în starea în care eşti, nu ai putut să faci nimic necurat. Dar pot să te întreb, dacă nu sunt prea indiscret, ce ţi-a cauzat o astfel de reacţie?

— Faptul că m-am trezit lângă cea mai frumoasă fată din lume, răspunse el şi două perechi de ochi se opriră asupra mea, făcându-mă să îmi doresc să pot intra în pământ de ruşine.

— Da, pot să spun că este un motiv rezonabil, chicoti medicul şi apoi plecă, cu promisiunea că se va întoarce a doua zi.

— Eşti un neruşinat, l-am acuzat.

— Sunt sincer, zâmbi el şi bătu cu palma locul de lângă el.

M-am întins în pat şi mi-am aşezat, din nou, capul pe umărul său.

— Te iubesc, Marco!

— Şi eu te iubesc, iubito!

* * *

Primele zile au fost grele pentru el. Se mişca greu, era slăbit şi mâinile îi tremurau, de aceea eu îi dădeam să mănânce şi îl ajutam să se îmbrace sau să meargă la toaletă. Maria şi Andrei, chiar şi Manu, îl vizitaseră de câteva ori, spre plăcuta lui surprindere.

Astăzi voia să îl bărbieresc şi eu eram a naibii de speriată de treaba asta.

— Dacă o să te tai? l-am întrebat.

— O să te descurci de minune, iubito, am încredere în tine.

Aşa că, iată-ne în baia mică a spitalului, el pe scaun şi eu în picioare, el înarmat cu un zâmbet ironic şi două mâini obraznice, eu cu lamă de ras şi pămătuf.

— Bun, acum pune spumă pe pămătuf şi întinde-o peste tot unde vezi barbă.

L-am ascultat şi am făcut cum mi-a cerut, privindu-mi rezultatul şi chicotind.

— Parcă eşti Moş Crăciun, am râs.

Marco râse şi mă trase la el în poală, sărutându-mă şi murdărindu-mă cu spumă.

— Un moş sexy şi rău, am continuat, râzând; apariţia asistentei în uşa băii mă făcu să mă ridic repede şi să mă şterg cu prosopul pe care i-l pregătisem lui.

— Am venit să vă anunţ că mâine puteţi pleca acasă, spuse ea cu un zâmbet amuzat.

— Oh, ce bine, exclamă Marco relaxat. Mulţumesc!

— Trebuie să fim cuminţi, am spus după plecarea ei.

— Dar parcă îţi plăcea de mine sexy şi rău, spuse el,

prinzându-mă de fund, în timp ce eu retuşam ceea ce stricase sărutul nostru.

— Şi încă îmi place, dar nu aici.

Am terminat de întins spuma şi, sub îndrumarea lui Marco, am început să îi rad barba, încet şi ferm. Îmi plăcea să fac asta, chiar foarte mult. Mă simţeam… a lui. De parcă eram căsătoriţi şi aveam o viaţă împreună, legată unul de celălalt.

Mi-am alungat gândul acesta din minte şi am observat cu câtă atenţie mă priveşte. Oare este posibil să gândim acelaşi lucru?

Era imposibil.

Am dormit împreună, în acelaşi pat, aşa cum am făcut din ziua în care s-a trezit şi dimineaţa am făcut bagajele, împreună. Cât timp fusese în spital, lipsisem foarte puţin, doar treceam, din când în când, pe acasă, ca să fac câte un duş, să mă schimb sau să organizez surpriza pe care i-o pregăteam.

— Andrei ne duce acasă? mă întrebă el, spre seară, după vizita medicului, care îi înmânase ieşirea din spital şi reţeta cu medicamente.

— Da, Andrei vine după noi, dar nu mergem acasă, am răspuns.

— Ce vrei să spui? mă întrebă el şi era printre puţinele dăţi când îl vedeam uimit.

— Am o surpriză pentru tine, am spus încet. Sper doar să îţi placă.

Cu ghiozdanele în spate, am părăsit spitalul şi ne-am îndreptat spre parcare, unde Andrei ne aştepta rezemat de

capotă.

— Mă bucur să te văd, frate! exclamă el şi îl cuprinse cu o mână pe Marco, într-o îmbrăţişare stângace.

— Nu deveni sentimental acum, rânji Marco.

— Arăţi mult mai bine.

— Mă simt mai bine.

— Bun atunci, mergem?

Andrei ne privi pe amândoi.

— Ţinând cont că habar nu am unde mergem, da, să-i dăm drumul, spuse Marco ironic.

Îmi aruncă o privire temătoare, dar nu aveam de gând să dau înapoi. Ne-am oprit la o farmacie, pentru a scoate medicamentele prescrise şi ne-am continuat drumul. Când am ieşit din oraş, suspiciunea lui Marco a devenit tot mai mare, însă, undeva pe la jumătatea drumului, îşi dădu seama încotro ne îndreptăm şi începu să râdă relaxat.

— Mergem la cabană? mă întrebă el.

— Da, am spus respirând uşurată. M-am gândit că avem nevoie de timp pentru noi.

Marco îmi sărută mâna şi nu mai spuse nimic până am ajuns.

Andrei parcă pe terenul verde din faţa cabanei lui Marco, lângă Mustangul lui, pe care îl aduse încă de ieri şi deschise portbagajul în care se aflau deja pregătite bagajele noastre, cu tot ce aveam nevoie şi cumpărături pentru cel puţin o săptămână.

— V-aţi gândit la toate, nu-i aşa? ne întrebă Marco impresionat şi luă câteva pungi, pentru a le duce înăuntru.

— Eşti sigură că va funcţiona? mă întrebă Andrei, când Marco se îndepărtă suficient.

— Trebuie să îl ajut să scape de droguri, aproape l-am pierdut din cauza lor, am spus tristă. Poate aici se va simţi mai bine, departe de agitaţia din oraş.

— Sper să reuşeşti, Elena. Nu mai vreau să i se întâmple ceva.

I-am zâmbit, nu prea convingător, înainte să iau şi eu ghiozdanele şi să le duc înăuntru. Era mult mai curat ca data trecută şi parcă mai primitor. Au apărut o mulţime de perne, pături pe canapea, lumânări, covoare pufoase pe jos şi chiar câteva piese noi de mobilier. Arăta atât de drăguţ şi călduros!

— Ai modificat aici, am spus, privindu-l pe Marco.

— După ce ai plecat, mi-am adus aminte cât de mult ţi-a plăcut aici, aşa că am vrut să fac ceva util cu banii câştigaţi, spuse el simplu.

— E minunat! i-am zâmbind cu drag.

După aproape două ore de povestit, afară se întunecă de tot.

— Bine, eu vă las să vă instalaţi şi… alte chestii, spuse Andrei chicotind şi am roşit.

— Nu ştiu ce ţi-a luat aşa mult, glumi Marco şi, după ce mă pupă pe obraz, merseră amândoi afară.

Am început să aşez prima dată cumpărăturile în frigider, pentru că de dimineaţă, când am mers acasă pentru obişnuitul duş, am cumpărat multe fructe şi legume, iaurturi şi alte lactate, pentru a mă asigura că Marco primeşte

vitaminele necesare.

— Câtă mâncare! exclamă Marco, închizând uşa în urma lui. Cât vrei să stăm aici?

— Până te saturi de mine, l-am privit zâmbind, înainte să aşez cutiile cu lapte.

Eram mai mult decât conştientă că am rămas singură cu acest bărbat extrem de sexy şi pervers.

— Atunci, sper că ţi-ai luat adio de la părinţi, facultate şi prieteni, spuse el venind lângă mine şi cuprinzându-mă în braţe, pe la spate.

— Nu ştii ce vorbeşti, am spus.

— De ce spui asta?

— Pentru că, la un moment dat, te vei plictisi de mine.

— Acum tu nu ştii ce vorbeşti, Elena.

Mă întoarse spre el şi mă privi serios în ochi.

— Crezi că aş putea să te înşel vreodată?

— Nu, nu cred, am spus după ce m-am gândit puţin. Dar, cred că, la un moment dat, nu voi mai fi interesantă pentru tine, mai ales că eşti obişnuit cu tot felul de fete frumoase.

— Deşi apreciez sinceritatea ta, nu sunt deloc de acord cu ea, se încruntă el. Tocmai pentru că am fost cu o grămadă de fete – şi când spun o grămadă, chiar mă refer la o mulţime de fete, spuse el, făcând ochii mari şi gesticulând cu o mână, făcându-mă să râd şi să îmi dau ochii peste cap – apreciez faptul că, în timp ce ele sunt toate la fel, ca o turmă arătoasă, dar goală pe interior, tu eşti numai bunătate şi iubire! Eşti frumoasă şi la interior, şi la exterior, Elena. Ai idee cât de

rară e chestia asta?

Am dat din cap, în semn de negaţie.

— Lasă-mă să îţi spun eu, foarte rară. De aceea m-ai dat peste cap, de prima dată când te-am întâlnit. Erai atât de naturală în tot ceea ce spuneai sau făceai, nu te-ai comportat diferit doar pentru a te integra. Ai fost mereu tu şi nu am ştiut prima dată cum să reacţionez, pentru că eram mereu obişnuit să cuceresc uşor.

Am zâmbit, uşor ruşinată.

— Vino în dormitor ca să îţi demonstrez cât de plictisit sunt de tine, spuse el cu acea voce joasă, sexy, şi am simţit fluturi în stomac.

— Trebuie să aşez toate astea, se vor strica dacă le lăsăm aici.

Marco privi restul de cumpărături aflate pe jos şi oftă.

— Ok, atunci merg eu să despachetez hainele.

Luă bagajele şi dispăru în dormitor.

— Te iubesc, am strigat în urma lui şi am primit un mormăit îmbufnat, în schimb.

După ce am terminat de aşezat cumpărăturile, am curăţat puţin şi bucătăria. Când m-am dus, într-un final, în dormitor, Marco dormea deja, întors pe burtă, iar la televizorul mergea un film de acţiune. Am zâmbit văzându-l; prima zi afară din spital îl epuizase.

M-am dus la baie, m-am dezbrăcat şi mi-am luat pijamaua, formată dintr-un tricou şi pantaloni scurţi, apoi am luat o pătură cu care l-am învelit pe Marco, care nu se mişcă deloc. M-am întins lângă el, l-am pupat pe obraz, de

noapte bună, şi m-am lăsat şi eu purtată în lumea viselor. L-am simţit, la un moment dat, strângându-mă tare în braţe şi am zâmbit.

Capitolul X

Mirosul de mâncare mă trezi, dar nu era tocmai cel mai apetisant miros, din păcate. M-am dus în baie, m-am spălat pe dinţi şi am coborât jos.

— Au, să-mi bag pula! l-am auzit exclamând şi mi-am muşcat buza pentru a nu chicoti.

M-am apropiat, în vârful degetelor, de uşa de la bucătărie şi, spre norocul meu, era pe jumătate întors cu spatele la mine. Avea o tigaie în mână şi ţigara în colţul buzelor. Se chinuia să facă o omletă, dar focul mergea prea tare şi compoziţia se prinse pe margini, iar acum avea o culoare maro închis. Cu o spatulă, plină de omletă, încercase să cureţe tigaia, iar acum o spăla, deşi era încă fierbinte.

L-am văzut punând iar tigaia pe foc, dar nu o şterse de apa ce rămase în ea, ci turnă, din nou, ulei, şi încă cât ulei, aşezând-o pe focul dat la maxim.

În câteva clipe se auziră pocnituri din tigaie şi el se dădu un pas în spate, speriat.

— Ce căcat…

De data aceasta nu m-am mai putut abţine şi am început să râd cu poftă. Se întoarse spre mine, încruntat.

— Tu de când stai acolo?

— De suficient timp cât să îmi dau seama ce bucătar

groaznic eşti, am spus râzând.

— Am vrut să fac un gest drăguţ pentru tine, mi-o întoarse el, îmbufnându-se.

— Apreciez asta, dar data viitoare rămâi la flori sau orice altceva.

Marco trase, încă o dată, din ţigara pe jumătate fumată şi apoi o aruncă în chiuvetă.

— Eu spun să fii mai cumpătat cu alea, am spus, privindu-l serioasă. Nu ai decât pachetul ăla.

Ochii lui se măriră şi buzele i s-au întredeschis, şocate.

— Cum dracu'? şopti el încet, apoi îşi trecu o mână prin păr. La naiba! aproape scuipă cuvintele, dar eu am început să râd iar.

— Ar fi trebuit să îţi vezi faţa, am chicotit.

De data asta, privirea lui era feroce şi m-am oprit din râs. Nu era bine. Cel puţin, nu pentru mine.

— Eşti pusă pe şotii în dimineaţa asta, Elena? mă întrebă el cu voce joasă.

— A fost doar o glumă nevinovată, m-am apărat.

Marco mă prinse de talie şi mă ridică pe blatul mesei, proptindu-se între picioarele mele. Cu un zâmbet mic şi pervers începu să mă sărute apăsat pe gât. Mi-am dat capul pe spate şi i-am lăsat cale liberă, în timp ce mâinile lui se strecurară sub tricou şi îmi strânse şoldurile cu putere.

Se năpusti asupra buzelor mele cu o foame adâncă.

— Ai scăpat aseară, mă acuză, în şoaptă.

— Ai fost obosit, am spus cu ochii închişi.

Limbile noastre au început un dans pasional şi un mic

geamăt mi-a scăpat printre buze.

— Dacă mai continuăm aşa, nu mai mâncăm astăzi, spuse el, şi se opri oftând.

— Nu te opri, am spus, dezamăgită.

— Elena, crezi că nu am văzut efectele despărţirii noastre, când te-ai întors? Nu doar cele sufleteşti, ci şi cele fizice. Ai slăbit considerabil, iar gândul că din cauza mea starea ta s-a deteriorat, nu mă lasă în pace. Şi eu vreau să am grijă de tine. Vreau să mănânci!

Iniţial, am vrut să ripostez, dar modul drăgăstos în care îmi vorbi şi faptul că el îşi dorea să aibă grijă de mine, la rândul lui, mă făcu să mă răzgândesc.

— Bine, dar cu o condiţie. Mă laşi pe mine să gătesc de acum înainte.

Am râs amândoi.

— Tu poţi să speli vasele!

Zâmbetul îi pieri şi eu am chicotit.

Am dat la o parte tot ce începuse el şi am luat-o de la capăt. Am folosit unt, în loc de ulei, şi am adăugat puţină şuncă şi ardei roşu. Acum, omleta stătea frumos aşezată pe două farfurii, împreună cu două salate de roşii.

Marco tocmai ieşea din dormitor, cu pastilele în mână.

— După masă, spuse el, zâmbind amar, şi le trânti pe blat, apoi se aşeză la masă. Ce bine arată! exclamă când văzu mâncarea.

I-am zâmbit, drept răspuns şi am început să mâncăm. Eram mai mult decât fericită că el terminase tot din farfurie, deşi eu mă atinsesem doar de jumătate. Şi avea un punct în

plus pentru că, la final mă ajutase să spăl vasele.

— Merg să fac un duş, spuse Marco, privindu-mă pe sub sprâncene. Vino cu mine!

Am simţit stomacul tremurând la auzul vorbelor sale, dar liniştea fu întreruptă de telefonul meu, care începu să sune.

Am ridicat din umeri, în semn de scuză, şi m-am uitat pe ecran, pentru a vedea cine e apelantul. Era mama.

— Alo? am răspuns.

— Bună, draga mea. Ce faci?

— Bună dimineaţa, mamă. Tocmai am terminat de mâncat. Tu?

— Eu sunt pe drum spre casa doamnei Avram, spuse ea, pronunţând numele uneia dintre prietenele ei sus puse. Cum este excursia voastră?

— Binemeritată. Chiar ne face bine această pauză, de la toată aglomeraţia din oraş.

— Mă bucur să aud asta. Tatăl tău era îngrijorat dacă aţi ajuns cu bine, de aceea te-am sunat atât de devreme. I-am promis că o voi face până la prânz.

— Spune-i să nu-şi facă griji, totul e perfect.

— Am să-i transmit. Aveţi grijă de voi!

— Vă iubesc, am spus.

— Şi noi, scumpa mea, spuse ea blând şi conversaţia noastră se încheie.

Apa de la duş încă se auzea, aşa că am deschis încet uşa. Marco era în cabina de duş, se rezema cu mâinile în faţă, în timp ce apa îi curgea peste capul aplecat puţin în jos. I-am

privit umerii încordaţi din cauza poziţiei, braţele musculoase, acoperite de un păr închis la culoare, spatele lat şi umed, care se continua cu un fund bombat şi picioare musculoase şi ferme; tatuajele proeminente îi dădeau un aer dur şi interzis.

În clipa asta puteam să scot de două ori mai mulţi aburi decât apa aceea fierbinte!

M-am dezbrăcat încet, lăsându-mi hainele să alunece pe podea, şi am intrat şi eu în duş, cuprinzându-l în braţe, pe la spate.

Marco se întoarse spre mine şi mă privi cu acei ochi întunecaţi, câteva clipe, înainte ca gura lui să o guste pe a mea. Mi-a cuprins un sân, cu o mână, în timp ce cu cealaltă mă sprijinea de talie, dar curând mâna îi fu înlocuită de gură, făcându-mă să scot sunete pline de dorinţă.

L-am simţit alunecând tot mai jos, până în acel punct sensibil, pe care îl tortură lent şi dulce, până aproape am simţit că mă pierd în braţele lui.

— Încă nu, iubito, şopti el cu acea voce groasă şi sexy. Vreau să te simt.

Marco mă ridică în braţe, sărutându-mă vulcanic şi ştiam că nu mai are răbdare. Nici eu nu mai aveam, voiam să fie al meu. Acum.

Picioarele mele atârnau de-a stânga şi de-a dreapta şoldurilor lui, în timp ce el mă ţinea de fese, sprijinindu-mă cu spatele de perete. L-am simţit, în timp ce mă săruta, şi felul în care noi ne uneam, în picioare, îl făcu să scoată sunete groase şi înfundate.

După un an de despărţire, plin de suferinţă, durere, tortură sufletească, după un an în care nu am mai sperat la nimic şi nu am mai avut nicio dorinţă, mi-am găsit, în sfârşit, liniştea, tot în braţele lui. Pentru că, indiferent cât timp ar trece sau ce s-ar întâmpla, Marco va rămâne sufletul meu pereche.

Am rămas amândoi îmbrăţişaţi un timp, încercând să ne recăpătăm suflarea, apoi Marco luă buretele şi, după ce îl umplu cu gel de duş, începu să îmi maseze umerii, braţele, sânii şi abdomenul.

— Îmi place la nebunie să fac asta, spuse el.

— E rândul meu, am zâmbit, şi, cu acelaşi burete, i-am făcut şi eu masaj, sărutându-i, din când în când, pielea umedă.

Am simţit ochii lui Marco insistând asupra mea şi l-am privit, întrebătoare.

— M-ai vrăjit, Elena, şopti el şi eu doar am zâmbit uşor.

După un duş extrem de lung, ne-am lungit amândoi pe canapea şi ne-am uitat la unul dintre filmele pe care le adusesem de acasă.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre facultate, spuse el brusc, mângâindu-mă pe păr.

— Nu m-ai întrebat, am răspuns. Ce vrei să ştii?

— Îţi place?

— Da, e ceea ce mi-am dorit de mică să fac.

— Ai mulţi prieteni acolo? întrebă el, inofensiv, dar ştiam la ce se referă.

— Nu prea, m-am axat foarte mult pe învăţat.

— Şi unde stai? La internat?

— Nu, părinţii meu mi-au închiriat o mică casă. Ţi-ar plăcea, e la fel de mic şi primitor ca şi aici, am spus entuziasmată şi ştiam că, la fel cum în inima mea fusese primul şi singurul care reuşise să dea buzna, el va fi primul care va intra şi în casa mea. De aceea nu lăsasem pe nimeni înăuntru, nu eram pregătită pentru nimeni altcineva, în afară de el.

— Şi… ţi-a mai văzut cineva locuinţa? Sau poate dormitorul?

M-am ridicat în fund, privindu-l acuzator.

— Ăsta e felul tău de a mă întreba dacă am mai fost şi cu altcineva? Ar trebui să ştii deja că răspunsul este nu! Şi nici în casa mea nu a intrat nimeni, niciodată!

Răspunsul meu se pare că îl mulţumise, pentru că mă sărută lung şi apăsat, înainte să se întoarcă pe burtă, aşezându-şi capul pe abdomenul meu şi să adoarmă dus.

Capitolul XI

Eram deja de patru zile la cabană, iar în dimineaţa celei de-a patra zi, Marco arăta mai rău ca niciodată. Se simţea rău de alaltăieri şi devenise tot mai irascibil. Astăzi refuzase să mănânce, doar a dat pe gât două pahare cu lapte şi a fumat, ţigară după ţigară.

Nu voiam să deschid subiectul, pentru că era extrem de iritat, de aceea mi-am făcut de lucru prin casă. L-am văzut ieşind afară, la bustul gol, aşezându-se pe treptele din faţa

casei, aprinzând altă ţigară şi ciufulindu-şi părul.

Mă gândeam ce aş putea să fac pentru a-l înveseli puţin şi mi-a venit o idee. Am aşezat câteva căpşuni şi felii de pepene pe o tavă, am luat sticla cu suc de portocale şi două pahare, pe care le-am aşezat într-un coş învechit, găsit într-unul dintre dulapurile din bucătărie, şi m-am dus după o pătură.

L-am auzit intrând în casă. Merse ţintă la baie, fără ca măcar să mă privească.

Bine… asta a durut puţin.

Am ieşit încet din casă, desculţă, şi am întins pătura pe iarba din faţa casei. L-am văzut ieşind, căutându-mă cu privirea, apoi mă privi încruntat, când mă observă.

— Ce spui de un picnic? am zâmbit, întinzând larg braţele.

L-am văzut strângând din buze şi trecându-şi o mână prin păr.

— Nu am dispoziţia necesară pentru chestii dintr-astea, Elena.

Am înghiţit în sec.

— Nu are nimic, le strâng imediat, am răspuns, rugându-mă în gând să nu pornim o ceartă.

Marco oftă lung şi veni cu paşi apăsaţi spre mine.

— Lasă-le naibii acolo, spuse exasperat şi m-am oprit.

— Nu este nevoie, serios, am spus încet.

— Am spus să le laşi dracului acolo! strigă el. Ai vrut picnic, hai să facem un căcat de picnic!

Cred că privirea mea îmi trăda sentimentele, pentru că

îşi trecu o mână prin păr. Dar grimasa de pe faţa lui nu prevestea nimic bun şi într-o clipă intră val-vârtej în casă, năpustindu-se asupra wc-ului.

M-am grăbit după el şi am intrat la timp, pentru a-l vedea cum vomită tot laptele băut de dimineaţă şi cum se prăbuşeşte jos, transpirând şi tremurând.

— Dumnezeule, iubitule! Eşti bine?

I-am pus o mână pe frunte; era rece de la transpiraţie. Dar el mă prinse de încheietură, strângându-mă cu putere, până am scos un icnet de durere. Se ridică cu greu, evitându-mă. Trecu pe lângă mine, cu o privire care mă putea tăia în bucăţi.

— Marco? am şoptit, cu ochii în lacrimi.

— Ce vrei? mă întrebă el rece, oprindu-se, dar rămase cu spatele.

— Lasă-mă să te ajut…

— Ai cumva nişte cocaină la tine?

Răspunsul lui aproape îmi tăiase respiraţia.

— Nu ai nevoie de ea, am spus, cu voce tremurândă.

— De unde dracu' ştii tu de ce am eu nevoie? se întoarse el spre mine, aruncându-mi cuvintele în faţă. Doar praful mă mai poate ajuta acum, pentru că, la naiba cu toate, simt că mă descompun! Crezi că nu ştiu ce faci? De ce m-ai adus aici?

Mă privi cu nişte ochi atât de răi, încât, fără să vreau, am lăsat lacrimile să îmi scape.

— Dacă vrei să faci pe eroina, nu exersa pe mine! Sunt dependent, Elena! Credeai că vei reuşi să mă schimbi?

— Nu asta vreau! am spus, răstindu-mă şi eu. Vreau să

renunţi la prostiile alea, aproape ai murit din cauza lor, Marco! Nu vreau să te pierd, nu înţelegi asta?

— Şi tu m-ai salvat, iar acum ai impresia că am nevoie de o bonă? Crede-mă, ce se întâmplă acum e de zece ori mai rău! Nu pot să fac asta, mi-a intrat în sânge!

Ştiam că e adevărat, după felul în care vorbea; mă rănea prin cuvintele rostite şi nu părea că îi pasă de asta. Suferea, intrase probabil în sevraj şi eu începeam să văd partea urâtă a acestui lucru.

— Eşti mai puternic de atât, am spus, plângând.

— Priveşte-mă! urlă el, făcându-mă să tresar. Ţi se pare că arăt puternic acum? Nu îţi mai fac jocurile, Elena! Am nevoie de prafurile alea futute!

L-am văzut încălţându-se şi luându-şi geaca de piele peste bustul gol. Am simţit că ceva în mine se prăbuşeşte, totul fiind înlocuit de durere. O durere alimentată de cuvinte, gesturi, priviri, de el.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Dacă ieşi pe uşa aia, totul s-a terminat!

Marco se întoarse încruntat, îngustându-şi ochii, extrem de furios.

— Ce. Dracu'. Ai. Spus?

— Nu mai fac asta! m-am răstit. Nu mai pot să continui aşa! Eşti periculos, eşti toxic!

— Doar acum ţi-ai dat seama de asta? Ai ştiut de la început în ce te bagi, iar acum ce dracu' faci? Mă părăseşti, din nou?

— Te iubesc, Marco! Mai mult decât viaţa mea! Dar nu

pot să stau şi să privesc cum te distrugi sau mai rău, cum te sinucizi!

Deşi avea cearcăne mari sub ochi şi era tras la faţă, cu părul ciufulit şi cu o mică barbă care îi încadra faţa, era a naibii de periculos, furios şi sexy. Iar asta îmi tăia picioarele.

Veni hotărât spre mine şi mă strânse tare de talie, cu o mână, aproape dureros, lipindu-mă de el, iar cu alta îmi ridică bărbia cu forţă, pentru a-l putea privi în ochi.

— Nu pleci nicăieri, spuse el, şi se aplecă pentru a-mi muşca buza de jos. Eşti a mea, Elena! A mea, auzi?

Mi-am simţit obrajii udaţi de lacrimi proaspete şi stomacul tresărind de dorinţă.

Marco

O priveam dormind şi ceva se cutremură de vinovăţie în mine. Chiar şi acum părea tristă. O făceam să sufere atât de tare, dar mă simţeam atât de rău, încât nu aveam chef de filtru la gură. Simţeam nevoia să mă descarc, pentru felul, mai mult decât oribil, în care mă simţeam. Şi chiar mă simţeam execrabil. Parcă toate maţele îmi ardeau, stomacul mi se întorcea pe dos, la fiecare două minute, provocându-mi o greaţă de care nu am scăpat nici după ce mi-am vomat tot sufletul, iar corpul îmi era acoperit de o sudoare rece şi greţoasă.

Dar fiinţa asta delicată mi-a înlăturat toate aceste senzaţii, acum aproximativ o oră, când mi s-a dăruit printre lacrimi amestecate cu gemete de dorinţă.

Mă voia, era atât de atrasă de mine încât tremura de plăcere de fiecare dată când o atingeam sau o sărutam, iar asta îmi plăcea a dracului de mult. Corpul ei mă scotea din minţi, felul în care îşi arcuia spatele în timp ce o gustam, pielea ei cu acel parfum irezistibil de femeie şi sex, lipit de al meu, în timp ce îmi gemea numele… îmi venea să o trezesc chiar acum pentru a o mai auzi o dată. Era de o senzualitate mortală, iar asta îmi distrase atenţia de la faptul că dependenţa mă tortura lent. Ea reuşise să mă distragă de la asta.

Cum naiba reuşise?

Când mi-a spus că s-a terminat, am simţit că tot cerul se prăbuşeşte peste mine. În acel moment, mă durea fix în pulă de căcaturile alea de droguri, retrăiam, din nou şi din nou, plecarea ei şi simţeam că mă sufoc. Singurul lucru la care m-am mai putut gândi atunci era că trebuie să îi aduc neapărat aminte că *ea este a mea!* Nu am de gând să o las să plece iar!

— Eşti bine? mă întrebă ea şoptit, cu ochii întredeschişi.

— Nu, Elena, am spus grav. Am nevoie de tine!

— Sunt aici, spuse ea, deschizând ochii de tot, crezând că mă simt iar rău.

— Nu înţelegi. Tu mă ţii la suprafaţă, dragostea ta e colacul meu de salvare. Fă-mă obsedat, nebun, cum vrei tu. Dar am nevoie de tine mai mult decât de orice altceva.

M-am aplecat peste ea şi am sărutat-o aproape sălbatic, în timp ce se lăsă pe spate, lăsându-mă să fac ce vreau şi am zâmbit pervers.

— Dacă ai şti câte fantezii au demonii mei cu tine, i-am

şoptit la ureche.

— Arată-mi, spuse ea, şi eu m-am ridicat puţin pentru a o privi în ochi.

Tocmai spusese asta fără să roşească?

Felul în care mă privea mă făcea să explodez. Am prins-o cu putere de talie şi am întors-o brusc pe burtă. Mi-am coborât mâinile pe şoldurile ei şi i-am ridicat fundul în sus. I-am sărutat şi muşcat fesele, pe rând, în timp ce ea deja gâfâia, făcându-mă şi pe mine nerăbdător. Dar nu voiam să mă grăbesc, aveam de gând să o fac să înnebunească de plăcere, să mă implore să o iau.

Am apucat de marginea chiloţilor ei din dantelă şi i-am coborât încet, urmându-le calea cu limba şi oprindu-mă în mijloc, gustând-o cu o poftă imensă şi făcând-o să tremure de plăcere. Dumnezeule mare, ce efect avea asupra mea! Pantalonii mă jenau de mult şi abia aşteptam să scap de ei.

Am pătruns-o cu degetele şi era atât de pregătită pentru mine! Ea începu să geamă şi eu am strâns din dinţi pentru a mă putea abţine. Cu cealaltă mână îi mângâiam fundul şi o vedeam sprijinindu-se în mâini, în timp ce îşi dădea capul pe spate, cu ochii închişi.

— Marco, şopti ea şi am rânjit, adâncindu-mi mişcările. Adoram când îmi gemea numele!

Oftă prelung şi strânse cearşaful în pumni.

— Nu mai pot, şopti ea. Te vreau!

M-am aplecat peste spatele ei, lipindu-mă cu prohabul de fundul ei, dar fără să mă opresc.

— Ce vrei, Elena?

— Pe tine! icni ea.

Mâna mea se mişca neîncetat şi acum o mângâiam, totodată. O transpiraţie fierbinte îi apăru pe frunte.

— Te rog, te implor! gemu ea intens. Te vreau în mine!

Cuvintele ei au explodat în pantalonii mei. I-am desfăcut şi i-am lăsat să cadă pe şolduri, în timp ce mi-am găsit locul preferat din întreaga lume. Am continuat aşa, ţinând-o strâns de şolduri, până ne-am prăbuşit amândoi într-un final cutremurător de plăcut.

— Îmi plac demonii tăi, şopti ea şi mă făcu să chicotesc, înainte să adormim goi, unul în braţele celuilalt.

Capitolul XII

Până la urmă aveam parte de picnicul pregătit. Stăteam amândoi pe pătură şi împărţeam un bol cu căpşune.

— Iartă-mă pentru data trecută, spuse el, sărutându-mi mâna. Sunt un idiot, câteodată.

— Eşti idiotul meu, am spus cu drag.

După o săptămână de la marea noastră ceartă, Marco încă se simţea rău, dar el spunea că nopţile petrecute împreună îl ajutau să reziste. Şi rezista, iar eu eram foarte mândră de el. Reuşea să mănânce mai bine, dar câteodată voma tot ce mânca, pentru că avea momente când starea de rău îl lovea în forţă şi pe neaşteptate.

Nu îmi plăcea să îl văd aşa, dar ştiam că asta e calea cea bună şi că tot răul este spre binele lui.

— Ce o să facem când vara se va termina?

Întrebarea lui mă luă prin surprindere.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, am şoptit, pierdută.

Adică, era clar că trebuia să mă întorc la facultate, dar faptul că eram acum aici şi s-au întâmplat atâtea de când ne-am împăcat, îmi dădeau sentimentul că ne-am unit pentru totdeauna.

— Poţi să vii să stai cu mine, am şoptit temătoare, pentru că asta nu însemna deloc să o luăm încet, dar nici nu puteam dispărea iar. Asta, dacă vrei şi tu, am adăugat repede. Ştiu că va trebui să te mai întorci, dar va fi mai uşor dacă vei sta cu mine, câteodată.

M-am întristat în timp ce vorbeam. Nu mai voiam să ne despărţim, nici măcar o zi. Aveam nevoie de el, aşa cum şi el avea nevoie de mine. Eram dependenţi unul de celălalt.

— Chiar vrei să stau cu tine? mă întrebă el, privindu-mă cu o curiozitate sinceră.

— Te vreau lângă mine mereu, în fiecare zi.

Sărutul lui apăsat mă trezi din nou la viaţă.

* * *

Ne întorsesem în oraş şi Marco se simţea mult mai bine acum. Spunea că nu mai simte nevoia să ia droguri şi eu îl credeam, pentru că era dispus să mai stăm cât timp voiam eu.

În seara asta, dădea o petrecere ca să ne distrăm după această perioadă tumultuoasă. Maria venise la mine şi ne pregăteam amândouă. Am optat pentru o rochiţă albă, vaporoasă, cu spatele gol şi sandale joase, care se legau în

sus pe picior. Părul meu era voluminos datorită buclelor lejere făcute de Maria şi ea arăta foarte bine într-o fustă minusculă şi o cămaşă decoltată.

— Gata de petrecere? mă întrebă ea, veselă.

Am dat din cap afirmativ, chicotind. Maşina ei era afară şi am mers la băieţi acasă. Muzica bubuia atât de tare, încât se auzea cu uşurinţă de jos, iar jocul de lumini se observa de la ferestre.

Am urcat şi noi, iar la intrare am dat nas în nas cu Saul.

— Elena! Mă bucur mult să te văd! exclamă el.

— Hei, şi eu! am spus. El se aplecă să mă îmbrăţişeze, iar eu l-am bătut uşor cu palma pe spate, stânjenită.

— Ce faci? Arăţi nemaipomenit!

L-am văzut măsurându-mă din cap până în picioare şi am simţit cum mă înroşesc.

— Păcat că tot ce are îmi aparţine, nu-i aşa? se auzi o voce din spatele meu.

— Hei, Marco! zâmbi Saul strâmb. Da, am auzit că sunteţi iar împreună.

— Şi aşa o să rămânem mult, mult timp de acum înainte, spuse Marco, privindu-l superior şi Saul dădu din cap, iar apoi dispăru.

— Nu crezi că eşti prea dur? l-am întrebat, întorcându-mă spre el şi punându-mi mâinile pe pieptul său.

— Nu când tu arăţi aşa, şopti el gutural şi sexy, făcându-mă să mă înfior. Chestia asta e legală măcar? întrebă, prinzând cu o mână un colţ al rochiei mele scurte, în timp ce cu cealaltă îmi mângâie spatele gol.

— Contează? l-am întrebat, chicotind. Tot ce trebuie să ştii este că sunt doar a ta.

— Doar a mea, repetă el şi limba lui îmi desfăcu buzele, sărutându-mă cu poftă.

Marco mă prinse de mână şi mă trase pe ringul de dans, unde, prinzându-mă de talie, începu să se mişte pe ritmurile muzicii. Nu dansa deloc rău, iar felul în care îşi mişca şoldurile era al naibii de sexy. Am început să râd şi m-am alăturat lui, lipindu-mă de el şi unduindu-ne împreună.

— Mi-e sete, am spus după vreo trei melodii dansate. Şi nu setea era principalul motiv pentru care mi se făcuse atât de cald. Mă duc să îmi iau ceva de băut.

— Vin cu tine, spuse el automat.

— Nu e nevoie, mă întorc repede, am spus. Rămâi şi distrează-te, îţi aduc şi ţie ceva.

Am ajuns lângă masa plină cu băuturi şi am luat o doză de Cola, pe care am desfăcut-o şi am băut, dintr-o răsuflare, jumătate.

— Ce spui de un dans? am auzit o voce lângă mine şi l-am văzut pe Saul rânjind. Era beat şi încă mai ţinea o sticlă de bere în mână.

— Poate altă dată, am încercat să îi zâmbesc natural.

— Te-am plăcut de când te-am văzut prima dată, Elena. Ştiu că nu mă vezi ca pe el, dar crede-mă că merit să îi iau locul lângă tine.

— Îl iubesc, Saul. Îmi pare rău, dar nimeni nu poate schimba asta.

— Prostii, icni el şi se apropie de mine, făcându-mă să

merg cu spatele, până m-am trezit în colţul cel mai întunecat al camerei, feriţi de toate privirile.

— Cred că cel mai bine ar fi dacă am opri discuţia aici, am spus, simţind un gol în stomac.

Dar el se apropie deranjant de tare de mine şi am scos un ţipăt slab. Ce-i drept, niciunul sănătos nu m-ar fi ajutat prea tare în gălăgia din apartament.

— Pot să te fac să termini cum nici nu îţi imaginezi, spuse el, iar eu am tresărit puternic.

— Iar eu pot să te bag în spital cu tot cu sicriu! tună o *voce furioasă* din spatele său şi când se întoarse, *pumnul* lui Marco îl făcu să zboare direct pe spate.

Marco se puse deasupra lui, îi mai dădu un pumn, spărgându-i buza, şi tocmai ridica, încă o dată, mâna spre el.

— Dacă te mai atingi o singură dată de ea… nu, dacă doar te văd prin zonă şi îi respiri aerul, te-am călcat în picioare ca pe ultimul om, ai înţeles? spuse el cu un calm mult mai periculos decât orice strigăt. Ştiu că o vrei, cap de pulă, încă de când ai văzut-o prima dată, dar singurul loc în care o să termine va fi în braţele mele!

Apoi se ridică încet, continuând să îl privească ucigător. Spre surprinderea noastră, Saul începu să râdă.

— Ne vedem peste câteva zile, Marco, stâlci Saul cuvintele, din cauza băuturii. Zilele tale în vârf sunt numărate.

— Să mi-o sugi! îi răspunse Marco, scârbit, arătând spre prohabul lui şi mă luă de mână, pornind spre ieşire.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Te duc acasă. Îmbrăcată aşa, va trebui să mă bat cu toţi masculii în călduri de aici!

Am urcat pe motocicleta lui şi mi-am dat seama ce dor îmi fusese de ea; mi-am aranjat rochia sub fund şi l-am strâns tare în braţe. L-am auzit chicotind uşor şi porni motorul.

Planul era să mă conducă acasă, eu să intru pe uşa şi Marco pe geam. Asta am şi făcut, iar zece minute mai târziu eram la mine în cameră.

— Crezi că trebuie să îţi faci griji pentru ce a spus… l-am întrebat în şoaptă.

— Normal că nu, e doar un beţiv suficient de prost încât să se lege de ce îmi aparţine.

Am dus mâna la micul fermoar al rochiţei, dar am simţit mâna lui oprindu-mă.

— Ştii că îmi place mie să fac asta, şopti el cu o voce joasă şi sexy, iar eu am simţit un val de căldură undeva în mijlocul corpului.

Se aplecă în faţa mea şi îmi dezlegă şnurul cu care îmi erau legate sandalele, lăsând sărutări fierbinţi de-a lungul piciorului, până ajunse pe pulpe şi trecu de marginea rochiei, prinzându-mă cu mâinile de fund şi masând cu putere.

După ce termină cu sandalele, se ridică în picioare, îşi dădu tricoul jos şi îşi aruncă adidaşii cât colo. Cu blugii căzuţi pe şolduri, cu acel „V” pronunţat şi cu bustul gol şi musculos, stătea şi mă privea atât de intens, încât am simţit cum mă înroşesc tot mai tare. Ştiam că în privirea aceea întunecată erau ascunse multe fantezii şi simţeam teamă şi

încântare, totodată.

Veni încet în spatele meu, făcând un semicerc, nedezlipindu-şi privirea de pe mine, apoi am simţit cum cu o mână trage fermoarul în jos, apucând de umerii rochiţei şi lăsând-o să-mi cadă la picioare.

Stăteam acum în faţa lui doar într-o pereche de chiloţei albi, minusculi, din dantelă. Dar, ce mă bulversa, era că nu ştiam ce va face, pentru că până acum mă atinsese doar ca să mă dezbrace. Însă privirea lui continua să mă ardă şi îmi doream, mai mult ca orice, să mă atingă, să mă facă a lui.

Am simţit cum cu un deget îmi mângâie uşor o fesă, de sus până jos, apoi, brusc, îmi dădu o palmă peste fund, suficient de tare cât să icnesc, dar, spre surprinderea mea, asta mă excită atât de tare, încât icnetul deveni un geamăt de plăcere.

— Atinge-mă, am şoptit, înnebunită de plăcere.

— Mă vrei, iubito? mă întrebă.

Am dat din cap că da, dar răspunsul meu nu îl mulţumi, aşa că îmi mai dădu o palmă, care mă făcu, din nou, să gem de excitare.

Îşi lipi spatele de al meu şi cu o mână îmi cuprinse sânii, în timp ce cu cealaltă coborî în jos, strecurând-o în chiloţi şi atingându-mă, mângâindu-mă şi intrând în mine, până am început să gâfâi, cu ochii închişi, lipindu-mi fundul de umflătura pantalonilor lui.

Marco

Doamne, cât de frumoasă poate să fie! O priveam intens, simţind cum deja mă strâng pantalonii; femeia asta era magică, putea să mi-o mărească doar uitându-se la mine!

Îmi plăcuse atât de mult când mă rugase data trecută şi simţeam că nu am fost singurul căruia i-a plăcut. Mă voia şi ea, la fel de mult, aproape se pierdea în faţa mea şi asta mă excita teribil.

Am mers lent, făcând un semicerc în jurul ei, privind-o, în continuare, ca un vânător care îşi pândeşte prada; am ajuns în spatele ei şi am avut grijă să nu o ating când i-am dat rochia jos. Mă abţineam al naibii de greu, dar voiam să mă joc iar cu ea şi ştiam că şi ei îi place. Am văzut-o tremurând de nerăbdare şi nu înţelegea ce fac.

Stătea în faţa mea, doar într-o pereche de chiloţi tanga albi, din dantelă, făcându-mi mădularul să pulseze de dorinţă. Părul ei lung şi frumos, uşor ondulat, îi cădea pe spate.

Am întins mâna, nemaiputând să mă abţin, şi cu latul unui deget i-am mângâiat o fesă, de sus până jos, apoi am plesnit-o cu putere în acelaşi loc. Am auzit-o icnind şi scoţând un geamăt excitat, în timp ce mădularul meu zvâcni.

Aşa deci, îţi place?

Eram a dracului de excitat şi faptul că ea se lăsase purtată în jocul meu, mă înnebunea.

— Atinge-mă, am auzit-o spunând cu voce joasă, tremurândă şi îmi venea să îmi dau un pumn pentru a mă abţine să nu o iau acum, în clipa asta.

— Mă vrei, iubito? am întrebat-o, dorindu-mi să mă

implore.

A dat doar din cap şi mi-am îngustat ochii cu ciudă. Răspuns greşit, frumoaso.

Am mai plesnit-o o dată, peste cealaltă fesă, dar nu se mai auzi niciun icnet, doar un geamăt prelung şi ştiam că nu voi mai rezista mult aşa. Propriul joc mă bătea cu propriile arme.

M-am lipit de ea şi, cu o mână, i-am cuprins sânii, pe rând, învârtindu-i cu vârfurile degetelor sfârcurile întărite, în timp ce cu cealaltă mână am coborât tot mai jos, mi-am băgat-o în chiloţii ei şi am găsit-o umedă şi a naibii de fierbinte.

Doamne Sfinte, femeia asta o să mă omoare într-o zi! Dar măcar ştiu că o să mor de plăcere.

Am mângâiat acel loc minunat şi am intrat în ea, făcând-o să gâfâie şi să tremure încet. Am simţit-o arcuindu-se şi lipindu-şi fundul de umflătura din pantalonii mei.

— Spune-mi ce îţi doreşti, Elena, am spus poruncitor, jucându-mă mai departe în chiloţii ei şi prinzând-o de un sfârc.

— Pe tine, şopti ea, lăsându-şi capul pe spate, pe umărul meu, şi închizând ochii de plăcere.

— Spune-o!

— Trage-mi-o, Marco! gâfâi ea şi eram sigur că, dacă nu era în culmile plăcerii acum, ar fi înroşit până în vârfurile urechilor.

Asta voiam să aud! Am întors-o spre mine, am ridicat-o în braţe, sărutând-o adânc, şi am aşezat-o pe spate pe pat,

dar eu am rămas în genunchi, între picioarele ei. I-am dat repede chiloţii jos, i-am băgat în gură şi i-am ţinut cu dinţii, în timp ce îmi lăsam pantalonii pe şolduri, eliberându-mi bărbăţia, în sfârşit. Privirea ei şocată mă făcu să rânjesc pervers şi malefic.

Rămânând în genunchi, în aceeaşi poziţie dreaptă, i-am desfăcut picioarele, astfel încât acum o vedeam în toată frumuseţea ei, şi am pătruns-o încet, privind-o şi făcând-o să roşească, dar şi să geamă lung, închizând ochii. Am luat chiloţii şi i-am băgat în buzunar, apoi am prins-o strâns de pulpe.

Măream intensitatea şi plăcerea ne lua minţile, ne uneam fără oprire şi de fiecare dată când o pătrundeam, respiraţiile ni se opreau, devenind sacadate.

— Priveşte-mă, Elena, am spus, iar când privirile ni s-au întâlnit, corpurile noastre au fost zguduite, simultan, de punctul culminant al plăcerii.

Capitolul XIII

— Marco, băiete, mă bucur să te văd! exclamă Manu, dând mâna cu el şi strângându-l în braţe, într-un mod ciudat şi stângaci. Arăţi mult mai bine!

— Mă simt bine, răspunse Marco şi Manu îmi zâmbi călduros.

— Nu ştiu ce îi faci, Elena, dar să nu te opreşti.

— Se numeşte dragoste, Manu bătrâne, ar trebui să încerci şi tu. Asta dacă nu ţi s-au uscat coaiele de tot!

L-am privit acuzator, dar el râdea cu atât de mare poftă, încât m-a făcut şi pe mine să zâmbesc.

— Poate că sunt puţin ruginit, dar nu am împietrit de tot, răspunse acesta, chicotind. Şi să nu uit, ai un plic gros care te aşteaptă, încă de la victoria cu luptătorul profesionist.

— A fost o luptă pe cinste, rânji Marco.

Manu îi întoarse zâmbetul.

— Eşti gata de antrenament?

Da, Marco era pregătit. Eu nu eram. Încă nu ştiam dacă era o idee bună faptul că se lupta, dar nu voiam să îi impun ceva sau să îl schimb în vreun fel. Era perfect aşa cum era.

M-am îndreptat şi spre scaunele lipite de perete şi m-am aşezat, privind cum iese din vestiar, îmbrăcat lejer. Manu cheamă un alt băiat, pentru a intra în ring împreună. Nu era o luptă adevărată, ci doar pentru antrenament şi acum nu mai eram atât de încordată.

După aproximativ o oră, Andrei intră agitat în sala de box, ne căută cu privirea şi, când ne observă, se apropie repede şi încruntat. Merse lângă Marco, îi şopti ceva la ureche, şi i-am văzut discutând aprins, apoi Marco veni spre mine nervos, în timp ce Andrei se întoarse şi plecă.

— Ce s-a întâmplat?

— Doi poliţai au fost la noi acasă, acum o jumătate de oră, vorbi el rar, privindu-mă precaut. Au pus întrebări despre mine şi vor să mă prezint la secţie.

— Dar… de ce?

— Am fost spitalizat pentru supradoză, Elena. Tu

despre ce crezi că e vorba?

Cuvintele lui mi-au făcut picioarele să tremure, în timp ce îl priveam cu teamă.

— O să fie bine, spuse el, dar vocea îi trăda neliniștea. Uite, merg până la nenorociții ăia, să le răspund la câteva întrebări și gata, da? mă întrebă, cuprinzându-mi fața în mâini.

— Vin cu tine!

— Elena, oftă el când îmi pronunță numele, nu mai vreau să te târăsc prin căcaturi dintr-astea.

— Nu îmi pasă, vreau să fiu lângă tine, indiferent de situație. Și tu ai face la fel.

Mă privi câteva secunde, apoi își trecu o mână prin păr.

— Haide!

Marco îl salută pe Manu și mă luă de mână, mergând la motorul lui și îndreptându-ne spre secția de poliție. Acolo am fost îndrumați pe același coridor pe care fusesem cu tata, doar că acum am mers în altă cameră. Un sentiment puternic de *déjà vu* pusese stăpânire pe mine.

— Marco Sima, se prezentă el celor doi polițiști. Se pare că erau mereu în pereche, ca în filme. Am auzit că mă căutați.

Cei doi îl priviră lung, iar unul din ei spuse, făcându-ne semn spre scaunele din fața birourilor.

— Desigur, luați loc.

Ne-am așezat și polițistul a continuat să vorbească.

— Știi de ce te-am căutat?

— Știu că are legătură cu spitalizarea mea.

— Care a fost diagnosticul, mai exact?

— Supradoză.

— Ce ai luat?

— De obicei, luam cocaină, dar în pliculeţul pe care l-am primit, nu era asta. Am simţit din prima secundă şi am trăit şi urmările.

— Ştii ce era?

— Nu!

— Îţi spunem noi, un drog nou, care încă nu a fost scos pe piaţă, de culoare alb sidefat, iar numele oficial este SHP-410. Dar i se mai spune şi „Moartea albă”.

M-am cutremurat la auzul descrierii poliţistului, parcă nu era adevărat ceea ce trăiam şi auzeam acum.

— Şi cum naiba a ajuns asta la mine? întrebă Marco, încruntându-se.

— Asta vrem şi noi să aflăm. Nu s-a scos încă la vânzare, dar dealerii l-au primit de ceva timp. Eşti dealer de droguri, Marco?

Acuzaţia acestuia mă şocă, de-a dreptul. L-am privit pe Marco, care îngheţase pe scaun şi nu ştiam cum să interpretez acest gest. Eram şocată şi speriată, în acelaşi timp.

— Voi vă bateţi dracului joc de mine? spuse Marco printre dinţi, încet şi clar.

— Domnule Sima, o anchetă este în desfăşurare pe numele tău. Avem martori care afirmă faptul că obişnuieşti să consumi substanţe interzise. În timp ce noi vorbim acum, un echipaj îţi verifică locuinţa. Avem şi un mandat, desigur, spuse el, întinzându-i o copie a mandatului de percheziţie a

locuinţei.

— Marco este curat, nu se mai droghează! am exclamat, ameţită. Şi, în niciun caz, nu este dealer!

— Domnişoară Maier, mi se adresă celălalt poliţist, iar eu am tresărit când mi-am auzit numele. De unde ştia el cum mă numesc? Dacă facem testele de sânge, şi le vom face, acestea vor arăta cu totul altceva. La câtă cocaină a prizat, îi trebuie luni de zile să îi iasă din organism. Şi, din câte ştim noi, aţi fost plecată un an întreg, de ce sunteţi atât de convinsă că ştiţi cu ce s-a ocupat domnul Sima între timp?

Am înghiţit în sec, pentru a nu plânge aici, de faţă cu cei doi poliţişti. Nu era nici locul, nici momentul.

— Ştiu ce încerci să faci, mârâi Marco spre el, şi nu o să îţi meargă.

— Domnişoară Maier, spuse el, din nou, de data aceasta mult mai încrezător, nu aţi observat la întoarcerea dumneavoastră nimic nou sau suspect la domnul Sima? Comportament, reacţii, înfăţişare?

L-am privit pe Marco lung, iar el se ridică dintr-odată în picioare, dând cu pumnul în biroul din faţa lui.

— Nu o amesteca pe ea! urlă el spre cel care mi se adresase. Chiar crezi că poţi să o întorci împotriva mea, nemernicule? Căutaţi cât vreţi, sunt curat!

— Antecedentele tale ne arată altceva, aproape zâmbi primul poliţist.

— Am fost achitat, nu îmi pasă ce pula mea mai încercaţi voi să îmi băgaţi pe gât! Să mergem, se răsti spre mine şi ne-am îndreptat împreună spre uşă.

A mers direct la motor, pe care l-a lovit puternic cu piciorul, respirând furios şi punându-şi mâinile în talie.

— Ce naiba se întâmplă? l-am întrebat.

— La dracu' cu toate dacă ştiu, răspunse el, ciufulindu-şi părul.

Îmi adusesem aminte de felul în care Cristian îi întinsese un plic asemănător cu ceea ce luase Marco de la băiatul înalt, dar putea foarte bine să fie altceva. Nu aveam dovezi şi ceea ce văzusem nu era un argument prea solid, de aceea nu deschisesem subiectul în legătură cu asta.

Marco veni spre mine repede, mă prinse cu amândouă mâinile de obraji şi spuse, cu ochii mari, aproape înnebuniţi:

— Tu ştii că sunt nevinovat, nu-i aşa?

L-am privit în ochi, simţind cum ai mei se umplu de lacrimi.

— Nu, iubita mea, nu plânge, spuse el rugător, în timp ce îmi ştergea lacrimile cu degetele mari de la mâini. Nu sunt ceea ce spun ei, îţi jur, Elena, nu am făcut asta! Trebuie să mă crezi, *am nevoie* să mă crezi!

Am dat aprobator din cap şi el mă pupă pe frunte, apoi îşi lipi fruntea de a mea.

— Nu pleca şi de data asta, şopti, gâtuit de emoţie. Nu ştiu de ce sunt în stare, dacă mă părăseşti iar.

— Nu fac asta, am spus, plângând încet. Te iubesc, Marco, şi rămân lângă tine.

Mă sărută pasional, lipindu-mă de el şi limba lui intră adânc în gura mea. Fiori delicioşi de dorinţă mi-au explodat în stomac şi am simţit cum, în braţele lui, lumea poate să ia

sfârşit, pentru că ar începe din nou tot cu el.

— Mergem, spuse el răguşit. Am nevoie să fiu în tine, acum!

L-am privit îmbujorată pe acest bărbat sexy şi rău şi am simţit cum dorinţa îmi pulsează în acel loc sensibil. Am urcat în spatele lui pe motocicletă şi ne-am îndreptat spre apartamentul lui. Două maşini de poliţie erau parcate în faţa blocului.

— Nu au terminat nenorociţii de cotrobăit, încă? scuipă el cuvintele.

Am urcat, ţinându-ne de mână, şi înăuntru, alături de patru poliţişti, stăteau Andrei, Saul şi Cristian.

— Marco Sima, eşti arestat pentru trafic de droguri!

Marco

Un nenorocit de gabor îmi punea cătuşele, în timp ce alţi doi mă ţineau de mâini. Şi, totuşi, privirea mea era nedezlipită de faţa fetei care mă privea cu atât de multe emoţii, încât mi se rupea sufletul. Era şoc, dezamăgire, durere, confuzie. Însă mintea mea se tura la maxim şi procesa totul. Ce dracu' căutau labagiii de Saul şi Cristi ăla la mine în casă? Şi de ce pula mea eram acum arestat?

— Vreau nişte explicaţii, dracu' să vă ia! am răcnit. Pentru ce mă arestaţi?

— Trafic de droguri. Am găsit în casa ta mai multe plicuri cu substanţe interzise şi sume mari de bani, răspunse unul dintre ei.

— Pe naiba! am exclamat. Minciuni!

— Tu! am auzit-o pe Elena strigând cu ură şi năpustindu-se asupra lui Cristian, lovindu-l cu pumnii, atât cât putea ea, însă Andrei o prinse de talie şi o ridică pe sus, în timp ce ea încă se zbătea. Tu ai fost! Te-am văzut în seara aceea, tu i-ai spus dealerului ce să îi dea lui Marco!

Ne-am oprit toţi din cauza izbucnirii ei.

— Tu ştiai de asta? am întrebat-o şocat. Şi ia mâinile de pe ea!

Ce naiba se întâmpla aici?

— În seara în care ai luat supradoza, l-am văzut pe Cristian cu un pliculeţ în mână, pe care tu l-ai primit, mai târziu, de la băiatul acela înalt. Nu ştiusem atunci dacă era relevant sau doar o coincidenţă, dar acum sunt sigură! îmi explică ea, extrem de abătută, şi apoi se întoarse spre poliţişti. Pot să depun şi mărturie dacă trebuie. Marco este nevinovat!

— Îmi pare rău, domnişoară, dar acum avem dovezi mult prea solide pentru ca o simplă mărturie să îl mai scape.

I-am văzut lacrimile curgându-i pe obraji şi aş fi dat orice să i le pot şterge, în acest moment. Dar o pereche fututătă de cătuşe, a naibii de dureroase, îmi limitau mişcările.

— Voi doi aţi complotat împotriva mea, am mârâit spre Cristian şi Saul, în timp ce poliţiştii se chinuiau să mă scoată afară. O să vă nenorocesc cu mâinile goale! am urlat.

— Calmează-te, Marco! vorbi Andrei calm şi mi-am privit încruntat prietenul. Toţi paşii greşiţi te-au ajuns din urmă.

Mă uitam la el şi nu înţelegeam, până când el rânji spre Saul şi am simţit cum sângele începe să îmi fiarbă în vene. Am văzut doar negru în faţa ochilor şi, cu o smucitură puternică, m-am eliberat, m-am îndreptat cu paşi mari spre el şi i-am futut un cap în gură trădătorului, atât de tare încât pe mine mă durea groaznic. Dar faptul că el îngenunchease de durere, ţinându-şi nasul cu mâinile, prelingându-i-se sângele printre degete, îmi dădea o satisfacţie uimitoare.

Elena privea şocată scena şi îmi era frică să nu cedeze. Am mers lângă ea şi ne-am unit frunţile, pentru o clipă, exact în momentul în care poliţiştii m-au prins iar şi m-au târât în maşină.

Elena

Nu va mai scăpa de data aceasta, eram convinsă de asta. Erau la mijloc lucruri mult prea periculoase, iar planul fusese mult prea bine gândit. Încă o dată, Marco fusese răpit de lângă mine, încă o dată aveam să trec prin infern. O voce răutăcioasă din capul meu îmi spunea că toată viaţa mea fusese liniştită, înainte să apară el. Dar iubirea care îmi umplea sufletul, dorinţa care mă învăluia, pasiunea care ne lega, toate acestea reprezentau cele mai importante lucruri din viaţa mea acum. Lacrimi fierbinţi îmi curgeau pe faţă şi am strâns şi mai tare perna în braţe.

O bătaie în uşă mă făcu să tresar. M-am ridicat repede în fund şi mi-am şters ochii cu mânecile bluzei.

— Intră, am spus încet.

Maria intră înăuntru şi m-am ridicat de pe pat, mergând fix spre ea şi simţind cum furia ia loc tristeţii.

— Cum îndrăzneşti să mai vii aici? am ţipat nervoasă, cu ochii încă în lacrimi.

— Elena, nu am ştiut! spuse ea, implorându-mă din priviri, şi i-am văzut ochii umezindu-se. M-am despărţit de el.

Cu aceste cuvinte tremurânde, Maria izbucni într-un plâns zgomotos, acoperindu-şi faţa cu palmele.

Am oftat privind-o şi parcă se mai rupea ceva din mine.

— Vino aici, am spus încet şi am cuprins-o în braţe, strângând-o tare. Ştiam cât poate fi de dureros.

Ne-am aşezat amândouă pe pat şi i-am oferit un pachet de batistuţe, pe care le aveam în sertarul noptierei. Ea le luă, zâmbind trist.

— De ce, Maria? am întrebat-o.

— Invidie, orgoliu, bani, răspunse ea, ştergându-şi lacrimile. Marco făcea mulţi bani, în timp ce el rămânea un nimeni.

— Dar Andrei avea şi el partea lui din meciurile lui Marco!

— Dar era mereu în umbră.

Îşi trase nasul şi continuă:

— Mereu Marco a fost în centrul atenţiei, iar asta, chiar dacă a ascuns-o foarte bine, l-a deranjat mereu. Am aflat şi eu astăzi toate aceste lucruri.

— Îţi dai seama cât este de grav? am şoptit, deşi era o întrebare retorică. Este vorba de trafic de droguri. Nimic nu

îl mai poate salva acum, doar dacă ei mărturisesc. Şi asta nu se va întâmpla niciodată.

Inima mi se strânse dureros în piept.

— Dacă pot să fac ceva, orice… începu Maria să vorbească, suspinând.

— Mulţumesc că mi-ai spus, i-am zâmbit strâmb.

Era distrusă, singurul băiat cu care fusese atât de mult timp, ne trădase pe toţi. Pe Marco, pe mine şi, mai ales, pe ea. Nu puteam decât să îmi imaginez cât de dureros poate să fie.

— Vrei să dormi la mine în seara asta? am întrebat-o şi ea acceptă uşurată. Era mult mai bine decât să se întoarcă acasă şi să îşi consume durerea singură, în camera ei.

Dimineaţa următoare aveam un singur gând, să îi confrunt pe nenorociţii care mi-au băgat iubitul după gratii.

— Elena, te rog, nu îţi face rău, încercă Maria să mă convingă. Ce ai putea să faci tu împotriva lor?

Nimic, ştiam. Şi uram din adâncul sufletului acest sentiment de neputinţă. Îmi venea să sparg tot ce prindeam în mână şi simţeam că, de data aceasta, nu vom mai scăpa atât de uşor.

Ne-am aşezat la masă, cu câte un bol de cereale în faţă, dar amândouă ne jucam absente cu lingurile.

— Cum te simţi? am întrebat-o pe Maria.

— La fel, şopti ea. Doar că acum nu mai plâng. Tu?

— La fel!

Am urcat înapoi în cameră şi ne-am înţeles că va mai rămâne la mine câteva zile; în acest moment era foarte vulnerabilă şi Andrei o putea recuceri uşor. Plus că, aici el nu

va avea curaj să vină după ea.

Zgomotul telefonului meu, care sună, ne făcu pe amândouă să tresărim. Privind ecranul acestuia şi văzând apelantul, furia de aseară reveni brusc de nicăieri.

— Cum îndrăzneşti? am spus cu ură.

— Elena, ascultă-mă, se auzi vocea lui Cristian la celălalt capăt al firului.

— Nu, tu să asculţi, nenorocitule! Ai vrut să îl omori şi, dacă nu ţi-a reuşit, i-ai distrus viaţa? Nu mai vreau să te văd niciodată!

— Aşa vorbeşti? După ce ţi-am stat alături atâta timp? El a ales să se drogheze!

— Nu te-a forţat nimeni să stai lângă mine, Cristian. Iar pentru ceea ce ai făcut, nu mai exişti pentru mine!

I-am închis telefonul în nas şi mi-am lăsat capul în mâini, încercând să mă liniştesc. Mai avea curaj să ia legătura cu mine? Tocmai dealerul de droguri, persoana care a făcut rost de drogul acela periculos pentru Marco! îi uram, îi uram pe toţi şi simţeam cum sufletul meu se închide iar, din ce în ce mai tare.

Capitolul XIV

Aveam voie să îl vizitez. Cincisprezece minute, la atât se rezuma întreaga noastră relaţie acum. Cornelia se întoarse şi ea de la fermă, pentru a fi alături de fiul său. Am sunat-o eu şi, într-un final, şi Marco. Acum stăteam amândouă într-o sală mică de aşteptare, pentru a-l vedea.

— Ştiam că ceea ce face îl va duce pe un drum greşit, vorbi ea încet, stăpânindu-şi cu greu lacrimile. Dar speram să mă înşel.

I-am pus o mână pe umăr.

— Nu el le distribuie, am spus blând.

— Le vinde sau le cumpără, care este diferenţa, până la urmă? Ştia în ce se bagă.

Aşa spusese şi Cristian, doar că atunci refuzasem cu încăpăţânare să ascult. Dar cuvintele rostite de mama lui aveau mai mult sens.

— S-a lăsat, Cornelia. Sunt sigură, pentru că am fost mereu împreună.

— Ştiu asta, draga mea. Mi-a spus la telefon. Nu am cuvinte să îţi mulţumesc!

Mă strânse tare în braţe şi îşi şterse ochii cu o batistă albă. Îmi era atât de milă de ea! Peste câte greutăţi a fost nevoită să treacă, de una singură, această fiinţă blândă şi plăpândă.

— Doamna Sima?

Un ofiţer de poliţie o conduse pe Cornelia la Marco, iar mie nu îmi rămânea altceva de făcut decât să aştept. Adevărul era că cele cincisprezece minute trecuseră repede şi, când se întoarse, avea ochii în lacrimi. Am oftat adânc, am mângâiat-o pe braţ, pentru că orice cuvânt era acum de prisos, şi l-am urmat pe acelaşi ofiţer.

Am intrat în altă cameră, ceva mai mică şi întunecată, care avea pe un perete paralel o uşă din oţel forjat. Aceasta dădea în celula lui.

Când am intrat, am simţit două mâini, una care mă prinse de talie, alta de obraz şi gura lui care se apăsă de a mea, grăbită, cu forţă şi cu o disperare stăpânită cu greu.

— Iubito, şopti el, mângâindu-mi părul. Iubita mea!

Ne-am îmbrăţişat, iar apoi mi-a dat drumul ca să mă privească.

— Eşti bine? l-am întrebat, temătoare.

Marco mă privi şi nu răspunse, îşi încrucişă mâinile la piept şi se rezemă de mica masă lipită de perete.

— Ce se va întâmpla de acum înainte? am vorbit iar, dar răspunsul la această întrebare nu voiam să îl aud, deşi mi-o pusesem în gând, de mii de ori până acum.

— Voi merge la puşcărie! Voi fi închis, cel mai probabil, câţiva ani!

— Nu accept asta, am spus hotărâtă, în timp ce în inima mea apăru o fisură.

— Avocatul meu a promis că va face tot ce se poate, dar trebuie să fim realişti, Elena. Nu mai am cum să scap nepedepsit din asta.

O lacrimă reuşise să îmi scape şi am şters-o repede cu degetele.

— Vreau să îţi continui viaţa. Fără mine!

Cuvintele lui m-au făcut să îl privesc şocată, gura mea formând un mic „o”, de uimire. Nu, cred că deliram sau aveam o halucinaţie extrem de reală, pentru că nu credeam că am auzit bine ceea ce tocmai spusese.

— Poftim? m-am bâlbâit.

Marco mă privea rece, era imposibil de citit ceva în

privirea lui, iar eu încă speram să nu fi auzit bine.

— Vreau să îţi vezi de viaţa ta!

— Te desparţi de mine? am râs nervos, nevenindu-mi să cred.

— Cine ştie câţi ani voi fi închis, nu pot să fiu atât de egoist încât să îţi cer să îţi sacrifici anii tăi de tinereţe pentru a mă aştepta pe mine!

— Dar nu îmi ceri tu! am exclamat. Eu ţi-i dăruiesc, pentru că asta înseamnă să iubeşti, Marco! Să fii trup şi suflet alături de persoana respectivă!

— Ai dreptate, dar regula este valabilă când e reciprocă. Eu cum o să îţi fiu alături? O dată pe săptămână, la vizita de cinşpe minute? gesticulă el, nervos.

— Marco, am şoptit şi am închis ochii, lăsând lacrimile să curgă. Nu face asta! Te rog!

— Cred că soarta a decis deja în locul nostru, spuse el încet. Au fost atâtea piedici până acum, dar noi ne-am încăpăţânat să trecem peste, doar pentru câteva minute de prelungiri. Am epuizat toate opţiunile.

— Nu pot să cred că îmi faci asta. Nu pot să cred că tocmai tu renunţi! mi-am strigat durerea. Am luptat, de fiecare dată, şi eram dispusă să o fac din nou! Sper să îţi aduci aminte în fiecare seară, de astăzi înainte, că cel care a dat cu piciorul la tot ai fost tu!

Cu aceste cuvinte am ieşit cât de repede am putut de acolo, lăsând ofiţerul să închidă uşa după mine. Cornelia mă aştepta şi când m-a văzut în halul acela, m-a întâmpinat cu braţele deschise. Am plâns pe umărul ei câteva minute bune,

înainte să îi spun, printre suspine:

— S-a despărţit de mine!

A urmat un nou val de lacrimi şi fisura s-a ramificat, întinzându-se pe toată suprafaţa inimii, în zeci de locuri, ca mai apoi, cu o durere surdă şi de neegalat, să se sfărâme în mii de bucăţi.

Acela a fost momentul în care am ştiut că nu voi mai iubi niciodată.

* * *

— Şase ani şi trei luni.

Am inspirat aerul fierbinte al verii. Luna august era mereu cea mai dogoritoare. Graniţa din faţa mea mă ajuta să mă răcoresc puţin, iar altele, identice, se aflau în faţa Mariei şi a Corneliei.

După o lună de procese, aflasem şi verdictul definitiv. Prin intermediul Corneliei, bineînţeles. Eu nu îl mai văzusem de la despărţire, nu mai vorbisem cu el. A fost o perioadă în care stăteam lipită de telefon, în speranţa că el mă va mai căuta, dar mi-am dat seama că a vorbit cât se poate de serios şi speranţa a murit şi a fost îngropată adânc de tot, la fel ca orice sentiment delicat pe care l-am simţit vreodată.

— Poate îl va maturiza, am spus, oftând, privind-o pe Cornelia. Şi când va ieşi, veţi fi, cu adevărat, o familie.

— Mi-aş dori cu tot sufletul, îmi zâmbi ea.

— Ce vei face mai departe? mă întreba Maria.

— Mă întorc la facultate. Studiez din greu şi mă angajez la firma concurentă celei pentru care lucrează tata. Nu vreau să fiu acuzată de ceva, pe nedrept.

— Dar o să mă mai vizitezi, nu-i aşa? întrebă Cornelia, tristă.

— Bineînţeles! Şi vorbim mereu la telefon, da? am zâmbit spre cele două, care mă priviră cu drag.

Seara deja se lăsase şi ne-am îndreptat toate spre casă. Refuzasem invitaţia celor două să mă ducă cu maşina, era o noapte caldă şi plăcută, iar eu simţeam nevoia să mă gândesc, aşa că am pornit pe jos.

Mai aveam doar două străzi până acasă, când, dintr-un bar, chiar în faţa mea, ieşi nimeni altul decât Saul. Mort de beat.

— O, Elena! exclamă el, stâlcindu-mi numele. Duhnea a alcool.

L-am privit dezgustată şi am vrut să trec pe lângă el, dar acesta mă prinse de braţ, înfigându-şi degetele în el.

— Hei, hei, unde crezi că pleci?

— Dă-mi drumul, Saul! m-am răstit şi am văzut cum faţa i se schimonosi de furie.

— Unde ţi-e iubitul acum? mă întrebă el şi mă strânse mai tare, făcându-mă să icnesc. Ţi-am spus că într-o zi îi voi lua locul în pantalonii tăi!

În timp ce vorbea, scoase un cuţit din betelia blugilor şi mi-l plasă între coaste, în timp ce mă trăgea spre partea din spate a barului.

— Un sunet şi te omor! şuieră el.

Groaza puse stăpânire pe mine, făcându-mă să tremur din toate încheieturile. Nu, nu se putea să îmi facă asta! Voiam să ţip, însă îmi era atât de teamă pentru viaţa mea,

încât nu mai aveam curajul să fac asta.

— Te rog… am scâncit, încercând să mă eliberez, dar el adânci şi mai mult cuţitul în pielea mea.

— Taci! îmi vorbi el în ureche. Crezi că nu mi-am dat seama ce încercai să faci, cu rochiile alea scurte şi provocatoare, eşti doar o târfă, la fel ca toate celelalte!

Mă trânti la pământ şi se aruncă peste mine, tăindu-mi, dintr-o mişcare, bluza, vrând apoi să îmi dea jos pantalonii.

— Nu! Nu, te rog, te implor! Nu îmi face asta! am cerut îndurare cu disperare, îmi era atât de frică! Voiam să se dea jos de pe mine, atingerea lui mă făcea să tremur de spaimă şi dezgust.

Saul îmi puse cuţitul pe gât, fix între bărbie şi claviculă.

— Te tai într-o nenorocită de secundă, dacă mai scoţi un cuvânt!

Am continuat să mă zbat cu disperare, plângând şi implorând, dar greutatea corpului lui şi faptul că avea un cuţit, pe care îl putea înfige în mine, în orice moment, mă dezavantaja groaznic. Nu mai gândeam coerent din cauza spaimei care mă cuprinse şi nu ştiu când sau cum a reuşit să îmi dea pantalonii jos, până la şolduri; dar durerea infinită pe care am simţit-o când intră forţat în mine, cu toată puterea, era de nedescris. Am început să plâng isteric şi nu ştiu cum am reuşit să îl împing cu mâna, pentru că iarna cuţitului se înfipse în antebraţul meu. Am ţipat de durere, dar nu îi păsa, el continua să profite de mine, cu putere, sfâşietor, în timp ce eu priveam într-o parte, plângând şi aşteptând ca tot acest coşmar să se termine.

Nimeni nu auzise nimic, strada era pustie şi nu îmi amintesc cum am ajuns acasă. Hainele pătate cu sânge le-am pus într-o pungă şi le-am aruncat, de parcă s-ar fi comis o crimă. M-am grăbit să mă bag sub duş şi am luat buretele, scăpându-l din mână de patru ori, iar după ce am turnat mult lichid pe el, dintr-o sticlă roşie, mi-am frecat tot corpul cu putere, până m-am înroşit toată. Dar asta nu reuşea să spele ceea ce simţeam în interior şi am început să plâng în hohote, lăsându-mă să alunec în cadă. Mi-am prins picioarele cu braţele şi am continuat să plâng, apa împletindu-se cu sângele care îmi curgea, încă, din braţul înjunghiat. De un lucru eram sigură, nu va afla nimeni despre asta. Nu voiam să fiu interogată şi să mai trec, nici măcar un minut, prin ceea ce simţeam acum. Mă sfâşiam pe interior, de-a dreptul.

— Blestemată să fie ziua în care te-am cunoscut, am şoptit cu ură, înainte ca disperarea să pună, din nou, stăpânire pe mine.

Capitolul I

Era şapte şi un sfert dimineaţa şi eram blocată în traficul infernal. Cred că era un accident, pentru că am auzit sirene, la un moment dat. Băteam nerăbdătoare cu degetele în volanul maşinii mele vişinii. Conduceam un Ford Fiesta, full option, pe care nu l-aş fi dat pentru nimic în lume, deşi tata încerca să mă facă, încă de când l-am luat, să îmi iau o maşină mai mare şi mai sigură. Era un caz pierdut, încă de la început. Nu aveam de gând să o schimb.

Au mai trecut zece minute şi nu mă mişcasem niciun centimetru. Am apăsat pe un buton şi vocea secretarei mele răsună în maşină.

— Domnişoară Maier?

— Bela, reprogramează şedinţa de la şapte şi jumătate la opt şi jumătate. Sper să ajung până atunci, am mormăit nemulţumită.

— Sunteţi bine?

— Da, este un accident pe A-30. Sunt prinsă în trafic.

— Rezolv! Aveţi grijă!

— Mulţumesc!

Secretara mea era cu un an mai tânără decât mine, dar extrem de eficace. Era blondă vopsită, cu ochi căprui, corpolentă, însă extrem de simţită şi punctuală. Deşi o apreciam pentru toate acestea, păstram o relaţie strict profesională. Nu încercasem să o fac prietena mea, eram

mult prea strictă în ceea ce priveşte munca.

Am ajuns, într-un final, cu zece minute înainte de şedinţă şi mă îndreptam, cu paşi repezi, spre biroul meu de la etajul cinci.

— Bună, iubito, mă întâmpină Vlad pe coridor şi l-am pupat grăbită pe obraz.

— Colega, aici! l-am mustrat şi el zâmbi.

— Cum spui tu. Prânzul?

— Probabil, am spus, continuând să merg şi am intrat în sala mare de aşteptare, unde Bela avea biroul.

— Bună dimineaţa! mă întâmpină ea.

— Bună dimineaţa! am spus grăbită. Dosarul domnilor Oscar şi schiţele doisprezece şi paisprezece.

— Imediat, spuse ea, ridicându-se automat.

Mi-am aruncat servieta pe birou, am luat din sertar schiţa cu noua faţadă a vilei somptuoase, a cărei arhitect eram şi tableta de ultimă generaţie, pentru a le arăta proiectul în 3D. Apoi am ieşit grăbită, urmată de Bela; am mers pe coridorul spaţios şi am intrat într-una dintre sălile de conferinţe.

— Bună dimineaţa! îmi pare rău că m-am lăsat aşteptată, am spus, văzându-i pe soţii Oscar deja la masă, împreună cu şeful echipei de construcţii, al cărui nume îl uitasem şi nici nu mă interesa să îl reţin.

— Nu face nimic, vorbi el. Secretara ta ne-a explicat totul.

M-am aşezat în faţa lor şi am deschis schiţele pe care Bela mi le-a înmânat imediat.

— Voiaţi o faţadă verde şi mult mai deschisă. Am înlocuit zidurile de susţinere cu piloni şi am acoperit totul cu iederă căţărătoare. Pavajul va veni până aici, am spus, indicând pe foaie, şi veţi avea parte şi de o mică terasă. Un colţişor pentru relaxare.

— Îmi place, spuse doamna Oscar încântată şi îi zâmbi soţului ei.

— Vă arăt acum imaginea de ansamblu, am spus şi am deschis tableta, arătându-le proiectul în variantă 3D.

— Este magnific, exact ce mi-am dorit, spuse ea, privind cu interes ecranul.

— Dacă şi domnul aprobă, vom începe modificările imediat, am spus, arătând spre şeful echipei de construcţii.

— Desigur, totul este ok.

— Ne-am înţeles atunci, am spus, ridicându-mă şi dând mâna cu toţi trei. O zi minunată vă doresc!

Trioul m-a salutat şi am ieşit, urmată de Bela.

— Domnişoară, m-a sunat astăzi domnul pe care l-aţi reprogramat săptămâna trecută. Doreşte să ştie dacă întâlnirea de vineri este valabilă.

Mi-am dat o şuviţă de păr şaten după ureche, nervoasă.

— Am deja aceste două proiecte, care mă seacă de toată energia! Parcă nu se mai termină, mereu doresc să schimb ceva sau să adaug, am oftat.

— A spus, şi citez: „Probabil aşteaptă un avans, pentru a accepta să ne întâlnim”.

M-am oprit şi m-am întors spre Bela, privind-o încruntată. Aceasta ridică mâinile, în semn de predare.

— Cum îndrăzneşte? am spus nervoasă. Nu am cerut niciodată atenţii, de ce oamenii nu înţeleg că nu suntem roboţi?

Dar, după câteva clipe de nervozitate, am capitulat.

— Spune-i că îl aştept vineri, la prima oră, altfel nu mai accept niciun proiect nou!

Am oftat iar. Slujba asta mă seca de puteri, dar tocmai asta îmi plăcea. Ajungeam acasă fără pic de energie şi tot ce îmi rămânea de făcut era să lenevesc sau să dorm. Era perfect.

Dar replica acelui neobrăzat îmi suna în urechi. Cunoşteam o singură persoană atât de directă, dar mi-am alungat repede acest gând din minte. Au trecut şase ani de atunci, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să nu îmi mai apară în minte aşa brusc, în situaţii total nepotrivite.

M-am închis în biroul meu şi m-am afundat în muncă, până când telefonul privat sună.

— Alo? am răspuns, fără să fiu atentă la apelant.

— Elena, iubito, ce faci?

— Cornelia! am spus şi, pentru prima dată pe ziua de astăzi, m-am relaxat. Sunt la birou. Tu ce faci?

— Aş vrea să spun că îmi pare rău că te deranjez de la muncă, dar nu îmi pare. Ţi-am spus de multe ori că ai nevoie de un concediu.

— Şi o să îl iau… am vorbit încet, zâmbind.

— Aşa ai spus şi anul trecut, râse ea.

— Ok, poate nu, dar tot mă bucur să te aud.

— Vreau să te invit mâine seară la cină. Am vorbit deja

cu Maria, o să fie seara fetelor.

— Ea te-a pus să mă suni, nu-i aşa? am acuzat-o, cunoscându-le foarte bine. Cele două erau cele mai bune prietene ale mele acum. Ştie că pe tine nu te pot refuza!

— Ăsta e un da? am auzit-o spunând, fericită.

— Nu ştiu ce să spun…

— Vom veni şi vom sta în faţa biroului tău, până ieşi cu noi! mă ameninţă ea.

Am chicotit.

— Bine, ne vedem mâine. La ce oră?

— Opt. Te luăm noi de acasă.

— Ok, aşa rămâne. Te pup!

— Şi eu, scumpo!

Am închis, zâmbind. Eram în relaţii foarte apropiate, deşi relaţia dintre mine şi fiul său luase sfârşit acum şase ani. El ieşise din închisoare şi avea propria afacere, atât ştiam şi nici nu voiam să ştiu mai mult. Avea grijă să mă cheme în vizită când el era plecat, şi era plecat mai mereu. Din câte am înţeles, avea sediul firmei undeva în centrul ţării, deci şansele ca noi să ne întâlnim erau minime, iar asta era perfect.

Un ciocănit în uşă mă făcu să tresar şi mă aduse înapoi cu picioarele pe pământ.

— Intră, am spus, redresându-mi vocea.

Capul lui Vlad apăru în spatele uşii.

— Prânzul, ai uitat?

I-am zâmbit şi m-am ridicat de pe scaun.

— Mergem, am spus, resemnată.

Ne-am îndreptat spre micul restaurant din faţa clădirii uriaşe, pe care scria, cu litere mari, aurite: „Golden Architects”. Am comandat şi am privit afară, la vremea instabilă. Era mijlocul lui octombrie şi ploile nu dădeau vreun semn că ar vrea să se oprească. Deşi acum nu ploua, cerul era tot înnorat.

— Pot să ştiu la ce te gândeşti?

Mi-am îndreptat atenţia spre bărbatul din faţa mea, care era şi iubitul meu, de două luni. Acceptasem să ies cu el, după lungile lui insistenţe, dar mai mult de câteva sărutări şi mângâieri, nu se întâmplase nimic între noi. Bineînţeles că el a încercat, însă am reacţionat destul de urât şi asta i-a tăiat elanul. Era prima oară de la acel incident – pe care l-am închis bine într-un colţ al minţii mele – când încercam să am o relaţie, dar încă nu mă simţeam pregătită. După atâţia ani, încă nu puteam să merg mai departe.

— La nimic anume, am răspuns, într-un final.

— Uite, ştiu că poate este prea din scurt, şi mă grăbesc cu asta puţin, dar ce ai spune dacă am petrece Crăciunul împreună?

Întrebarea lui mă făcu să îl privesc cu ochii mari.

— Dar este doar octombrie, am spus, neştiind ce să răspund.

— Ştiu asta, zâmbi el, stângaci, dar toate cabanele bune se rezervă cu mult timp înainte şi voiam să ştiu părerea ta, înainte să pregătesc toate detaliile.

Mă plăcea, se vedea asta din felul lui stângaci şi respectuos de a fi, dar, din păcate, eu nu puteam să îl plac

mai mult decât pe un om blând, iar asta mă întrista.

— Pot să mă mai gândesc la asta? l-am întrebat, zâmbindu-i şi sperând că nu îi voi răni sentimentele… prea tare.

— Sigur, sigur, spuse el repede. Ia-ţi cât timp ai nevoie!

Discuţia despre escapada noastră se încheiase acolo şi eu am fost mai mult decât uşurată. Seara, în casa mea simplă şi cochetă, dintr-un cartier liniştit, m-am gândit, din nou, la propunerea lui şi m-am întrebat dacă asta mă va ajuta să îmi deschid uşa inimii, din nou. Bine, poate nu să o deschid, dar măcar să am curajul să privesc pe vizor.

Capitolul II

Trăgeam cu sete din ţigară. Doamne, ce bine era să pot fuma din nou, cât vreau! Deşi eram liber de doi ani, încă eram recunoscător pentru asta. În puşcărie trebuia să faci două lucruri pentru ţigări: să-ţi pui fundul la bătaie sau să le câştigi prin bătăi. Şi, cum ţin prea mult la fundul meu, am făcut, cu plăcere, partea mai nasoală. Doar că, nu erau suficiente pentru cât fumam eu. Niciodată nu erau.

Un foşnet se auzi dintre cearşafuri şi am privit spre pat. Bruneta se întoarse pe spate, lăsându-şi sânii mari şi vulgari la vedere. De aceea o agăţasem în seara asta, avea ţâţe mari. Dar nu era nu ştiu ce la pat, însă, pentru a-mi potoli mădularul, era bună. Veneam cu femei, mergeam la femei, dar niciuna nu a reuşit să domolească focul din mine. Niciuna nu mi s-a mai potrivit atât de bine, niciuna nu a

reuşit să mă înnebunească ca…

Să-mi bag pula!

Iar mi s-a sculat şi ştiam că dacă o trezesc pe aia acum, nu rezolv nimic. Nu pentru ea sunt aşa şi nici ea nu este antidotul meu.

Mi-am trecut o mână prin păr, nervos. Ziua eram directorul unui lanţ de service-uri auto. Noaptea, cel mai mare curvar în viaţă. Şi, totuşi, nu puteam să dorm noaptea, când dormeam aveam coşmaruri, iar ziua nu îmi găseam liniştea. Nu mai puteam continua aşa, dar care era soluţia?

Mama nu mi-a spus nimic despre ea, în afară de faptul că încă mai ţin legătură şi că e departe, ce o mai fi însemnând şi asta; altceva nu ştiu. Şi, totuşi, dacă este atât de departe de casă, aveam de gând să îmi deschid două service-uri şi în oraşul natal. Voi petrece mai mult timp cu mama, oricum mă toacă la creieri că nu îi acord suficientă atenţie. Nu i-am spus încă că mă întorc, vreau să îi fac o surpriză şi ei.

Asta îmi amintea de afurisita aia de firmă la care sunasem pentru nişte planuri de construcţie. Aveam nevoie de ele, pentru a deschide cele două service-uri, iar la telefon mi s-a spus că mă vor transfera la unul dintre cei mai buni arhitecţi ai lor. Un mare căcat! Tipu' mă amână de două săptămâni, lăsându-mă să vorbesc cu secretara aia, care mă enervează şi mai tare cu calmul ei nemărginit, şi aşa nu mai ajung nicăieri. Ajung să mă răstesc la ea, fără să mă mai deranjez să o ascult. Astăzi m-a asigurat că întâlnirea rămâne valabilă pentru vineri, la prima oră. Perfect. Mă despărţeau doar două zile şi aveam să îi bag pumnul în gură

tipului, în loc de bună ziua!

Bruneta se foi iar şi am oftat adânc.

Nimic nu a mai fost la fel de atunci.

Elena

— În sfârşit te văd afară din birou! exclamă Maria, pupându-mă pe obraz, după ce am urcat în maşina ei.

Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce m-am aplecat şi i-am strâns mâna Corneliei cu drag, în semn de: „mă bucur să te văd".

— Şi mie mi-a fost dor de tine, am spus ironic. Dar tu nu ai treabă cu logodnicul tău?

Am pus accent pe cuvântul „logodnic" pentru că, în urmă cu trei săptămâni, fusese cerută în căsătorie de cel cu care era de doi ani şi jumătate, Matei pe numele lui.

— Nu pot să stau mereu lipită de el! în plus, de fiecare dată când ieşi, este o premieră. Cum să ratez aşa ceva?

Am chicotit toate şi ne-am îndreptat spre un mic local, drăguţ şi prietenos, unde ieşeam împreună. Am mâncat paste, fetele au băut vin, iar eu nelipsitul Cola. Cred că eram deja dependentă, dar ce îmi păsa mie? o bucurie aveam şi eu pe lume.

— Şi Matei vrea orhidee, dar mamei lui nu îi plac, mi-a spus chiar ea asta. Iar trandafirii, mi-au spus surorile lui, că sunt prea clasici, povestea Maria, înflăcărată, după al treilea pahar de vin. Deja avea obrajii uşor roşii.

— Iar mama vrea tort cu etaj, neapărat, eu ce ar trebui

să mai fac? se plânse ea ca un copil.

Cornelia tocmai se pregătea să deschidă gura să spună ceva, când i-am luat-o înainte.

— Cred că ar trebui să faci cum vrei tu.

Două perechi de ochi s-au oprit asupra mea.

— Adică, este o zi în care trebuie să fie vorba despre voi. Dacă tu îţi organizezi nunta în aşa fel încât să faci pe plac tuturor, unde mai e fericirea ta?

Cele două mă priviră cu ochii mari, apoi Maria spuse, gesticulând larg:

— A naibii să fiu dacă nu ai dreptate! Îmi pare rău că nu ai apucat să faci şi tu nuntă, erai cea mai tare mireasă din lume!

Mi-am ţinut respiraţia, deodată cu Cornelia, reuşind să înăbuş durerea care ameninţa să iasă la suprafaţă.

— Cred că ar trebui să mergem, spuse Cornelia, zâmbind, dar ştiam că nu este un zâmbet natural. Cred că le-am băut tot vinul din restaurant.

Ne-am îndreptat tăcute spre maşină.

— O s-o laşi să conducă aşa? mă privi Cornelia, îngrijorată.

— Şi beată conduce mai bine decât mine, am oftat, ridicând din umeri. Aveam multe seri în spate care îmi demonstraseră asta.

M-au lăsat acasă şi m-am trântit în pat. Mâine aveam întâlnirea aceea enervantă, la prima oră, cu acel nesimţit insistent. Mi-am setat alarma telefonului şi am adormit imediat.

Micul dejun l-am luat în grabă, dacă o banană poate să fie considerată mic dejun şi am condus, în viteză, spre clădirea în care îmi petreceam cea mai mare parte din zi. Bela mă întâmpină, când am intrat.

— Domnul insistent vă aşteaptă, a venit mai repede ca să nu aveţi motiv să amânaţi iar.

* * *

M-am strâmbat urât şi am intrat în birou, mi-am luat agenda şi portofoliul cu gama variată de materiale şi am ieşit iar. Bela se ridică înainte să apuc să închid uşa. Fata asta chiar era rapidă!

— Vă conduc, domnul Sima vă aşteaptă în sala de conferinţe numărul doi.

În acea clipă, pământul s-a învârtit ameţitor cu mine şi am scăpat pe mochetă tot ce ţineam în mână.

— Ce. Ai. Spus?

— Că vă aşteaptă…

— Nu! Numele!

— Sima… Marco Sima.

M-am aşezat pe fotoliul de lângă perete, pentru că simţeam cum picioarele mă lasă.

— Domnişoară, sunteţi bine? mă întrebă Bela, îngrijorată, ridicând de jos ceea ce scăpasem din mână.

— Sunt bine, doar dă-mi două minute, am mormăit. Mă bucuram că era suficient de discretă, încât să nu pună întrebări. Ieşi afară şi mă lăsă singură.

Ce naiba căuta el aici? De ce tocmai aici? De ce acum? o mie de întrebări mi se adunau în minte, ameninţându-mă că

vor exploda, în curând. Dar, dacă nu mă duc? Va spune că sunt laşă.

Mă duc, văd ce vrea şi revin la viaţa mea, mult mai atentă de acum înainte, nu mai vreau să trec prin asta. Nu mai pot să fac asta!

M-am ridicat hotărâtă şi m-am îndreptat spre uşă.

Marco

Am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme, ca să nu îi dau motiv nemernicului să mă mai amâne. Secretara lui m-a condus într-o sală mare de conferinţe şi am aşteptat douăzeci de minute, pe ceas. Aceeaşi secretară apăru, băgându-şi capul pe uşă şi spuse:

— Domnişoara Maier va apărea în zece minute.

Nici dacă Dumnezeu se hotăra, în acest moment, să mă trăsnească, nu aş fi fost mai uimit şi mai şocat ca acum.

— Mă scuzaţi, m-am bâlbâit ca prostul şi îmi venea să îmi dau palme. Mi s-a spus că voi fi transferat la cel mai bun arhitect de aici, am încercat să aflu răspunsul, pe ocolite.

— Şi ea este cel mai bun.

— Vă rog să repetaţi. Numele.

Secretara mă privi ciudat, de parcă ar mai fi trecut prin aceeaşi situaţie jenantă.

— Maier. Elena Maier.

Cum dracu'? Cum…

Nu, trebuia să fie o glumă! Mama spusese că este departe! Dar cine naiba să se gândească că, de fapt, ea nu a

plecat deloc? Băga-mi-aş…

Am înghiţit în sec, privind-o cum închide uşa în urma ei. Dar, dacă plecam acum? Nu, ea deja ştia că sunt aici. De aceea mă amânase atât? Nu voia să mă vadă?

O durere veche puse stăpânire pe mine şi mi-am ţinut respiraţia, inima bubuindu-mi în piept, când am văzut uşa deschizându-se.

Capitolul III

Am deschis uşa, tremurând din toate încheieturile. Calmează-te, Elena! Nu e ca şi cum te-ar pune pe scaunul electric! Dar, probabil că, în acest moment, cu inima bubuindu-mi în piept, aş alege mai degrabă varianta asta.

Am păşit cu o hotărâre falsă şi l-am văzut. De fapt, despre ce vorbesc? *Doar* pe el îl mai vedeam acum! De parcă se estompase întreaga cameră, clădire, întreaga lume, ca noi să putem rămâne conectaţi prin priviri. Arăta… diferit. Anii care au trecut l-au maturizat, era un bărbat în toată puterea cuvântului. Şi încă ce bărbat…

Părul, deşi nu la fel de mare, îi era dat pe spate şi puţin deranjat, bănuiam că îşi trecuse degetele prin el. Blugii îi erau mulaţi pe coapsele mult prea definite şi pe umflătura din faţă, la care mă rugam, în gând, să nu mă holbez ca o idioată; cămaşa din bumbac lăsa să se vadă forma pieptului său, mult mai lat şi mai făcut, acoperită fiind şi de un sacou. Faţa îi era încadrată de o mică barbă, avea câteva linii lângă ochii cenuşii, extrem de frumoşi, şi verdictul era dat deja, în

mai puţin de două secunde: era un bărbat al dracului de sexy! Şi eu, care credeam că Marco cel tânăr era wow, aveam acum în faţă o variantă mult mai atrăgătoare! Cum naiba voi trece cu bine peste întâlnirea asta, ştiind cum m-a făcut acest bărbat să mă simt în braţele lui?

— Elena, spuse el, ridicându-se automat în picioare.

— Marco, am spus, redresându-mi vocea înainte, pentru a nu-mi tremura când vorbesc.

L-am văzut privindu-mă din cap până în picioare şi un mic zâmbet îi apăru în colţul buzelor. La naiba cu tine şi cu perfecţiunea ta amărâtă!

— Am înţeles că ai nevoie de cineva pentru nişte planuri de construcţie, am spus, luându-mi postura serioasă de arhitect. Pot să te transfer la un coleg, care are o vastă experienţă în ceea ce cauţi tu.

Te rog să spui da! Te rog să spui da!

— Nu vreau pe altcineva.

Vocea lui îmi explodă în stomac.

— Dar experienţa pe care o are…

— Vrei să scapi de mine, Elena? mă întrebă el, privindu-mă fix.

— De ce eu, Marco? am lăsat un oftat să îmi iasă pe buze, simţind cum tristeţea mă cuprinde din toate părţile.

— Nu am ştiut că eşti tu, vorbi el şi parcă am simţit în tonul vocii lui un fel de scuză. Nu mi-au spus numele până astăzi.

Ce? Adică… of, Doamne, deci nu o făcuse intenţionat?

— Nu pot să fac asta, am spus încet.

— De aceea m-ai tot amânat?

Am văzut aceeaşi tristeţe pe care o simţeam eu, reflectându-se în ochii lui şi un sentiment de vinovăţie, pe care nu îl înţelegeam, puse stăpânire pe mine.

— Nu, am spus cu seriozitate. Nu ştiam că eşti tu.

Uimirea se citea pe chipul lui, apoi se aşeză pe scaun, trecându-şi mâna prin păr.

— Soarta poate fi o adevărată curvă, câteodată, nu-i aşa? zâmbi amar.

— Am încetat să mai cred în soartă, cu mult timp în urmă, am spus încet, mai mult pentru mine.

— De ce nu vrei să mă ajuţi? l-am auzit întrebându-mă.

— Oh, haide! Nu e evident? am ridicat o mână, dându-mi ochii peste cap şi i-am văzut privirea întunecându-se.

— Încă mai ai obiceiul ăsta? îşi îngustă privirea şi am înghiţit în sec.

Ce mama mă-sii era cu mine? Haide, Elena! Deja stăm faţă în faţă, ce a fost mai greu a trecut. Este vorba doar despre afaceri acum! Uită că arată ca un zeu puternic şi musculos, mai frumos decât l-ai ştiut vreodată!

Mă holbam la el şi îmi dădeam seama că, prin modul său relaxat şi convingător de a fi, ar putea vinde o biserică dracului însuşi. Cuvintele lui erau logice şi simple, dar, atunci, de ce mă temeam? De parcă aş fi necuratul, care îşi dă seama că, de fapt, nu face o afacere, ci este tras în piept şi forţat să se împărtăşească în biserica respectivă.

Uşa se deschise şi Vlad apăru în prag, zâmbindu-mi larg.

Îţi baţi joc de mine?

— Bună, iubito! Scuză-mă că te deranjez, domnul Oscar a ajuns. Te aşteaptă în birou.

— Mulţumesc, spune-i că vin imediat, am răspuns, uşor iritată. De ce nu s-a ocupat Bela de asta? l-am întrebat, dorindu-mi din suflet să ştiu de ce naiba secretara mea nu era acum, aici, în locul lui.

— M-am oferit să te anunţ eu, zâmbi el mai larg. În plus, voiam să îţi amintesc că încă mai aştept un răspuns la întrebarea de ieri.

Bun, dacă există pe lumea asta un dispozitiv care te face invizibil sau ceva asemănător, îmi dau sufletul pe loc ca să îl am. Nu aveam curajul să mă uit nici măcar în direcţia lui Marco, iar în ochii lui nici atât. Dar, spre surprinderea mea, l-am auzit vorbind primul, cu o voce mieroasă şi veselă.

Ce naiba?

— Oh, voi doi sunteţi împreună? întrebă el vesel. Ce cuplu frumos! Eu sunt Marco, clientul domnişoarei Maier, spuse el, şi se ridică în picioare, veni iute lângă noi şi dădu mâna cu Vlad.

— Da, mulţumim mult. Mă bucur să te cunosc, Marco, răspunse Vlad zâmbind şi îmi venea să îi plesnesc pe amândoi.

— Ne vedem mai târziu, spuse el, pupându-mă pe obraz şi apoi ieşi din sală.

L-am privit pe Marco, care se uita la mine încruntat, pătrunzându-mă cu privirea.

— Ăsta e iubitul tău? mă întrebă el, de parcă nu tocmai avusese confirmarea de la Vlad. Voia să o audă de la mine.

— Da! am spus hotărâtă.

Un rânjet pervers îi apăru în colţul buzelor şi m-am cutremurat încet.

— Nu ştiam că eşti lesbiană, mi-o trânti el.

Că tot vorbeam de necuratul, poftim diavolul în persoană!

— Te rog să nu îl jigneşti, am spus, enervându-mă.

— Ăla ţi se pare ţie că este bărbat? Serios? mă întrebă, arătând spre uşa pe care Vlad ieşise mai devreme.

— Nu înţeleg care e problema ta, Marco! Tu nu te vezi cu femei? m-am răstit la el.

— Eu fut femei, nu îmi dau întâlniri cu ele şi, în niciun caz, nu le transform în iubite! E o mare diferenţă!

M-am înroşit până în vârful urechilor la auzul acelor cuvinte, iar furia îmi dădea târcoale, aşteptând momentul potrivit să iasă la suprafaţă.

— Atunci, mult succes pe mai departe, am spus, ridicându-mi bărbia cu demnitate. Eu nu am de gând să fac afaceri cu tine.

— Sunt perfect de acord! aprobă el şi l-am privit cu ochii mari. Nu ai fi în stare să te controlezi lângă mine, te-ai da de gol în faţa iubitului şi nu vrei ca asta să se întâmple, nu-i aşa? rânji el.

Am simţit cum furia m-a atacat în forţă.

— Nu mai simt nimic pentru tine! aproape am strigat.

— Atunci de ce nu vrei să lucrezi cu mine? De ce ţi-e frică? se răsti, ridicându-se iac şi privindu-mă pătrunzător. Ştiam că nu voi mai rezista presiunii.

— De nimic, am spus, inspirând pentru a mă calma. Ora douăsprezece, luni. Vom începe planurile la mine în birou.

Cu aceste cuvinte, m-am întors pe vârfurile pantofilor mei stiletto şi am ieşit din camera aceea, unde aerul devenise irespirabil.

* * *

— Cina a fost delicioasă, spuse Vlad, ştergându-şi colţul buzelor cu şervetul.

— Într-adevăr, am răspuns zâmbindu-i.

Ne aflam la un restaurant pe care noi îl îndrăgeam, aici am avut parte şi de prima întâlnire.

— Şi, te-ai mai gândit la propunerea mea? mă întrebă el.

Imaginea lui Marco, ca un zeu puternic şi interzis, îmi apărea în minte. Acceptasem să fac afaceri cu el, doar pentru a-i demonstra că nu mă mai afectează, dar acum nu îmi părea deloc o idee bună. Eram mult prea hotărâtă să las trecutul acolo unde îi era locul, în trecut, şi faptul că el reapăruse, nu trebuia să mă influenţeze cu ceva. Asta era viaţa mea acum! Ăsta era scopul, să merg mai departe! Cum aş putea să fac asta, dacă continui să las trecutul să mă bântuie?

— M-am gândit, am răspuns, într-un final. Şi răspunsul meu este da.

Al doilea „da” pentru viitor. Primul fusese când am acceptat să îi fiu iubită. Şi, atunci, de ce mă simţeam ca lovită de marfar?

Capitolul IV

Habar nu aveam cât era ora. Şi nici nu conta. Câte pahare am băut? Nu contează! Cine le mai numără?

M-am aşezat pe fotoliu şi am tras de nasturii cămăşii, mi-era cald doar pentru că toată ziua mă gândisem la ea. Doamne, cât putea fi de frumoasă! Corpul acela senzual, rochia de culoare… o culoare, fusese extrem de mulată şi îmi lăsase o privelişte minunată asupra fundului ei perfect bombat, când a ieşit nervoasă din încăpere. Mi-ar fi plăcut să îi dau o palmă peste fesele alea delicioase, poate aşa îi scoteam şi nervii din fund.

Îmi plăcea că şi-a păstrat părul lung, în care mi-aş înfige mâna fix în momentul ăsta şi i-aş arăta ce înseamnă un bărbat adevărat! Beat, ce e drept, dar bărbat!

Mi-am trecut o mână prin păr şi am ridicat un picior, l-am sprijinit de celălalt şi am scos un pantof, aruncându-l undeva în spatele meu. La fel am procedat şi cu celălalt, dar acesta ricoşă în vaza de pe măsuţa de la intrare şi un zgomot asurzitor, de obiect spart, rupse liniştea.

— Du-te-n mă-ta! am bombănit şi am dat sacoul jos, apoi am apucat pachetul de ţigări şi am reuşit să aprind ţigara, după ce pe prima am aprins-o invers.

Am tras fumul în piept. Chiar şi beat fiind, ştiam că nu aveam nicio idee despre ce făceam. Avea iubit, schilodul ăla cu faţă de milog la colţul străzii. Oare el reuşea să o facă fericită? Nu prea credeam. Ştiam ce îi place ei şi ce o făcea să îşi piardă minţile, iar el era departe de a fi potrivit pentru

asta. Nu voiam să intru cu picioarele în viaţa ei, dar din clipa în care am văzut-o, am ştiut că o vreau.

Bineînţeles că ea nu ar accepta asta, m-am despărţit de ea şi i-am frânt inima, dar o mai vreau încă o dată.

Să potolească focul din mine, să îmi aline sufletul mai întunecat ca noaptea, să mă mai liniştească, încă o dată, şi apoi îmi jur… îmi jur că dispar. O las în pace, dar, pentru moment, sunt mult prea egoist.

Am stins ţigara în ghiveciul de flori uscate, m-am dezbrăcat în drum spre pat şi m-am băgat gol sub plapuma moale. Am visat-o, i-am visat corpul gol şi ochii verzi şi m-am trezit cu o erecţie care mă durea la propriu! Eram aproape tentat să mă rezolv singur, dar nu eram un amărât de puştan de liceu, ce dracu'! în plus, astăzi o revedeam.

Elena

Băteam nervoasă cu degetele în birou. L-am auzit vorbind cu secretara şi m-am foit în scaun. Apoi, se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, am spus.

Marco intră în birou şi îmi zâmbi. Avea cearcăne sub ochi, oare nici el nu dormise azi-noapte? Sau, poate, o femeie îl ţinuse treaz. În fine, nu avea de ce să mă intereseze asta.

— Hei, mă salută el.

— Bună, am spus, zâmbindu-i strâmb înapoi. Ia loc, i-am indicat unul dintre scaunele din faţa biroului.

Marco se aşează, continuând să mă privească.

— Ce anume îţi doreşti, mai exact? l-am întrebat şi abia după ce am scos cuvintele pe gură, mi-am dat seama cum suna această întrebare.

L-am văzut schiţând un zâmbet pervers şi am simţit cum obrajii mei devin roz. Chiar şi după atâţia ani, avea un asemenea efect asupra mea!

— Vreau să deschid două noi service-uri auto aici, în oraş, vorbi el sincer. Şi nu vreau să dea impresia unui garaj, vreau să arate bine.

— Am înţeles! Ai spaţiile sau terenurile pentru aceste proiecte?

— Nu, dar vreau să le cumpăr, nu să le închiriez.

— Perfect, te va scuti de cheltuieli lunare, am spus, notându-mi aceste aspecte. Ştiu câţiva agenţi de vânzări care ne-ar putea ajuta, dacă eşti de acord.

— Desigur, răspunse el blând şi mă gândeam că nu era atât de rău pe cât îmi imaginasem de dimineaţă.

Poate vom reuşi să cooperăm ca doi oameni adulţi şi responsabili.

— Înainte să începem planurile, trebuie să ştiu bugetul în care trebuie să ne încadrăm, am spus, împreunându-mi mâinile pe birou, în faţa mea.

— Banii nu sunt o problemă, spuse el. Vreau doar ca totul să iasă perfect.

— Înţeleg asta, dar trebuie să ştiu care îmi este limita.

— Niciuna, spuse şi, datorită tonului, nu ştiam dacă vorbeşte cu adevărat despre buget. Văzându-mă încă sceptică, continuă: am ateliere deschise în toată ţara, Elena!

Fac miliardul într-o săptămână.

Bun, asta era ceva surprinzător. Dar am hotărât să nu mai cer detalii care nu mă privesc şi am scos portofoliul pentru ateliere; am început să discutăm despre compartimentare, spaţii de depozitare, materiale şi multe altele. După două ore, telefonul de pe birou sună şi m-am scuzat. Marco îmi făcu semn, cu mâna, să răspund.

— Alo?

— Hei, Elena! Ce faci? vocea Mariei se auzi tare în telefon.

— Sunt la muncă, tu?

— Tocmai am ieşit de la restaurant, am avut o degustare. Dacă îndopatul se mai poate numi şi aşa.

Am chicotit, fără să vreau, şi l-am văzut pe Marco muşcându-şi uşor buza de jos, pentru a-şi reţine un zâmbet.

— Iar acum trebuie să merg să scot invitaţiile, deci ghici cine va fi prima care va primi una? întrebă ea, veselă.

— Sunt flatată, mulţumesc. Dar, cu riscul de a te supăra, trebuie să închid. Sunt cu un client acum.

— Oh, serios? Arată bine? De fapt, cred că oricine arată mai bine decât blegul ăla de Vlad. Fără supărare!

Faţa mea se făcu roşie şi Marco începu să râdă zgomotos, dându-şi capul pe spate.

— M-a auzit? se trezi ea să şoptească acum. Scuze.

— Te-ar fi auzit şi de pe Lună, Maria! Acum chiar ar trebui să închid!

— Ok, spuse ea bosumflată. La şapte sunt la tine.

Am închis telefonul şi ochii, în acelaşi timp. Cum reuşea

ea să mă facă de râs, în cele mai nepotrivite momente?

— Îmi place mai mult de ea acum, rânji el.

— Mie nu, m-am strâmbat.

— Se căsătoreşte?

— Da, am spus precaută.

— Mă bucur pentru ea.

Ceva în privirea lui îmi amintea de trecut, iar asta era cutremurător pentru mine.

— Cred că este suficient pentru astăzi, am spus, ferindu-mi privirea, într-un final.

— Mă daţi afară, domnişoară Maier? mă tachină el.

— Nu aş face asta, domnule Sima, dacă nu aş avea o şedinţă în fix cincisprezece minute, am zâmbit.

— Când te mai văd?

Felul serios în care mă întrebase, mă făcu să înghit în sec.

— Lasă-mi numărul tău, am spus, în timp ce şi eu îi întindeam o carte de vizită. Vorbesc cu agenţii şi te sun imediat ce aflu ceva ce ne interesează.

— Bine, spuse el, apoi îmi dictă numărul, pe care l-am salvat în telefon. O zi minunată!

— Mulţumesc, la fel, am spus, ridicându-mă şi conducându-l până la uşă. El se opri în prag şi se aplecă uşor, sărutându-mă pe obraz. Inima mea se opri pentru o clipă şi obrazul continuă să îmi ardă mult timp după plecarea lui.

* * *

— Eşti supărată pe mine?

Maria stătea pe canapeaua mea, cu picioarele sub ea şi

cu o ciocolată caldă în mâini.

— Normal că nu, am spus, venind din bucătărie şi ţinând o cană asemănătoare în mână. Doar că, mi-aş dori, câteodată, să îţi pot scurta limba.

Ea îmi zâmbi nevinovată, făcându-mă să chicotesc.

— Şi, clientul tău ce a spus?

— Că te place mai mult acum.

Maria mă privi cu ochii mari.

— Acum? De unde mă cunoaşte? Cine e?

Am oftat, muşcându-mi buza de jos.

— Marco!

Maria se înecă cu ciocolata şi o scuipă pe toată măsuţa de cafea.

— Maria! m-am plâns eu.

— Vrei să îmi spui şi mie de ce ai avut întâlnire, tocmai cu respectivul nesimţit, astăzi, tocmai după atâţia ani şi tocmai fără să îmi spui? mă certă ea, luând un şerveţel şi ştergându-se la gură.

I-am povestit tot, de la început până la întâlnirea de astăzi. O priveam cum trece de la uimire la şoc, la nervozitate şi, mai apoi, la tristeţe. Nu am putut să nu mă întreb, în gând, dacă ea se mai gândeşte la Andrei.

— Îmi pare rău, Elena, şopti ea. Cred că ţi-a fost foarte greu să treci prin asta.

— Eu doar… nu înţeleg de ce acum. Adică, am reuşit să las, cât de cât, pe cineva să se apropie de mine. Chiar dacă nu îţi place, am continuat, ştiind la ce se gândeşte. Nu este bleg. Este blând şi bun cu mine şi asta îmi doresc, linişte.

— Chiar veţi face afaceri împreună?

— Ce motiv întemeiat aş avea să îl refuz, fără să mă leg de trecut? am oftat.

— Dar, eşti sigură că nu mai simţi nimic pentru el? Vreau adevărul, Elena, mă privi ea blând.

— Nu, am recunoscut. Răscoleşte răni mult prea adânci.

Prietena mea se aplecă şi mă îmbrăţişă strâns.

— Vrei să rămân cu tine în seara asta? întrebă ea.

— Dar, ce va spune Matei?

— Când domnişoara mea de onoare preferată are nevoie de mine, mă doare în paişpe de ce spune Matei! se strâmbă ea.

— Sunt singura ta domnişoară de onoare!

— Şi mai bine! exclamă ea şi am chicotit amândouă, apoi îl sună pe Matei să îl anunţe că rămâne la mine.

Eram extrem de norocoasă că o aveam în viaţa mea. Era sora pe care mi-am dorit-o mereu, iar Matei era un băiat bun, care o susţinea mereu. Eram fericită pentru ea, pentru că îşi găsise jumătatea lângă care putea păşi spre viitor, fără frică, cu încredere şi iubire.

Capitolul V

— Te rog, spune-mi că nu e adevărat!

Mama mă privi cu nişte ochi cât cepele. De ce dracu' crede că aş minţi-o acum?

— Ai idee prin câte a trecut fata asta din cauza ta? continuă ea să mă certe. Degeaba eşti fiul meu, jur că meriţi

o bătaie bună!

Mama tocmai m-a amenințat cu bătaia? Nu am auzit asta nici măcar în copilărie, iar situația ar fi fost amuzantă, într-un alt context. Știam că are dreptate, știam că am făcut-o să sufere, dar nu știam cum a reacționat ea după despărțire.

— Mamă, am spus, privind în jos. A suferit mult?

— Chiar crezi că aș putea să descriu în cuvinte prin ce a trecut? șopti mama și ochii i s-au umplut de lacrimi, iar mie am simțit cum mi se rupe sufletul. S-a întors la facultate și nu a mai vorbit cu nimeni, se închidea în casă și nu a mai răspuns la telefoane aproape un an. Ne-a respins pe toți, nu a mai vrut să știe de nimeni și nimic, îmi este ca o fiică, Marco. Te rog, nu îi mai face rău.

— Nu vreau asta, m-am schimbat! Ea m-a schimbat! Nu mi-am dorit niciodată ceva atât de mult cât o doresc pe ea. Banii, afacerile, femeile… nu au sens. Sunt gol pe dinăuntru, mamă. Sunt gol.

Mama își șterse lacrimile și mă îmbrățișă.

— Crezi că o poți face fericită?

— Dacă ea mi-ar da voie, aș face din asta scopul vieții mele.

— Atunci ești pe calea cea bună, îmi zâmbi ea.

Elena

— Bela, fă-mi, te rog, legătura cu David.

— Imediat, se auzi vocea ei din sala de așteptare.

Lăsasem uşa deschisă.

Două minute şi butonul apelului în aşteptare se aprinse.

— Hei, bună, David!

— Elena, mă bucur să te aud, am auzit vocea groasă a bărbatului. Ce faci?

— Bine, mulţumesc! Sunt la muncă şi am un nou proiect, de aceea te-am sunat. Am nevoie de o clădire mare, pe un singur etaj. De preferat o hală sau un depozit şi este important să fie scos spre vânzare, nu închiriere. Te rog, spune-mi că ai ceva pentru mine.

— Pff… l-am auzit oftând, să ştii că tocmai ieri s-a scos la vânzare o fostă hală, părăsită de câţiva ani. Dar deja are un potenţial client, care oferă suma cerută.

— Şi cât ar fi aia?

— Optzeci de mii de euro.

— Un chilipir, am pufnit.

— Exact. De aceea se va vinde atât de repede.

— Contactează vânzătorul. Spune-i că, dacă e ceea ce îmi doresc, ofer cu zece la sută mai mult.

— O vinde pentru că nu o mai foloseşte de mult timp şi acum are nevoie urgentă de bani, nu cred că va mai vrea să tragă de timp, spuse el.

— Cincisprezece, ultima ofertă. Dacă are nevoie de bani, va mai aştepta două zile.

— Mereu obţii ceea ce îţi doreşti, nu-i aşa? chicoti el.

— Mereu, David, am spus râzând şi apoi am închis.

După nicio jumătate de oră, mă sunase înapoi şi mă anunţase că proprietarul îmi acceptase oferta şi îmi va

comunica adresa. Eram mulţumită de cum decurse totul până acum, aşa că mi-am făcut curaj, gândindu-mă că este în scop strict profesional şi l-am sunat pe Marco.

— Alo?

Vocea lui îmi trimitea fiori, chiar şi prin telefon.

— Marco, sunt Elena. Te-am *sunat să te anunţ că* este posibil să fi găsit spaţiul pentru una dintre locaţii, iar astăzi avem cheile să o vizităm. Crezi că ai putea să vii să vedem despre ce este vorba?

— Unu la mână, mi-ar face plăcere, şi doi, crezi că nu te-aş fi recunoscut?

Am ales să evit a doua întrebare şi am spus doar:

— Îţi trimit imediat un SMS cu adresa şi ne vedem acolo, într-o oră.

— Ok, mulţumesc.

Mi-am făcut ordine printre dosare şi am lăsat-o pe Bela să îmi preia toate apelurile de la birou, apoi am pornit spre adresa respectivă. Marco era deja acolo, sprijinit de un Range Rover negru şi fumând o ţigară.

— Asta e maşina ta? întrebă el amuzat când am coborât, în loc de salut.

— Nu şi tu, am oftat.

— E minusculă, chicoti el.

— Nu e adevărat! m-am bosumflat. Este perfect simetrică cu statura mea!

Râsul lui mă bine dispuse şi pe mine, deşi nu voiam să recunosc.

— Mergem? l-am întrebat, cu o nerăbdare uşor

exagerată.

— După tine, şefa! luă el poziţie de drepţi.

Mi-am dat ochii peste cap şi am luat-o înainte.

— Într-o zi, jur că o să îţi pun la punct privirea aia! l-am auzit spunând cu o voce joasă şi serioasă, iar mie îmi tresări inima de emoţie, însă am continuat să merg, prefăcându-mă că nu l-am auzit.

Clădirea era imensă, pe un singur etaj şi, în întregime, din beton. Anii în care nu fusese folosită îşi puseseră amprenta asupra ei, dar avea o poziţionare foarte bună şi o curte spaţioasă.

Am deschis poarta, cu cheile primite de la David – mă întâlnisem cu el înainte să vin aici – şi am intrat în curte, alături de Marco, care privea clădirea impresionat. Am ajuns şi în faţa uşilor enorme ale halei şi, de data aceasta, l-am lăsat pe Marco să le deschidă. Era enormă.

Nu avea alţi pereţi în interior, doar piloni de susţinere, geamurile erau sparte, aproape toate, şi iluminarea nu funcţiona.

Am înaintat, pentru a vedea mai bine până unde se întinde hala şi m-am întors spre Marco. Din cauza semiîntunericului şi a faptului că stătea întors spre mine, puteam să îi disting doar jumătate din faţă.

— Bun, ştiu că arată rău, dar avem enorm de mult potenţial aici. Nu este compartimentată, deci putem să o facem noi, după propriile noastre nevoi, iar spaţiul ăsta imens ne lasă atât de multe opţiuni!

— Mie îmi place, vorbi el şi se apropie de mine, până i-

am văzut ochii întunecaţi la doar câţiva centimetri.

— Mă bucur să aud asta, am răspuns, încurcată. De ce era atât de aproape? Puteam să îi simt mirosul înnebunitor şi faptul că inima îmi bătea ca la maraton, nu mă ajuta prea mult. O să îl anunţ pe David.

Am vrut să trec pe lângă el, pentru a ieşi cât mai repede la aer, însă el mă prinse de mână. Am îngheţat, iar el veni în faţa mea şi, fără să îmi dea drumul, îşi împleti degetele cu ale mele.

— Mi-e dor de tine, şopti el, grav, şi am închis ochii, simţind cum durerea stă la pândă, aşteptând momentul potrivit să iasă afară.

— Te rog, nu face asta, am spus încet, încercând să mă controlez.

— Chiar atât de mult mă urăşti? continuă el blând. Priveşte-mă, Elena!

Am deschis ochii, iar faţa lui era extrem de aproape.

— Îl iubeşti?

— Asta este irelevant pentru relaţia noastră profesională, am răspuns rece.

Nu putea să-mi facă asta, de ce trezea în mine monstrul sfâşietor numit trecut, chiar acum, după atâta timp?

— Mă doare fix în pulă de afaceri, în momentul ăsta, spuse el printre dinţi, strângându-mă mai tare de mână. Vreau să ştiu dacă îl iubeşti.

— Îl iubesc suficient!

Ochii lui m-au fulgerat.

— Nu e adevărat!

— El este ceea ce îmi doresc!

— Dar nu e ceea ce ai nevoie.

Durerea veche amenința să iasă și nu puteam să accept asta, nu puteam să las acele amintiri oribile să pună stăpânire pe mine, din nou! El le trezea! Doar el era de vină pentru tot!

— De unde știi tu ce îmi doresc eu sau ce e mai bine pentru mine? aproape am strigat și am simțit cum lacrimile își fac simțită prezența. M-am schimbat, Marco!

— Minți! mă acuză el furios.

— Știi ceva, ia mai du-te tu naibii, am spus nervoasă și mi-am smucit mâna dintr-a lui, dar cu un gest rapid, mă cuprinse de talie și mă întoarse spre el.

— Demonstrează-mi că asta nu înseamnă nimic pentru tine și îți jur că nu o să mă mai vezi niciodată!

Când termină de vorbit, cealaltă mână se adânci în părul meu de la ceafă și își strivi buzele de ale mele. Eram hotărâtă să nu răspund, să rămân așa, stană de piatră, până va înceta, dar el își dădu seama de ceea ce am în gând. Îmi așeză mici sărutări pe buze, apoi se opri și îmi linse lasciv buza de jos, apoi o cuprinse între dinți, o mușcă tare, ca mai apoi să o sugă cu plăcere, lăsând un sunet gutural să îi iasă din gât. Dorința îmi explodă în fiecare nerv din corp și am deschis pierdută gura. Limba lui o găsi pe a mea, în timp ce buzele se uneau și se mângâiau. Ne sărutam atât de adânc, de pasional, de bine…

Oh, uitasem cât era de bine!

I-am simțit mâna ridicându-mi, cu o mișcare bruscă,

fusta, în timp ce cobora cu limba între sânii mei. Amintiri în care hainele îmi erau date jos cu forţa au început să mi se învârtă în minte şi l-am împins cu toată forţa.

— Nu! am strigat şi mi-am dat seama că plângeam.

— Elena, ce… începu el să vorbească, dar rămase uimit văzându-mă atât de afectată. Ce se întâmplă?

— Nu vreau să mă mai atingi vreodată, am spus, printre suspine, aranjându-mi hainele.

— Iubito, mă sperii! vorbi el cu ochii mari, încercând să se apropie.

— Nu mă atinge! am strigat şi am ieşit în grabă din hală.

Marco

Era atât de bine, atât de a dracului de bine! Nici nu mai ştiu când am sărutat ultima dată o femeie cu atâta poftă! Şi încă ce sărut, atât de pasional şi excitant, eram în culmea fericirii! De câte ori nu visasem momentul ăsta? De câte ori nu îmi imaginasem că o sărut şi o fac a mea, încă o dată?

Iar ea respira greu, aproape gâfâia, iar felul în care îşi încolăci braţele în jurul gâtului meu, trăgându-mă mai aproape, mă făcea să îmi pierd minţile. Mă voia, şi ea mă voia. Doar asta conta acum.

I-am pus mâna pe picior şi când i-am simţit pielea fină şi fierbinte, nu am putut să mă mai abţin şi i-am ridicat fusta, într-un mod nu tocmai blând. Acest gest parcă provocase un declic în mintea ei, pentru că mă împinse cu putere, iar groaza care i se citea în privire mă paraliză.

— Nu! a strigat ea îngrozită şi lacrimile au început să îi curgă pe obraji.

M-a vrut, eram a dracului de convins de asta, am simţit-o. Atunci, ce naiba s-a întâmplat?

— Elena, ce… am început să vorbesc, dar nu îmi găseam cuvintele. Trecea prin ceva mai presus de noi. Ce s-a întâmplat? am reuşit să o întreb, într-un final.

— Nu vreau să mă mai atingi vreodată! îmi strigă ea în faţă şi ştiam că nu asta îşi doreşte, aproape mi-a gemut în braţe mai devreme, ce naiba?

Începu să îşi aranjeze cu disperare hainele şi, în acel moment, mi-am dat seama că ascundea ceva de mine. Mama avusese dreptate, suferise mult prea mult, dar ce s-a întâmplat cu ea, de ce este atât de speriată? Voiam să o ajut, să o strâng la pieptul meu şi să îi spun că este în siguranţă, să o alin! Voiam, cu o disperare la fel de mare, să o protejez!

M-am apropiat încet de ea.

— Iubito, mă sperii!

Dar ea nu făcea decât să se îndepărteze.

— Nu mă atinge! aproape îmi strigă în faţă şi ieşi grăbită din hală, lăsându-mă să privesc în urma ei.

Durerea asta futută… morţii mă-sii de durere, mă înghiţea cu totul. Felul în care mă respinse mă făcu să îmi dau seama că este singura femeie pe care am iubit-o, pe care am s-o iubesc vreodată. Dar femeia asta fuge de mine.

Mă respinge! După sărutul acela, care mă trezise, din nou, la viaţă, ea fugise de mine. Fumam ţigară după ţigară şi mă învârteam ca un leu în cuşcă. Teroarea din ochii ei… Ce s-

a întâmplat cu ea?

Întrebarea asta nu îmi dădea pace, iar acum că am regăsit-o, eram mai hotărât ca oricând. Voi lupta pentru ea, până când o să mă distrugă dragostea asta de tot; eu o să continui să lupt, iar dacă mă va doborî, în cele din urmă, voi cădea la picioarele ei. Nu am sens fără ea, au trecut şase ani nenorociţi, în care nu am reuşit să umplu golul lăsat de ea. Voi face orice va fi nevoie să o recâştig.

Orice!

Elena

Acasă am reuşit să mă mai liniştesc puţin. M-am schimbat şi, în timp ce îmi făceam un ceai, am sunat la birou pentru a-mi amâna tot ce aveam pregătit pentru astăzi. Eram mult prea obosită psihic şi emoţional.

I-am răspuns lui Vlad, asigurându-l că sunt bine şi că, probabil, mă paşte o răceală, de aceea nu mă simţeam în regulă. Voiam să fiu singură, dar ştiam cât era de periculos să las toată suferinţa să mă cuprindă. Data trecută nu am mai ieşit la suprafaţă un an întreg.

Am oftat. Viaţa mea s-a complicat peste noapte şi nu am nicio idee cum să îi fac faţă.

— Domnişoară Elena, vă simţiţi mai bine? mă întrebă Bela a doua zi şi mă simţeam vinovată acum pentru că i-am minţit pe toţi.

— Da, sunt mai bine, mulţumesc, i-am zâmbit.

— Domnul Sima vă aşteaptă în biroul dumneavoastră.

Am înlemnit.

— De ce a intrat acolo? aproape am şoptit, încruntându-mă.

— A fost foarte insistent, a şoptit şi ea, aplecându-se uşor în faţă.

— Ok, mulţumesc, am spus, şi m-am îndreptat spre uşă.

Am deschis-o şi l-am văzut întorcându-se pe scaun, elegant şi atrăgător, ca de obicei, apoi ridicându-se în picioare, când privirile ni s-au întâlnit.

— Marco, am oftat, dar nu am avut ocazia să termin ce aveam de zis.

— Nu am de gând să plec de aici până nu vorbim, spuse el hotărât.

O tristeţe enormă puse stăpânire pe mine şi nu aveam puterea necesară pentru a-l privi în ochi. De aceea, am mers lângă geam şi am privit afară, cu spatele la el.

— Ce mai e de spus? am vorbit fără vlagă. Prezenţa lui mă intimida. Este clar că a fost o idee proastă să reluăm legătura.

Pumnul lui care izbi masa mă făcu să tresar.

— Tu crezi minciunile pe care le spui? mârâi el. Ce se întâmplă cu tine?

— Viaţa mea era, în sfârşit, liniştită, până să apari tu! am spus.

— Şi a dracului de goală! De ce nu recunoşti că îţi lipseşte pasiunea, focul ăla care arde în interiorul tău? Ai nevoie de asta, Elena! Ai nevoie de mine!

— Nu! am închis ochii.

— Ba da, iubito! îmi şopti el la ureche şi nici nu ştiu când a ajuns atât de aproape.

I-am simţit buzele sărutându-mi gâtul şi mii de fiori de plăcere îmi străbătură corpul. Mă prindea în mrejele lui, din nou, avea un efect atât de toxic asupra mea şi eu, ca o idioată, mă lăsam sedusă de el, din nou şi din nou…

— Am iubit, Marco! Ţine la mine!

— Te-a atins?

Probabil că, într-o conversaţie normală, i-aş fi dat o palmă pentru că îndrăznise să mă întrebe asta, dar ceea ce se întâmpla acum nu era deloc normal. Am dat din cap în semn că „nu" şi am putut să îi simt zâmbetul mulţumit. Eram lipită cu spatele de pieptul lui şi îmi desfăcu lent trei nasturi de la rochiţă, apoi îşi strecură o mână prin cupa de dantelă a sutienului, învârtind încet un sfârc întărit şi trădător între degete.

Am icnit şi mi-am lăsat capul pe umărul lui. Îşi continuă tortura dulce a sânului, în timp ce cu cealaltă mână coborî spre coapse, ridică puţin rochiţa vaporoasă şi îmi mângâie pulpa piciorului, urcând lasciv tot mai sus şi mângâind materialul din faţă al chilotului. Dinţii lui îmi prinseră lobul urechii şi îl supse, făcându-mi stomacul să explodeze, în timp ce îşi strecură mâna în chiloţii mei şi mă atinse *acolo.*

Un geamăt îmi scăpă printre buze, când începu să îmi maseze locul sensibil, şi am simţit că mă pierd când îşi introduse încet un deget. L-am simţit excitat la maxim prin pantaloni şi asta mă înnebunea.

— Bună, Bela. Elena este înăuntru?

Vocea blândă a lui Vlad trecu prin uşă şi am deschis ochii, speriată. Mi-am redresat poziţia, ameţind puţin, şi m-am întors spre el. Avea acel rânjet pervers şi mulţumit pe faţă.

— Ce spuneai? Prezenţa mea nu te afectează?

L-am privit cu ciudă.

— Oh, mai taci! am spus, închizându-mi cu degetele tremurânde nasturii rochiţei.

Mi-am trecut mâinile prin păr şi m-am aşezat la birou, în timp ce el îmi copie gestul, dar într-un mod mult mai relaxat şi plin de sine.

Vlad bătu în uşă şi intră, după ce i-am răspuns.

— Bună, iubito! zâmbi el. Hei, salut, Marco!

Cei doi se salutară bărbăteşte, iar apoi Vlad se aplecă peste birou şi mă sărută cast pe buze.

— Am venit să văd cum te simţi, spuse el, îngrijorat.

— Bine, am spus şi l-am văzut pe Marco, stând picior peste picior, cum îşi bagă în gură degetul care mai devreme a fost în mine, gustându-l cu poftă. Sunt… ăăă… da, am spus, într-un final, simţind cum îmi arde faţa de ruşine! Aproape mă dăruisem acestui bădăran neruşinat!

— Eşti sigură? Ai febră, draga mea. Toată arzi. De ce nu îţi iei câteva zile libere?

Marco rânjea cu toată faţa şi îmi venea să sar peste birou să îi scot ochii!

— O să am timp să mă odihnesc în vacanţa noastră specială de Crăciun, am răspuns cât de dulce am putut şi am auzit arhanghelii cântând: „Aleluia!”, când faţa lui Marco

ajunse pe podea. Mă privi încruntat, cu maxilarul încleştat.

— Mă bucur că ai acceptat, zâmbi Vlad, apoi ne salută şi ieşi din birou.

— Nu pleci nicăieri cu el! aproape strigă Marco, nervos.

— Şi de ce nu, mă rog? l-am întrebat pe un ton superior, ridicând o sprânceană. Este iubitul meu, până la urmă.

— Vrei să te fut aici pe birou, ca să îţi demonstrez, o dată pentru totdeauna, de cine ai nevoie cu adevărat?

— Nu ai îndrăzni, am şoptit, cu ochii mari, cuvintele lui explodând în stomacul meu.

— Priveşte-mă, tună el, ridicându-se brusc în picioare.

— O să ţip! l-am avertizat, ridicându-mă şi eu cu teamă.

— De plăcere!

— Eşti nebun?

— După tine!

— Ieşi!

— Acum te comporţi ca un copil, mă avertiză el.

— Marco, mă scoţi din minţi! îmi distrugi tot echilibrul, încetează să mai faci tot ceea ce faci tu, de obicei! Am încercat să îl cert, dar pentru ce anume îl certam? Pentru că îmi dăruise plăcere? Era irelevant!

Am oftat.

— Nu mergi nicăieri cu el, Elena, repetă el, serios.

— Este prea târziu pentru asta acum, am spus, privind în jos. Ai întârziat, Marco!

— Vrei să dispar din viaţa ta? l-am auzit întrebând şi vocea îi vibră de durere.

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, am şoptit, dar sufletul

meu se sfâşia încet.

— Dacă tu chiar asta îţi doreşti… dar am două condiţii, spuse el, şi l-am privit uimită. Terminăm afacerea asta pe care am început-o împreună.

— Cu asta pot fi de acord, am aprobat. Şi a doua?

— Vreau să te mai am, încă o dată!

Ceea ce Marco îmi ceruse era atât de absurd şi de nebunesc, încât chiar şi acum, după o săptămână în care mă ocupasem cu actele spaţiilor şi reabilitarea lor, îmi venea să râd şi să fac o criză de nervi. În acelaşi timp. Acesta era preţul pe care trebuia să îl plătesc pentru a mă lăsa în pace? Nu aş putea să fac aşa ceva, cel puţin nu din propria mea iniţiativă. Crede că îl voi ruga să se culce cu mine, cum, spre ruşinea mea, m-a făcut să o mai spun înainte? Asta era în trecut, eram tânără şi uşor influenţabilă. Asta nu se va mai întâmpla acum.

Capitolul VI

Nu îl mai văzusem de atunci, pentru că circumstanţele făcuseră să nu fie nevoie de amândoi în acelaşi loc, dar nici nu puteam să îl mai privesc în ochi. Ceea ce simţisem când mă atinse… amintirea aceea mă excita şi acum. Dar, bineînţeles că nu era singurul bărbat care ştia să atingă o femeie! Dar era singurul care ştia cum să mă atingă pe mine, iar asta mă înnebunea. El mă înnebunea.

Nu puteam să o scot la capăt nici cum cu el, şi aproape mă dăduse de gol în faţa lui Vlad. Oare chiar avea de gând să

mă lase în pace dacă mă mai culcam, încă o dată, cu el?

Oh, Elena, te rog, nu îmi spune că tu chiar iei în considerare varianta asta!

* * *

Astăzi aveam programată o vizită la una dintre hale. Vorbisem şi cu ai mei, mai devreme, insistau, ca de obicei, să trec mai des pe acasă, dar numai eu ştiam câtă treabă aveam acum. Reuşisem să închei contractul cu soţii Oscar, contract de pe urma căruia am luat un procent frumos, dar salonul de înfrumuseţare al Oliviei şi service-urile lui Marco nu îmi dădeau răgaz. Eram într-un triunghi al Bermudelor obositor, dar îmi plăcea că viziunile mele erau mereu îndeplinite în proporţii de peste nouăzeci la sută, restul fiind detalii tehnice care nu se puteau modela după imaginaţia mea. Aveam să îl văd şi pe el şi, trebuia să recunosc, că aveam emoţii.

Când am parcat în curtea halei, i-am văzut maşina; asta însemna că era deja aici. Mi-am luat planurile şi am ieşit, îndreptându-mă, cu inima strânsă, spre clădire.

Vreo douăzeci de muncitori lucrau la exterior, în timp ce înăuntru, încă vreo treizeci, se ocupau de izolaţie,conducte, ţevi, scheletul electric şi tot ceea ce ţinea de interior. Hala nu mai arăta ca o imensă cameră, acum era compartimentată după planurile mele, aprobate de domnul Sima, pe care tocmai îl vedeam.

Marco ţinea o placă mare în mână, ajutând unul dintre muncitori să o prindă de perete. Cu blugii strâmţi pe coapse, cu mânecile bluzei suflecate şi braţele încordate, pline de

tatuaje, şi cu tendoanele proeminente, mă făcu să inspir adânc. L-am văzut privindu-mă, când tocurile mele au răsunat pe betonul de pe jos. De data aceasta, purtam o pereche de pantaloni office şi o bluză cu guler fals, albă, pentru a-mi acoperi fiecare centimetru de piele, şi un sacou gros, pentru că era rece afară. Vedeam cu coada ochiului cum mă urmăreşte şi am încercat să rămân demnă. M-am îndreptat spre şeful echipei de construcţii şi ne-am salutat.

— Ce avem aici? l-am întrebat.

— După cum vezi, băieţii fac o treabă foarte bună. Exteriorul e imediat gata, izolaţia la fel, şi ne rămâne să finisăm totul.

— Terminăm până la Crăciun?

Bărbatul dădu din cap.

— Din păcate, nu!

— Mă gândeam eu, am oftat. Vreau să verificăm împreună dacă racordările respectă planurile.

— Desigur, după tine.

Mi-a făcut semn să o iau înainte şi am trecut pe lângă Marco, privindu-l scurt.

— Domnule Sima! am spus în loc de salut.

— Domnişoară Maier, replică el şi ceva din vocea lui suna a ameninţare. Ştiam că am să regret asta mai târziu.

Am mers cu şeful echipei din încăpere în încăpere, verificând totul, până la ultimul detaliu şi, peste mai bine de o oră, am hotărât că totul merge conform planului.

Întoarsă înapoi în încăperea din faţă, l-am găsit pe Marco la fel cum îl lăsasem: muncind. Îmi plăcea asta la el,

faptul că muncea cot la cot cu echipa.

O bubuitură se auzi undeva afară şi am privit cu toţii speriaţi în jur, apoi am fugit să identificăm sursa zgomotului. Una dintre îmbinările ţevilor de gaz avuse scăpări şi se produse o explozie slabă, din fericire pentru noi. Însă continua să scape gaz şi am sunat imediat compania care se ocupa cu asta.

Peste o jumătate de oră au ajuns şi ei, însă se părea că ţeava era fisurată pe interior, pe o lungime de patru metri. Lucrurile începeau să se complice şi nu îmi plăcea asta.

M-am hotărât să mai stau un timp prin preajmă, aşa că mi-am luat rapoartele pe care le aveam de completat şi m-am aşezat într-un fotoliu ponosit, pentru a le scrie. Marco se apropie de mine şi se aşeză pe scaunul din faţa mea.

— Te deranjez?

— Nu! am spus, închizând puţin ochii.

— Ai nevoie de odihnă, îmi vorbi el blând.

— Sunt bine, am spus. În plus, şi tu ai muncit mult.

— Îmi place, ridică el din umeri. Ce spui dacă am merge să mâncăm ceva?

Întrebarea lui mă luă prin surprindere.

— Noi… doi?

— Nu, Elena, noi şi toţi muncitorii de aici. Normal că noi doi, mă dojeni, zâmbind.

— Bine, am spus, pierzându-mă în privirea lui cenuşie.

L-am lăsat să mă ajute să mă ridic şi am strâns împreună muntele de hârtii şi dosare. Am mers să verificăm problema gazului; deja se monta o ţeavă nouă.

— Haide, se descurcă şi fără noi, spuse Marco şi mă prinse de mână, îndreptându-ne spre maşina lui.

— Dar, maşina mea… am contestat.

— Mâine trebuie să ne întoarcem aici, o iei atunci, spuse el. Te aduc eu.

Eram obosită şi nu voiam să ne certăm iar, mai ales acum când, în sfârşit, trecuse o zi fără dispute.

Îmi deschise portiera şi apoi urcă şi el. Era întuneric, mult prea întuneric în adăpostul maşinii şi puteam tăia cu cuţitul tensiunea dintre noi. Se aplecă peste mine, astfel încât buzele noastre mai aveau puţin şi se atingeau, prinse centura de siguranţă şi o trase peste mine, apoi o băgă în sistemul de prindere.

I-am văzut zâmbetul din colţul gurii când îşi îndreptă poziţia şi porni motorul. Bineînţeles că era îngâmfat acum. Inima mea bătea de două ori mai tare şi el observase asta!

A oprit în faţa unui restaurant elegant şi am intrat împreună. L-am văzut cerând o masă retrasă, i-a înmânat ceva celui care ne-a întâmpinat, iar acesta ne-a condus într-un mic separeu. Am primit câte un meniu fiecare şi Marco a comandat băuturile.

— Nu trebuia să faci asta, am spus, după ce ne-am făcut comozi. Mă mulţumeam şi cu un fast-food.

Mă privi câteva clipe, apoi aruncă şervetul pe masă.

— Ştiu, dar vreau să te impresionez. Însă tu nu eşti ca celelalte femei, iar asta mă pune pe gânduri, câteodată.

— Într-un sens rău? am întrebat, temătoare.

— Nu, în niciun caz, răspunse el. Dar sunt obişnuit cu

femei care pot fi cumpărate, pe tine te impresionează doar gesturile făcute din inimă şi mă tem că am rămas puţin în urmă la acest capitol.

I-am zâmbit încurajator. Nu voiam să se simtă prost.

— În închisoare, aş fi stat la carceră o săptămână pentru o masă aici, zâmbi el amar.

Am simţit cum mi se taie respiraţia. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

— Cred că ţi-a fost foarte greu, am şoptit.

Ospătarul tocmai aducea băuturile şi ne servi cu vin roşu, dulce, iar mie îmi desfăcu şi o sticlă de Cola.

— Sunt convins că nu ai renunţat la acest obicei, rânji el. Vrem două porţii de muşchiuleţ de porc, cu sos de gorgonzola, şi orez, comandă el, privindu-mă întrebător.

— Mă las pe mâna ta, am spus şi îmi zâmbi larg.

Ospătarul se îndepărtă şi el continuă să vorbească:

— Închisoarea e mai grea decât orice armată. Trezirea şi numărătoarea este la ora cinci dimineaţă, dacă întârzii, primeşti douăzeci de lovituri. Ai voie să te baţi, dar nu să omori. De aceea, directorul închisorii organizează lupte între deţinuţi, pentru a-şi amuza prietenii sus puşi.

Îl priveam uşor încruntată, cu o uimire amestecată cu tristeţe. Ştiam că nu voi reuşi niciodată să îmi dau seama, cu adevărat, prin ce trecuse în cei patru ani cât fusese închis.

— Te-ai bătut acolo? l-am întrebat încet.

Marco luă o gură de vin şi, nu ştiu de ce, gestul acesta mi se părea a naibii de sexy şi masculin.

— Nici nu îmi mai amintesc de câte ori. Eram mascota

preferată a directorului, aşa că mă băga în lupte de câte ori avea ocazia. Dar am ştiut să profit de asta, am cerut procent din pariuri şi erau chiar sume uriaşe, oamenii erau extrem de bogaţi.

Am privit farfuria suport din faţa mea, simţindu-mă oribil pentru tot ceea ce i se întâmplase.

— Nu fi supărată, iubito, spuse el blând şi îmi luă mâna într-a lui, sărutând-o şi făcându-mă să tremur puţin. A trecut.

Am dat din cap afirmativ.

— Dar vreau să ştiu ce se întâmplă cu tine.

L-am privit cu ochii mari. Nu, Marco! Te rog, nu răscoli trecutul, te implor!

— Nu ştiu la ce te referi, am spus şi vocea îmi tremura, dându-mă de gol.

Mă privi încruntat, citind prin mine. Mă cunoştea atât de bine, iar acesta era un dezavantaj, câteodată.

— Elena, eşti schimbată. Iar felul în care ai reacţionat când te-am atins prima dată… ceva s-a întâmplat cu tine. Şi faptul că nu ştiu mă macină.

Durerea aceea veche se simţea, din nou şi am început să respir greu. Continuam să îl implor, în gând, să nu îmi mai amintească. Fără să îmi dau seama, ochii mei s-au umplut de lacrimi.

— Iubito, mă privi el cu ochii mari, luându-mi ambele mâini, punându-le pe obrajii săi. Poţi să îmi spui orice.

Nu, nu puteam. Pentru că el se despărţise de mine înainte să mi se întâmple acea nenorocire, obligându-mă să

trec singură prin agonia care mă sfâşiase în mii de bucăţi.

Spre norocul meu, ospătarul sosi cu mâncarea şi ne-am reluat poziţiile.

Preparatele ne-au fost servite şi am început să mâncăm în linişte.

— Nu ai încredere în mine, nu-i aşa? mă întrebă el.

Dacă tot era seara confesiunilor, am răspuns sincer.

— Nu!

Mă privi câteva clipe, dar înainte să mai spună ceva, telefonul lui sună.

— Bună, Vlad, spuse el tare, rânjind.

M-am înecat cu Cola.

— Da, este cu mine. A rămas fără benzină, dar am vrut să ne oprim să mâncăm ceva. Am muncit toată ziua la hală, minţea lejer Marco.

Deja începeam să mă enervez. De ce vorbea el cu Vlad şi de unde avea numărul lui?

— Sigur, îi spun să te sune când ajunge. Salut!

Închise şi se lovi de privirea mea tăioasă.

— Pot să ştiu şi eu de ce ai numărul iubitului meu?

— Aaa, acum e iubitul tău?

— Mereu a fost! am spus indignată.

— A fost pe dracu'! Atunci de ce nu te-ai culcat cu el?

Am privit în jur, pentru a mă asigura că nu aude nimeni discuţia noastră.

— Pentru că… aşteptam momentul potrivit, am spus prima scuză care mi-a trăsnit în minte.

— De Crăciun? întrebă el şi ochii i s-au întunecat de

furie.

— Marco, hai să încheiem seara aici!

— Nu închei nimic până nu îmi răspunzi, la dracu'! urlă el.

— Sunt chestii private!

— Mă doare în cur! Răspunde!

Nu ştiu dacă din cauza nervilor sau a faptului că se comporta de parcă eram a lui şi avea nu ştiu ce pretenţii imaginare de la mine, am spus tare şi răspicat:

— Da!

Bun, acum îmi aşteptam, cu adevărat, sfârşitul. Dar, spre surprinderea mea, el începu să râdă.

— Ăla ştie ce înseamnă un orgasm, fără să îi faci o schemă detaliată?

— Eşti chiar nesimţit, am spus.

— Elena, ai vrea tu să te atingă cum o fac eu. Dar, la ce faţă are, cred că singura femeie pe care a avut-o s-a numit Doamna Labă.

M-am ridicat nervoasă în picioare.

— Vreau să plec acasă! Mă duci tu sau chem un taxi?

Mă privi, în continuare, amuzat, ceru nota şi plăti fără să mă lase să îmi achit partea, apoi ne-am îndreptat spre maşină. I-am spus adresa şi, după puţin timp, opri în faţa casei mele.

M-am grăbit să cobor şi m-am îndreptat, încă nervoasă, spre uşă, fără ca măcar să privesc înapoi. În timp ce băgăm cheia în uşă, o mână mă cuprinse de talie şi mă lipi de corpul lui tare.

— În seara de Crăciun, o să mi te dăruieşti mie, în locul lui, domnişoară Maier, îmi şopti la ureche.

— Niciodată! am spus.

— Vrei să scapi de mine?

— Mai mult decât orice pe lumea asta, am răspuns rece.

— Atunci, ştii cum.

I-am auzit paşii îndepărtându-se şi m-am strecurat repede în casa, închizând uşa în urma mea.

Capitolul VII

— Vlad avusese probleme cu maşina şi Manny Iscusitul a fost în zonă. Aşa au făcut schimb de numere, i-am explicat Mariei.

Aceasta îmi absorbea fiecare cuvinţel, ca şi o sugativă.

— Trebuie să recunoşti că, orice ar face, tot cum vrea el iese, rânji ea.

— Să nu te aud şi pe tine! am certat-o.

— Ok, ok, ridică ea mâinile, în semn de predare. Dar, un singur lucru vreau să ştiu, întrebarea supremă! O să te culci cu el?

Am oftat din adâncul sufletului. Ce îmi făcea bărbatul ăsta?

— A spus că mă va lăsa în pace…

— Şi tu chiar asta îţi doreşti?

— Maria, ce s-a întâmplat între noi a fost acum mult, mult timp. Perioada aceea a fost plină de suferinţă la fiecare pas şi, poate că a fost palpitant, pentru că eram tineri, dar

acum nevoile mele s-au schimbat. Vreau să îmi găsesc o dată liniştea.

— Nu e genul care să cânte la harpă, în timp ce bea ceai, râse ea şi mă făcu şi pe mine să chicotesc.

— Exact!

Maria stătea turceşte pe patul din camera mea, dar se juca cu degetele şi îmi dădeam seama că ceva o macină.

— Haide, spune, mi-am dat ochii peste cap.

— Chiar nu ai vrea să ţi-o mai tragi cu el, încă o dată? Mai ales acum, când s-a transformat într-un bărbat atât de sexy?

Am început să râd, înroşindu-mă din cap până în picioare. Am luat o pernă şi am aruncat-o în ea.

— Merg la duş, am anunţat-o, îndreptându-mă spre baie.

— Oh, haide! Spune-mi că nu ai vrea să îl mai simţi, încă o dată! Sau de două ori…

— Nu te aud! am strigat şi am trântit uşa în urma ea.

Femeia asta era nebună! De aceea o iubeam!

* * *

— Dumnezeule, Vlad, este superb!

Cabana în care eram cazaţi era, de fapt, o imensă vilă din lemn, aflată la baza unor munţi acoperiţi cu zăpadă. Peste tot era alb, nu avea curte sau ceva asemănător. Venisem cu o maşină de teren, pe care am lăsat-o lângă alte câteva, parcate cumva în lateral, şi Vlad îmi spuse că, în afară de proprietari şi personal, care stăteau în camerele din mansardă, mai erau cazate la etajul unu şi doi încă două

cupluri şi o familie. Noi stăteam la primul etaj.

Această pensiune avea piscină în interior şi saună, ceea ce mă încânta teribil. Era douăzeci şi trei decembrie, iar noi aveam să stăm până în douăzeci şi şase, dimineaţa. Un mini-concediu binemeritat, iar cel mai important lucru, scăpăm de Marco şi de influenţa lui perversă, pentru câteva zile.

Vlad mă cuprinse în braţe şi ne-am sărutat, apoi a deschis portbagajul, ca să ne putem lua bagajele. Am intrat în frumoasa pensiune, unde, din hol vedeam spaţiosul living, în mijloc tronând un imens şemineu şi, în partea stângă, era un brad, înalt până în tavan, împodobit în întregime în alb. În partea opusă era sala de mese, la fel de spaţioasă. Ne-am cazat şi am trecut prin living, pentru a urca scările care duceau la etaj. Erau patru uşi, câte două pe fiecare parte, iar a doua de pe dreapta era camera noastră.

Era simplă şi adoram asta. Un pat imens în mijlocul camerei, noptiere, o măsuţă cu oglindă, alta cu două fotolii şi un dulap mare cu sertare. Pe jos, covoare albe, pufoase, dar ce îmi plăcea cel mai mult era că întreaga pensiune era decorată pentru Crăciun – chiar şi camera noastră – cu ghirlande şi luminiţe.

— Îţi place? mă întrebă Vlad, observând cum cercetez fiecare colţişor.

— Ador locul ăsta! am spus fericită. Mulţumesc!

L-am îmbrăţişat strâns. Se străduise din greu să facă toate pregătirile din timp şi apreciam ceea ce făcea pentru mine. Speram doar ca, într-o zi, să îi pot întoarce dragostea prin aceleaşi sentimente sincere.

Am despachetat râzând şi povestind, iar când am terminat am observat că era aproape ora cinei. Ne-am schimbat şi am coborât în sala de mese. Ne-am aşezat la geam şi o fată drăguţă veni să ne prezinte meniul din seara asta. Era atât de intim şi plăcut!

Am mâncat o tocăniţă delicioasă şi Vlad propuse să stăm puţin pe terasă, pentru a ne bucura de peisaj.

— O să cer două ciocolate calde pentru noi, i-am zâmbit.

— Te aştept afară, mă pupă el pe obraz.

Am luat din bucătărie, de la o doamnă drăguţă foc, cănile aburinde şi am ieşit şi eu pe terasa acoperită. Vlad stătea deja pe unul dintre fotolii, între perne, învelit cu o pătură groasă.

— Vino aici, mă îndemnă el, ridicând pătura. M-am ghemuit lângă el, întinzându-i o cană cu ciocolată.

Am stat aşa câteva minute, până am văzut o maşină apropiindu-se. Faţa mea a căzut când maşina a oprit lângă a noastră, şi nimeni altul decât Marco în persoană ieşi din ea şi strigă vesel, întinzându-şi braţele la maxim:

— Am ajuns!

* * *

— Cum adică l-ai chemat? De ce? l-am întrebat pe Vlad, în timp ce îmi treceam, nervoasă, peria prin părul lung".

— Iubito, nu te supăra! Doar că, el mi-a spus că nu are pe nimeni şi că mereu este singur de sărbători.

— Aşa a spus? mi-am îngustat ochii în oglindă. Mincinos ordinar!

— Era abătut, am văzut asta din felul în care vorbea.

— Sunt sigură că era, am mormăit.

Nemernic prefăcut!

— Aşa că, m-am gândit să fac un bine şi să îl chem să îşi petreacă Crăciunul cu noi.

Cel mai tâmpit gest umanitar din istorie!

— Eşti supărată pe mine? mă întreba el, îngrijorat. Am pus peria jos, am mers lângă el, în pat, şi m-am rezemat de pieptul lui.

— Bineînţeles că nu. Dar credeam că vom fi singuri. Asta e tot.

— Promit că nu vom fi deranjaţi, mormăi el şi mă sărută apăsat, limbile noastre împletindu-se.

Un ciocănit sparse liniştea şi m-am ridicat în fund. Despre ce tocmai vorbeam?

— Intră! spuse Vlad.

Capul lui Marco se ivi de după uşă, iar eu am pufnit nervoasă.

— Întrerup ceva? întrebă el, nevinovat.

— Nu!

— Da!

Vlad şi cu mine am răspuns deodată.

— Mi-am pătat cămaşa cea nouă cu vinul fiert adus de jos şi nu ştiu cum să procedez, am adus-o special pentru Crăciun. Mă gândeam că domnişoara Maier are vreun pont pentru a scoate pata.

O să te mănânce toţi dracii când o să mori, Marco, de la câte minciuni scoţi pe gură!

— Oh, şi eu am păţit ceva asemănător cu un pulover.

Elena a scos pata imediat! Iubito, de ce nu mergi să îl ajuţi? Păcat de cămaşă!

— Ai face tu asta pentru mine? mă întrebă Marco şi mai avea puţin şi flutura din gene. Vlad zâmbea, iar eu mă simţeam pusă la colţ.

— Sigur, am spus fără vlagă şi m-am ridicat din pat.

— Vlad, haide şi tu, îi făcu el semn.

— Mulţumesc, dar sunt frânt. Vom veni mâine să îţi vizităm camera!

Am strâns bine funda cordonului de la halatul de baie, pentru că dedesubt nu mai aveam decât cămaşa de noapte, şi am ieşit din cameră. Cum am închis uşa, Marco mă prinse de încheietura mâinii şi mă trase pe hol, până la el în cameră. Mă lipi cu spatele de uşa pe care a trântit-o şi îşi rezemă mâinile de-o parte şi de alta a capului meu.

— Ce crezi că faci? am spus, ţinându-mi respiraţia.

— Îţi amintesc pe cine vrei cu adevărat, vorbi el cu acea voce groasă şi sexy, care pulsă între picioarele mele.

— Eşti un mincinos, un prefăcut, un mare băgăcios! am izbucnit. Nu ai niciun drept să fii aici!

— Ce gură mare ai! ridică el o sprânceană. Ce ai spune dacă ai face şi altceva cu ea, în afară să vorbeşti?

Palma mea îi atinse obrazul, iar el, cu o privire hotărâtă, mă apucă de aceeaşi mână şi îmi duse degetele în gura lui. Începu să le sugă, iar eu mă excitam doar privindu-l.

Cu cealaltă mână îmi desfăcu cordonul halatului şi mi-l împinse de pe umeri, lăsându-mă doar în cămaşa de noapte, lungă până la genunchi, cu bretele subţiri. Buzele lui le

atacară pe ale mele, într-un mod animalic, pasional, carnal.

Cu o mişcare bruscă, Marco se puse în genunchi în faţa mea şi începu să îmi sărute pulpele, muşcând şi lingând pielea, până ajunse la chiloţi.

— Marco, am gâfâit excitată, cu mâinile în părul lui.

— E a mea, iubito! şopti el şi prinse de marginea chiloţilor, pe care îi lăsă să cadă. Îmi puse un picior peste umărul lui şi cu o mână îmi masă un sân, pe sub cămaşă, trăgând şi răsucind de sfârcul întărit.

— Opreşte-te! am spus, alunecând în plasa lui.

Gura lui era între picioarele mele şi eram topită, de-a dreptul. Felul în care mă dezmierda cu limba, mişcarea de du-te vino a acesteia, buzele lui care se roteau într-un dans al extazului…

Simţeam că nu mai pot, plăcerea era imensă şi am început să tremur.

— Dă-ţi drumul pentru mine, iubire, şopti el şi parcă rostise formula magică.

Un orgasm zguduitor trecu prin mine şi el mă prinse la timp, ca să nu mă prăbuşesc.

Mă ţinea pe jos în braţe, la pieptul său, însă două lacrimi îmi apărură în colţul ochilor.

— De ce îmi faci asta? l-am întrebat, suspinând.

— Poftim?

Îmi ridică bărbia şi îmi văzu ochii în lacrimi. Mă privea cu ochii mari.

— Nici măcar nu ai idee prin ce am trecut după ce te-ai despărţit de mine, am spus cu nervozitate şi panică,

ridicându-mă în fund. Iar acum, vii aici, după atâţia ani, şi faci asta? Poate că şi eu sunt vinovată, pentru că nu pot să spun nu, după tot ceea ce a fost între noi, dar nu ai dreptul să intri cu bocancii în viaţa mea, când vrei tu!

Marco îmi ascultă discursul, încruntat, cu mâinile încă pe talia mea.

— Nu ştiam că asta simţi, spuse rece.

— Pentru că nu îţi pasă!

— Aici greşeşti. Te-am rugat să îmi spui ce e cu tine!

— Nu pot… am şoptit, închizând ochii şi încercând să ţin durerea în frâu.

— Spune-mi, Elena, aproape mă imploră.

— Nu pot, am spus ridicându-mă şi apucând halatul din aceeaşi mişcare. Mi-am băgat repede mâinile în el şi am ieşit pe hol, oprindu-mă să îmi leg, din nou, cordonul şi am intrat în camera mea şi a lui Vlad.

Am respirat uşurată când l-am văzut dormind, dar am văzut pe noptieră un flacon de pastile. L-am analizat şi am văzut că erau pastile pentru somn. Nu ştiam că are probleme cu somnul.

Inima mi s-a oprit când mi-am dat seama că mi-am uitat chiloţii în camera lui Marco.

La naiba!

Capitolul VIII

Plecase ca un uragan din camera mea şi mă simţeam ca dracu' din cauza asta. Ceva se întâmplase, îmi ascundea ceva,

iar asta o devora pe ea, în interior, şi mă înnebunea pe mine.

O bucată de material negru îmi atrase atenţia pe jos şi mi-am dat seama că sunt chiloţii ei. I-am ridicat şi i-am strâns în pumn, în timp ce îmi aprindeam o ţigară şi mă aşezam pe unul dintre fotolii. Ştiam că sexul nu era totul, dar aşa îi demonstram şi ei că mă vrea, oricât de mult nega gura aia mare a ei!

Oh, gura aia, ce aş vrea să i-o pedepsesc într-o zi!

Am mai tras un fum şi am răsucit chiloţii între degete. Aveam nevoie de ea ca de aer, am ajuns să fac orice ca să fiu în preajma ei. Ştiam că doarme lângă el şi mă luptam cu impulsul de a intra peste ei şi de a-l sufoca pe Vlad în somn.

Mi-am trecut o mână prin păr. Cum să dorm, când ea doarme lângă altul? Cum să am linişte, când ăla o sărută, o atinge? Simţeam cum gelozia mă rodea dureros, i-aş rupe lingăului ăluia fiecare deget cu care o atinge, pe rând!

Am inspirat şi expirat de câteva ori, pentru a mă calma. Trebuia să o recuperez cât mai repede, fiecare zi fără ea era o zi pierdută.

Elena

A doua zi, stăteam toţi la masă, luând micul dejun, în sală mai erau persoane care mâncau şi povesteau vesele, însă eu priveam pierdută pe geam, în timp ce Marco şi Vlad discutau despre maşini. Nu mai eram sigură de ceea ce simt, de când Marco se întoarse; toată ordinea, pe care m-am străduit, din greu, să o menţin în viaţa mea, s-a transformat

în haos. Aveam un plan concret: cariera pe primul loc, apoi încerc să rezolv şi partea mai sensibilă a vieţii mele, însă stau departe de tot ce înseamnă bărbaţi periculoşi, bădărani, plini de sine, nesimţiţi, într-un cuvânt – Marco. Dar, când, în sfârşit, planul meu funcţiona, o rotiţă dezechilibră tot.

L-am privit în timp ce vorbea. Avea aerul acela de superioritate, însă era un bărbat cu adevărat sexy şi al naibii de atrăgător. Corpul lui bine lucrat întorcea priviri, se puteau observa cu uşurinţă, chiar şi prin haine, pachetele de muşchi. Ochii cenuşii te dezbrăcau din priviri, intimidându-te când te privea intens. Nici nu era de mirare că atâtea femei îi trecură prin pat.

Iar eu eram una dintre ele.

Am oftat. Nu mai puteam să mă mint pe mine, dacă voiam să îmi formez cu atenţie viitorul. Trebuia să fiu sinceră cu mine. Eram îndrăgostită de omul ăsta. După atâţia ani, eu încă eram îndrăgostită nebuneşte de el. Mă făcea să mă simt vie, aducea culoare în rutina mea gri, de zi cu zi, mă trezea la viaţă, cu simpla lui prezenţă şi nici acum nu aveam habar cum reuşeşte să facă asta. Dar, legătura cu el îmi aduse prea multă suferinţă, de fiecare dată când m-am întors la el, am avut doar de pierdut.

Pe de altă parte, era şi Vlad, care chiar ţinea la mine şi era capabil să îmi ofere viaţa liniştită de care aveam atât de mare nevoie. Era un om atât de bun, liniştit şi senin, încât nu merita să mă joc aşa, de-a şoarecele şi pisica, cu Marco, în jurul său. În plus, puteam să pierd şansa mea la o viaţă nouă, odată cu el.

— Te simţi bine, iubito? mă întrebă Vlad, cuprinzându-mă cu o mână pe după umeri.

Marco îl fulgeră cu privirea.

— Da, doar că nu sunt bună deloc la astfel de subiecte.

— Atunci, haide să vorbim despre altceva, vrei? Spre exemplu, diseară vom avea o cină specială şi vom aşeza cadourile lângă brad.

L-am privit pe Marco în ochi.

— Oh, pentru tine nu am un cadou, am exclamat. Nu ştiam că o să vii şi… nu am pregătit nimic.

— Nu îţi face griji, răspunse el, continuând să mă ţină captivă în privirea lui. Ceea ce ai făcut aseară a fost un cadou minunat.

Am simţit că mă înroşesc până în vârfurile degetelor de la picioare, de aceea am început să mă joc cu paiul din paharul cu limonadă.

— Nu îţi face probleme, dragă. Sunt sigur că vom rezolva şi acest aspect. Acum, mă scuzaţi, trebuie să folosesc toaleta.

Vlad se ridică şi se îndreptă spre baie.

— Te-ai mai gândit la propunerea mea? mă întrebă Marco serios.

L-am privit câteva clipe. Chiar vorbise serios? Deci, el voia doar să se mai culce odată cu mine şi gata, îşi vedea de treburile lui, în continuare?

— Chiar o să dispari după aceea? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Nu o să mai auzi de mine.

Nu îmi venea să cred! Atât valoram eu pentru el? O noapte de sex? La ce te aşteptai, Elena? Să se întoarcă la tine, făcându-ţi declaraţii de dragoste? De ce să aleagă o singură femeie, când se poate culca mereu cu alta, în fiecare seară? Am fost atât de naivă şi i-am cedat mereu atât de uşor!

Lacrimile ameninţau deja că vor ieşi la suprafaţă, dar nu mai voiam să îmi arăt slăbiciunea în faţa lui. Dacă el era un masochist bolnav, căruia îi plăcea să mă terorizeze, pe mine chiar mă durea tot ce se întâmpla. Rănile mele erau reale, suferinţa mea, temerile mele, toate erau acolo! Şi mă săturasem să trăiesc cu frica că, în preajma lui, vor ieşi la suprafaţă.

— Să laşi uşa deschisă diseară, am spus gâtuită de emoţie şi m-am ridicat de la masă, urcând grăbită în camera mea şi a lui Vlad.

Nu am ieşit toată ziua, gândurile mă măcinau, însă voiam să pun punct, o dată pentru totdeauna, acestei poveşti amare. Ştiam că îmi va frânge inima pentru a treia oară, însă acum ştiam măcar la ce să mă aştept.

La ora cinei am îmbrăcat o rochie roşie, lungă şi strâmtă până la genunchi, cu tot spatele decupat. Părul l-am lăsat desfăcut şi am coborât, împreună cu Vlad.

Marco era deja în sufragerie, ne aştepta. Era atât de elegant în cămaşa lui de un alb imaculat şi cu pantaloni de costum, încât mi se strângea inima. Am cinat şi ne-am retras în living, unde am aşezat şi noi cadourile sub brad. Am mai stat cam o oră pe canapea, în faţa şemineului, am servit câte un pahar de şampanie, din partea casei, şi ne-am întors în

camere. Era un Crăciun mult prea trist sau poate aşa îl percepeam eu acum.

După ce am intrat în camera noastră, am vrut să merg să mă schimb, însă Vlad mă prinse uşor de braţ.

— Elena, ştiu că e prea repede, dar crezi că poate… se poate întâmpla ceva între noi?

L-am privit cu ochii mari. Îşi ferea, într-un fel, privirea, timid fiind de ceea ce tocmai întrebase.

— Vacanţa asta mă ajută să înţeleg multe despre noi, am spus, şi mă durea inima pentru ceea ce îi făceam. Am nevoie de timp.

— Sigur, iubito, spuse el zâmbind şi mă sărută pe gură.

Se aşeză pe marginea patului şi deschise flaconul cu pastile.

— Chiar ai nevoie de alea? l-am întrebat.

— Da, sufăr de insomnii. Iar cu aceste pastile, dorm neîntors până dimineaţa.

Luă două, le înghiţi fără apă şi se întinse în pat. Am intrat în baie, dar nu am putut să mai fac nimic. M-am aşezat pe vasul de toaletă, cu capul în mâini.

Chiar o să fac asta? O să îl înşel pe Vlad? Dacă asta înseamnă că scap de nemernicul acela, o să fac orice!

Am ieşit din baie, îmbrăcată în aceeaşi rochie, şi l-am văzut pe Vlad sforăind şi dormind dus. M-am strecurat afară şi am închis uşa încet.

Marco

Asta era noaptea în care aveam să o recâştig. Îşi va da seama ce simte pentru mine şi, cel mai important, ce simt eu pentru ea. Eram în extaz, îmi recăpătăm femeia şi, de data aceasta, nu mai aveam de gând să îi mai dau drumul. Va rămâne a mea mereu, şi o să îi fac şi o groază de copii, ca să mă asigur de asta!

Dumnezeule!

Mi-am trecut o mână prin păr. Cât o iubeam pe femeia asta!

Elena

Am bătut uşor în uşă. Marco deschise şi îmi făcu loc să intru.

— Elena, vreau doar… începu el să vorbească, dar l-am oprit.

— Nu vorbi! Vreau doar să terminăm odată.

I-am ignorat privirea şocată şi am lăsat să cadă, pe rând, umerii rochiei, până aceasta căzu de tot la picioarele mele. Mi-am desfăcut sutienul, l-am dat jos şi apoi m-am dezbrăcat şi de chiloţi, toate ajungând pe jos, lângă rochie. Acum eram goală în faţa lui, însă nu îmi păsa. Singurul lucru la care mă gândeam acum era că el asta a vrut de la început, încă o noapte cu mine, iar apoi să dispară, din nou.

L-am văzut, după câteva minute de linişte mormântală, mişcându-se. Merse la pat, luă cearşaful de pe el şi se apropie de mine. Îl înfăşură în jurul meu şi apoi ieşi din cameră, trântind uşa în urma lui.

Capitolul IX

Am ieşit din cameră, trântind uşa în urma mea. Am coborât repede scările şi am ieşit afară, în frigul care mă îngheţa. Era a dracului de frig, dar cine naiba simţea?

Ce mama dracului era cu ea?

Ieri s-a topit pe picioare, la propriu, de plăcere, lângă mine, şi azi vine în camera mea, de parcă aş fi condamnat-o la moarte. Ori sunt eu mai prost decât credeam, ori îmi scapă mie ceva, dar simt că înnebunesc şi că nu mai înţeleg nimic!

Vrea să o las, cu adevărat, în pace? De asta a acceptat să se culce cu mine? Credeam că în felul ăsta, va recunoaşte, în sfârşit, că este atrasă de mine, dar se pare că m-am înşelat amarnic. A venit în halul ăla la mine ca să scape cât mai repede. Ea chiar nu mă mai vrea. Mă durea sufletul, nu ştiam cum am reuşit să o pierd iar. Nu aveam de gând să mă mai culc cu ea, ca mai apoi să îmi spună că a făcut-o din obligaţie, şantaj sau ce mama mă-sii poate să mai spună, doar ca să scape de mine. Nu o să îi dau ocazia asta!

Eram a dracului de nervos şi mi-am aprins o ţigară, am fumat-o din două fumuri şi am mai aprins una, când am auzit uşa din spatele meu deschizându-se. Era Elena, cu o privire spăsită, de parcă aş fi pedepsit-o şi, la dracu' cu toate, chiar simţeam acum nevoia să o pedepsesc groaznic pentru felul ciudat în care se comporta, dar ştiam că nu mai are rost. Totul s-a terminat.

— Marco, aş vrea să vorbim, spuse ea încet şi am mai

tras un fum, cu sete.

— Despre ce? am întrebat-o rece şi am lăsat fumul să se urce spre cer.

— Despre tot… ce s-a întâmplat.

— Ah, stai liniştită, nu te deranja, am continuat să vorbesc la fel de rece şi cuvintele îmi ieşeau mult mai tăioase decât aş fi vrut. Ştiu tot. Nu sunt chiar atât de prost, Elena. Am înţeles. Şi stai liniştită, nu o să îţi mai cer să te culci cu mine sau să faci orice altceva. Am terminat orice naiba a fost între noi.

Am aruncat ţigara, încă aprinsă, în zăpadă şi am trecut pe lângă ea, intrând nervos înapoi.

Elena

Dacă mă călca în picioare, în acest moment, durea mai puţin decât vorbele pe care mi le-a spus. Cum adică ştie tot? De unde? Eu nu am spus nimănui! Dar, dacă… dacă s-a întâlnit cu Saul şi el a scăpat vreo vorbă?

De aceea mă voia doar o noapte, înainte să dispară? De aceea s-a răzgândit iar şi mi-a spus că nu îmi va mai cere să mă culc cu el? Şi-a dat seama că nu mă mai poate atinge, după ce acel nemernic m-a atins în acel fel? Ştie ce mi-a făcut şi pentru asta a terminat-o cu mine?

Plângeam în frig, cu degetele îngheţate şi tremurând. Nu puteam să mai rezist aşa, bărbatul ăsta îmi aducea numai suferinţă! De ce mereu eu eram cea care pierdea? De ce doar eu eram afectată de prezenţa, atingerile, iubirea lui, pentru

că – la naiba, da – îl iubeam din tot sufletul şi mereu l-am iubit numai pe el! De când l-am văzut prima dată, primul iubit, prima dată când am făcut dragoste, prima ceartă, revederea, închisoarea, anii… nu am încetat niciodată să îl iubesc, oricât de mult am încercat să mă conving de contrariu!

Am intrat şi eu înăuntru şi m-am întors în camera noastră. Vlad sforăia de zor, iar eu am început să plâng şi mai tare. Oricât de bun ar fi, nu asta îmi doresc, nu de asta am nevoie! Nu îl iubeam, nu îl voiam întreaga viaţă lângă mine! Nu pe el, pe nimeni altcineva!

M-am schimbat şi am adormit, plângând în pernă.

A doua zi când m-am trezit, Vlad era deja îmbrăcat.

— Haide, iubito, trezeşte-te, îmi spuse el, când am deschis încet ochii. Vreau să îţi deschizi cadoul înainte de micul dejun!"

Am oftat cu greu şi m-am ridicat, având ca ţintă toaleta. După un duş rapid, m-am îmbrăcat şi am coborât împreună în sufragerie.

Singurul gând care nu mă lăsa în pace, era cum aveam să dau ochii cu el acum, când el ştie tot şi mă şi respinge din cauza asta.

Spre surprinderea mea, livingul era gol. Vlad luă de sub brad unul dintre cadouri şi mi-l înmână. Era un cadou împachetat cu totul în hârtie argintie.

L-am deschis şi am găsit o brăţară frumoasă din aur.

— Îţi place? mă întrebă el.

— Este superbă, dar nu pot să o accept. Este prea mult!

— Bineînţeles că poţi să o accepţi, Elena. Nu este la fel de frumoasă ca tine, dar m-am gândit că îţi va plăcea.

— Mulţumesc, am spus gâtuită şi el mă ajută să mi-o închei, apoi îşi deschise cadoul, în care era un ceas de firmă.

— Wow, draga mea! Este minunat!

Ce face un om pentru a compensa lipsa de afecţiune? o cumpără! Şi eu exact asta am făcut.

Mă miram că Marco nu a apărut încă, aşa că, după micul dejun, l-am întrebat pe Vlad cum de nu a coborât să mănânce cu noi.

— Oh, iubito, am uitat să îţi spun. A plecat dimineaţă, devreme. Spunea că s-a ivit o urgenţă şi că trebuie să plece.

Am înlemnit pe canapea, luptându-mă cu lacrimile care reveneau în forţă. A dispărut, până la urmă, aşa cum a spus.

* * *

A doua zi, vacanţa se terminase, iar eu eram mai mult decât uşurată să mă întorc acasă. În confortul propriei locuinţe puteam să îmi plâng de milă în voie, fără să mă mai ascund.

Cele două proiecte avute împreună cu Marco erau aproape de final, ştiam, de la ultimele verificări, că se respectaseră planurile mele întocmai, aşa că, pentru ultimele retuşuri, am lăsat-o pe Bela să le rezolve. Nu voiam să îl mai văd, îmi făcuse mult prea mult rău.

Din douăzeci şi opt, până în treizeci, ne-am întors cu toţii la birou, pentru a rezolva şi pune la punct ultimele lucruri rămase. Eram la birou, tocmai arhivam toate proiectele pe anul acesta, când am auzit un strigăt,

asemănător unui tunet, pe hol:

— Elena Maier!

Am îngheţat. Cineva îmi strigase atât de tare numele, încât cred că auzise toată clădirea. Dar, ce era mai şocant, era faptul că recunoşteam vocea asta dintr-o mie.

Am păşit tremurând până afară, în hol, unde o grămadă de colegi priveau curioşi. Şi l-am văzut. Ciufulit, nedormit, încruntat şi sexy, Marco fusese cel care urlase în mijlocul coridorului. Când mă văzu, stând în uşa sălii de aşteptare, veni hotărât spre mine, cu paşi mari şi apăsaţi. Când ajunse în faţa mea, se puse într-un genunchi şi scoase o cutiuţă din buzunar, deschizând-o.

— Acritură mică, vrei să îmi stai pe cap toată viaţa mea?

Capitolul X

Conduceam ca nebunul înapoi în oraş şi habar nu aveam unde mă duc sau ce urma să fac. Eram orbit de furie, durere, gelozie. Am plecat pentru că aşa a vrut ea, trebuia să mă fi culcat cu ea atunci. Aveam o amintire a ei, numai a mea, pentru multele nopţi de acum înainte, în care paharul îmi va fi cel mai bun prieten.

Strângeam volanul cu putere şi simţeam un foc în mine, aveam nevoie să lovesc ceva, să distrug! Era mult mai bine când eram mai tânăr, băteam pe cine apucam şi mă simţeam mult mai bine!

Am tras de volan dreapta, ignorând câteva claxoane nervoase şi am început să îmi descarc nervii pe roţile futute

ale maşinii. O să omor primul om ce-mi iese în cale, o să nenorocesc ceva, o să… o să o cer de nevastă!

Brusc, m-am oprit, gâfâind. Ştiam că s-a schimbat sau ceva a schimbat-o. Îi este atât de greu să spună ceea ce simte, este atât de nesigură! Ea nu era aşa! Are nevoie de o dovadă de iubire, şi ce dovadă mai mare de atât aş putea să îi ofer? Am spus că voi cădea la picioarele ei şi chiar asta voi face, gestul ăsta, al dracului de nebunesc, va fi ultima noastră şansă. Dacă nici asta nu merge, jur pe Dumnezeu că, de data asta, plec definitiv!

M-am urcat înapoi în maşină şi am condus în viteză, până la cea mai mare bijuterie din oraş.

Elena

Ce… se întâmplă? Cum… Marco tocmai m-a cerut… în căsătorie?

De ce?

Nu înţelegeam ce se întâmplă şi mintea mea parcă funcţiona în reluare. Erau două posibilităţi, ori ca el să îmi facă o farsă imensă, ca un bădăran neruşinat ce e, sau chiar să vorbească serios. Dar, care din astea două era varianta corectă? Dacă acceptam fericită – ceea ce simţeam din suflet să fac acum – dar se va dovedi a fi una dintre strategiile lui?

Nu mă gândisem prea mult la asta, pentru că vocea lui Vlad se auzi de undeva din spatele colegilor emoţionaţi, apropiindu-se tot mai mult. Când ajunse în faţă, privi uimit scena din faţa lui şi întrebă şocat:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Am îngheţat, neştiind ce să mai spun.

— Îţi cer iubita de nevastă, nu se vede? îi răspunse Marco, fulgerându-l cu privirea, apoi se întoarse, din nou, spre mine, dar Vlad înaintă un pas.

— Cum îndrăzneşti?

Maxilarul lui Marco zvâcni cu furie şi vedeam cât de puţin mai are până răbufneşte. Acum semăna atât de mult cu vechiul Marco!

— Scuză-mă puţin, spuse el, sărutându-mi mâna, apoi se ridică şi merse spre Vlad, ameninţător şi hotărât. Era mai înalt decât el, iar acum îl privea de sus, dintr-o postură intimidantă.

— Ai vreo problemă? întrebă Marco, cu un calm periculos.

— Cu ce drept o ceri tu de soţie? Suntem împreună de două luni deja!

— Noi de şase ani! Ea e a mea, înţelegi? Mereu a fost, pe mine m-a aşteptat atâta timp şi poate că am întârziat puţin, dar am de gând să iau înapoi ceea ce îmi aparţine! Aşa că, fă paşi!

Credeam că nu aud bine, dar în transa în care mă aflam, am văzut câteva colege chicotind şi oftând, privindu-l pe Marco pe sub gene.

El se întoarse iar spre mine, dar Vlad vorbi, din nou, tare, spre surprinderea mea. Nu ştiam de unde avea aşa mult curaj acum, dar poate şi faptul că erau atât de mulţi oameni care asistau la scenă, îl ajuta.

— Şi dacă nu vreau?

Marco mă privi, un rânjet diabolic îi apăru pe faţă, îmi trase cu ochiul, apoi se întoarse şi, cu o mişcare extrem de rapidă, îl pocni pe Vlad direct în faţă. Acesta căzu la pământ, din cauza impactului.

— Doamne, ce bine e! exclamă Marco uşurat, rotindu-şi puţin capul, apoi mă prinse de mână. Noi doi avem de discutat.

Intră în biroul meu, îmi apucă geanta şi mă târî după el, prin mulţimea de oameni. Deşi am opus puţină rezistenţă, îngrijorată fiind de starea bietului Vlad, el mă strângea cu putere şi mă trăgea, în continuare, după el.

Nu ne-am oprit până în parcare, unde am urcat, amândoi, în maşina lui, iar el demară în trombă.

Tot drumul am privit pe geam şi încercam să înţeleg ce tocmai s-a întâmplat. Nu aveam un răspuns concret, unul de care să nu mă îndoiesc, iar el nu deschise deloc subiectul. Eram extrem de tăcuţi.

După mai puţin de o jumătate de oră, am ajuns la un complex de blocuri de lux, iar Marco parcă maşina în imensa parcare subterană. Mă luă de mână şi apasă butonul liftului, în care am urcat amândoi. Când uşile se închiseră, apăsă butonul pentru etajul doisprezece şi se întoarse spre mine, îşi puse ambele mâini pe obrajii mei şi gura lui flămândă începu să o devoreze pe a mea.

Era atât de bine să îi simt buzele din nou, atingerea lui, pasiunea! Mă golea de orice urmă de raţiune!

Sunetul că am ajuns, reuşi să ne despartă şi, după ce

accesă un cod, am intrat în apartamentul său. Am intrat direct în sufragerie, care era unită cu bucătăria, imensă de altfel; mai multe uşi erau poziţionate în diferite părţi, dând de înţeles că mai există camere şi că apartamentul este imens.

— Ia loc, spuse Marco, în timp ce îşi dădu, din mers, haina jos. Se îndreptă direct spre măsuţa cu tărie, şi îşi turnă un pahar, pe care îl dădu pe gât.

Mi-am dat şi eu sacoul jos, rămânând în rochiţa din tricot şi în botine, însă am continuat să îl ţin în mâini şi să stau în picioare.

— Hai să vorbim, spuse el, trecându-şi o mână prin păr.

— De ce te-ai întors? l-am întrebat încet.

— Pentru tine! Chiar dacă ai face orice ca să dispar din viaţa ta.

— Poftim? l-am întrebat şocată. Nu era evident cât de îndrăgostită eram de el?

— Ai acceptat să ţi-o trag doar pentru a scăpa de mine.

— Te-ai gândit vreodată că am acceptat să mă culc cu tine, doar pentru simplul fapt că am vrut să mă culc cu tine? Tu ai fost cel care m-ai vrut doar pentru o noapte! i-am reproşat.

— O noapte? pufni el nervos. Tocmai te-am cerut de nevastă, femeie! Asta înseamnă pentru totdeauna şi voi avea grijă că aşa să rămână!

— Dar, tu ai aflat ce mi-a făcut Saul şi ai spus că nu mă mai vrei, am vorbit încet, cu voce tremurândă.

Felul în care îngheţă, la auzul vorbelor mele, privindu-

mă atât de intens, îmi făcu inima să tresară, cu putere şi frică.

— Nu ştii! am spus şi o lacrimă îmi curse încet pe obraz.

— Ce trebuie să ştiu?

Privirea lui încruntată mă ardea şi ştiam că nu mai pot să dau înapoi.

— CE DRACULUI AR TREBUI SĂ ŞTIU, ELENA? urlă el, făcându-mă să tresar puternic.

— M-a violat! am spus, pentru prima dată din noaptea aceea, cuvintele cu voce tare şi nu am mai putut să îmi ţin durerea în frâu.

Măsuţa pe care erau aşezate sticlele cu tărie zbură în aer, lovindu-se de perete cu un zgomot infernal, zburând în zeci de bucăţi, în timp ce sticlele şi paharele se transformară în cioburi. Marco apucă o veioză înaltă şi dădu cu ea de podea atât de tare, încât o rupse în două.

— Opreşte-te! am strigat, privindu-l cum era dominat de o furie de nedescris.

O vază zbură şi ea în peretele opus, iar eu am mers repede lângă el şi l-am strâns tare în braţe.

— Opreşte-te, am şoptit.

Gâfâia de nervi, de neputinţă, de durere. Era încordat la maxim, dar continuam să îl ţin strâns.

— Când? întrebă el dur.

— După ce te-ai despărţit de mine.

Îşi trecu o mână prin păr.

— Ai avut dreptate, Elena! Ai avut atâta dreptate! Ar trebui să dispar din viaţa ta, nu te merit! Niciodată nu te-am

meritat! Eşti atât de frumoasă, de blândă, de sensibilă şi eu nu am făcut altceva decât să te fac să suferi, de fiecare dată!

— Nu spune asta! Mi-ai fura inima, Marco! Mereu a fost la tine!

Mă privi neputincios şi ochii i s-au umplut de lacrimi. De câte ori îl văzusem pe marele Marco Sima plângând?

— Cum poţi să spui asta? Ar trebui să nu îmi mai vorbeşti niciodată! îşi băgă amândouă mâinile în păr, doborât de suferinţă.

— Ar fi ciudat să nu mai vorbesc cu viitorul meu soţ, am spus, privindu-l blând şi ochii lui s-au mărit.

— Ce ai spus?

— Răspunsul la întrebarea ta de mai devreme. Da, Marco! Vreau să fiu soţia ta!

M-am simţit ridicată în aer şi învârtită de câteva ori, apoi el îşi lipi buzele de ale mele, într-un sărut grăbit şi intens. Scoase iar cutiuţa din buzunarul blugilor şi o deschise, luă între degete inelul şi mi-l aşeză pe inelarul mâinii drepte.

— Nu am fost mai fericit ca acum în viaţa mea, spuse el emoţionat, dar durerea şi furia îi întunecară privirea. Ai putea să mă ierţi vreodată? Pentru că nu am fost lângă tine, pentru că te-am lăsat să treci singură prin… toate?

— A fost un timp în care am crezut că te uram, dar uram faptul că, după toate acele întâmplări, dragostea mea pentru tine nu s-a stins nici măcar o clipă. Aşa că, încercam să mă conving că nu am nevoie de tine, când, de fapt, sufletul meu te cerea cu disperare.

— Oh, iubito, oftă el, sărutându-mă pe frunte. Dacă știam ce simți, aș fi venit la ușa ta în ziua în care am ieșit. Și pe nenorocitul ăla de Saul l-aș învia, numai ca să îl omor cu mâinile goale! Nenorocitul dracului, sper să ardă în focurile Iadului!

— Ce… este mort? l-am întrebat, uimită.

— Era mai mult beat decât treaz, când l-au dus în spital. Cred că i-au găsit mai degrabă sânge în alcool, decât invers. A murit acum un an.

Nu știam cum să mă simt. Nu aveam nicio emoție la auzul acestei veşti, doar uimire; îl cunoscusem acum câțiva ani ca apoi să îmi facă cel mai mare rău din viața mea.

— Te iubesc, Elena, spuse Marco, și am simțit cum inima mea se topește de dragoste și dor. Îți voi demonstra asta, în fiecare zi a vieții mele.

— Și eu te iubesc, dragostea mea, am răspuns cu drag.

Capitolul XI

Tocmai ieșea de la duș, îmbrăcată doar cu halatul meu de baie, mare și greoi. Avea părul încă umed și ochii îi sclipeau.

— Vrei să mănânci ceva?

Oricât de mult voiam să am grijă de ea, mă rugam, în gând, să refuze. Aveam alte planuri pentru ea acum.

— Nu mi-e foame, spuse Elena, și am respirat ușurat.

M-am ridicat de pe pat și m-am apropiat de ea, în timp ce îmi dădeam bluza peste cap, lăsând-o să cadă pe jos. Am

văzut-o înghiţind în sec, privindu-mi pieptul făcut şi tatuat, şi am rânjit pervers. De la atâtea bătăi şi antrenamente, corpul meu era foarte bine lucrat, iar acum eram la bustul şi picioarele goale, doar blugii negri îmi mai atârnau pe şolduri.

M-am oprit în faţa ei şi ne-am privit, intens, în ochi.

— Doamnă Sima, vreau să te fut până rămânem amândoi fără aer. Eşti de acord?

Am văzut-o cum mă priveşte cu ochii mari şi îşi muşcă uşor buza de jos, iar asta mă excita a dracului de tare. Cum putea să fie atât de inocentă şi atrăgătoare, totodată?

I-am desfăcut cordonul halatului şi acesta se deschise puţin, lăsându-i corpul minunat la vedere. Am întins mâinile, prinzându-i halatul cu ambele mâini, trăgând de el în jos. Rămase goală în faţa mea şi am văzut-o lăsând privirea în jos, ruşinată.

— Să nu îndrăzneşti să te ruşinezi, iubito. Eşti atât de frumoasă!

Mădularul meu pulsa cu nerăbdare şi îmi venea să îi dau două. Muream încet, voiam să o am! Atâţia ani…

Am întins o mână şi, cu vârfurile degetelor, am mângâiat-o, începând de la gât, urmărind clavicula, continuând peste un sân şi coborând spre abdomen, pe care am făcut câteva cerculeţe. Îi vedeam privirea plină de o dorinţă, o vedeam cum mocnea.

Am cuprins-o pe după talie şi am lipit-o de mine.

— Aici e locul tău, i-am spus poruncitor şi m-am aplecat să o sărut, intrând cu limba între buzele ei dulci şi gustând

fiecare părticică delicioasă.

Ea îşi înfăşură braţele după gâtul meu şi mă trase mai aproape, muşcându-mi buza de jos şi făcându-mă să mă întăresc ca betonul armat.

I-am cuprins sânul cu o mână şi i-am simţit sfârcurile tari. Nu m-am mai abţinut şi i-am cuprins unul între buze, trecându-mi limba peste el şi sugându-l cu poftă. Am auzit-o gemând, iar asta mă înnebunea; faptul că ea se excita în braţele mele era cel mai minunat lucru din lume pentru mine!

Mi-am coborât mâinile spre fesele ei şi i le-am strâns tare, trăgând de ele. M-am aplecat, am prins-o cu mâinile de picioare şi am ridicat-o în braţe. Ne-am unit iar limbile, în timp ce am sprijinit-o cu spatele de perete; acum o ţineam doar cu o mână, în timp ce cealaltă am coborât-o între picioarele ei desfăcute. Am simţit-o umedă şi fierbinte, i-am masat locul sensibil până a început să tremure, gâfâind. Voiam a naibii de tare să o gust, dar nu voiam să o las jos din braţe. Am lăsat, în schimb, două degete să alunece în ea şi îşi dădu capul pe spate, închizând ochii şi icnind de plăcere.

— Marco! şopti ea incoerent.

— Da, iubito! am răspuns cu o voce groasă, lingându-i şi muşcându-i gâtul.

— Te vreau…

— Spune-mi ce vrei, iubire?

— Să mi-o tragi…

Cuvintele ei au explodat în mine. Gata! Nu mai puteam să rezist, fără să o am. Mi-am desfăcut repede pantalonii, i-

am lăsat să cadă pe şolduri şi am prins-o mai bine de fund, în timp ce intram încet în ea. Doamne, cât de bine era! Iubita mea, femeia mea!

O luam în picioare, sprijinită de perete, şi era a dracului de bine! îi ridicam şi coboram fundul, în timp ce mă încordam ca să o pot pătrunde toată.

Gemea a naibii de sexy şi simţeam cum îmi pierd minţile, în timp ce o aveam; mă vrăjea aşa cum doar ea ştia să o facă.

Începea să tremure de plăcere şi nu voiam să termine. Nu încă.

Am început să mă mişc mai încet şi m-am oprit, atingând-o iar cu degetele.

— Nu! oftă ea.

— Încă nu, iubito! am sărutat-o şi am lăsat-o jos, dar, spre surprinderea mea, Elena întinse mâna încet şi mă atinse şi ea.

Sfinţi din ceruri…

Începu să mă mângâie, cu mişcări de du-te vino, şi o priveam curios şi excitat. Niciodată nu ştiam la ce să mă aştept de la ea, era atât de imprevizibilă, câteodată!

Am privit şocat cum se lasă uşor în jos, cu curiozitate şi poftă, apoi, cu o timiditate care mă înnebunea, mi-o luă în gură.

Să-mi fut una!

Senzaţia aceasta… gura ei fină, cuprinzându-mă şi lingând, sugând, jucându-se, din ce în ce mai curajos…

Am închis ochii şi mi-am băgat o mână în părul ei,

făcând-o să geamă excitată.

Ce îmi faci tu mie, iubito? Ce îmi faci? Dumnezeule mare…

Simţeam că nu mai am mult şi am ridicat-o, am întors-o cu faţa la perete, aplecând-o pentru a-şi lipii sânii de acesta. I-am dat o palmă peste fundul ridicat, privind cum se face de un roşu pervers şi am intrat brusc în ea, făcând-o să ţipe. O strângeam de şolduri, înfigându-mi degetele în carnea ei fierbinte şi transpirată, mângâindu-i spatele unduit. Îmi lipsise atât de mult, ştiam, în acest moment, că nu o să mai stau nici măcar o zi fără ea! Nicio femeie nu reuşise să mă facă să mă simt aşa, iubirea care aproape îmi exploda în piept, în combinaţie cu această plăcere, care mă făcea să îmi pierd minţile, era letală pentru mine!

Am intrat în ea tot mai adânc, tot mai sălbatic şi am simţit-o strângându-se în jurul meu.

— Termină pentru mine, iubito, i-am spus şi ea se lăsă furată de finalul cutremurător cu un ţipăt, în timp ce eu am urmat-o îndeaproape, gâfâind greu.

Era epuizată, ştiam asta, dar faţa ei era acum senină şi Doamne, cât putea fi de frumoasă!

Am luat-o în braţe, strângând-o la piept şi am mers în dormitor. Am aşezat-o uşor pe pat şi m-am băgat lângă ea.

M-am pierdut în uitare, fericit, cu ea în braţele mele, goi puşcă.

M-am trezit şi am privit în jurul meu. Elena nu era lângă mine, iar eu eram gol, la fel ca noaptea trecută. Am mers la şifonier şi am îmbrăcat repede nişte boxeri şi prima pereche

de pantaloni de trening pe care am văzut-o, apoi am ieşit să îmi caut frumoasa logodnică.

În sufragerie şi bucătărie nu era, am căutat în celelalte camere şi m-am întors înapoi în dormitor, am lovit de perete uşa de la baie, dar nici urmă de ea.

Hainele şi geanta i-au dispărut, iar o durere fulgerătoare mă lovi în plin.

M-a părăsit?

Elena

Am accesat, cu greu, codul spre apartament, din cauza pungilor pline. Într-un final, uşile s-au deschis şi am intrat în livingul imens. Marco stătea chiar în mijloc, privindu-mă.

— Oh, bună dimineaţa! am spus veselă, aproape scăpând o sacoşă.

— Unde dracu' ai fost?

Cuvintele lui dure m-au făcut să mă opresc, şocată.

— La cumpărături, am şoptit.

Abia acum vedeam cât era de încordat, părul îi era ciufulit, de la cât de des îşi trecuse mâna prin el şi ochii înnebuniţi.

— Am luat ouă, şuncă, chiar şi cereale, am continuat să vorbesc în şoaptă. Voiam să-ţi pregătesc micul dejun, dar frigiderul tău este aproape gol.

Îşi mai trecu, o dată, mâna prin păr şi veni spre mine, îmi luă sacoşele din braţe şi le trânti pe jos, apoi mă trase în braţele lui şi începu să mă sărute brutal.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, după ce ne-am oprit.

— Eu doar… am crezut că ai plecat.

L-am privit uimită. Cum ar putea crede asta? După tot ce a fost între noi noaptea trecută!

— Marco, te iubesc mai mult decât pe mine, cum aş putea vreodată să te părăsesc? Abia ne-am regăsit!

— Îmi pare rău, iubito, spuse el, sărutându-mă pe frunte. Nu am vrut să fiu atât de dur. Te iubesc!

— Acum, du-te şi fă un duş, micul dejun va fi gata când te întorci, am spus, luând din nou cumpărăturile şi îndreptându-mă spre bucătărie. Asta, dacă nu ai spart tu toate ouăle.

Marco rămase în urma mea, privindu-mă.

— Ai un fund atât de obraznic, comentă el şi eu am chicotit.

Omletele cu şuncă, ardei şi caşcaval erau gata, la fel şi cafelele. Marco apăru din dormitor, cu aceiaşi pantaloni, lăsaţi pe şolduri, „V”-ul acela obraznic şi pervers fiind extrem de evidenţiat sub pătrăţelele proeminente, iar părul ud îi era ciufulit într-un mod foarte atrăgător.

L-am cercetat din cap până în picioare şi am zâmbit.

Marco se apropie de mine, îmi ridică bărbia cu două degete şi mă întrebă, rânjind:

— De unde ai învăţat să zâmbeşti aşa?

— De la cel mai bun.

Răspunsul meu îl făcu să râdă, apoi se aşeză pe scaun, lângă mine, dar când am vrut să mă aşez şi eu, mă prinse de şolduri şi mă trase la el în poală.

— Astăzi mâncăm împreună, hotărî el.

Am mâncat din aceeaşi farfurie şi apoi am luat cana cu cafea în mâini, sorbind încet. I-am simţit buzele pe gât, sărutându-mă, am închis ochii şi mi-am dat voie să simt.

Mâinile lui pricepute mi-au tras fermoarul rochiei în jos, dezgolindu-mi spatele şi buzele lui au continuat să-mi sărute şi să-mi lingă pielea. Trase în jos de aceasta, dezgolindu-mi sânii şi îi cuprinse în mâini, trăgând şi răsucind de sfârcurile întărite, până am început să gâfâi.

M-am ridicat doar puţin, pentru a-şi putea da jos pantalonii, iar el îmi ridică rochia, mângâindu-mi, totodată, picioarele şi când ajunse la chiloţi, prinse de ei şi îi dădu la o parte. Mă aşeză, din nou, în poala lui, potrivindu-mă în el şi m-am lăsat în jos, cu un geamăt de plăcere.

— Mişcă-te, iubito!

Mâinile lui s-au înfipt în talia mea şi am început să ne mişcăm, călărindu-l, până am simţit că mă strâng în jurul lui, explodând deodată într-un orgasm epuizant.

Mi-am lăsat capul pe spate, pe umărul lui.

— De fiecare dată când te ating, mormăi el în urechea mea, am o erecţie atât de puternică, încât aş putea să sparg lemne cu ea.

Râsul meu se auzi în liniştea apartamentului.

— Pe mine nu o să mă auzi plângându-mă de asta! am spus chicotind.

M-am întors spre el ca să îl pot săruta.

* * *

— Te rog, Vlad, ascultă-mă!

Îi datoram o explicaţie, eram mai mult decât conştientă de asta. L-am găsit în biroul lui, îşi aranja câteva lucruri. Diseară era petrecerea de Anul Nou, iar la firmă se adunau angajaţii, însoţiţi de parteneri. Eu aveam să lipsesc anul acesta, pentru că Marco mă anunţase că avea o surpriză pregătită pentru mine.

— Nu ştiu ce am mai putea să vorbim, Elena. Este clar ca lumina zilei că pe el îl iubeşti.

Am oftat.

— Da, este adevărat, dar lasă-mă doar să îţi explic, şi apoi poţi să mă ignori toată viaţa, dacă asta îţi doreşti.

Vlad mă privi uşor încruntat, dar făcu un semn din mână şi m-am aşezat repede în faţa lui.

I-am povestit totul, povestea mea şi a lui Marco, ceea ce îmi făcuse Saul şi reîntoarcerea primei şi singurei mele iubiri.

— Nu te-am înşelat, dar probabil că aş fi făcut-o la un moment dat, dacă el nu pleca. Este păstrătorul inimii mele, Vlad. De mult timp. Oricât m-am împotrivit, nu am putut să schimb asta.

Se foi în scaun, apoi spuse blând:

— Nu am ştiut că vă leagă atât de multe lucruri. Îmi pare rău că m-am grăbit să trag concluzii pripite. Voi sunteţi meniţi să fiţi împreună, chiar şi destinul vrea asta. Oh, Elena, oftă el. Am ştiut mereu că nu mă iubeşti, dar cred că te-am vrut prea mult ca să îmi pese. Mă bucur că acum eşti fericită.

— Chiar sunt, am spus şi acum credeam asta cu adevărat. Este ciudat cum în braţele lui, orice urmă de

durere dispare. Rănile mi se vindecă.

— Iubirea vindecă, doar ea. E un bărbat norocos.

— Mulţumesc, am zâmbit tristă, pentru că ştiam cât ţine la mine.

M-am ridicat şi l-am pupat pe obraz, apoi m-am îndreptat spre ieşire.

— Elena!

M-am întors să îl privesc.

— Ce ai răspuns? întrebă el zâmbind. Nu de alta, dar sunt curios pentru ce mi-am luat pumnul ăla.

— Am spus da, am răspuns fericită, ridicând mâna pentru a vedea inelul frumos cu piatră ovală, alb translucid, de pe degetul meu.

Eram în maşina lui Marco, încă tot nu ştiam unde mergem şi el nu suflase o vorbă despre asta.

Eram amândoi îmbrăcaţi elegant, pentru petrecere. Eu aveam o rochie aurie, cu spatele gol, fără bretele şi lungă până în pământ, el era îmbrăcat într-un elegant costum, albastru închis, lucios şi arăta ca un model din reviste.

Într-un final, a parcat în faţa acelui restaurant luxos, în care am cinat noi acum ceva timp, m-a ajutat să cobor şi am intrat. Un ospătar la patru ace ne-a întâmpinat şi ne-a oferit câte un pahar cu şampanie, apoi ne-a condus spre o sală de mărime medie, întunecată, unde jocul de lumini colorate domina şi muzica se auzea, deocamdată în surdină.

Acolo erau părinţii mei, Cornelia, însoţită de un domn de vârsta a doua, Maria şi Matei, Manu, împreună cu o

doamnă cochetă, roşcată şi plinuţă. M-am bucurat enorm să îi văd şi i-am îmbrăţişat pe rând, apoi ne-am aşezat la o masă lungă, pregătită într-un separeu, doar pentru noi.

Am servit apetitive, am povestit şi am râs. La un moment dat, am simţit mâna lui Marco ridicându-mi rochia şi mângâindu-mă de la genunchi în sus.

— Opreşte-te, i-am şoptit, punându-mi mâna peste mâna lui.

— De ce? se încruntă spre mine.

— Suntem la masă!

— Aşa, şi?

Mâna lui continuă să urce, până a ajuns la marginea chilotului. A început să facă cerculeţe prin ei şi am inspirat adânc. Îi plăcea să se joace cu mine, dar să vedem cum reacţionează dacă nu primeşte mereu ceea ce vrea.

— Scuză-mă, am spus, luându-i mâna de pe picior. Trebuie să merg la baie.

Privirea lui era fulgerătoare şi am chicotit încet. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre baia restaurantului, dar, pentru că nu aveam nevoie să folosesc toaleta, m-am oprit la oglindă, pentru a-mi aranja părul. Uşa se deschise şi Marco intră, închizând-o şi rezemându-se relaxat de ea cu spatele, privindu-mi faţa şocată în oglindă.

— Parcă aveai nevoie la toaletă, spuse el, încrucişându-şi braţele la piept. Această mişcare îi scoase muşchii braţelor în evidenţă.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat, continuând să-l privesc în oglindă.

— Am chef de sex.

De ce, Doamne, îi trimiţi pofte în cele mai nepotrivite momente?

— Ar putea intra cineva peste noi, Marco. Şi ei ne vor simţi imediat lipsa.

— Nu îmi pasă, am dreptul să îmi fut nevasta când vreau, spuse simplu, de parcă vorbeam despre vremea de afară.

M-am întors spre el.

— Logodnică, deocamdată, l-am înţepat.

Îşi îngustă privirea şi am înghiţit în sec. Ultima remarcă trebuia să o ţin doar pentru mine.

— Ei bine, *domnişoară Maier,* puse el accent pe aceste două cuvinte, vreau să vă daţi chiloţii jos. Acum!

L-am privit şocată, aşteptând să râdă, însă el era cât se poate de serios. Ştiam că l-am provocat suficient pentru o noapte, aşa că l-am ascultat cuminte.

Marco îmi luă chiloţii, îi mirosi, trăgând adânc aer în piept, apoi îi împături frumos, băgându-i în buzunarul de la piept, de parcă erau o batistă neagră. Îl priveam şocată de-a dreptul, însă el doar rânji pervers, înainte să iasă din baie, lăsându-mă singură. Mă uimea şi fascina, totodată, felul lui dezinhibat de a fi!

Ce naiba a fost asta?

M-am întors şi eu, iar la miezul nopţii am numărat cu toţii, am ciocnit câte un pahar de şampanie şi în timp ce toţi se aşezau, din nou, în jurul mesei, Marco rămase singurul în picioare, cu paharul în mână.

— Încep prin a spune că mă bucur enorm să vă văd pe toţi aici, că aţi acceptat să faceţi parte din surpriza pregătită Elenei, chiar dacă a fost totul pregătit în grabă. Am un anunţ important de făcut, iar voi îmi sunteţi martori. M-am îndrăgostit. Acum şase ani iremediabil, iar de atunci, din nou şi din nou, în fiecare zi. Ea a ales să mă facă, din nou, cel mai fericit şi împlinit bărbat de pe lume, când a acceptat să fie soţia mea. La naiba, chiar ne căsătorim!

O rafală de aplauze, fluierături şi urale se auziră de la masă; toţi ochii s-au îndreptat spre mine, făcându-mă să roşesc.

— Iubito, spuse el, privindu-mă cu drag, promit să am grijă de tine şi să te iubesc toată viaţa mea!

Şi îşi puse mâna în dreptul inimii, atingând chiloţii din buzunar şi făcându-mi cu ochiul.

Nu ştiam dacă să îi sar la beregată, pentru jocurile pe care le făcea, sau să îi mulţumesc emoţionată. Orice alegeam, sfârşeam în braţele lui, aşa că am ales a doua variantă. Am acceptat felicitările tuturor, în timp ce mă gândeam cum avea de gând să se răzbune, de data aceasta.

Capitolul XII

Micul concediu de sărbători a trecut de ceva timp. Ziarul local ne-a contactat, înainte de nunta Mariei, voia să scrie un articol despre noi, ca fiind un cuplu şi oameni de afaceri de succes, în acelaşi timp. Bineînţeles că am fost flatată, adică eu mereu făceam munca „din spate”, ca să spun

aşa. Mă ocupam de aducerea la viaţă a clădirilor, dar când acestea îşi deschideau porţile, treaba mea se termina.

Maria fusese… absolut superbă! Rochia ei de prinţesă o făcuse să pară desprinsă din poveşti! A fost o nuntă minunată!

Iar acum, în plină primăvară, noi puneam la punct toate detaliile pentru propria noastră nuntă. Voiam să fie elegantă, dar nu extravagantă. Frumoasă şi delicată. De aceea, culorile care o învăluiau erau alb, argintiu şi roz prăfuit; optasem pentru bujori şi tuberoze, dar încă nu găsisem rochia potrivită, cea care să ştiu că este ceea ce îmi doresc cu adevărat.

Trebuia, printre toate pregătirile, să şi muncesc, iar asta îmi ocupa tot timpul. Aveam în desfăşurare un proiect pentru o casă de vacanţă, de aproximativ două sute de metri pătraţi, construită de la zero, plus reamenajarea unei galerii de artă. Tocmai mă pregăteam să plec, când telefonul meu sună.

— Alo?

— Bună, iubito. Luăm prânzul împreună?

— Îmi pare rău, iubitule, nu pot. Sunt în întârziere!

— Elena, nu te mai văd de la un timp, decât seara. Eşti ocupată mai mereu! se răsti el.

— Ştiu, am oftat. Dar directoarea galeriei are probleme cu peretele rotativ, trebuie să merg după invitaţii şi să mă întâlnesc cu David.

— Nu. O să iei prânzul cu mine!

Am oftat. Iar era posesiv.

— Nu pot, am spus încet. Îmi pare rău.

— Şi mie, spuse el, şi închise apelul.

Ce a fost asta? Sigur este furios rău, dar acum chiar nu aveam timp să mă gândesc la nervii lui. Am căutat în sertare dosarele de care aveam nevoie. Vocea lui se auzi clar şi tare din hol, ca un avertisment.

— Bună dimineaţa, Bela!

Am îngheţat. Ce naiba făcea el aici?

Uşa mea se deschise brusc, ochii lui se opriră asupra mea şi un zâmbet malefic îi apăru pe faţă.

— Bela! Te rog să anulezi tot ce are *domnişoara Maier* în program, în următoarea oră. Avem ceva important de discutat.

— Ăăă… desigur, domnule, se bâlbâi ea.

Marco închise uşa şi mă ţintui cu privirea.

— Ce faci aici? l-am întrebat, ştiind clar că am dat de dracu'.

— Eram curios ce culoare are lenjeria ta intimă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă mai faci o dată asta, jur că te bat la fund!

Calmul controlat cu care îmi vorbi, îmi făcu pielea de găină.

— De ce mă sfidezi? întrebă el.

— Nu o fac, am oftat. Dar chiar am foarte mult de lucru şi tu chiar nu poţi să dai buzna în biroul meu aşa!

Zâmbetul acela, în colţul gurii, îmi trimitea fiori în stomac. Se apropie încet de mine, îngustându-şi ochii.

— De ce?

— Pentru că… nu poţi!

— Mai spune-o o dată!

— Marco…

— Îmi place când îmi spui numele.

Mi-am dat încă o dată ochii peste cap. El se aplecă în faţa biroului, iar cu o mişcare a mâinii, aruncă tot ce era pe birou pe jos. Laptop, dosare, hârtii, pixuri şi telefonul fix al firmei.

— Te-am avertizat! spuse el ameninţător şi nu mai puteam nici să clipesc.

Marco mă prinse de talie şi mă răsuci brusc, cu spatele la el. Prinse fermoarul fustei şi trase de el în jos, dezgolindu-mi fundul.

— Alb. Îmi place albul, comentă el cu o voce joasă, sexy.

Lăsă fusta să cadă, îmi trase şi cămaşa peste cap şi am rămas doar în lenjeria intimă şi pantofii cu toc în picioare. Îşi puse o mână pe spatele meu, aplecându-mă peste birou. L-am simţit sărutându-mi fesele şi am început să respir greu, fiori delicioşi umplându-mi trupul. Prinse de marginea chiloţilor şi îi trase şi pe aceştia în jos, limba lui luându-le locul.

Era atât de bine! Dacă asta înseamnă pentru el prânz, vreau trei mese pe zi şi două gustări, vă rog!

Stăteam cu sânii lipiţi de birou şi cu capul uşor dat pe spate, savurând atingerile lui obraznice şi lăsând limba lui expertă să mă facă să mă pierd de tot. Gâfâiam şi gemeam, dar, totodată, îmi era teamă să nu ne audă Bela.

Am început să tremur uşor, plăcerea era mult prea

intensă, însă el se ridică în picioare.

— Nu, nu, rânji el. Nu ai voie.

Îmi mângâie locul dintre picioare cu mâna stângă şi îşi înfipse două degete în mine, făcându-mă aproape să ţip; ridică brusc mâna dreaptă şi mă plesni peste fund cu putere, în timp ce continua să intre şi să iasă, cu degetele.

Am icnit de durere şi am simţit cum mă umezesc mai tare în palma lui.

— Mai vrei?

— Da, am şoptit excitată şi ruşinată.

El continua să intre în mine cu degetele, în timp ce cu palma mă mângâia lent, înnebunindu-mă, şi o altă palmă îmi lovi cu putere fesa.

Nu mai rezistam mult şi el ştia asta. Am auzit cum îşi descheia blugii, sunetul fermoarului fiind unul dintre cele mai excitante lucruri din lumea asta, pentru mine. Apoi se poziţionă între picioarele mele, doar trasând mici cerculeţe pe pielea mea deja sensibilă.

— Oh, te rog! am spus.

— Mă mai refuzi?

— Marco…

— Răspunde!

— Nu!

Îmi ridică un genunchi pe birou şi intră brusc şi adânc, făcându-mă să strâng cu putere marginea biroului. Continuă să mă ia brutal, însă, în acest moment, era tot ce îmi doream. Înainte de final, îşi băgă o mână în părul meu, dându-mi capul pe spate şi sărutându-mă adânc. Când orgasmul se

consumă, gemetele noastre de plăcere se îmbinară.

— Eu ţi-am spus, mai de mult, că o să te fut o dată şi pe biroul ăsta, rânji el, închizându-şi nasturii cămăşii, mulţumit.

— Lasă-mă pe mine, am spus deja îmbrăcată şi am continuat eu.

M-am ridicat pe vârfuri să îl sărut.

— Mă bucur că am… vorbit, rânji el şi eu am chicotit. Unde ţi-e maşina?

— Pe străduţa de vizavi. Nu am găsit alt loc de parcare de dimineaţă.

— Vino, te conduc.

Am ieşit împreună, eu puţin ruşinată, neştiind cât de gălăgioşi am fost şi ne-am îndreptat spre străduţa lăturalnică. Când ne-am apropiat, ne-am dat seama că ceva nu era în regulă şi am mărit pasul. Toate cele patru cauciucuri îmi erau tăiate, iar pe parbriz scria, cu litere mari, negre:

„O să mori!”

— Ce e asta? am şoptit, tremurând. Marco, ce e asta?

El mă trase la pieptul lui, acoperindu-mă protector cu o mână şi scoase telefonul din buzunar, apelând furios un număr.

Capitolul XIII

— Nimeni, dar absolut nimeni nu îmi ameninţă iubita, iar când îl găseşti, mă anunţi! îi scot ochii cu mâinile mele!

Marco trânti nervos telefonul pe măsuţa mea mică de

cafea.

— Nimic? l-am întrebat, privindu-l temătoare.

— Nimic încă, puse el accent pe ultimul cuvânt. Nu îţi face griji, iubito. Îl vom găsi.

Îmi spunea mie să nu îmi fac griji, dar el era agitat ca un leu în cuşcă.

— Poate este o ea, am spus uşor amuzată.

— De ce crezi asta? se încruntă, oprindu-se în faţa mea.

— Păi, ştim amândoi cât de iubăreţ eşti.

Marco chicoti auzindu-mă.

— Iubăreţ? Şi nu, nu are cum. Nu m-am implicat mai mult de o noapte cu nicio femeie, până acum.

Am zâmbit şi el mă privi pe sub sprâncene.

— Până acum, repetă, şi se aplecă să mă sărute, mângâindu-mă cu limba şi muşcându-mi buza de jos, răsplătind-o iar cu sărutări pasionale.

— Respiră, Elena, zâmbi superior, după ce sărutul luă sfârşit.

M-am strâmbat şi m-am foit pe canapea.

— Nu eşti în siguranţă aici, vorbi el, privind în jur, de parcă era prima dată când venea la mine acasă.

— Sunt bine, în plus, nu vreau să stau la un hotel şi să îmi tot car lucrurile de care am nevoie.

— Dar, nu mă referam la hotel… spuse precaut.

— Ştii că nu mai vreau să le stau pe cap părinţilor, am fost doar un motiv de îngrijorare, mai ales când noi eram despărţiţi şi…

— Elena! se răsti el şi am privit în sus. Mută-te cu mine!

L-am privit un timp, clipind de câteva ori.

— Oh, haide! Doar te-am cerut de nevastă!

— Ştiu asta, dar chiar şi această cerere a venit repede, crezi că e bine să facem acest pas acum? în mijlocul acestei nebunii?

— Nu îmi place să te ştiu aici singură. În plus, tu eşti liniştea mea, împreună suntem puternici. Te rog, acceptă.

— Eu… nu ştiu ce să spun. Totul se întâmplă parcă pe repede înainte.

— Nu vrei să te măriţi cu mine?

Ochii lui începeau să se întunece şi prevesteau furtună.

— Uite, Marco. Am acceptat pentru că te iubesc şi, orice s-ar întâmpla, noi nu putem să trăim unul fără celălalt. Dar m-ai cerut de nevastă după numai o lună şi jumătate, după ce ai revenit în viaţa mea!

— Şi când voiai să te cer? La cincizeci de ani? se răsti el, exagerând.

— Pierzi ideea esenţială, aveam şi iubit atunci, pentru numele lui Dumnezeu!

— Animal de companie.

— Marco…

— Te vreau!

— Discutăm ceva serios aici! am răbufnit. Nu toate problemele se rezolvă în pat!

— Atunci o facem aici, pe canapea, rânji el pervers.

— Iar acum, am reluat discuţia, ca şi cum nu l-aş fi auzit, îmi ceri să mă mut cu tine.

— Exact.

— Tu chiar nu crezi că ne cam grăbim?

Marco se aşeză în faţa mea, luându-mi mâinile şi sărutându-le, pe rând.

— De ce te temi? mă întrebă blând.

— Să nu facem un pas greşit, am spus. Să nu ne despărţim iar.

— Iubito, nu se va mai întâmpla asta. Am stat prea mulţi ani departe de tine, despărţiţi am fost extrem de vulnerabili! De aceea vreau să te am aproape, vreau să adorm şi să mă trezesc lângă tine toată viaţa!

Ne-am îmbrăţişat şi m-a sărutat cast pe buze.

— Deci? îmi zâmbi cu acel zâmbet ştrengar din colţul buzelor.

— Îmi pare rău, am spus şi l-am văzut întristându-se groaznic. Dar… vei avea ceva de cărat.

Se lumină brusc şi începu să mă sărute apăsat.

Marco angajase detectivi particulari pentru a se ocupa de incidentul cu maşina. După câteva zile, nu aveau nicio pistă, iar mie mi se părea că exagerează. Putea foarte bine să fie o glumă proastă a unor adolescenţi, iar noi ne-am panicat prea uşor. Încercam să îl conving să renunţe la detectivi, iar el îmi promisese că îi mai ţine doar până luni.

Ultima zi de muncă era o adevărată binecuvântare, ştiind că după o săptămână încărcată, mă aşteaptă un întreg weekend alături de Marco. Aveam fluturi în stomac doar când mă gândeam, iar felul în care ne petreceam nopţile, îmi făcea dorinţa să explodeze în zonele sensibile. Era de-a dreptul epuizant să locuiesc cu el, era nesătul şi extrem de

inventiv, dar puteam să recunosc că conştiinţa mea sexuală era foarte răsfăţată şi satisfăcută.

Am zâmbit la acest gând şi am continuat să scriu raportul aflat pe birou. Dacă mă voi gândi mult la el, voi fi tentată să merg la service să îi fac o vizită, dar, din păcate, munca era acum prioritară.

După câteva minute, se auzi o bătaie timidă în uşă.

— Intră! am spus tare.

Bela se strecură înăuntru.

— Domnişoară Maier, a sosit asta chiar acum. Mi l-au adus cei de jos.

Bela îmi întinse un plic mare, complet alb.

— Mulţumesc, am spus, luându-l, şi ea se întoarse şi plecă.

Nu voiam să îl deschid acum, dar faptul că nu scria absolut nimic pe el, nu avea nici măcar expeditor sau destinatar, mă puse pe gânduri. Am ridicat uşor, de pe margine, un colţ, lipit în sus, şi am continuat să dezlipesc banda, până l-am deschis de tot. Am băgat mâna şi am simţit mai multe foi. Când le-am scos, am îngheţat.

Erau poze. Poze cu mine şi cu Marco. La restaurant, la serviciu, în faţa casei mele, chiar şi pe stradă. Vreo zece poze cu noi, împreună, în diferite ipostaze şi, mai ales, în locaţii diferite. Ne urmărise.

Am ieşit ca o furtună din birou.

— Bela, cine ţi-a dat plicul?

— Rona de la recepţie. S-a întâmplat ceva? mă întrebă cu ochii mari, dar eu deja fugeam, cât îmi permiteau tocurile,

pe scări în jos.

Am luat-o şi pe Rona la întrebări, însă nici ea nu ştia ce să îmi răspundă. Băiatul sau bărbatul avea un hanorac cu glugă şi ochelari, nu îi acordase prea mare atenţie pentru a-l putea acum descrie, iar camerele de filmat erau oprite, pentru că tocmai se lucra la o defecţiune tehnică.

La naiba!

M-am întors tremurând în birou şi am format numărul lui Marco. După ce i-am auzit vocea, am început să intru în panică.

— Ne urmăreşte, Marco! Ştie unde mergem, ce facem, are poze cu noi! Mi-a trimis poze cu noi!

— Ajung în zece minute!

Şi s-a ţinut de cuvânt. Am fugit la el în braţe, deşi era înconjurat de oameni. M-a strâns la pieptul lui şi m-a sărutat pe frunte.

— Sunt aici, îmi şopti liniştitor. Uite, aceşti domni ne vor ajuta să îl găsim.

Am privit în jur. Erau patru bărbaţi, bine făcuţi, cu posturi serioase şi grave.

— Elena, ei sunt domnii detectivi Rus, sunt fraţi, îmi prezentă Marco bărbaţii, îmbrăcaţi în civil, şi am dat mâna cu ei. Iar Alex şi Filip se vor ocupa de siguranţa ta.

Alţi doi bărbaţi, îmbrăcaţi complet în negru, dădură scurt din cap, în semn de salut.

— Bodyguarzi? l-am întrebat, şocată.

— Domnişoară Maier, vorbi unul dintre detectivi, făcându-l pe Marco să îşi dea exasperat ochii peste cap la

auzul apelativului. Aveţi plicul?

— Bineînţeles, am spus şi i-am arătat plicul de pe birou.

— Du-te jos şi vorbeşte cu recepţionera, îi spuse celuilalt, iar acesta ieşi din birou, fără zgomot.

Bărbatul luă plicul cu grijă şi îl băgă într-o mapă, pe care o sigilă şi o băgă înapoi în servieta din care o scoase prima dată.

— Vom căuta amprente şi vom ţine legătura, spuse el, apoi ne salută şi ieşi după fratele său.

— Vă aşteptăm în faţa uşii, domnule, vorbi Alex, iar noi am rămas singuri în biroul meu.

Marco mă lipi de el şi mă sărută adânc, iar eu mi-am încolăcit mâinile în jurul gâtului său. Aveam atâta nevoie unul de celălalt!

— Chiar avem nevoie de pază? l-am întrebat câteva clipe mai târziu.

— Mă tem că da. Până nu ştim cu ce nenorocit avem de a face, îi păstrăm.

Am oftat. Eram deja epuizată.

— Haide acasă! Am nevoie de tine, spuse el, privindu-mă în ochi şi am acceptat imediat.

Capitolul XIV

Am ajuns acasă, obosiţi psihic din cauza acestui hărţuitor necunoscut, care ne întoarse vieţile cu susul în jos. Încă nu ştiam dacă ameninţarea scrisă pe maşină era reală, dacă era unul sau mai mulţi, sau dacă avea de gând să

meargă mai departe de atât. Eram îngrijoraţi, firește, dar mă simţeam puţin mai bine ştiind că detectivii sunt concentraţi pe acest aspect, iar noi suntem păziţi.

Ne-am dat jos hainele şi pantofii şi am mers la bucătărie. Marco scoase două pahare şi o sticlă de vin roşu, turnând câte jumătate în fiecare.

— Cum te simţi? mă întrebă el, privindu-mă încruntat.

— Îngrijorată, am oftat.

Marco dădu paharul lui pe gât, dintr-o mişcare. Era atât de tensionat! Am sorbit şi eu din pahar, adâncită în gânduri. L-am văzut apropiindu-se de mine şi îmi cuprinse gâtul cu o mână, ridicându-mi faţa spre el şi frecându-şi buzele de ale mele.

— Facem baie împreună? întrebă el peste buzele mele.

Am mişcat afirmativ capul şi îşi trecu limba peste buza mea de jos.

— Mă duc să pregătesc apa, spuse el, şi se îndreptă spre baie, dându-şi între timp bluza jos şi lăsându-mă să salivez la imaginea spatelui său musculos şi bine făcut.

Am luat paharul de vin şi l-am dat pe gât şi eu. Bărbatul ăsta îmi sucise minţile şi continua să facă ce dorea din mine, de fiecare dată când se dezbrăca! Dar era atât de bine!

L-am urmat, câteva minute mai târziu, şi l-am văzut deja în apă, cu mâinile de o parte şi de alta a căzii şi cu capul dat pe spate. Îşi aţinti privirea asupra mea, când mă auzi că intru.

M-am apropiat de el. Îngustându-şi ochii, spuse:

— Dezbracă-te!

Am desfăcut nasturele din lateralul fustei şi am deschis micul fermoar, lăsând-o să cadă pe jos. Am tras bluza peste cap şi am rămas doar în lenjeria mea crem.

Ochii i s-au întunecat, însă nu se mişcă din poziţia lui. Mă urmărea cu mare atenţie şi simţeam cum mă înroşesc uşor.

Am dus mâinile la spate, am desfăcut sutienul, care căzu jos, iar chiloţii le luară urma. Mi-am prins părul sus, într-un coc dezordonat, cu elasticul aflat pe încheietura mâinii, pentru că nu voiam să îmi ud părul, şi am intrat în cadă, alături de el.

Stăteam cu spatele lipit de pieptul lui, cu capul între umărul şi faţa lui. Cu o mână mă cuprindea de talie, în timp ce cu cealaltă desena mici cerculeţe pe piciorul meu.

— Dacă ţi se întâmplă ceva… vorbi el grav şi m-am întors puţin spre el, pentru a-l putea privi.

— Iubitule, sunt în siguranţă lângă tine. Mă simt în siguranţă.

— Aş vrea să îl găsim cât mai repede pe nenorocitul ăla!

— Detectivii îşi fac treaba, ne vor anunţa de îndată ce vor găsi indicii.

M-am aşezat iar la pieptul lui şi mi-am ridicat picioarele pe marginea căzii.

Marco

Nu ştiu ce tot făcea, dar continua să se mişte în poala mea, iar cu ea goală şi plină de spumă, lângă mine, simţeam

că am o erecţie dureros de mare.

— Dacă te mai freci mult de scula mea, ţi-o dau să o potoleşti, am ameninţat-o şi deja mi-o imaginam roşie ca focul.

Într-adevăr, se înroşise, ceea ce mă făcea să rânjesc malefic, dar faptul că se întoarse spre mine, ridicându-se în genunchi şi privindu-mă în ochi, mă făcu să o privesc serios şi al naibii de curios. Ce făcea?

Întinse mâinile, băgându-le sub apă şi cuprinzându-mi cu ambele mâini bărbăţia, care era deja plină de viaţă. Mă privi cu ochii mari şi inocenţa ei mă excita a dracului de tare.

— Da, iubito! E uriaşă, dar ştim amândoi cât de mult îţi place, am spus, neputând să mă muşc de limbă. Îmi plăcea să o tachinez şi să o văd ruşinându-se. Era adorabilă!

Reacţia ei fusese pe măsură şi am rânjit mulţumit, din nou. Dar ea mă privi în ochi şi începu să mi-o frece, strângând-o în mână şi făcându-mă să-mi dau capul pe spate, gemând gros.

Atingerile ei erau dumnezeieşti, femeia asta mă îngenunchea şi mă ridica după bunul ei plac, aşa cum nicio femeie cu experienţă nu reuşise să o facă! Eram dependent de ea, o simţeam, o respiram, o iubeam ca un nebun!

M-am aplecat brusc, am prins-o de talie şi am tras-o pe mine, muşcându-i brutal buzele şi băgându-mi limba în gura ei. Am intrat în ea, dintr-o mişcare, gemând amândoi zgomotos.

Era locul meu preferat din univers! Locul acela fin, moale, sensibil şi delicios, umed şi parfumat, parfum de

femeie şi dorinţă…

Mă călărea în apă şi, să-mi *pag* picioarele, ce bine era! Era strâmtă şi caldă, se potrivea perfect în felul în care se ridică şi cobora pe scula mea tare. O strângeam de fese cu putere, ajutând-o să se mişte, iar sânii ei erau în dreptul feţei mele. I-am prins un sfârc între buze şi am început să îl sug cu putere, apoi mi-am trecut limba rapid peste el, de câteva ori.

Gemetele ei prelungi mă excitau atât de tare, faptul că mi se dăruia, de fiecare dată, doar mie îmi făcea inima să explodeze de iubire, să mă simt cel mai împlinit bărbat de pe lumea asta!

Se strângea deja în jurul meu şi ştiam că nu mai rezistă mult. Femeia mea…

— Dă-ţi drumul cu mine, iubito!

Am simţit-o explodând în jurul meu şi eu am urmat-o, strângând-o de fese şi sărutând-o sălbatic.

— Dumnezeule, cât te iubesc! am şoptit răguşit şi ea îmi zâmbi blând, privindu-mă cu drag.

Elena

Mai era o săptămână până la nuntă, iar eu am hotărât, până la urmă, să apelez la o croitoreasă pentru a-mi crea rochia dorită. Până acum, eram mai mult decât încântată de rezultat şi mai aveam de pus la punct ultimele detalii.

Alesesem biserica, la restaurant totul era pregătit, buchetul meu era asortat cu tema întregii nunţi, fiind compus din bujori roz, tuberoze şi flori de portocal. Meniul

era stabilit, tortul era ales, totul era pus la punct, dar eu aveam emoţii uriaşe. Nu îmi venea să cred că 352 bărbatul dur, gelos şi posesiv, extrem de rău şi sexy, îmi va deveni soţ. După ce trecusem prin atâtea…

Îmi aminteam, zâmbind, cum mă călcase pe nervi când îl întâlnisem prima dată, cum mă salvase de Paul, cum se strecurase în camera mea, îi bătuse pe Paul, Cristian, Saul şi Vlad, din cauza mea, Ina şi sarcina, meciurile de box, moartea tatăl său, faptul că aproape murise din cauza unei supradoze, mica noastră vacanţă la cabană, despărţirile. Timpul care trecea mă făcea să îl iubesc mai mult, să mă simt în siguranţă lângă el, să îl apreciez pentru faptul că mă alesese pe mine şi lupta atât de mult ca să rămânem uniţi.

Nu mai primisem nimic de la acel hărţuitor şi detectivii nu găsiră nici măcar o amprentă, în afară de ale mele, ale Belei şi ale recepţionerei. Ştiam, până acum, doar cu ce obiectiv fuseseră realizate pozele.

Sperasem din suflet să se fi oprit şi aveam de gând acum să mă concentrez numai pe Marco, pe noi, pe nunta noastră minunată.

Capitolul XV

— Vreau să o văd! tună Marco, bătând cu pumnul în uşă.

— Nu fi copil, îi strigă Maria, ţinând de ea de parcă s-ar aştepta să o pună la pământ, dintr-o clipă în alta. Aduce ghinion să o vezi înainte de nuntă!

— Mă piş pe ghinionul vostru, vreau să îmi văd mireasa!

Am zâmbit ca o proastă. Acesta era viitorul meu soţ. Iar felul în care spusese: „mireasa”, îmi făcu inima să tresară de emoţie.

Faţa exasperată a Mariei mă readuse cu picioarele pe pământ.

— Eşti topită după el! mă acuză. Dar, te rog, fă ceva!

— Marco, mai aşteptă puţin, l-am rugat.

— Dar vreau să te văd! Am aşteptat ziua asta de când te-am revăzut prima dată!

— Încă puţin, promit! am spus cu drag şi bătăile au încetat.

— Vă mai dau o jumătate de oră. Dacă nu ieşiţi, intru eu. Prin uşă!

Ştiam că ameninţarea era reală, dar tot am chicotit. Maria îşi dădu ochii peste cap, revenind la mine.

— Doamne, cât poate fi de dificil!

Rochia mea albă, în întregime realizată din mătase fină, cu un „V” decoltat la spate, mai avea nevoie doar de legătura din talie. Buchetul aştepta cuminte pe masă, în părul aranjat într-un coc lejer aveam o agrafă mare, decorată cu flori vii, iar domnişoarele de onoare roiau în jurul meu, pentru a mă face să arăt impecabil.

Maria, Bela şi Lara, o prietenă din copilărie, îmi formau trioul domnişoarelor. Bine, Maria era căsătorită, dar nu o puteam priva de o astfel de onoare, nu-i aşa?

Mai ales că ele, împreună cu partenerii lor, erau singurii noştri martori în faţa preotului, restul de două sute cincizeci de oameni erau invitaţi.

— Au trecut treizeci de minute? întrebă Lara.

— Douăzeci, se strâmbă Maria, verificându-şi telefonul. Dar tu rămâi aici puţin, am o idee! spuse, arătând cu degetul spre mine.

Faţa i se lumină şi un zâmbet neastâmpărat îi apăru în colţul gurii, apoi ieşi repede din cameră. Se întoarse după vreo cinci minute şi spuse:

— Haide!

Am coborât scările restaurantului. Ni se oferise o cameră în care să ne pregătim şi, în timp ce ceremonia era organizată afară, într-un decor mirific, desprins parcă din poveşti, petrecerea urma să aibă loc înăuntru, într-un cadru la fel de elegant şi intim.

Eram tot mai emoţionată, pe măsură ce mă apropiam de uşile imense, care dădeau spre curtea enormă. Am văzut scaunele ocupate de invitaţi, baldachinul imens înconjurat de flori, în faţă, preotul stând în mijloc şi pe Marco, care mă aştepta îmbrăcat la patru ace. Costumul negru, la fel ca şi papionul şi cămaşa albă, îi veneau ca turnate pe corpul lui perfect. Dar era legat la ochi şi, din cauza agitaţiei, scoase pachetul de ţigări din buzunarul pantalonilor şi îşi aprinse una, chiar şi aşa legat, trăgând din ea cu sete.

— Ce se întâmplă? am şoptit spre Maria.

— Ai să vezi, chicoti ea, apoi oftă greu. Nici acum nu poate lăsa ţigara aia?

Cele trei au ieşit primele. Tata mă aştepta afară şi, când am trecut de prag, toţi s-au ridicat în picioare.

— Fata mea, exclamă el, cu lacrimi în ochi. Eşti atât de

frumoasă!

— Mulţumesc, am spus, abţinându-mă din greu să nu plâng, pentru a nu-mi strica machiajul.

— Te iubesc, draga mea!

— Şi eu te iubesc, tată!

Am pornit spre baldachinul care ţinea loc de altar. Auzind forfota făcută de mulţimea care se întorcea să ne privească, Marco aşează ţigara jos şi o călcă cu pantoful imaculat.

Am înaintat încet, iar când am ajuns, Maria a spus:

— Să vedem dacă îţi recunoşti iubita.

Invitaţii au chicotit amuzaţi.

— Soţia, o corectă el, mândru.

Bela se apropie de el, iar Marco întinse mâinile spre ea, prinzând-o de braţe. Fiind mult mai corpolentă decât mine, se simţea diferenţa, aşa că Marco spuse:

— Îmi pare rău, dar îmi vreau mireasa.

Invitaţii au aplaudat şi eu am râs, în linişte. Era chiar amuzant joculeţul Mariei. Venind vorba de ea, se apropie de Marco, însă el pufni înainte ca ea să ajungă lângă el:

— Bună încercare, Maria!

— De unde ştii că sunt eu? întrebă ea, îmbufnată.

— Din cauza parfumului tău, îmi cade părul din nas. Toţi au râs cu poftă, iar Lara se apropie timid. Marco îi luă mâna într-a lui.

— Scuze, dar pe tine nici măcar nu te cunosc! Invitaţii au aplaudat, încă o dată, iar eu l-am pupat pe tata pe obraz şi am mers lângă el. Eram atât de impresionată de faptul că,

deşi nu le atinsese prea mult, îşi dăduse seama, extrem de repede, că nu sunt eu. Am tras adânc aer în piept şi el şopti:

— Iubito…

— Chiar eu, am spus, şi i-am desfăcut legătura de la ochi.

Oricât aş încerca, nu aş putea să explic privirea care o avea acum. Mă cercetă cu atâta emoţie, din cap până în picioare, încât mi-au dat lacrimile. Ochii lui s-au umezit şi am simţit acest moment atât de intens, iar sufletele noastre s-au unit cu o singură privire.

— Eşti minunată, vorbi el cu voce groasă, tremurândă. Atât de frumoasă şi delicată… Dumnezeule, nu am fost atât de emoţionat în viaţa mea!

Mi-am şters, pe furiş, o lacrimă.

— Te iubesc, am reuşit să spun.

Preotul începu să vorbească şi ne-am îndreptat atenţia asupra lui. Era bătrân, vorbea rar şi predica lui începea să plictisească invitaţii. Marco se muta de pe un picior pe altul, nerăbdător.

— Te rog, nu face o scenă, i-am şoptit.

Oftă exasperat şi mai trecură astfel încă cinci minute, apoi mă privi enervat şi amuzat, în acelaşi timp.

— Îmi pare rău, rânji obraznic.

Apoi, îşi îndreptă atenţia spre preotul din faţa noastră.

— Părinte, mă scuzaţi, interveni el şi preotul se opri şi îl privi, pe sub ochelari. Problema mea este că am lângă mine cea mai frumoasă femeie din lume, dar nu am sărutat-o încă. Dacă continuaţi aşa, cu tot respectul, o iau pe sus şi ne

întoarcem când terminaţi aici.

Câţiva au râs, alţii l-au privit uimiţi, în timp ce prietenii lui fluierau puternic, aplaudând.

— Putem să sărim peste?

Preotul clipi de câteva ori şi spuse, privindu-l întrebător:

— Aşa cum Dumnezeu i-a dăruit-o pe Eva lui Adam?

— Mai în faţă, gesticulă Marco cu o mână şi priveam şocată tot ce se întâmpla.

— O iei în căsătorie…

— Perfect! zâmbi el larg şi preotul îi trase cu ochiul.

Preotul îi trase cu ochiul?!

— Marco Sima, spuse preotul tare, iar el inspiră adânc, fericit. O iei în căsătorie pe Elena Maier?

— Da!

Ne-am privit cu drag. Chiar făceam asta?

— Elena Maier, îl iei în căsătorie pe Marco Sima?

— Da! am spus, simţind privirea lui care trecea prin mine.

— Dacă cineva este împotrivă, să vorbească acum sau să tacă pe vecie!

Marco se întoarse spre mulţimea de oameni, privindu-i pe sub sprâncene.

— Vă declar soţ şi soţie!

În aplauzele tuturor, Marco mă cuprinse pe după talie, cu o mână, şi mă trase spre el, lipindu-mă de pieptul lui. Cu cealaltă mână îmi mângâie uşor obrazul.

— Te iubesc, Elena Sima.

Şi buzele lui s-au unit cu ale mele, într-un sărut plin de emoţie, fericire, pasiune şi iubire.

Petrecerea fusese mai mult decât perfectă, dansul nostru lent, în care ne-am devorat din priviri, pe acordurile instrumentale ale piesei „Lily was here”, inaugură oficial ringul.

La un moment dat, Marco fusese pus de cavalerii de onoare şi de alţi prieteni zăpăciţi să îmi dea jos jartiera. Unul dintre ei îmi oferi un scaun şi m-am aşezat cuminte. Marco, care era cu ţigara în colţul buzelor, trase, încă o dată, din ea şi i-o înmână lui Matei. Îşi dădu jos sacoul, neluându-şi ochii de la mine, îşi suflecă mânecile, lăsând tatuajele la vedere şi îşi deschise cămaşa la primii doi nasturi, pentru că de papion scăpase după prima jumătate de oră.

Se apropie de mine, îngustându-şi ochii, şi se puse în genunchi în faţa mea, în fluierăturile şi uralele tuturor, îmi ridică rochia peste genunchi şi se răsti spre băieţii din apropiere:

— Voi la ce vă holbaţi?

Am chicotit şi l-am privit cum se apleacă, prinzând jartiera cu dinţii şi trăgând de ea foarte, foarte încet în jos. Apoi se ridică triumfător cu ea în mână.

— Arunc-o! strigă unul din prietenii lui.

— Aruncă-te tu! se răsti Marco spre el şi băgă portjartiera în buzunar.

Toată această seară minunată fusese despre noi, despre felul în care inima mea bate când el e lângă mine, despre felul în care corpul meu se trezeşte la viaţă când mă atinge.

Nu puteam să înţeleg cum puteam să fiu atât de îndrăgostită de el, de ce mă pierdeam aşa când mă săruta. Eram nebună după el, îl priveam şi nu îmi venea să cred că este al meu. Cu adevărat al meu.

Târziu, după ce tortul a fost adus şi servit, ne-am anunţat plecarea. Nu a vrut să îmi spună unde mergem, oricât de mult am insistat, aşa că ne-am luat rămas bun de la invitaţi, prieteni şi părinţi, înainte să ne urcăm în Mustangul lui şi să pornim spre aeroport.

Capitolul XVI

Bineînţeles că cei doi bodyguarzi erau în preajma noastră mereu, dar erau atât de subtili, încât am uitat repede de prezenţa lor. Am aflat, într-un final, şi destinaţia celor două săptămâni care formau luna noastră de miere: Thailanda!

Eram mai mult decât fericită şi nerăbdătoare, iar Marco se amuza de bucuria mea.

— Dacă ştiam că o să reacţionezi aşa, îţi spuneam mai repede, spuse el, în timp ce aşteptam zborul de legătură.

I-am zâmbit larg.

— Merg să-mi iau nişte suc. Vrei şi tu?

Marco se lăsă pe spate în scaun.

— Nu, dar dacă ai nevoie la baie, vin cu tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— De ce te *gândeşti mereu la* sex? l-am întrebat, privind în jur pentru a mă asigura că nu ne aude nimeni.

— Pentru că asta simt. Te-aş fute în fiecare minut al zilei.

Am rămas cu gura *căscată, în* timp ce el rânji superior. Dar m-am hotărât să îi fac jocul.

— Nimeni nu poate atât de mult.

— Corect, dar asta nu înseamnă că nu pot să ţi-o trag cât vreau eu. Eşti a mea *acum, pot să fac ce vreau.*

Marco scoase o ţigară şi o plasă în colţul buzelor.

— Şi dacă spun nu? am şoptit.

Bricheta aprinsă rămase suspendată câteva clipe, apoi Marco îşi aplecă *capul, aprinse ţigara şi* trase primul fum, lăsându-l să iasă lent. Mă privi pe sub sprâncene, prin norul cenuşiu.

— O să îţi doreşti să nu fi spus asta, vorbi el şi mie îmi bătea deja inima de două ori mai tare.

M-am ridicat şi am mers la aparat, încercând să îmi liniştesc gândurile. Încercam să mă hotărăsc dacă pe lângă Cola mai vreau şi M&M's sau Snickers.

— Pot să îţi fac cinste cu ceva? mă întrebă un băiat cam de vârsta mea, înalt şi frumuşel.

De când stătea el aici?

— Nu, mulţumesc, am zâmbit politicos. Dar poţi să o iei înainte.

— Nu pot să fac asta. Domnişoarele frumoase au mereu prioritate.

— Este doamnă, iar prioritatea mea acum este să îţi bag un pumn în gură.

Marco apăru lângă mine şi îmi trecu o mână pe după

gât, privindu-l superior pe băiatul de lângă noi.

— Îmi pare rău, nu am ştiut, se scuză el.

— Mişcă, până nu îţi fut două! mârâi Marco şi acesta făcu stânga împrejur, îndepărtându-se repede de noi.

— De ce eşti mereu atât de arogant? Nu avea de unde să ştie că sunt căsătorită!

— Ai o verighetă pe deget.

— Poate nu a văzut-o.

— Atunci, trebuia să i-o arăţi! se răsti.

— Poate făceam asta, dacă nu apăreai tu în secunda doi! Eşti atât de violent, câteodată!

— De ce te cerţi cu mine pentru ăla? Nici măcar nu îl cunoşti! aproape strigă el, arătând nervos cu o mână spre culoarul pe care a dispărut băiatul.

— Nu e vorba de el, personal, ci de comportamentul tău, în general! am întins braţele, gesticulând.

— Acum sunt nebun? Nu suport să te văd în preajma nimănui, clar? Eşti a mea!

— Nu sunt o proprietate, Marco!

El se apropie, până se uită în jos la mine, respiraţia lui căzându-mi pe faţă.

— A mea! Punct!

L-am privit cu ciudă. Nu aveam cum să câştig discuţia asta.

— Las-o baltă, merg la baie. Poate vrei să verifici ca nu cumva să fie cineva ascuns în wc!

Şi cu asta i-am întors spatele. Mă durea undeva de toţi nervii lui, şi eu eram nervoasă acum, iar el era la fel de

încăpăţânat ca de obicei. Nu aveam de gând să fac o scenă, tocmai în aeroport.

Când m-am întors, Marco ţinea o sticlă de Cola în mână şi mi-o întinse. M-am prefăcut că nu îl văd şi mi-am întors privirea. L-am văzut ridicându-se, aruncând nervos sticla neîncepută, în coşul de gunoi, şi aprinzându-şi o ţigară.

Am oftat. Bun mod de a începe luna de miere.

După o jumătate de oră se anunţă şi zborul nostru, aşa că ne-am luat bagajele şi am început să ne pregătim. Eram extrem de tăcuţi, dar în avion, Marco îşi puse o mână pe pulpa piciorului meu şi închise ochii. Cred că şi aşa, nervos, simţea nevoia să arate lumii că îi aparţin.

Am coborât, după un zbor liniştit, în sfârşit, pe pământurile roditoare şi exotice ale Thailandei. Priveam uimită în jur şi nu îmi venea să cred că eram într-adevăr aici.

Ne-am îndreptat spre ghidul care ţinea în mâini o hârtie cu numele nostru, iar el ne duse cu maşina până la hotelul de cinci stele în care eram cazaţi. Avusesem şi înainte excursii de lux cu familia, dar nu fusesem niciodată într-o ţară exotică, iar asta mă încânta peste măsură.

Am urcat la etajul douăzeci şi unu şi ghidul ne-a lăsat în camera noastră, după ce ne dădu toate indicaţiile, stabilind să ne vedem a doua zi, după micul dejun. Eram epuizaţi şi chiar aveam nevoie de odihnă.

Camera era imensă, mobilată foarte modern şi cu bun gust. Aveam fructe, vaze cu flori şi chiar şi laptop. Terasa dădea spre marea de un albastru atât de curat, încât nisipul se vedea clar prin ea mulţi metri în depărtare. Aveam pe

terasă o măsuţă de cafea şi două fotolii joase.

Iar patul… era imens şi apetisant. Cu cearşafuri din mătase, de un roşu închis, nu aveai cum să nu te gândeşti la prostii.

L-am văzut pe Marco privindu-l şi el, apoi privindu-mă pe mine. Oare ce planuri îşi făcea în legătură cu asta?

— Ce vrei să mănânci? mă întrebă el, după ce am aşezat hainele în dressing. Era prima dată când mi se adresa de când eram aici şi începeam să mă simt prost pentru distanţa dintre noi. Ar fi trebuit să iau sticla aia stupidă.

— Nu ştiu, am spus. Nici măcar nu ştiu ce mâncare au.

Marco luă de pe gheridonul de lângă uşă două meniuri în engleză şi îmi înmână unul.

— Aripioarele marinate sună delicios, am spus şi brusc am simţit cum stomacul meu aprobă.

Marco merse lângă telefonul aflat pe noptieră şi ridică receptorul, apelând recepţia. Peste douăzeci de minute, mi-am primit aripioarele, un Cola, iar el îşi comandase tradiţionalul Phai Thai şi un Red Bull. Primisem chiar şi două cocktailuri de fructe, din partea casei.

— Putem să mâncăm pe terasă, te rog?

Marco

Tocmai mă întrebase dacă putem să mâncăm pe terasă, cu o privire inocentă şi dulce, cu o postură spăsită, de îmi venea să o iau aici pe covor şi să dau naibii mâncarea aia delicioasă. Se simţea vinovată pentru cearta din aeroport,

dar nu îmi păsa. Aveam de gând să îi dau o lecţie pentru că aproape spusese nu. Era topită după mine, când o atingeam inima ei bătea nebuneşte, iar la partea asta o cunoşteam mult prea bine. Nu ar spune niciodată nu, dar a vrut să mă provoace.

Tocmai suporta consecinţele.

— Cum vrei! Am ridicat din umeri, indiferent, şi am luat tava mare, ducând-o pe măsuţa de afară.

Ne-am aşezat şi am început să mâncăm, curioşi şi înfometaţi. Era adorabilă cum luă o bucăţică de carne, o mirosi puţin, apoi muşcă sceptică din ea, dar la final îşi linse vârfurile degetelor, făcându-mi scula să pulseze. Până la urmă, îi plăcea mâncarea şi reuşea şi să mă aţâţe, involuntar.

— Acum e mult mai bine, am spus, luând o gură de energizant şi aprinzându-mi o ţigară. De obicei nu beam căcaturi dintr-astea, dar călătoria şi schimbarea de fus orar mă întoarseră pe dos.

Seara se lăsa şi o priveam atent. Era captivată de privelişte, îi plăcea mult aici şi mi-am promis că o s-o mai aduc, curând. Însă era şi foarte obosită, aşa că m-am ridicat şi am mers spre ea. Mă privi cu ochii mari, când mi-am băgat o mână pe sub genunchii ei şi cu cealaltă am susţinut-o de spate, ridicând-o în braţe. Automat îşi încolăci braţele în jurul gâtului meu.

— Ce faci? mă întrebă, surprinsă.

— Te trec pragul, am rânjit.

Am auzit-o chicotind slab şi nu voiam să o las jos din braţe, dar, din păcate, eram deja lângă pat. Am aşezat-o uşor.

— Vrei să faci tu duş prima?

Dădu din cap că da şi am aşteptat cuminte până a ieşit, apoi am intrat şi eu în baia aburindă. Imagini cu ea la duş îmi provocau o erecţie de toată frumuseţea. Normal că m-am gândit să intru peste ea, dar voiam să îi dau nenorocita aia de lecţie, în timp ce mă torturam singur.

Când am ieşit, ea era deja sub cearşaf. Părul ei lung şi frumos era desfăcut şi vedeam două bretele subţiri, de la o rochie de noapte, bănuiesc. Mă privi lung, deoarece eram doar în prosop, îşi coborî privirea spre pieptul meu făcut, spre abdomen, apoi privi repede mai în jos, dar se redresă automat.

Bun, Marco. Hai să o şocăm!

Mi-am desfăcut prosopul, fără să mă uit la ea, şi l-am aruncat pe scaunul de lângă mine, rămânând gol în faţa ei. M-am băgat în pat lângă ea, m-am întins să îi sărut cast buzele întredeschise şi i-am urat „noapte bună”, întorcându-mă cu spatele la ea.

Nu se mişcă câteva clipe şi nici nu îşi stinse veioza. În schimb, şopti, după câteva minute:

— Ştiu ce faci!

Nu ştiam dacă să râd sau să mă enervez. În schimb, am încercat să joc cartea indiferenţei, în continuare.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am spus calm.

— Eşti sigur?

Ce dracu’ de întrebare era asta?

— Da, m-am răstit!

— Atunci nu o să te deranjeze dacă dorm şi eu ca şi tine.

Am rămas trăsnit. Ce mama dracului?

Am simţit-o ridicându-se din pat şi m-am întors automat, fără să mă pot abţine; curiozitatea mă mânca de viu. Chiar avea de gând să facă asta?

Am privit-o cum îşi lăsă în jos bretelele rochiei, aceasta căzându-i la picioare, în timp ce ea se înroşea la faţă. Nu avea sutien, sânii rotunzi şi frumoşi stând mândri în faţa mea. Apoi îşi puse degetele pe marginea chiloţilor şi îi lăsă şi pe ei să cadă.

Să-mi bag pula!

Era goală în faţa mea, roşie la faţă, dar cu capul sus, vrând să-mi demonstreze că şi ea poate juca acest joc. Se strecură sub cearşaf şi îmi întoarse spatele, stingând veioza, acum urându-mi ea mie „noapte bună”.

Priveam tavanul, cu mădularul sculat de juma’ de metru, încercând să număr în gând, pentru a mă linişti.

Te-a bătut cu propriile arme, fraiere!

Am strâns din dinţi, dar tot ce vedeam era corpul ei gol şi absolut superb în faţa mea.

Oh, la dracu’ cu toate! Îmi vreau femeia!

M-am întors spre ea şi i-am aşezat o mână pe talie, în timp ce îi sărutam de sus până jos şi înapoi spatele. I-am făcut pielea de găină şi am simţit-o tremurând. Se întoarse cu faţa spre mine şi mă privi în ochi. Am sărutat-o ca un nebun, cu poftă şi pasiune, pentru că nu o sărutasem de la incidentul din aeroport. Mi-am băgat limba în gura ei şi îmi răspunse imediat.

Doamne, cât era de bine! Aici era locul ei, în braţele

mele! Îmi aparţinea, ea toată mi se cuvenea mie!

Am cuprins un sân în mână şi mi-am coborât gura asupra lui, sugându-l şi muşcându-l, până a început să geamă. Dar, spre surprinderea mea, ea se ridică, împingându-mă pe spate. Prindea curaj, iar tupeul ei mă excita brusc. De fapt, nici nu ştiam cum îmi plăcea mai mult, timidă şi ascultătoare sau sigură pe ea.

Se aplecă asupra pieptului meu, sărutând şi muşcând, coborând tot mai jos, până i-am simţit limba pe scula mea, lingând-o de jos până sus.

Dumnezeule mare!

Mi-o luă în gură şi am gemut gros, femeia asta mă făcea să îmi pierd minţile! Cum naiba reuşea să îmi golească mintea, când mă atingea?

Am simţit cum se întărea tot mai tare în gura ei şi am ridicat-o de pe mine. Cu o mişcare rapidă, am aşezat-o pe spate, desfăcându-i picioarele. Voiam să o gust, mirosul ei dulce îmbătându-mă. I-am răsplătit plăcerea cu plăcere, trecându-mi limba şi buzele peste locul ei moale şi delicat, până când gemetele ei s-au înteţit şi am simţit-o tremurând. M-am ridicat în genunchi în faţa ei, aşa deschisă, şi m-am potrivit, dar nu am intrat.

— Mă vrei? am întrebat-o.

— Da, gemea ea, tremurând de dorinţă.

— Şi dacă spui nu? am tachinat-o, în timp ce îmi frecam capul de locul ei umed şi fierbinte.

Am văzut-o închizând ochii de plăcere.

— Trage-mi-o, Marco! aproape mă imploră şi nu mai

rezistam nici dacă m-ar fi ameninţat cineva cu moartea.

Am intrat adânc în ea şi ne-am mişcat haotic, găsind plăcerea pură unul în celălalt, până când binemeritatul final ne cutremură pe amândoi.

Capitolul XVII

Era minunat aici, îmi plăcea la nebunie. Templele, localurile, plaja, mâncarea… Totul era ireal de frumos. Astăzi mi-am propus să mă bronzez, până nu mă mai suportă soarele, voiam şi eu o piele măslinie ca şi în reviste. Am pregătit totul şi am mers spre plaja privată a hotelului. Am găsit două şezlonguri şi ne-am aşezat lucrurile. Marco îşi întindea prosopul, când eu mi-am dat rochiţa jos, rămânând doar în costum de baie.

El se ridică şi mă privi încremenit.

— Ce ai pe tine?

— Un costum… de baie, am răspuns, confuză.

— Bucata asta de material numeşti tu costum de baie? arătă el exasperat spre chilotul meu minuscul. Erau bikini, ce-i drept. De abia îţi acoperă…

Îşi trecu o mână prin păr şi nu ştiu de ce, dar nervii lui mă făcură să chicotesc.

— Vreau să mă bronzez frumos, uniform, i-am explicat, muşcându-mă de buza de jos, pentru a nu izbucni în râs.

De aceea mă îmbrăcasem în baie, dacă m-ar fi văzut aşa, nu mai pupam eu plajă toată vacanţa.

— Uniform? pufni el. Eşti complet dezbrăcată! Ba mai

rău, doar aţâţi privirile!

— Haide, Marco! Doar nu voiai să mă îmbrac ca doamna aceea! am spus, arătând spre o băbuţă care purta un chilot ridicat până sub sâni şi o bustieră.

— Nu, oftă el, dar…

— În plus, sunt cu tine!

L-am văzut cedând bosumflat şi era mai bine aşa, decât să cedeze nervos. Tocmai îşi dădu şi el tricoul jos, lăsând la vedere pachetele acelea delicioase de muşchi şi tatuajele, apoi îşi puse ochelarii lui negri. O tipă blondă, perversă, cu sânii goi, trecu doar în bikini pe lângă el. Îl privi admirativ, din cap până în picioare, şi îi trase cu ochiul, apoi îşi continuă drumul.

Am simţit cum iau foc instant. Marco se prefăcu că nu o vede şi îşi îndreptă atenţia asupra mea.

— Se pare că ai deja admiratoare, am spus, încercând să par cât mai calmă.

— E doar o paraşută, spuse el.

— Una cu sânii lăsaţi, am comentat, căutând cu nervozitate loţiunea de plajă.

— Doamnă Sima, mi se pare mie, sau sunteţi geloasă? zâmbi el, îngustându-şi ochii.

— Eu? Bineînţeles că nu! am spus, hotărâtă.

Rânjetul ăla malefic nu aducea nimic bun. L-am văzut privind în jur şi ochii i s-au oprit asupra unui grup format din trei fete de vreo şaptesprezece ani, care deja îl priveau pe sub sprâncene. Apoi, se apucă cu mâinile de marginea de sus a umbrelei uriaşe de lemn şi, folosindu-se de mâini, îşi

ridică corpul în aer, de câteva ori, toate pachetele de mușchi și tendoanele ieșindu-i în evidență. Era atât de sexy!

Cele trei fete își dădeau acum coate, chicotind întruna.

— Mai au puțin și leșină, am comentat, fără a mai spune nimic de starea mea și zâmbetul lui se lărgi.

— Îmi place când ești geloasă!

— Nu sunt!

— Recunoaște!

— De ce insiști?

— Pentru că așa înțelegi și tu ce simt eu când te vrea altcineva.

— E o diferență, eu știu sigur ce simt pentru tine și niciodată nu m-ar interesa alt bărbat.

— Și tu crezi că pe mine mă va interesa vreodată altcineva?

— Nu știu, am șoptit.

— Nu, Elena! Răspunsul corect este „niciodată”.

L-am privit în ochii cenușii și am văzut că vorbise serios. I-am zâmbit și mi-am luat loțiunea, punând puțin în palmă și, așezându-mă pe șezlong, am început să îmi acopăr cu ea picioarele.

— Lasă-mă pe mine, iubito! sări Marco și îmi luă tubul din mână. Pe față sau pe spate? mă întrebă pervers și, dintr-odată, soarele nu mai era principalul motiv pentru care îmi era cald.

— Peste tot, am șoptit și zâmbetul lui se întindea până la urechi.

Am făcut plajă, am intrat în apă, unde Marco era lipit de

mine, pipăindu-mă peste tot, excitându-ne amândoi, aşa că ne-am întors mai devreme decât am plănuit în camera de hotel.

Luna noastră de miere fusese perfectă. Îmi părea rău că trebuia să ne întoarcem, însă aveam activităţi acasă şi trebuia să ne întoarcem la muncă.

Vineri ajunsesem acasă şi mai aveam un singur weekend liber. Ne-am vizitat părinţii şi ne-am întors spre seară acasă. Am intrat în blocul rezidenţial unde acum stăteam *noi,* însă în căsuţa poştală de jos se întrevedea un plic mare şi alb, exact ca cel pe care eu l-am primit la birou.

Am îngheţat îngrozită şi Marco m-a împins, automat, în spatele lui. S-a apropiat încet şi extrem de tensionat şi a luat plicul. L-a deschis şi eu am privit, pe lângă el. Erau din nou poze, poze cu noi în aeroport şi în vacanţă, apoi cu noi înapoi în ţară. Dar, în ultima poză, capetele noastre erau arse, iar cu ceva ce semăna a marker roşu era scris: „Tic-tac".

— Nenorocitul dracului! Băga-mi-aş pula în gura ta de nenorocit ordinar! O să te îngrop de viu!

Marco se învârti nervos pe loc, turbând de furie şi trecându-şi o mână prin păr, iar eu simţeam că se învârte pământul cu mine. Scoase telefonul şi tună în receptor:

— În fix zece minute eşti la noi, altfel jur că vei fi primul pe care o să-mi descarc nervii!

Mă luă de mână şi am urcat în lift, apoi am intrat în casa care devenise a noastră, provizoriu. Aveam de gând să ne construim propria casă, chiar discutasem despre asta în Thailanda.

Marco îşi puse un pahar mare de tărie şi îl dădu pe gât, în timp ce eu am mers în dormitor să mă schimb. Urletele lui m-au făcut să îmi ţin respiraţia.

— Vreau să ştiu de ce dracu' te plătesc! în timp ce tu ţi-o frecai, nenorocitul ăla ne urmărea în luna noastră de miere!

Am mers încet în sufragerie şi l-am văzut pe Marco discutând aprins cu unul dintre detectivi.

— Încearcă să înţelegi că tipul e foarte atent, nu a lăsat nicio urmă!

— Şi asta înseamnă că trebuie să stau cu mâinile în sân, să îi aştept următoarea mişcare? Are poze cu ea aproape goală, flutură Marco în faţa lui o poză cu mine în minusculul costum de baie, la plajă. Dacă e vreun obsedat sexual?

— Nu ştim încă… spuse detectivul, dar Marco nici măcar nu îl lăsă să vorbească.

— Bineînţeles că nu ştii, pentru că nu îţi faci meseria! Dacă îi iau urma înaintea ta, jur că îi tai scula jos şi îl oblig să şi-o mănânce! Nimeni nu se apropie de soţia mea!

— Stai aşa, spuse detectivul puţin mai tare. Ai vreo idee?

Marco îşi trecu o mână prin păr, iar acum eu îl priveam cu ochii mari.

— Nu ştiu cine este, dar dacă şi-a permis să vină după noi în Thailanda şi să cheltuie atâţia bani, înseamnă că e cineva înstărit. Trebuie doar să aflu de ce cineva care poate avea tot ce îşi doreşte, vrea să ne distrugă.

Inima mea s-a strâns dureros.

— Ţinem legătura, dădu detectivul din cap şi luă şi acest

plic. Îl băgă în servietă şi ieşi repede, înainte ca Marco să se mai descarce, încă o dată, pe el.

M-am apropiat şi l-am strâns în braţe, pe la spate.

— Nu voi permite nimănui să se atingă de tine, iubito. Nu după ceea ce ţi s-a întâmplat. Încă mă învinovăţesc pentru ce ai păţit acum şase ani, aş face orice ca să te ştiu în siguranţă!

— Am încredere în tine, am şoptit, şi el se întoarse, prinzându-mi bărbia şi sărutându-mă cu foame.

— Hai în dormitor, îmi şopti el gutural şi nu îmi doream nimic altceva acum.

* * *

Trecuseră patru săptămâni deja de la acel incident. Detectivul ne-a spus că descoperise o amprentă parţială, dar nu se potrivea cu amprentele niciunui infractor din baza de date. Se pare că agresorul nostru nu avea antecedente, ceea ce ne întoarse iar de unde am plecat.

Nicăieri.

Ne-am întors la muncă şi am revenit la vieţile noastre, mai temători, ce-i drept. Bodyguarzii nu mă slăbeau din ochi nicio clipă şi ţineau, în permanenţă, legătura cu Marco.

În dimineaţa aceasta nu am apucat să mănânc nimic, dar mi-am luat la prânz un sandviş de la mica brutărie de peste drum. Pe la jumătatea mesei, am simţit un gust ciudat şi am privit sceptică şunca din sandviş. Dacă stăteam bine şi mă gândeam, parcă şi mirosea urât. L-am aruncat imediat şi am suferit toată ziua de pe urma lui, nu am mai putut să mănânc nimic.

— Eşti bine? mă întrebă Marco, după ce am ieşit din baie şi m-am băgat lângă el sub pătură.

— Da, am mâncat azi un sandviş stricat la birou. Mi-a întors stomacul pe dos.

Marco chicoti.

— Atunci, te las în seara asta să stai liniştită.

M-am foit.

— Nu mă simt chiar aşa de rău… am spus, iar el se întoarse automat spre mine.

— Doamnă Sima, doriţi să vă fut şi nu ştiţi cum să o spuneţi?

— Oh, domnule Sima, dacă nu este prea mare deranjul.

Mâna lui intră în pantalonii mei, trecu prin chiloţi şi se opri între picioare, începând să maseze şi să intre cu degetele, în timp ce mă muşca de gât. Am închis ochii, respirând sacadat.

— Elena, te simţi bine?

De când o invitasem să îmi fie domnişoară de onoare, eu şi Bela ne-am apropiat mult mai mult, iar acum eram prietene bune.

— Ameţesc puţin, cred că am o cădere de calciu, am spus, simţind şi o durere apăsătoare de cap.

— Eşti foarte palidă! Ar trebui să mergi la un control. Nu ai nimic în program astăzi ce nu pot rezolva şi eu, spuse ea blând.

— Bine atunci, merg să văd despre ce e vorba. Poate reuşesc să iau nişte vitamine.

Am salutat-o, i-am mulţumit şi, urmărită, de bodyguarzi, am condus până la cel mai apropiat spital privat. O doamnă drăguţă, de la recepţie, mă primi şi îmi indică unde să merg. Am urmat indicaţiile ei, am luat-o pe culoar la stânga şi apoi a doua uşă pe dreapta. Acolo am găsit o asistentă îmbrăcată în roz, căreia i-am spus simptomele şi faptul că aş dori să fac nişte analize.

— Doriţi şi o ecografie? zâmbi ea, înţelegător.

— Ecografie? am repetat, dar adevărul mă izbi în forţă.

Pilula! Luam anticoncepţionale, de obicei, prescrise de ginecologul meu, iar ultima, înainte de pauza pe care trebuise să o iau, fusese în ziua nunţii, iar cu toată nebunia, uitasem de ea. Apoi, am folosit prezervative, dar pilula aceea tot nu fusese luată.

Am simţit cum îmi tremură genunchii şi asistenta mă privi îngrijorată.

— Sunteţi bine?

— D… da. Aş dori doar un ecograf, vă rog, am spus tremurând.

— Desigur. Urmaţi-mă.

Am urmat-o în altă cameră, unde am aşteptat-o pe doamna doctor. Aceasta veni după zece minute şi îmi indică cum să mă aşez, mi-am ridicat cămaşa, în timp ce ea îmi punea puţin gel transparent pe burtă, plimbând apoi un fel de mâner pe toată suprafaţa acesteia, privind concentrată în monitor.

— Nu pot decât să vă felicit, vorbi ea, veselă. Sunteţi însărcinată în şase săptămâni!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi nu ştiam dacă să mă bucur sau nu. Dar când doctoriţa îmi arătă ecranul, unde se vedea clar un mic cerculeţ, am zâmbit din suflet, emoţionată. Am primit chiar şi o poză, la finalul consultaţiei.

— Vă prescriu aceste vitamine, să luaţi din fiecare, câte una pe zi. Aveţi un medic ginecolog?

— Da, am răspuns mecanic.

— Atunci nu trebuie să vă recomand unul. Multă sănătate!

— Mulţumesc, la fel, am spus şi am ieşit grăbită din spital.

Am urcat repede în maşină şi am stat aşa câteva minute, respirând adânc. Însărcinată. Cu cerculeţ. Am un bebe mic la mine în burtă.

Ce va spune Marco? Of, posesivul şi gelosul meu Marco…

Am luat telefonul şi l-am sunat.

— Alo? răspunse el şi îl simţeam agitat.

— Bună, iubitule.

— Ce faci, iubire? mă întrebă el. Nu acolo, Marius! Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba faci?

— Eşti ocupat?

— Puţin. Eşti bine?

Nu, nu sunt. Tocmai am aflat că îţi port copilul şi sunt a naibii de îngrozită de cum vei reacţiona.

— Da, sigur, am spus. Întoarce-te la muncă, vorbim mai târziu.

Dar mai târziu a fost prea târziu, pentru că ultima dată

când privisem ceasul, înainte să mi se închidă ochii, era unsprezece şi jumătate noaptea. L-am simţit strângându-mă în braţe, la un moment dat, dar eram prea obosită să mai discut ceva.

Mă bucuram că pot să dorm cât vreau, era sâmbătă, şi un miros delicios de clătite îmi făcea stomacul să tremure.

— Cineva s-a trezit cu pofte astăzi, am mormăit spre micul cerculeţ şi am oftat.

M-am dat jos din pat şi am mers spre sursa mirosului: bucătăria. Marco nu ştia să gătească, în schimb, făcea nişte clătite grozave.

— Bună dimineaţa, am spus, privind spatele musculos al bărbatului meu, care tocmai învârtea cu măiestrie o clătită prin aer, ţinând o ţigară între buze.

— Uite cine s-a trezit! exclamă el, zâmbindu-mi ştrengar.

— Dar… cât e ceasul?

— Aproape doisprezece, spuse el, şi am rămas înmărmurită. Chiar dormisem atât de mult?

Am verificat repede ceasul de pe cuptorul cu microunde. Avea dreptate.

— Cred că am fost obosită, am spus, drept scuză.

— Haide, ia loc! vorbi, trăgând un fum. Ciocolată sau gem?

Îmi stătea pe limbă să spun „de toate”, dar îmi era frică să nu îmi fie iar rău.

— Ciocolată.

Mi-a pregătit două clătite, pe care mi le-a aşezat pe o

farfurie, punând puţină frişcă din tub peste ele.

— Ştii câte am putea face cu frişca asta? mă întrebă el, privindu-mă provocator, în timp ce îşi dădu capul pe spate şi îşi umplu gura cu ea.

M-am înroşit toată, foindu-mă pe scaun.

— Sau, şi mai bine, continuă să vorbească, trezindu-mi dorinţa la viaţă, vreau să te acopăr cu sos de ciocolată şi să îl ling tot de pe tine, până dau în diabet.

Am chicotit excitată, iar el se apropie de mine, îşi băgă o mână în părul meu, trăgând uşor de el, pentru a-mi da capul puţin pe spate şi pentru a-şi băga adânc limba în gura mea. Dar telefonul meu începu să sune, stricând tot momentul.

— Ţi-l aduc eu, oftă el. Mănâncă.

M-am întors la clătite, dar telefonul meu continua să sune şi Marco nu apărea. La un moment dat, veni spre mine, cu o faţă încruntată şi confuză, ţinând vitaminele prescrise ieri în mână.

— Vitamine prenatale? întrebă el, privindu-mă intens şi fix.

Of, Doamne!

Marco

Telefonul acela blestemat îi sunase fix în cel mai nepotrivit moment, tocmai când plănuiam o nebunie cu ciocolată. Dar oricum nu aveam de gând să întrerup ce începusem, va răspunde şi apoi o voi lua pe sus şi ne vom juca puţin împreună. Mădularul meu pulsa în semn de

aprobare.

De unde căcat suna? Ah, da. Din geanta ei.

L-am căutat câteva clipe, dând peste două cutii. Le-am privit din curiozitate, nu îi umblam prin lucruri pentru că aveam încredere în ea şi mi se părea de prost gust să cotrobăi prin lucrurile ei. Dar acum mă lovisem de aceste cutii şi scrisul mare de pe ele mă lovi pe mine în plin.

Vitamine prenatale.

Ce căcat…

Prenatale?

Ce pizda mă-sii?

Citesc bine sau frişca a fost stricată şi eu am halucinaţii?

M-am întors la ea, cu acele cutii în mână, lăsând naibii telefonul şi am întrebat-o ceea ce mie mi se învârtea continuu în minte:

— Vitamine prenatale?

Faţa ei deveni albă şi începu să îşi frângă mâinile în poală.

— Da, şopti ea.

— Ce înseamnă asta, Elena?

Voiam să îmi spună că nu e adevărat, că e doar o glumă stupidă şi fără pic de umor.

— Sunt însărcinată!

Futai! Futai, futai, futai!

— Şi, când aveai de gând să mă anunţi şi pe mine că avem în plan un copil? am întrebat-o rece.

Tremura. Eram a dracului de nervos acum şi nu îmi păsa de asta, voiam răspunsuri.

— Nu a fost plănuit, Marco. Eu doar… trebuia să iau ultima pilulă în ziua nunţii şi… am uitat.

Parcă mi-a căzut cerul în cap. Eram furios, dezamăgit, frustrat, simţeam toate sentimentele negative ce le percepusem vreodată, la un loc.

— Dar nu înţeleg de ce reacţionezi aşa, vorbi ea cu ochii mari. Este un pas normal într-o căsătorie…

— Un pas normal, pe dracu'! am cedat şi am urlat. Ţi se pare că noi am fost, suntem un cuplu normal? Ţi se pare că eu voi fi vreodată un tată bun?

Felul în care am spus „tată", ne făcu pe amândoi să tresărim.

— Nu spune asta, mă rugă ea cu lacrimi în ochi şi acum mă durea şi pentru ea, şi pentru mine.

— Sunt un fost puşcăriaş, dependent de droguri! Singurul model de tată pe care l-am avut, a fost un nenorocit alcoolic şi violent! am continuat să urlu. De unde pula mea ţi-a venit ideea că aş fi vreodată un tată bun?

Lacrimi amare îi curgeau pe obraji şi am simţit cum sufletul mi se sfâşie în două. O parte voia să fie lângă femeia pe care o iubeam cu toată fiinţa mea şi care îmi purta copilul. Copilul meu. Dar cealaltă jumătate, care îmi repeta că voi sfârşi ca tatăl meu, şi mă punea faţă în faţă cu greşelile mele, era mai puternică.

Mi-am apucat geaca de pe fotoliu, am tras-o pe mine, m-am încălţat şi am înşfăcat portofelul şi cheile, ieşind afară şi trântind uşa în urma mea, lăsând-o suspinând.

Capitolul XVIII

L-am auzit când s-a întors acasă. Era trei şi un sfert dimineaţa. Se auzi un zgomot care mă făcu să tresar şi bănuiam că s-a lovit de suportul pentru umbrele.

— La dracu', mormăi el.

După câteva minute bune, intră, împleticindu-se, în dormitor. Era mort de beat.

— Unde este soţia mea frumoasă? întrebă el, aproape strigând şi se apropie de pat.

M-am ridicat în fund şi l-am privit încruntată.

— Ai idee câte griji mi-am făcut pentru tine? l-am întrebat, în şoaptă.

— Griji, pufni el, clătinându-se. Acum ai pe altcineva pentru care să îţi faci griji, gesticulă el. Impostorul ăla mic, musafirul neinvitat.

Se clătină, făcu un pas în spate şi căzu în fund.

— Marco! am exclamat, sărind din pat. Ce tot faci?

— Sunt beat muci, Elena. Am crezut că aşa o să doară mai puţin.

— Proastă idee, am mormăit. Haide sus!

L-am ajutat să se ridice şi mi se strânse inima. De ce suferea? Nu voia să avem o familie?

Se trânti în pat şi l-am descălţat, apoi am tras pătura peste el.

— Un copil, mormăi el. Deja te-a cucerit, înainte să vină pe lume.

Apoi respiraţia i se îngreună, datorită somnului adânc în care s-a scufundat.

Mi-am dat ochii peste cap şi am aşezat o mână pe abdomen.

— O să fie bine, cerculeţ. Eu te iubesc deja. Taică-tu e mai căpos de felul lui, sper doar să nu îi semeni la nebunie şi tu!

Mă deranja felul în care alegea să se comporte, mă deranja faptul că plecase atâtea ore de acasă, fără ca măcar să mă anunţe dacă e bine şi, mai ales, mă durea îngrozitor faptul că îl respingea pe cerculeţ. Inima mea se sfâşia în două, dar eram mai mult decât convinsă că, dacă nu îl vrea pe el, nu mă va avea nici pe mine. Noi veneam la pachet.

Simţeam nevoia de o pauză de la tot ceea ce însemna Marco şi suferinţa pe care o provoca. Nu voiam să îl văd mâine, dar nici nu aveam idee unde să merg, ţinând cont că nimeni nu ştia că sunt însărcinată. Dar acum eram extrem de obosită, aşa că i-am întors spatele beţivului ambulant şi am adormit instant.

Dimineaţă am mâncat un bol cu cereale, m-am îmbrăcat şi am mers în garaj, urcând la bordul liniştitorului meu Fiesta. Unde aş putea să am câteva clipe de linişte? La birou probabil că mai erau câţiva colegi, care erau absorbiţi de muncă, întrebările părinţilor sau ale Mariei erau ultimul lucru pe care îl doream acum.

Service-ul!

Este închis duminica, iar acolo ar fi ultimul loc unde s-ar gândi să mă caute!

Am pornit motorul şi m-am îndreptat spre imensa clădire. Am parcat în faţă şi am coborât, îndreptându-mă spre uşă. În momentul în care am băgat cheia în uşă şi am răsucit de ea, un suflu, al unei imense explozii, mă aruncă câţiva metri în aer, iar ultimul lucru pe care l-am mai simţit, a fost cum am fost zburată prin aer şi izbită violent de betonul de pe jos.

Marco

Un sunet al naibii de enervat se auzea ca prin tunel. De ce dracu' mă durea în halul ăsta capul? Am încercat să mă ridic.

Să-mi bag pula, ce rău mă doare capul!

Am băut aseară şi am băut ca un bou. Vestea că Elena este însărcinată mi-a dat toată lumea peste cap.

Elena!

Unde este ea?

Patul e gol, dar sunetul acela deja mă zgâria pe creier! Am privit în jur şi am găsit telefonul, care suna pe noptieră.

— Alo? am răspuns, în timp ce ieşeam din cameră, tulburat, în căutarea ei.

— Marco, am veşti, se auzi vocea detectivului la celălalt fir. Era gravă şi serioasă. Am căutat până acum infractori, drept suspecţi, persoane comune. Dar bănuiala ta, cum că ar putea fi cineva mai înstărit, nu îmi dădea pace, aşa că am căutat şi în fişele şi dosarele familiilor sus puse din oraş.

— Aşa, şi? am întrebat nerăbdător, simţind că mă sufoc,

când mi-am dat seama că Elena dispăruse.

— Şi amprenta parţială aparţine, în proporţie de optzeci la sută, lui…

— La dracu'! am strigat furios.

— Marco, se auzi vocea mult prea calmă a detectivului. Unde e Elena?

— Nu ştiu, a dispărut!

— Am primit un mesaj chiar acum. Unul dintre service-urile tale a sărit în aer.

Nu îmi amintesc drumul până la service. Poliţie, salvare, pompieri, flăcări, fum negru şi gros, cărămizi şi bucăţi din clădire împrăştiate în jur. Nu auzeam nimic în afară de propria inimă, care îmi bătea nebună în piept. Era agonizant, mă rugam, în gând, să nu fie aici, să fie bine. Îmi făceam loc printre toţi oamenii aceia în uniformă şi, la un moment dat, *am văzut-o.* Era întinsă pe jos, inertă, albă, plină de sânge la cap şi pe corp. Atât de nemişcată!

Am fugit spre ea şi m-am prăbuşit lângă corpul ei rece. De ce era rece? Elena mea… Ce am făcut?

I-am atins obrajii, părul, braţele, i-am şoptit numele, printre lacrimi, şi nici nu vedeam personalul medical care încerca să mă ridice de lângă ea.

— Domnule, vă rugăm! Domnule, lăsaţi-ne să o resuscităm!

M-am dat la o parte, într-un final, şi i-am privit îngrozit cum se chinuiau să scoată la suprafaţă şi ultima fărâmă de viaţă din ea, dar corpul reacţiona doar automat la şocuri.

Eu eram de vină, doar eu! Ea era atât de blândă, de

bună, mă suportase în toţi aceşti ani şi era mai mult decât dornică să îmi ofere o familie adevărată, ceea ce eu nu am avut niciodată. Iar eu, ca un prost, imbecil şi nenorocit ce sunt, am îndepărtat-o! A venit aici din cauza mea, bomba asta futută e doar din vina…

Unde e? Unde e nenorocitul? Detectivul meu a luat legătura cu poliţia, imediat ce a aflat; l-au prins la două străzi de aici, când încerca să fugă. Din păcate, a reuşit să plaseze bomba. Îşi permitea astfel de jucării, doar familia lui învârtea oraşul ăsta pe degete. Ştiam cu cine aveam de a face şi cât de nebun putea fi când îşi propunea ceva. Doar mai încercase să mă distrugă şi înainte.

M-am îndreptat spre singura dubă de poliţie din zonă. Trei agenţi, împreună cu şeful secţiei, stăteau în faţa uşii.

— E înăuntru? am întrebat cu un calm periculos de forţat.

— Domnule Sima, ştiţi că, oficial, nu avem voie să facem asta.

— Am pe mâini sângele soţiei şi copilului meu nenăscut, care stau reci pe pământ, la douăzeci de metri de noi, din cauza lui! Nu am nevoie de aprobare!

Şeful secţiei făcu un gest discret din cap şi doi agenţi m-au lăsat să intru în dubă, închizând uşile în spatele meu.

— De data asta nu mai scapi, gunoi futut de viaţă! Te omor!

Faţa îngrozită a lui Paul a fost ultimul lucru pe care l-am mai văzut, înainte ca furia să mă orbească. Îl loveam în neştire, cu sete şi forţă, dar nu voiam să îl omor. Voiam să

sufere, să se zvârcolească în propriul sânge şi exact asta am şi făcut! Ceea ce îi făceam eu lui acum, se numea tortură. Şi simţeam o încântare diabolică!

Am coborât din dubă, cu mâinile pătate de sânge până la coate. Mi-a promis acum câţiva ani că mă va distruge şi, se pare că astăzi, s-a ţinut de cuvânt.

* * *

O priveam de ore întregi. Nu ştiam ce făcusem bun în această viaţă ca să o merit, ca Dumnezeu să mi-o ţină încă în viaţă, după ce eu mă comportasem cu ea ca şi ultimul om.

Îmi venea să îmi dau palme. Ce a fost în capul tău, Marco?

Teamă. Şi nu în cap, ci în suflet.

Avusesem o viaţă de rahat, plină de pericol şi violenţă. Apoi am întâlnit-o pe ea. Mi-a scăpat printre degete, doar pentru a mă nenoroci şi mai tare. Făcusem greşeală după greşeală, eram nesăbuit, orgolios şi violent, iar din cauza asta am pierdut-o şi a doua oară. Nu ştiam cum să iubesc, ea mi-a arătat, de multe ori, dar felul meu nenorocit de a fi, a distorsionat totul. Eram egoist şi nu acceptam să o împart, pentru că nici tatăl meu nu îşi împărţise afecţiunea cu mine.

Ce învăţasem de la el? Ce puteam eu să îi transmit mai departe copilului meu? Ură pentru sânge din sângele meu? Dezamăgire, respingere, furie? Pentru că erau singurele lucruri pe care tata mi le împărtăşise.

Dar nu pot lua trecutul drept scuză pentru prezent. Eu nu sunt el. Nu sunt condamnat să fiu ca el, decât dacă aleg asta. Şi eu o aleg pe ea. Îi aleg pe ei. Familia mea.

Mai aveam încă o şansă la fericire, după tot ce s-a întâmplat, încă mai aveam o şansă! Acum puteam să am ceea ce nu am avut niciodată, cu adevărat, dar după care sufletul meu tânjea.

Doctorul ei îşi drese glasul, stând în uşă, şi îmi făcu semn să ies. Am mers cu el pe coridor, cu inima cât un purice.

— Domnule Sima, starea soţiei dumneavoastră este stabilă. Va avea nevoie de multă odihnă pentru a se recupera, are leziuni serioase în zona capului şi a membrelor, dar se va face bine.

Uşurarea pe care am simţit-o acum, nu se putea compara cu nimic pe lumea asta! Elena mea era bine! Va fi bine!

— Mulţumesc mult, am spus, dând mâna cu el şi se întoarse să plece.

— Domnule doctor, am strigat în urma lui? Şi copilul? Copilul meu?

Inima mi se opri iar pentru o secundă. Aveam atât de mari emoţii pentru acel mic intrus, încât nu îmi venea nici mie să cred ce simt. Poate că era intrus, dar era al meu. Al nostru.

L-am văzut ezitând o clipă şi am înmărmurit.

— Sarcina doamnei Sima nu a fost afectată de acest trist incident, dar repet, aveţi grijă să se odihnească suficient.

M-am întors în salonul Elenei, beat de fericire. Ea încă dormea. M-am aşezat pe marginea patului şi i-am aşezat o mână pe abdomen, mângâind încet suprafaţa acestuia.

— Nu știu cum ai făcut, dar te iubesc, am șoptit și două futute de lacrimi mi-au împânzit ochii.

— Te-ai răzgândit în privința lui cerculeț?

Elena își deschise cu greu ochii și îmi vorbi cu o voce tremurândă, dar era atât de bine să îi aud vocea, din nou!

— Cerculeț? am chicotit încet, ștergându-mi repede lacrimile.

— Păi, așa arată. Deocamdată. Am chiar și o poză.

Nu știu de ce, dar faptul că avea deja o poză a copilului *nostru* mă emoționă, mă simțeam ca o adolescentă răsuflată.

Ce dracu' e cu tine, Marco? Eşti bărbat, ce naiba!

— Ei bine, cerculeț, te-ai învârtit tu cumva și ai reușit să mă treci de partea ta, am șoptit, privindu-i abdomenul și ea zâmbi cu ochii mari.

Era atât de ușor să o fac fericită!

I-am luat ambele mâini și i le-am sărutat.

— Crezi că ai putea să mă ierți vreodată? am privit-o în ochi pentru a-i citi sentimentele.

— Ai fost atât de nedrept cu mine! șopti ea și faptul că îi provocam durere, mă sfâșia în interior.

— Știu, iubito! Și îmi pare atât de rău! Am fost confuz și speriat, eram convins că nu voi fi un tată bun pentru cerculeț, că voi deveni ca și tatăl meu. Dar când te-am văzut rece și nemișcată… am fost sigur că te-am pierdut. Atunci am știut, am știut că alegerile îmi aparțin și că depinde doar de mine ce fel de „om sunt și voi fi. Am trăit câteva minute bune cu gândul că nu mai sunteți, că mi-am pierdut singura șansă la fericire, pe care am avut-o vreodată, iar gândul ăsta mă

înnebunea. Nu aveam de gând să mai trăiesc fără voi, nici măcar o clipă!

— Oh, iubitule, suspină ea şi am sărutat-o pe frunte.

— Voi sunteţi viaţa mea acum. Mi-ai dăruit ceea ce nu am avut niciodată, propria mea familie. Jur să vă fac cei mai fericiţi din lumea asta, în fiecare zi, de acum înainte.

Elena întinse mâinile spre mine şi mă strânse la pieptul ei cald. Dumnezeule, cât o iubesc pe femeia asta!

Capitolul XIX

Ne mutasem în casa noastră. Proiectul meu de suflet, totul schiţat de mine, până în cel mai mic detaliu. Iar frumosul meu soţ îşi încordase fiecare venă şi tendon delicios, pentru a ne transpune visele în plan real. Alături de o echipă întreagă de muncitori, rareori lipsea, poate doar în cazurile urgente care necesitau insistent prezenţa lui.

Oriunde priveam, vedeam cutii. Zeci, poate chiar o sută. Ştiam că ne va lua timp, mobila la comandă va ajunge doar peste trei săptămâni, iar noi dormeam, încă, pe o saltea, pe jos, în dormitorul mare şi gol. Dar era chiar amuzant, să luăm totul de la zero. O priveam amândoi ca pe o frumoasă aventură.

— Bine, cerculeţ. Ce a fost mai greu, a trecut, am oftat, ţinând o mână pe umflătura abia vizibilă, care reprezenta abdomenul meu. Aveam puţin peste patru luni de sarcină, acesta fiind şi motivul pentru care am muncit din greu ca totul să fie gata cât mai repede. Voiam să îl aducem pe

cerculeţ în noua casă, iar odată cu el, viaţa noastră să înceapă cu adevărat.

Am urcat în pod, unde aveam unele cutii şi încercam să le găsesc pe cele care erau destinate bucătăriei. Îmi atrase atenţia, însă, o cutiuţă mai mică, neagră, aproape elegantă. Era legată cu o fundă de aceeaşi culoare, pe care am desfăcut-o încet. Inima mi-a stat în loc, când, sub capac, am văzut câteva perechi de chiloţi, aşezate una lângă alta.

Simţeam cum furia îmi cuprinde stomacul, urcă repede prin vene şi se răspândeşte în tot corpul, arzând, apocaliptic, totul în mine.

Am luat cutia şi am coborât în fugă scările. I-am auzit vocea, era în sufragerie, vorbea cu câţiva muncitori. Se întoarse când mă auzi, ochii lui căzând pe cutia din mâinile mele; ridică instinctiv braţele, în semn de apărare, când i-am aruncat cutia fix în cap, toată lenjeria zburând, care mai de care, în diferite direcţii.

Am trecut pe lângă el, mi-am luat geanta şi cheile de la maşină şi, sub privirile tuturor, m-am îndreptat spre uşă, cu capul sus.

Un râs profund şi sănătos se auzi, dintr-odată, în liniştea din casă. Era râsul lui, al bădăranului nesimţit cu care am trăit până acum!

— Unde pleci, iubito? mă întrebă el dulce.

M-am întors încet, privindu-l cu ochii îngustaţi. Tocmai aduceam expresia „Dacă privirea ar putea ucide” la un nou nivel.

— Cât mai departe de tine, domnule Sima! am accentuat

fiecare cuvinţel.

— Afară! mârâi el spre cei trei bărbaţi. Am ceva de lămurit cu scumpa şi încăpăţânata mea *soţie!*

Oh, da… uitasem partea asta…

Cei trei bărbaţi au ieşit, pe rând, dând din cap spre mine, în semn de salut, în timp ce dispăreau pe uşă. Marco veni nervos spre mine, mă prinse de încheietura mâinii şi aproape mă târî după el, până lângă canapea, lângă o pereche de chiloţi din dantelă.

— Ăştia, geloasă mică, i-ai purtat în seara în care am anunţat că ne căsătorim! Am avut cea mai perversă batistă din încăpere, îmi rânji el diabolic şi îmi trase cu ochiul, apoi continuă să mă tragă după el.

Oh… erau ai mei!

Ups…

— Ăştia, spuse despre altă pereche, atârnată de o lampă, i-ai lăsat în camera mea, după ce te-am făcut să tremuri doar cu limba, în mica ta excursie de Crăciun! Oh, am uitat să te întreb! ridică nervos tonul, încruntându-se. A fost haioasă joaca de-a relaţia cu labagiul ăla?

Eram deja roşie de la partea cu limba, deci am tăcut ruşinată.

— Toţi sunt ai tăi! Mici suveniruri, să îmi amintească de faptul că, de fiecare dată, îi dai jos doar pentru mine!

— Îmi pare rău! am şoptit, zâmbind timid, în semn de scuză.

— Oh, o să îţi pară! spuse şi mă ridică brusc în braţe. Din doi paşi era lângă canapea, unde mă puse iar jos.

— Întoarce-te!

Am făcut întocmai, întorcându-mă cu spatele la el.

— Așează-te în genunchi!

Am înghițit nodul din gât și m-am așezat în genunchi pe canapea, ținându-mă cu mâinile de spătar. L-am simțit cum îmi prinde pantalonii scurți de margini și îi trage ușor peste fund, dându-i jos de tot și aruncându-i cât colo. Se aplecă peste mine, mușcându-mă de gât și de lobul urechii, în timp ce, cu o mână, îmi masa locul acela prin lenjerie.

— Vrei să vezi cum mai adaug una la colecție? șopti excitat în urechea mea și își băgă cealaltă mână sub tricoul meu, începând să se joace cu un sân.

Am închis ochii și am expirat printre buze, oftând. Mi-am ținut respirația când îmi dădu și chiloții jos, aruncându-i fix în cutie, gura înlocuind mâna și i-am gemut numele. Eram pierdută undeva în univers, când se ridică și intră brusc în mine, adânc și tare, făcându-mă să scot un: „Ahh” ascuțit de surprindere și plăcere.

Se retrase lent, ca apoi să intre, din nou, încet și adânc, făcându-mă să îl simt tot și dorindu-mi totodată să nu mă mai tachineze așa.

— Marco, îmi ieși numele lui ca un geamăt, o rugăminte, o dorință care exploda și el începu să mărească ritmul.

— Da, iubito…

Și tot nu era suficient. Știam că încă se joacă cu mine, dar nu mai aveam răbdare. Ne-am mișcat amândoi în sincron, în timp ce el mă strângea tare de șolduri și se împingea adânc în mine. M-am cutremurat, explodând de

plăcere şi geamătul lui gros şi profund era unul dintre semnele că şi el mă urmase.

Se aplecă şi mă sărută pe spate, obosit.

— Te ador aşa geloasă, chicoti şi mi-am dat uşor ochii peste cap.

Şi eu îl iubeam pe nesimţit.

* * *

Eram în luna a şaptea de sarcină, burtica era mărişoară şi încă nu îi spusesem lui Marco dacă este fată sau băiat. La insistenţele părinţilor şi ale Mariei, am organizat un baby shower, unde m-am hotărât să îi dezvălui sexul bebeluşului, într-un mod inedit. Şi acum îmi venea să râd când îmi aminteam cum l-a ameninţat pe medicul meu ginecolog să îi spună ce este.

El era plecat să verifice cum decurge reconstrucţia service-ului, iar eu m-am ocupat de pregătiri. Baloane, fundiţe, ghirlande, bufet cu dulciuri, toate în două culori: roz şi albastru. Pentru a-l induce în eroare.

Când Marco intră în noua noastră casă, îi căzu faţa.

— Spune-mi naibii că îţi baţi joc de mine! exclamă el, privind în jur.

— Trebuie să înveţi să vorbeşti mai frumos, altfel cerculeţ îţi va recunoaşte vocea doar când înjuri, am chicotit.

Marco îşi trecu nervos o mână prin păr.

— Nici astăzi nu o să îmi spui ce e?

— Cerculeţ, am răspuns râzând şi l-am lăsat bombănind.

Musafirii au ajuns, pe rând. Părinţii, Maria şi Matei,

Manu cu doamna aceea cochetă cu care venise de Anul Nou şi pe care uitasem cum o cheamă. Am primit o grămadă de cadouri, de la balansoar electric până la păturică pentru activităţi, o grămadă de scutece şi biberoane.

După ce am tăiat tortul, am adus din camera de oaspeţi un balon imens auriu, umflat cu heliu.

— Ce e ăsta? întrebă Maria, chicotind.

— Ăsta este un cadou pentru Marco, am spus şi el făcu ochii mari. Iubitule, vii, te rog, puţin?

El veni lângă mine, confuz.

I-am înmânat un fel de ac mare şi i-am spus:

— Când o să spargi acest balon, vei afla dacă este fetiţă sau băieţel.

Ochii lui se luminară, dintr-odată, iar în aplauzele musafirilor, sparse imensul balon. Sute de confeti albastre au căzut peste noi, ca o ploaie strălucitoare.

— Băiat! exclamă el încântat şi mă ridică în braţe, sărutându-mă cu dragoste. Mulţumesc!

Eram fericiţi, în sfârşit, eram fericiţi cu adevărat şi, după tot trecutul nostru, meritam asta. Noi doi şi cerculeţ. Familia noastră.

EPILOG

Fuma pe terasă. Ştia că nu are voie să fumeze în casă, nu era sănătos pentru copii.

Era la fel de sexy şi atrăgător, îşi menţinea corpul musculos şi, de fiecare dată când stătea aşa, fără tricou, îmi

plăcea la nebunie ce văd.

M-am apropiat de el şi i-am cuprins talia cu mâinile, sărutându-i spatele. Expiră fumul şi se întoarse spre mine, cu acei ochi întunecaţi, care mă dezgoleau.

— În seara asta vreau să te fut până îmi strigi numele, vorbi el cu acea voce groasă şi sexy, excitându-mă teribil.

— Dacă reuşeşti să culci copii, am zâmbit, ruşinându-mă puţin. Îl doream la fel de tare.

Marco se întoarse brusc, stinse ţigara repede şi intră val-vârtej în casă.

— Copii, la culcare!

Am chicotit, în urma lui.

Un băiat de aproape cinci ani, cu păr şaten deschis şi ochi cenuşii îşi ridică capul de după canapea.

— Tati, chiar trebuie? se plânse el.

— Da, Max! Doar aşa o să creşti mare. Unde e sora ta?

O mogâldeaţă mică, de doi ani, la fel de şatenă ca fratele său, însă cu ochi verzi, traversă în fugă camera de zi şi se aruncă, chicotind, direct în braţele deschise ale lui Marco.

— Ta-tati!

El o ridică în aer, apoi o strânse cu drag în braţe, acoperind-o cu sărutări. După ce i-am pupat pe toţi trei, Max îl luă de mână şi se îndreptară spre camera copiilor. Marco se întoarse spre mine şi îmi făcu cu ochiul.

Era atât de pervers!

După aproximativ o jumătate de oră, apăru şi el în dormitor. Se dezbrăcă în mers, ajungând gol lângă mine.

Mă prinse de bărbie şi îşi trecu limba peste buzele mele,

cuprinzându-mi cu cealaltă mână un sân şi jucându-se cu sfârcul lui.

Mâna îi coborî tot mai jos, ajungând în locul lui preferat, masând lent şi torturându-mă dulce.

— Eşti a mea, şopti el, apoi îmi dădu pantalonii scurţi jos, limba luând locul degetelor.

— A ta, am expirat cu ochii închişi, bucurându-mă de senzaţiile delicioase pe care mi le oferea.

Mă întoarse brusc pe burtă, ridicându-mi fundul în sus şi muşcându-mă de fese. Apoi se ridică în genunchi şi mă luă pe la spate, tare şi plin, până i-am strigat, într-un final, numele.

Marco

Era o zi atât de aglomerată, încât tot ce îmi doream acum era să ajung acasă şi să îmi fut bine nevasta, până uit de tot şi toate. Aveam planul în minte. Voi cumpăra un vin, voi prepara ceva uşor pentru cină, pentru că, mai nou, ştiu şi să gătesc. Cât să nu mor de foame.

Aşa că am intrat în supermarket şi am ales ingredientele. Până la urmă, am optat pentru un prosecco şi am aşteptat răbdător la casa de marcat. Între timp, telefonul meu vibră în buzunar.

„Nu ai uitat să iei copiii, nu-i aşa? Am multă treabă la birou. Te iubesc!”

Inima mea se opri pentru o clipă, ca mai apoi să înceapă să bată nebuneşte.

Copiii!

M-am împins ca să îmi fac loc printre ceilalţi clienţi şi am ajuns în faţă, uitându-mă fioros la oricine avea curaj să comenteze.

— Domnule, este lipsă de respect… începu femeia de la casă să vorbească.

— Mă doare în cur! Am uitat să îmi iau copiii şi sunt în contratimp! am mârâit agitat.

— Unde v-a fost capul?

În acelaşi timp, amândoi am privit coşul meu de mână. Câteva ingrediente şi prosecco. Mai clar de atât nici că se putea.

— Sunt nişte… cadouri, am bombănit şi m-am grăbit să plătesc şi să ies din acel supermarket idiot.

Am condus în viteză până la şcoală, înjurând colorat tot drumul şi am parcat exact în faţa porţii. Max stătea pe treptele din faţă, cu chipul în palme.

— Hei, eroule! Vino! i-am strigat.

Îşi ridică brusc capul, mă privi îngustându-şi ochii, ca mai apoi să îi dea peste cap.

Să îmi aduc aminte să îi pedepsesc Elenei fundul ăla sexy şi pentru faptul că i-a transmis fiului nostru obiceiul ăsta enervant.

Max se urcă în maşină, în spate, îmbufnându-se.

— Îmi pare rău, am spus.

— Mama îmi datorează cincizeci de lei, comentă el.

— De ce? m-am încruntat spre el în oglinda retrovizoare.

— Am pus pariu cu ea că nu o să ajungi.

M-am înfuriat teribil când am aflat. Deci, ei chiar nu mă cred responsabil?

Am condus iar cu viteză, până la grădiniţă, i-am spus lui Max să mă aştepte în maşină şi am fugit înăuntru. În grupa mică mă aştepta Anastasia. Era doar ea şi educatoarea. Prinţesei mele îi apărură lacrimi în ochi când mă văzu şi îmi fugi direct în braţe. Mi se strânse inima.

Am răsuflat uşurat doar când am ajuns acasă. M-am dat peste cap pentru cina aia stupidă, mai ales că mă ştiam cu musca pe căciulă, dar Elena mă anunţă că întârzie încă o oră. Am fumat câteva ţigări, pe geam, şi când am mers să verific copiii, deja dormeau. Uşa se deschise şi frumoasa mea soţie apăru în prag.

M-am îndreptat spre ea alene şi am sărutat-o cu poftă, Elena rămânând puţin şocată.

— Ce ai făcut? întrebă ea.

— De ce întrebi? am încercat să zâmbesc relaxat. Cina? am întrebat şi m-am întors pe călcâie, îndreptându-mă spre bucătărie.

— Spune-mi! am auzit-o, în spatele meu.

— Hai să mâncăm. Vorbim după, am spus cu un rânjet pervers pe faţă.

— Niciodată nu „vorbim” când spui asta, se înroşi ea.

Zâmbetul meu se lărgi şi am luat cina împreună, ea îmi povesti puţin despre proiectele de la birou şi a strâns, la final, masa. Voia să şi spele vasele, dar eu abia aşteptam să mă bucur de ea, în întregime. Aşa că am luat-o de mână şi am

condus-o direct în dormitor.

Ne-am oprit lângă pat, unde am început să o dezbrac, până a rămas într-o pereche de chiloţei din satin şi un sutien pereche. M-am aşezat în genunchi în spatele ei, am împins-o de la spate, pentru a se rezema de pat cu mâinile, şi am început să îi sărut şi să îi muşc fesele. Ea respira sacadat şi mi-am strecurat degetele în chiloţii ei, dându-i uşor jos şi afundându-mi limba în feminitatea ei dulce. Un geamăt sexy ieşi de pe buzele sale.

I-am alintat acel loc umed, până a început să tremure, şi am intrat în ea cu două degete, simţind-o cum începe să se strângă şi cum îşi ţine respiraţia din cauza plăcerii.

— Respiră, Elena, i-am şoptit.

Ea inspiră printre gemete şi, în secunda următoare, palma mea îi izbi fundul cu putere, făcându-l delicios de roşu.

— Faci pariuri pe mine? am şoptit gros, continuând să îmi mişc degetele în ea.

— Poate, răspunse ea uşor.

— Atunci, doamnă Sima, meritaţi un futai adânc, din răzbunare!

Mi-am dat repede blugii jos şi am pătruns-o cu forţă, strângând-o de talie, în timp ce o aveam şi era al dracului de bine!

În pat, în braţele mele, ea şopti adormită:

— Mâine am să pariez că întârzii la muncă.

Sfârşit!